

Giới thiệu Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc

Truyện Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một câu chuyện tình yêu với những khó khăn, những điều tưởng chừng như không thể nào trụ vững; tình yêu với những thử thách khiến ta nặng lòng. Đọc truyện mới này bạn sẽ được bước vào thế giới đầy những cung bậc cảm xúc khác nhau, cùng đọc và cảm nhận. Đây cũng chính là truyện xuyên không đầy màu sắc, xoay quanh một cô gái với hành trình xuyên qua đây bất ngờ nhưng cũng thật khiến người ta phải xao lòng. Đứa trẻ Dạ Tiểu Nhụy là một nữ lưu manh, tính tình hoạt bát cởi mở, tinh quái, lười biếng, tham tiền, mỗi ngày không chịu làm gì, ban ngày ở nhà ngủ ngon, buổi tối ra ngoài lêu lổng. Ngày đó, bầu trời trong xanh như thế, đám mây ấy sao mà vẫn trắng, gió ấy sao mà vẫn nhẹ, nắng gặp xui xẻo, ngay tại khoảnh khắc nắng mặc váy cưới, tất cả mọi thứ bắt đầu trở nên lộn xộn, ngay cả sàn nhà cũng vì nắng mà đứng đưa. Nàng xuyên qua, nàng từ nhà thờ xuyên tới kiệu hoa đỏ thắm, nàng xuyên qua, nàng mặc váy cưới thành trang sức màu đỏ cổ xưa. Rồi là xui xẻo đến Himalaya, xui xẻo thì đến Thái Bình Dương. Vương gia đúng không, kẻ ngốc đúng không, được!!! Có thể!!! OK!!! Chỉ cần hần có tiền, đồ ngốc cũng được. Kẻ ngốc biết động phòng sao? Không biết? Chứng minh nàng rất an toàn! Kẻ ngốc biết “hầy nọ í ề í ề” à? Liệu đến cuối cùng tình yêu này sẽ kết thúc ra sao, còn gì thú vị nữa, truyện còn những gì tiếp nối nữa đây. Mời bạn đón đọc truyện để tìm được lời hồi đáp, bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến,...

Bạn đang đọc truyện *Wang Phi Cun Do Wang Gia Ngoc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

Keng ~ keng keng keng ~

Keng ~ keng keng keng ~

Keng ~ keng keng ~ keng ~ keng keng keng ~ keng keng keng.

Hoa bách hợp trắng và hoa tường vi được trang trí rực rỡ trong nhà thờ, một vị mặc âu phục phẳng phiu nắm tay cô dâu, đi từng bước về phía lễ đường.

Mỗi một bước đi, lòng Dạ Tiểu Nhụy theo nhạc hôn lễ rung lên mấy cái, tâm trạng khó chịu đã ở trong lòng rất lâu, a ~ a ~ hận không thể cởi bộ quần áo đáng ghét trên người cha, ai muốn kết hôn thì người đó kết đi. A A ~

Mặc dù trong lòng vạn lần không muốn, hàm răng va vào nhau lộp cộp, cũng không dám làm bất kỳ phản kháng nào, cha cô là ai? Cha cô là huấn luyện viên Taekwondo, lúc này cô không muốn bị một quyền để làm trò cười.

Trước không nói chết là như thế nào, cô đường đường là chị cả, nhiều anh chị em và người giúp việc tới tham dự hôn lễ của cô, không muốn bị chồng vớ trước mặt bạn tốt, phá hủy hình tượng sáng chói và khí chất không gì sánh kịp của mình trong trái tim của các anh em, hơn nữa bây giờ trên người cô còn mặc trang phục giống như chịu tang, nếu quần nhỏ HELLOKITTY của cô bị các chị em nhìn thấy thì phải chuẩn bị tốt hành lý rời xa Trái đất đi ẩn cư ở sao Hỏa, biến mất trong bầu khí quyển này để ngăn ngừa nước miếng của bạn bè làm ngập chìm Trái đất.

Âm nhạc trong nhà thờ đệm cho cha già nâng tay con gái đi tới trước lễ đường.

Bác Dạ mỉm cười, đem tay con gái giao đến tay con rể đã tỉ mỉ lựa chọn như ý. Nhớ lại quá khứ, thứ duy nhất còn lại là huyết mạch của người vợ quá cố, kết tinh của ông và vợ! Mặc dù từ nhỏ đến lớn không ít lần đánh đũa con gái không có tiền đồ này, nhưng trong lòng vẫn thương cô, hận con gái không phải là phượng hoàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Thôi vậy thôi vậy, từ lúc đem tay cô giao đến tay con rể mà bản thân ông tỉ mỉ lựa chọn mấy tháng, người làm cha này cũng an tâm. . . , có chết cũng có thể ăn nói với vợ dưới cửu tuyền.

Nhìn cô dâu và chú rể đứng song song trước lễ đường, trên khuôn mặt thâm trầm lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Dưới tấm khăn che đầu, Dạ Tiểu Nhụy nhìn thấy cha xứ có chòm râu bạc miệng khê đóng khê mở, nói cái gì đó cô không nghiêm túc nghe, mắt nhắm chán liếc bầu trời ~ một vòng, lại một vòng, lại một vòng lớn, trong tim cô từ từ cất đi khoảnh khắc hạnh phúc cuối cùng.

Nửa đêm ở quán bar Lam Điền!

“Củ cải trắng ngồi xổm, củ cải trắng ngồi xổm, củ cải trắng ngồi xổm, cà rốt ngồi xổm”. Đợi n giây sau không có động tĩnh, Dạ Tiểu Nhụy có chút say rất không kiên nhẫn nhắm mắt lại, lắc lư ngồi xổm lần thứ nhất.

“Củ cải trắng ngồi xổm, củ cải trắng ngồi xổm, củ cải trắng ngồi xổm, cà rốt ngồi xổm”. Vẫn không có đáp lại!

Nâng thân thể mệt mỏi quay đầu lại, nhìn ông chú trước mặt này có chút quen mặt, tay đưa tới núm lấy cổ áo chú ấy, thông thả ung dung nói không rõ ràng:

“Chú ~ không biết chơi sao? Vậy thì đừng tới nơi này gây rối, chú a ~ không biết củ cải trắng ngồi xổm cà rốt ngồi xổm à?” Câu nói sau cùng là cô dùng hết sức lực toàn thân còn sót lại, đồng thời nước miếng cũng phun ra. Phun nước miếng vào mặt người nọ, còn có một đồng hạt tiêu dí dõm dính

vào một phần ba cằm và khóe miệng ba Dạ.

Bộ dạng uy hiếp đe dọa của cô dường như không có hiệu quả gì, Dạ Tiểu Nhụy có chút không tin nhìn ông chú này, nhìn các bạn tốt xung quanh, mọi người đều im lặng. Hơn nữa một đám cứng lưỡi trừng mắt nhìn cô, cô cố ý đá lỏng nheo với mọi người, xấu xa ném ra một nụ hôn gió, sau đó chỉ vào mọi người đi từng bước từng bước cười nói: “Ai a a a ~ các chàng trai bé nhỏ ~ dứt khoát là bị lão đại của các ngươi làm cho chấn động rồi, nhìn cho thật kỹ, đây là lý do tại sao chị hòa đồng như vậy.” Sau đó giật mạnh, xoay ngược lại tới chỗ cũ, so với vừa rồi càng thêm ngạo mạn vỗ vào má nhẵn nhụi có chút nước của ông chú, khiến cho vẻ mặt yêu thương mang chút nghiêm túc.

“Ách ~ chú dường da khá tốt, mặt mũi này so với đàn bà sờ thoải mái hơn, chỉ có điều hôm nay chú đắc tội tôi, bây giờ nên làm cái gì mới tốt nhỉ?”

Lừa trong lòng ba Dạ đã đốt tới đỉnh đầu, một phần nhỏ da đầu hơi lóe sáng ~ lóe sáng ~ chiếu lấp lánh, trên đỉnh đầu hát lên vở kịch vương triều Mã Hán, sau đó một hồi ‘uy vũ ~’, ba Dạ không nói hai lời đột nhiên hung hăng hát cánh tay Dạ Tiểu Nhụy ra, đứa trẻ Tiểu Nhụy không kịp phản ứng thì móng đã chạm đất, ngã chổng vó.

Ba Dạ không quan tâm gì hết, nắm lấy dây lưng ở thắt lưng của cô, kéo một mạch ra ngoài, muốn dạy dỗ thì kéo về nhà rồi hãy nói, dù sao việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Chỉ nghe thấy tiếng la hét của Dạ Tiểu Nhụy càng lúc càng xa.

“A ~ chú không hiểu nguyên tắc, dám giả làm cha tôi. Chú a a ~ phạm quy!! Có dũng khí làm lại lần nữa!!! Lần này tôi giả làm vợ chú á.”

Những anh chị em vẫn còn trong quán bar nhất tề giờ tay phải lên và sờ trên đầu rút mấy cân mồ hôi. Kế tiếp chính là thế giới đại chiến lần thứ n của hai cha con, không cần suy nghĩ gì cả càng già càng cay, Dạ Tiểu Nhụy nhất định khuất phục dưới uy quyền của ba cô.

Trong nhà thờ, người nào đó vẫn còn đang đi vào cõi thần tiên, hôn lễ đã tiến hành đến giai đoạn cao trào.

“Dạ Tiểu Nhụy, con nguyện ý gả cho anh ‘keng keng keng’ sao? (người nào đó lười đặt tên), bất kể giàu nghèo, sinh lão bệnh tử, con cũng nguyện ý vĩnh viễn làm bạn ở bên đối phương, không phản bội, vứt bỏ anh sao?”

Cha xứ chờ cô dâu trả lời, trong chốc lát không thấy phản ứng lại tiếp tục gọi hai tiếng.

“Dạ tiểu thư? Dạ tiểu thư?”

Tại thời điểm lúng túng này, tay chú rể nhẹ nhàng kéo váy cô dâu, cõi lòng Dạ Tiểu Nhụy đang đầy đau khổ, ưu thương nhớ lại mình đêm đó trải qua bị thảm lại bị một cánh tay quấy nhiễu bầu không khí phiền muộn của cô.

A ~ nắm lấy tay heo kia vùng về phía trước, chỉ nghe thấy một tiếng ‘ầm’ toàn thể khách quý trong nhà thờ ‘là tả’ đứng lên. Chú rể bị vứt ra ngoài bay thẳng đến đối diện Thập giá, tạo thành một chữ vạn dọc theo bức tường từ từ trượt xuống.

Lúc này Dạ Tiểu Nhụy đã trở lại bình thường, nhìn chú rể phía sau cha xứ giống như con ngựa lớn ngã xuống, trong lòng thật thoải mái a.

Mà mắt bạn bè thân thích của Dạ Tiểu Nhụy đều nhìn Thập giá trên đỉnh đầu chú rể bắt đầu xiêu vẹo, ọp ẹp, lắc lư chỉ chực sụp đổ.

Trong lúc lòng người đang kích động, cha xứ hỏi lại lần nữa: “Dạ Tiểu Nhụy, con nguyện ý gả cho anh ‘keng keng keng’ không? Bất kể giàu nghèo, sinh lão bệnh tử, con cũng nguyện ý vĩnh viễn làm bạn bên đối phương, không phản bội, vứt bỏ anh?”

Người thân dùng một giây quan sát Thập giá đứng đưa, dùng một giây để quan tâm câu trả lời của cô dâu, mấy giây sau đó, trong không khí ngưng tụ một bầu không khí căng thẳng.

Ngơ ngạo một lúc chú rể vất vả bò dậy dọc theo vách tường, đúng lúc này Dạ Tiểu Nhụy hét lên một tiếng:

“Tôi!!! Không - đồng - ý”

Vào khoảnh khắc đó một tiếng nổ vang lên, cả ngôi nhà bắt đầu lắc lư lay động, trời đất quay cuồng. Ngay khi sự chú ý của mọi người đang tập trung ở trên người cô dâu thì Thập giá lay động không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, thế thảm rơi xuống, ở lúc tiếng va chạm của “vật cứng” với “vật cứng”, chú rể lại một lần nữa ngã xuống đất, lần này anh không bò dậy nổi, thậm chí không động dậy.

Cõi lòng Dạ Tiểu Nhụy đầy bi thương nhắm hai mắt lại, ở trên trán và ngực khoa tay múa chân mấy cái, sau đó hai tay chắp thành chữ thập yên lặng thì thầm: “Thiên Chúa toàn năng a ~ con tin tưởng anh ta không bỏ dậy nổi, con có tội, không phải lúc nào Người cũng ở đây chuộc tội giúp kẻ phạm tội như con, vậy mà con vẫn sống thoải mái ở thế gian này, xin hãy tha thứ cho con. Amen!”

Sau đồng chuyện xảy ra, người thân bạn bè tập trung tinh thần, lại liên tưởng tới một vụ án giết người khác, tất cả mọi người đứng ở vị trí của bản thân tập trung tinh thần, lựa chọn biện pháp đứng nhìn, xem xét tình hình. Lúc này một bác gái cầm cây chổi thờ hồn hèn chạy vào, dùng giọng điệu Tứ Xuyên la ầm lên: “Mọi người chạy mau a, xảy ra động đất rồi. . . , mau rời đi thôi.”

Mọi người vừa nghe có động đất cũng hoảng loạn cả lên. Cả hiện trường hôn lễ cũng rối loạn, hôn lễ, nhà đứng đưa, mọi người kinh hoàng hỗn loạn, thân hình chen lấn qua đám đông được giải thoát, ngay khi cô muốn bước ra cửa bị ánh nắng chiếu lên mái tóc hạt dẻ thì cột xà nhà đổ xuống.

Trong thời điểm nguy hiểm này mọi người chỉ lo chạy trốn, nào biết trong nháy mắt đó, ngay lúc tính mạng của cô dâu bị đe dọa thì một luồng ánh sáng trắng lóe lên, bỗng nhiên không thấy bóng người đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ* *Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2

Lại nói đến Tiểu Nhụy mặc một bộ váy cưới, chân đạp mây bảy màu, tay cầm một vật, hoa hoa lệ lệ xuyên không. Mà còn xuyên qua đến địa phương là mảnh đất vàng tốt nhất trong tiểu thuyết xuyên không 'trên cây đào trong hậu hoa viên của phủ Tề tướng đương triều' nàng cứ trần truồng như vậy mà treo lơ lửng giữa đám mây màu hồng phấn. (hoa hoa lệ lệ: lông lấy rục rờ)

Đại công tử phủ Tề tướng Liễu Mộ Vân lâm triều trở về, phát hiện cây đào trong viện có treo một nữ tử áo trắng, thoát nhìn còn tưởng rằng một tiên tử đang nằm ngủ giữa biển hoa.

Kỳ thật trước giây phút cuối cùng Tiểu Nhụy xuyên qua, đỉnh đầu còn chưa kịp xuyên thấu, xui xẻo bị cây cột đập xuống, bây giờ vẫn còn đang hôn mê. Chúng ta trước không làm rối rắm chuyện trong quá khứ, mọi người thử nghĩ xem cây đào đại diện cho cái gì, nàng vẫn nằm ở giữa một mảnh cánh hoa đào, cho nên hiện tại nàng giống như đang tạo dáng để mơ một giấc mộng đẹp.

Một người,

Một người,

Lại một người, thân hình cao lớn, mỹ nam bấp thịt phồng lên mặc quần chữ T, từng bước đi tới trước mặt nàng, thử chuyển động một cái, chuyển động một cái lại một cái, hai mắt nàng phát sáng, nằm thoải mái trên chiếc ghế ông chủ, dưới chân có một mỹ nam sửa móng chân cho nàng, đằng sau có một mỹ nam đám lưng, bên trái một người đưa đồ ăn cho nàng, nàng vui sướng đến nỗi hôn mê vẫn nở nụ cười.

Mà hôm nay phủ Tề tướng khắp nơi treo dải lụa đỏ, từ trên xuống dưới đang rất bận rộn, một việc vừa vui lại vừa buồn, vui vì Hoàng thượng ban hôn, buồn cũng vì Hoàng thượng ban hôn, vui tại vì vị hôn phu chính là ca ca của đương kim Hoàng thượng Duệ thân vương, buồn cũng vì Duệ thân vương chính là người này với kẻ có danh xưng vương gia ngốc là một. Nhưng Hoàng thượng ban hôn người nào dám cãi lời, đặc biệt Liễu Thừa tướng lại là một bề tôi trung thành, quyết không làm ra chuyện bất kính với Hoàng thượng.

Trong bầu không khí tốt lành này, đột nhiên vang lên từng tiếng bước chân dồn dập.

"Lão gia, việc lớn không tốt....." Một vị phu nhân được nha hoàn đỡ sốt ruột vội vàng vàng chạy tới, người chưa đến trái lại tiếng đã truyền đến trước.

Liễu Nham Khuất đang tập viết ở thư phòng, vừa mới quét xong một nét, buông bút trong tay ra, khoan khoái duỗi hai tay xuống xương ống chân. Nhìn thấy phu nhân vội vã xông vào, hơi thở hỗn hển.

Liễu Thừa tướng đứng dậy, không hoảng hốt cũng không khẩn trương vuốt chòm râu, nhìn phu nhân hỏi: "Phu nhân, chuyện gì mà kinh hoàng như vậy."

Liễu phu nhân buông tay nha hoàn ra, bảo nàng đưa một phong thư lên, lui người ngồi trên giường ôm cầm khăn tay khóc nức nở.

Liễu Thừa tướng rút tờ giấy ra, hơi hơi vung, mở giấy viết thư ra bắt đầu đọc, chỉ thấy theo ánh mắt từ trên xuống dưới, thần sắc trên mặt ngày càng cứng lại, hai hàng lông mày nhăn lại thành một hàng, còn chưa xem xong đã đập một cái lên bàn, hét to về phía cửa:

"Đồ vô liêm sỉ, Liễu gia ta làm sao lại sinh ra một đứa con gái bất hiếu như vậy." Động tác nóng nảy liên tiếp hù dọa Liễu phu nhân, cũng làm cho nha hoàn run lên ghê rợn.

Sau đó nắm chặt hai tay, trong lòng lo lắng đi tới đi lui, liếc qua Liễu phu nhân bên cạnh, không thể nhịn được chỉ thẳng tay vào bà trách mắng: "Đây là do bà nuông chiều nữ nhi, chưa nói tới tội kháng chỉ không tuân theo đã là tội lớn, một tiểu thư khuê các mà lại bỏ trốn cùng một tên thư sinh nghèo kiết xác, bảo mặt mũi lão già này đi đâu, sợ rằng hiện giờ kiệu hoa đã gần tới cửa, bảo ta làm sao ăn nói với Hoàng thượng."

Liễu phu nhân cũng biết tình thế nặng nhẹ, tuy nhiên bà không muốn nữ nhi bà yêu thương gả cho một tên ngốc, nhưng chuyện từ chối hôn sự hôm nay là không thể được, nghe Thừa tướng nói thế, đang khóc lại càng khóc không thành tiếng.

"Được rồi đừng khóc nữa, hiện tại khóc cũng vô dụng, lập tức sai người đi tìm nghiệp chương này về cho ta." Sau đó lại phân phó nha hoàn: "Thư Kỳ, gọi đại công tử lại đây."

"Vâng, lão gia"

Về mặt Liễu Mộ Vân không thể tưởng tượng nổi nhìn lại nữ tử trên giường một lần nữa, làm sao cô nương này có thể bị treo trên cây đào trong hoa viên

nhà mình, nhìn cách ăn mặc của nàng rất cổ quái, nhìn đến dung nhan, mặc dù không phải là dung nhan khuynh quốc khuynh thành, nhưng dường như cũng có vài phần nhan sắc, không biết khi nàng tỉnh lại sẽ như thế nào, nàng mặc bại lộ như thế hẳn không phải là nữ tử đẳng hoàng rồi, trên chân nàng lại còn xỏ giày, kỳ quái như thế này mặc đi ra đường sao?

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân cắt ngang soi xét của hắn, vội vàng buông mình xuống, rất tự nhiên ngồi vào trước bàn tự rót cho mình một chén trà, bưng lên chuẩn bị uống, lúc này nha đầu Thư Kỳ đã đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa. Gót sen mở cửa bước vào, cung kính nói: "Đại thiếu gia, lão gia có việc gấp muốn bàn bạc cùng người, đặc biệt kêu Thư Kỳ đến mời, lão gia và phu nhân đang chờ tại thư phòng." (mảnh trưởng: rèm cửa bằng vải, gót sen: chỉ gót chân của người phụ nữ đẹp)

Liễu Mộ Vân để chén trong tay xuống,

"Ừm, người về trước báo với lão gia, ta thay triều phục xong sẽ đến ngay." (Quần áo các quan mặc khi vào chầu vua.)

Nha hoàn rời đi, Liễu Mộ Vân thay xong xiêm y, lại nhắc mảnh trưởng lên lần nữa, nhìn thoáng qua nữ tử vẫn còn mê man. Lúc đó mới đẩy cửa đi đến phòng của phụ thân. (xiêm y: đồ mặc của người quyền quý thời xưa)

Vừa vào cửa đã nhìn thấy hai hàng nước mắt dòng dòng của mẫu thân cùng với sự lo lắng bất an của phụ thân.

"Phụ thân, mẫu thân, không biết đã xảy ra chuyện gì, sao lại vội vã gọi hài nhi tới."

"Vân nhi, việc lớn không tốt rồi, chỉ sợ lần này cơ nghiệp trăm năm của Liễu gia chúng ta, một đời thanh danh đều bị hủy hoại dưới cái nghiệp chướng trên người muội muội người, chỉ sợ còn là rước lấy họa giết cả nhà."

Liễu Mộ Vân không hiểu những lời này từ đâu mà ra, vội vàng hỏi: "Phụ thân, chuyện gì kinh hoàng như vậy, lại còn nói đến tai họa giết cả nhà."

Liễu thừa tướng cũng không nhiều lời, bước nhanh đến án thư cầm tờ giấy vừa rồi vứt bỏ cho Liễu Mộ Vân xem. (án thư: bàn để sách)

"Tự mình con xem đi."

Lúc này ngoài phòng lại có một người vội vàng vàng chạy vào, thì ra là lão quản gia của phủ Tể Tướng.

"Lão gia, kiệu hoa rước dâu đã tiến vào, nô tài đã sắp xếp tiếp đón bọn họ ở đại sảnh nghỉ ngơi rồi." Nói xong lui sang một bên chờ chủ nhân sai khiến. (đại sảnh: phòng rất lớn trong toà nhà, thường dùng làm nơi hội họp, tiếp đãi)

Liễu thừa tướng ưu sầu khôn đoán đủ đường vân về chòm râu nhìn lão quản gia.

"Lý quản gia"

"Dạ, lão gia"

"Trước tiên người đi tiếp đón tân khách chu đáo, nói với bà mối tiểu thư là nữ nhi của bản tướng, bởi vì phu nhân rất yêu thương, còn chưa nói hết lời muốn nói, bảo bà ta chờ chút lát."

"Dạ, lão gia" Sau đó quan gia cung kính rời khỏi, xoay người chạy về hướng khi vừa mới tới.

Cùng lúc quản gia bước ra khỏi cửa, thân thể Liễu thừa tướng loạng choạng lùi về sau mấy bước, ngã ngồi trên giường nệm, một tay chống đỡ trên giường một tay nắm ngực than vãn: "Vân nhi ơi, làm sao cho tốt, làm sao cho phải đây, cơ nghiệp cùng với thanh danh của Liễu gia sắp bị hủy trên tay của ta rồi."

Ngồi ở chỗ khác, Liễu phu nhân khóc thương tâm đến muốn chết.

Liễu Mộ Vân nhìn một bên phụ mẫu tuổi đã cao lại hoảng hốt lo âu như vậy, trong lòng rất không thoải mái, cũng không biết nên an ủi thế nào cho tốt, tại họa này thực sự rất lớn, nhẹ thì miễn quan cách chức, nặng thì chu di cửu tộc, đặc biệt Thái hậu nương nương vẫn coi phụ thân như kẻ địch, hận không thể nhanh chóng diệt trừ. Đây không phải vừa ý bà ta sao. Lúc này hắn đi đâu tìm muội muội đây. Mà đội ngũ đón dâu đã vào cửa, tại họa đã ép đến tận chân mày rồi bảo sao không phiền không hoảng hốt không lo cho được, cau mày nhìn về phía cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài cửa sổ, gió thổi vào quần theo tâm trạng nặng nề, nhìn thấy ngoài tường lộ ra cành hoa đào, một mình đứng đưa trong gió. Đột nhiên vui vẻ trong lòng, rồi đột nhiên lại trầm xuống, lúc này hắn còn có thể nghĩ lại, lúc này có nên nói hay không, đến lúc này hắn có bao nhiêu thời gian mà suy xét, vội vàng gọi phụ thân đang thờ dài.

"Phụ thân, trái lại hài nhi có một biện pháp, chỉ là có khả năng làm khó nàng ấy."

Liễu Thừa tướng thấy Mộ Vân có biện pháp, lập tức ngẩng đầu lên, cười khổ thờ dài: "Đã đến lúc này rồi, Vân nhi con không cần an ủi ta và mẫu thân của con."

Phu nhân một bên vẫn không hết hy vọng hỏi: "Vân nhi, con nói nhanh lên con có biện pháp gì tốt, nói không chừng có thể cứu mạng cả nhà chúng ta."

Liễu Mộ Vân đi đến ngồi cạnh bên người mẫu thân, nắm thật chặt bàn tay đang cầm khăn của mẫu thân nói:

"Hôm nay lúc hài nhi lâm triều về, đi ngang qua hậu hoa viên, thấy một nữ tử quần áo trắng bị treo trên cây đào, liền cứu nàng xuống, ở trong phòng chờ

một lát không nghĩ nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, vừa vặn lại gặp phụ thân cho gọi, bây giờ nàng vẫn đang được bố trí ổn thỏa ở phòng của hải nhi, không hề có ai biết về việc này."

Liều Thừa tướng nghe hải tử nói êm tai, đã hiểu ý tứ của con, cắt ngang lời con nói: "Con để cho cô nương này thay nghịch muội của con xuất giá." (nghịch muội: muội muội ngỗ nghịch, bất hiếu)

Liều Mộ Vân đứng dậy, từ từ đi đến bên cửa sổ có chút chột dạ thở dài: "Chuyện tới bây giờ, cũng chỉ có biện pháp này."

"Đúng là như vậy, nhưng có thể hại đến cô nương nhà người ta hay không, có thể sẽ gặp báo ứng nha." Người nói lời này là Liều phu nhân.

"Mẫu thân, việc đã đến nước này chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác, xem cách ăn mặc của cô nương này không hề giống chút nào nữ tử nhà dân thường, mà Duệ Vương gia kia tuy là một tên ngốc, nhưng cũng là hoàng thân quốc thích không lo cơm áo, mặc dù hải nhi không biết về gia thế bối cảnh của nàng, đối với người không giàu có như nữ tử phong trần mà nói, đây là chuyện tốt cầu còn không được, ông trời để cho nàng ta rơi vào tướng phủ, có lẽ là số kiếp của nàng đã định phải như vậy, nhất định là muốn chúng ta thiếu nàng, về phần là phúc hay là họa đã là số mệnh của nàng rồi." (phong trần: long đong, vất vả)

Lúc này tâm của Liều Thừa tướng cũng đỡ xuống hơn một nửa, thở hắt ra đứng lên.

"Vân nhi, con nói không sai, nhưng dù sao chúng ta cũng không phải là nàng, hiện tại mạng của cả nhà đều nằm trên người nàng ta, chúng ta cũng ngàn lần bất đắc dĩ mới phải làm chuyện cầu thả như vậy, Vân nhi con suy nghĩ xem nha đầu nào lanh lợi, một là đi theo chiều cố an nguy của cô nương, hai là để tránh cô nương tỉnh dậy kinh ngạc sợ hãi, hoặc là phát sinh chuyện chúng ta không thể đoán trước được, còn nữa mạng của cả Liều gia chúng ta ngày hôm nay là do phúc của cô nương đó mới may mắn giữ lại được, về sau vị cô nương đó là đại ân nhân của Liều gia chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể làm được, bất luận cô nương ấy yêu cầu đạ tạ cái gì, chúng ta đều đáp ứng, quyết không nuốt lời, những lời này, nhất định con phải bảo nha đầu lanh lợi nói rõ tường tận với cô nương đó, đợi đến ngày lại mặt chúng ta lên lút cảm ơn ân nhân." (Bộ nếu chị đòi báo đáp bằng cách cả nhà ông tự vẫn hết ông cũng làm à * Liều thừa tướng toát mồ hôi*)

"Phụ thân, người có ý nghĩ giống con, này....." Mặc dù lời phụ thân nói hợp tình hợp lý, nhưng mà trong lòng Liều Mộ Vân vẫn không dám tự tiện quyết định.

Liều Thừa tướng bình tĩnh bước chân đến cạnh cửa nhìn ánh mặt trời chói gay gắt thở dài nói:

"Ai, Vân nhi cứ làm như vậy đi, không cần làm chậm thời giờ."

Sau đó phân phó với Liều phu nhân ở phía sau: "Phu nhân, bà nhanh nhanh gọi mấy nha đầu đến, trang điểm ăn mặc cho vị cô nương kia, giờ lành đến đưa vào kiệu hoa." Nói xong chân bước ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đô Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3

Trên đường đội rước dâu rất khí thế, sáo và trống diễn tấu cực kỳ náo nhiệt. Tất cả hương thân phụ lão thành Từ Dương tới xem, cả nước đều biết hôm nay là ngày Vương gia ngốc kia lấy vợ đều tụ tập tới giúp vui. (hương thân: những người văn thân trong làng, trong huyện; văn thân: nhà nho có tiếng; phụ lão: người già)

Trong kiệu hoa đỏ thắm, tân nương ngủ mê man thân thể cuộn tròn.

Dạ Tiểu Nhụy cảm thấy thân thể của mình lên xuống theo nệm lót hai bên, còn có tiếng ồn ào gây khó chịu! Ầm ỉ muốn chết...! Đầu đau như muốn nổ tung, khiến cho đầu đang mơ màng cũng tỉnh dậy.

..... Đây là nơi nào? Hình như là cổ kiệu ngày xưa, nhìn lại chính mình, toàn thân trang phục màu đỏ, không đợi nàng biết rõ tình hình, đột nhiên cổ bị một vật lạnh như băng chĩa vào, đánh giá tư thế đối phương, bởi vì người này ở bên phải nên Dạ Tiểu Nhụy cẩn thận di chuyển cổ quẹo phải hạ thấp liếc mắt nhìn người này.

"Ha ha ~ người đẹp quay phim à, bộ đồ này rất đẹp"

"Cô nương nói Nha nhi không hiểu, mạng của cô nương là công tử nhà chúng ta cứu về, hiện tại công tử cần sự giúp đỡ của cô nương, cô nương nên biết cái gì là tri ân báo đáp, hi vọng cô nương không hết lên"

Nàng ấy nói gì? Tướng phủ? Công tử? Mạng của mình?

"Ha ha ~ được rồi được rồi tôi không hết, Nha nhi diễn nhập thật đấy, vũ khí sắc bén nguy hiểm như vậy hay là trước tiên buông xuống, làm người bị thương thì chơi không vui đâu."

Nha nhi vừa nghe, mừng rỡ vội vàng hỏi: “Cô nương đáp ứng?”

Dạ Tiểu Nhụy cười rất không có ác ý.

“Đáp ứng.”

Nghe được lời này, Nha nhi vui mừng thu hồi chùy thủ. (Chùy thủ (kiếm ngắn hoặc dao găm) là loại binh khí ngắn lấy đâm là chính, có thể kiếm cả chặt chém. Hình thù của chùy thủ như kiếm nhưng không dài bằng kiếm)

Dạ Tiểu Nhụy trông đôi mắt lên quan sát nhất cử nhất động của nàng ta, a ~ lại dám cầm dao tới cưỡng ép mình! Đợi nàng ta cất chùy thủ vào trong tay áo thì đã tới, nhưng chân còn chưa đá tới, trái lại Nha Nhi mỉm cười đảo thân một cái nàng đã bị giữ chân, giật mạnh về phía trước.

“Nha nhi rất tin tưởng cô nương, không ngờ cô nương đối đãi với Nha nhi như vậy, vậy Nha nhi chỉ có thể mạo phạm.”

Vừa nói xong thì điểm huyết cam và tinh huyết của Dạ Tiểu Nhụy, buông tay ra, nàng ta di chuyển thân thể phủ lại khăn hi uyên ương, ở bên tai nàng nói: “Xin cô nương nhẫn nại một chút, kiểu hoa đến nơi tự nhiên Nha nhi sẽ giải huyết cho cô nương để tránh cô nương âm ỉ, còn huyết cam thì đợi đến tân phòng sẽ giải cho cô nương.” (Huyết cam thì các nàng đã biết, còn “tinh huyết” thì đương nhiên là khiến bạn không thể động đây ^^)

Mặc dù hiện tại người ở dưới khăn không thể nói chuyện không thể động đây, nhưng trong lòng vẫn rõ ràng nha, lần này nàng, Dạ Tiểu Nhụy, coi như là trúng lớn rồi, không hề nghi ngờ chút nào! Nàng xuyên không! Hơn nữa nàng còn xuyên vô cùng không bình thường, cũng là xuyên không, thật là không biết người viết sách làm sao lại không có sáng kiến như vậy, nói thế nào thì Dạ Tiểu Nhụy nàng cũng là một nhân vật làm mưa làm gió không giống người thường, sao lại có thể đem một người tai to mắt lớn như nàng, đáng lẽ ra nên hoa hoa lệ lệ lên sân khấu biểu diễn khúc hoàng kim, lại viết thành bình thường như thế, hơn nữa còn làm cho nàng không kịp thăm dò rõ ràng tình huống thì bị người cho..... Mọi việc cụ thể là cái quái gì còn chưa biết, thật là ăn trọng gà không xong còn mất nắm gạo, hiện tại lên tiếng hỏi cũng không được, ai kêu mình tài nghệ không bằng người, chờ xem.

Lung la lung lay bất tri bất giác đã đến cửa vương phủ. (bất tri bất giác: Có hai nghĩa: 1) Thuận theo lẽ tự-nhiên mà không cần dùng đến ý-trí. 2) Không có tư-tưởng kế-hoạch sẵn mà thỉnh-linh bị động trong một thời gian. Trong trường hợp này là nghĩa thứ hai)

Chỉ nghe thấy bên ngoài đột nhiên yên tĩnh lại, một loạt tiếng bước chân có tiết tấu đi tới đây, tiếp theo là tiếng thu chân đứng nghiêm, tiếng kim loại chinh tề đậm xuống đất.

Tên đây tớ cất giọng hô to: “Cung thỉnh vương phi xuống kiệu.”

(Để tạm vậy chứ ta tra cũng không rõ nghĩa lắm)

“Tiểu thư ~ chúng ta đã đến, Nha nhi giải huyết cho người, nhưng tiểu thư không được vọng tưởng trốn đi hoặc là làm ra hành động khiến tướng phủ khó xử. Nếu không thua thiệt là người.”

Nói xong thì giải huyết đạo cho Dạ Tiểu Nhụy, cánh tay Nha nhi nhắc màn kiệu đỡ vương phi đi ra ngoài, Dạ Tiểu Nhụy được phủ bằng khăn đội đầu, buồn bực cực điểm, đầu tiên là bị cha bức hôn, sau đó bị cô nhân bức cưới, một lần là kết hôn với con một sách, một lần nữa là cô nhân chưa từng gặp mặt, ngay cả mình phải gả cho người nào cũng không biết, trong lòng rất không thoải mái. Mặc dù bị khăn che đi không thấy được tất cả bên ngoài nhưng từ bước chân và tiếng ồn ào bên trong, nàng biết với công phu mèo cào của mình không thể đánh thắng một đội hộ vệ, như trận thế này không giống nhà một người bình thường, hiện tại tay trái gà không chặt nàng không thể làm gì khác hơn là chấp nhận bị kéo vào, cô gái tốt không chịu thiệt trước mặt, chờ nàng ngồi vào chỗ của mình rồi xem.

Dạ Tiểu Nhụy phải di chuyển vòng vo mới đến gian phòng rộng rãi, đợi người hầu đều lui ra ngoài, Nha nhi mới giải huyết cam cho nàng.

Vén khăn đỏ thắm lên, đập vào mi mắt là một căn phòng vừa rộng rãi vừa phong cách, cả căn phòng lấy màu đỏ làm chủ, được trang trí rạng rỡ, vừa nhìn biết đó là tân phòng. (hoàng tộc nước Phi Dục có một quy củ, một ngày trước khi tân nương được nhận vào trong phủ, một mình tân nương trông phòng một ngày, ngày thứ hai tiến hành đại lễ thành thân. Loại lễ tiết quái dị này là báo cho cô nương đã gả tới, sẽ phải tuân thủ nữ tắc, phải theo phu quân tôn trọng phu quân, bất kể chuyện gì bất kể phu quân ở chỗ nào, đều phải ở nhà chờ phu quân trở lại. Hơn nữa trong ngày này, tân lang và tân nương không thể gặp mặt.)

Dạ Tiểu Nhụy được giải huyết chuyện thứ nhất là thử cổ họng một chút xem có bị hỏng hay không, sau một hồi “a ô ô hử hử” thì dừng lại, nàng phát hiện có nắng chửi người cũng không thành vấn đề, cổ họng đang chuẩn bị nắng to. Nha nhi cất bước tiến vào, phịch, quỳ rạp xuống đất, nàng ta đập đầu ba cái cho Dạ Tiểu Nhụy.

Ý định ban đầu của Dạ Tiểu Nhụy là thuận tiện giáo huấn nàng ta một phen, nhưng miệng mở ra còn chưa ngậm lại, thì người ta cho hành đại lễ, tạm thời chưa tiếp nhận được, nàng bị dọa tránh về phía sau, sau đó sẽ làm bộ nghiêm túc nhìn nàng ta, xem hành động kế tiếp của nàng ta, nghĩ thầm ‘hử hử, hiện tại hiểu rõ sai rồi chứ, nhìn lại biểu hiện của người có đáng giá tha thứ hay không.’

Nha nhi đập đầu ba lần ân nhân tướng phủ rồi mới bắt đầu nói chuyện.

“Cô nương, xin tha thứ Nha nhi lúc trước vô lễ, Nha nhi sợ cô nương tỉnh lại ồn ào mới làm như vậy, hiện tại ở nơi này Nha nhi đập đầu chịu tội, cũng thay chủ tử tạ ơn đại ân đại đức của cô nương.”

Dạ Tiểu Nhụy vừa nghe, càng thêm rơi vào trong sương mù.

“Nha nhi cô nương, người nói đại ân đại đức của ta??? Không phải nói công tử nhà người đã cứu ta à? Thế nào hiện tại ta lại thành ân nhân của các người.”

Dạ Tiểu Nhụy nhìn bộ dáng nàng quý trên mặt đất rất đáng thương, mặc dù nàng đã từng làm chị Cả nhưng cho tới bây giờ không có ức hiếp người nào, có chút ngượng ngùng yếu ớt nói: “Người... người trước đứng lên rồi nói, quý như vậy giống như ta là chủ tử ngược đãi người.”

Nha nhi nghe vậy cõi lòng đầy cảm kích vội vàng đứng lên.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn nàng, mới dám khoan thai tự đắc trở lại ngồi giường êm, chuẩn bị lấy chút hạt dưa trên bàn tới cần nghe chuyện xưa, lại phát hiện trong tay nắm một vật. (tự đắc: tự cho mình là giỏi, là hay)

Đắn đo cảm giác phỏng đoán vật này là hình thon dài, từ xúc cảm lại phỏng đoán vật này cứng rắn, cảm giác tay mới phỏng đoán nàng đã nắm cực kỳ lâu, vật này là gì đây? Lòng nàng kích động mở tay ra nhìn, sặc sặc sặc sặc ~ kẹo cao su hình mũi tên màu xanh, thấy thế mắt nàng choáng váng, thật là tưởng mang đồ gì tốt xuyên không, làm nàng nắm lâu như vậy, mẹ ơi, vứt đi, trước tiên nghe người ta nói những gì, rồi làm rõ ràng tình hình nàng mới chạy trốn được. Sau đó lấy một ít hạt dưa lên, lỏ tai nghe Nha nhi nói chuyện, mắt nhắm xung quanh.

Người trên giường một mực tự nhiên chơi đùa, người dưới giường cúi đầu nói.

Nghe đến phần đặc sắc Dạ Tiểu Nhụy còn không quên chen vào một câu, chứng minh nàng rất chuyên tâm thông minh tài trí.

Lúc nghe Nha nhi nói đến sự kiện tướng phủ Liễu Yên tiểu thư đào hôn thì không nhịn được thay mình phản bác: "Bởi vì tiểu thư các người chạy, lại để cho ta thay nàng chịu tội, không hỏi ta một câu liền đưa lên kiệu hoa? Làm tân nương?"

Nha nhi nghe nàng hỏi có chút chột dạ trả lời:

"Đúng..... đúng vậy, lão gia đã dặn dò Nha nhi, lão gia nói làm như vậy cũng là vạn bất đắc dĩ, mong rằng tiểu thư tha thứ, có ý phái Nha nhi đến bảo vệ tiểu thư an toàn, hiện giờ tiểu thư chính là đại ân nhân của tướng phủ, chỉ cần có thể làm được, sau này tiểu thư có đưa ra bất kỳ yêu cầu gì lão gia cũng sẽ làm theo."

Nghe những lời này, Dạ Tiểu Nhụy bỏ một nắm vỏ hạt dưa trên tay ra, nghẹo đầu quả dưa dừng lại ‘hừ hừ hừ’

"Đừng tưởng rằng lão gia nhà người là cái gì Tể tướng mà có thể muốn làm gì thì làm, ai thêm làm ân nhân."

Nhưng vừa nói ra khỏi miệng Dạ Tiểu Nhụy có chút hối hận, hẳn nói bất kỳ yêu cầu nào cũng đáp ứng? ? ? Dường như Tể tướng trong truyền thuyết rất có tiền, thật là xui xẻo, nếu biết sẽ có sự việc này, nàng đi học cái gì nghiên cứu sinh khảo cổ là tốt rồi. Xem một chút. . . xem một chút. . . như vậy một phòng lớn bảo bối, nàng thế nào từng bước từng bước chuyển đi, nhiều nhất là mang vài cái tinh hoa, nếu là đi phủ tể tướng nàng có thể lấy không, đợi chút đồ vật đều không biết, nếu là tùy tiện lấy một cái, kết quả là trị giá bằng mấy hạt giống nàng không lỗ lớn à.

Ai ~

"Tiểu thư. . . Vì sao than thở?"

"Không có gì, chính là cảm thấy tiền bạc làm cho người ta phiền não."

"Ha ha ~"

"Người cười cái gì?"

"Tiểu thư không cần lo lắng bạc, hiện tại người là vương phi trong vương phủ, cả Vương Phủ đều là của người, bao gồm cả những thứ đồ này." Nha nhi đã sớm nhìn thấu mờ ám trong ánh mắt của nàng ấy, không ngừng cố gắng câu dẫn trái tim nhỏ tham tiền của nàng ấy.

Nghe Nha nhi nói mấy đồ vật này nọ trong phòng này là của nàng, Dạ Tiểu Nhụy cao hứng nha, hơn nữa dường như nghe được nàng ta nói mình gả cho một vương gia, cao hứng nhảy lên, nhảy đến trước mặt Nha nhi xác nhận lần nữa: "Vương phi? Người nói ta gả cho một vương gia? ? ?"

"Đúng vậy! Tiểu thư, bây giờ người còn là Tể Tướng nữ tiểu thư."

A ha ha, Dạ Tiểu Nhụy trong lòng vui vẻ nhảy lên múa bụng, vương gia, nói thế nào cũng là hoàng thân quốc thích, không nghĩ tới nàng xuyên đến cổ đại biến thành người trong xã hội thượng lưu á.

"Nha nhi, vương gia có đẹp trai hay không? Ách, chính là. . . chính là đáng đáp có anh tuấn không?" (anh tuấn: chỉ người đàn ông có tướng mạo đẹp và tài trí hơn người.)

Nha nhi nghe Dạ Tiểu Nhụy hỏi cái này, miệng bắt đầu thất nút, lo lo sợ sợ hỏi đáp: "Anh tuấn, dĩ nhiên anh tuấn, vương gia mà, làm sao có thể không anh tuấn." Trong lòng lại nghĩ, anh tuấn thì anh tuấn, đáng tiếc là một kẻ ngốc.

Giờ phút này bầu không khí hài hòa biết bao, trong khoảng thời gian ngắn hai người cũng bắt đầu giả bộ nổi lên thâm trầm, Dạ Tiểu Nhụy gặm ngón tay chảy nước miếng, khoa tay múa chân hình dung tướng mạo vương gia.

Nha nhi hiểu ý nghĩ khoa tay múa chân trong lòng vương phi.

Vừa lúc đó, một trận ‘ọc ọc ọc ọc’ phá vỡ không khí yên tĩnh, Dạ Tiểu Nhụy hơi xấu hổ nghiêng đầu, cười hi hi nói: "Hi hi, Nha nhi cô nương, thật ngại, một ngày không ăn bụng của ta tạo phản, người có thể lấy chút gì cho ta ăn được không?."

Nha nhi che miệng lên lên cười, sau đó rất nghiêm túc nói: "Tiểu thư, người gọi Nha nhi là được, về sau Nha nhi sẽ là thiếp thân nha hoàn của người, có chuyện gì xin cứ việc phân phó nô tỳ, ‘tạo phản’ lời như vậy tiểu thư nói ít thì tốt hơn, nô tỳ phải đi ngay phân phó người làm lấy chút thức ăn tối, nhưng tiểu thư cũng không thể chạy loạn, hôm nay là ngày thứ nhất xuất giá, tiểu thư không được phép bước ra cửa phòng." (thiếp thân nha hoàn: chỉ nha hoàn lúc nào cũng đi theo bên mình)

"Ha ha, người đi đi, yên tâm đi, ta sẽ không chạy loạn, hiện tại đói bụng đến phải đi cũng không được, muốn ăn tổ yến, vây cá, bàn chân gấu, gì gì đó nữa. Người không cần ở trong lòng, ta chỉ nói mà thôi, đồ bỏ gì đó quá ngán, ha ha, người đi đi."

Nha nhi nghe nàng gợi ý trong lời nói, âm thầm buồn cười, đúng như đại thiếu gia nói, chủ tham tiền mới chịu sai khiến.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4

Dạ Tiểu Nhụy suy nghĩ xem nàng rời khỏi đây như thế nào, trong lòng cười trộm "người nói không đi thì ta không đi, ta đây chẳng phải thật mất mặt, ta càng muốn đi cho người xem, dù sao cao lương mỹ vị (món ăn ngon) không phải nói có là có ngay được."

Xuyên không rồi lại xuyên không, vậy mà nàng không tìm thấy đường về, đi tới dưới núi giả ngồi nghỉ chân một lát. Đang phiền não vì không tìm ra cửa, lúc này bên trái núi giả truyền đến tiếng nói chuyện, Dạ Tiểu Nhụy thầm nghĩ, có người dẫn đường rồi. Lập tức mang giày vào đứng lên, chạy vội về hướng có tiếng nói, ngay tại góc rẽ nàng dừng bước.

"Tiểu thư tướng phủ này số cũng thật khổ, mặc dù được gả cho vương gia, nhưng như thế nào cũng là người đần độn. Thật sự là có số nha, một tiểu thư như hoa như ngọc, về sau phải sống cùng một người ngu ngốc, ai nói người sống trong sạch thì mệnh sẽ tốt, vẫn là phải tự xem số mệnh bản thân ngày thường có tốt hay không."

"Ai.....người nói nhỏ thôi, ngốc có cái phúc của ngốc, nhỏ sạch cỏ trong sân đi, người còn có thời gian rảnh rồi quản chuyện vợ vãn, nếu như bị lão quân gia nghe thấy, tiểu tử người sẽ đẹp mặt."

Núp sau núi giả hai mắt Dạ Tiểu Nhụy bốc lửa, tức giận xoay người đi về, đi được một lúc lại trở về phòng, hoàn toàn quên mất chính mình giống như bị lạc đường, cho nên nói con người vẫn cần động lực.

Sau khi trở về phòng thờ hồn hển, lại ngạc nhiên với hành động của bản thân, con bà nó.....ta lại không có bọc quần áo, ta trở về làm gì, tùy tiện nhìn, thấy trên bàn còn có kẹo cao su, thuận tay cầm lên, nếu đã về đây thì không thể chạy đi vô ích như vậy, quay người nhìn thấy lư hương bên cạnh giường êm, mang đi! Cầm lư hương lại thấy cái màn trên giường, một bên là cái móc bằng ngọc thạch, lấy xuống! Lại quay người, aaaaaaa.....ôi mẹ ơi, trước mắt là cái tủ bằng gỗ Tử Đàn trên đó đều là cực phẩm, mặc dù không biết tên, nhưng không phải vàng thì cũng là bạc, không phải bạc thì cũng là ngọc Lưu Ly, ngọc Dương Chi, Dạ Tiểu Nhụy ôm lư hương đến trước chiếc tủ, nhìn phía trước ngăn người, miệng lặng lẽ nói: "Nên lấy cái nào thì tốt đây?"

"Tỷ tỷ, mang tất cả đi!"

"Lấy tất cả nếu như bị phát hiện, không phải ta sẽ vong mệnh thiên nhai sao." Dạ

Tiểu Nhụy thương tâm trả lời, đột nhiên cảm giác dường như có chỗ không đúng, nghĩ nửa ngày.....xoay người lại một phen, trừng mắt nhìn thân hình cao lớn trước mặt, làn da trắng nõn, soái ca, tiểu mỹ nam cực kỳ đáng yêu, má ơi!

Có một người lớn như vậy đi vào mà nàng không biết, không tề, không tề, người này nhìn qua không giống như người xấu, mà còn càng nhìn lại càng thấy đẹp, càng nhìn càng muốn sờ thử một lần, nghĩ như vậy Dạ Tiểu Nhụy không kìm lòng được đưa tay lên, mắt trĩu xuống mũi chân vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của người trước mặt, trong lòng nảy sinh cảm thán cha mẹ hẳn thật khá, thật vĩ đại, sinh ra được hàng thượng đẳng như vậy (*cười lăn lộn* chị coi anh là hàng, là hàng đó há há *lờm lờm*....)

Mỹ nam cao lớn bị sờ mó đến nổi chảy nước mắt, một gương mặt trẻ con đau khổ, chu miệng nhỏ tủi thân nói: "Tỷ tỷ.....người không thể sờ mặt ta, mặt ta là để cho nương từ nhà ta sờ." (chu choa, nương từ đây, thiếp đây, lại đây nào....hắc hắc.....)

Dạ Tiểu Nhụy nghe xong buông tay khinh thường, nàng ghét nhất ai lên giọng trước mặt nàng, thật là, đẹp trai thì giỏi lắm sao, "Không sờ thì không sờ, nương từ của người giỏi lắm sao, một đứa trẻ thì làm gì có lão bà chứ, đừng làm ấm tử tỷ tỷ ta tìm bảo vật."

"Tỷ tỷ tìm bảo vật? Hiền nhi cùng tìm giúp người có được hay không"

"Người biết tìm?"

Hắn nghiêm túc nhìn Dạ Tiểu Nhụy liếc mặng gật đầu vài cái.

"Vậy người nói một chút, nơi này cái gì quý nhất!"

Tiểu mỹ nam khăn trang nhắc vật áo, tiện tay chỉ một cái, Dạ Tiểu Nhụy nhìn theo góc độ là tầng thứ ba ngăn thứ hai, cái kia màu trắng hình dài và hẹp, có phần giống sóng biển lại có phần giống như áng mây gì đó, thực ra là ngọc như ý.

"Người nói cái này?"

Tên kia lắc đầu vài cái như lắc trống, sau đó lại chỉ một cái.

"Cái này?"

Lại chỉ

"Cái này(trên)" .. "Cái này(trái)"... "Cái này(dưới)"..... "Cái này(trái sang phải)"

Ngừng một lát bận rộn lên xuống trái phải, cũng không biết rõ là bảo vật gì, ngược lại Dạ Tiểu Nhụy mệt đến mức đồ mồ hôi khom mình thở hổn hển, mở miệng mang theo một trận cuồng phong bão táp rống lên: Rốt cuộc là người có biết hay không?"

"Tỷ tỷ, hiện tại so với Hiền nhi người còn ngu dốt hơn, Hiền nhi chỉ vào cái tù, người đem cả cái tù này đi có phải là quý nhất à?"

Dạ Tiểu Nhụy nghe xong càng thêm căm tức, aaaaa.....nếu có thể mang đi cần gì tới lượt người nói, đây người đang che ở phía trước, ném ấm trà chén trà xuống đất, lại bắt đầu mang cái tù gì đó, mặc kệ, tùy tiện lấy mấy cái, bây giờ nếu không chạy, đợi lát nữa chạy không xong, không nghĩ tới người cổ đại lại âm hiểm như vậy, khó trách Liễu Yên tiểu thư này lại muốn bỏ chạy, không chạy mới là đồ ngốc, ngu ngốc gả cho ngu ngốc vừa vặn làm một đôi, một bên Dạ Tiểu Nhụy nói thầm, một bên vội vàng đi tới đi lui.

Tiểu Hiền Hiền nhìn nàng bận rộn, rất hào phóng giúp nàng mang đến, Dạ Tiểu Nhụy đánh giá số lượng, đẩy tên ngốc vương vù ra, vén khăn trải bàn bắt đầu buộc lại.

Tiểu Hiền Hiền bị đẩy ra cảm thấy mất mát lại hỏi lấy long "Tỷ tỷ người xem có muốn mang thêm chút châu báu trang sức, ngân phiếu gì gì đó hay không?"

Dạ Tiểu Nhụy nghe xong lập tức vô cùng nhiệt tình hỏi:"Người biết ở đâu? Mau nói cho tỷ tỷ."

Tiểu Hiền Hiền thấy tỷ tỷ nhìn hắn cười, cao hứng chạy đến trước bàn trang điểm, di chuyển mấy cái hộp gỗ Từ Đàn đặt ở trên bàn. Dạ Tiểu Nhụy vừa mở ra trời ơi. Toàn bộ đều là châu báu trang sức, còn có một chồng lớn ngân phiếu.

Cả người Dạ Tiểu Nhụy như gặp gió xuân, sắc mặt bỗng nhiên sáng sủa, toàn bộ thế giới bị ánh sáng đến từ Thiên Đường chiếu lên đặc biệt rạng ngời, bắt đầu xoay tròn trong vui thích, Thánh Mẫu Maria trên đỉnh đầu nàng đang hát vang “alleluia, alleluia, alleluia [1]"

Trong lúc Dạ Tiểu Nhụy thầm cảm tạ ông trời, giọng hát tuyệt vời, một tiếng bước chân dần dần theo vào.

"Phán Xuân nha đầu cầu mong đi, nếu như Vương gia không có ở nơi này, để xem ta có lột da người không, ngay cả một chú tử cũng không trông được, người còn có tác dụng gì nữa."

Tiếng nói dừng lại, chỉ thấy một bà già được một nha đầu nâng vào phòng, bên cạnh là một tiểu nha đầu hai mắt đầm lệ, còn có một người là Nha nhi nửa đường đi tìm Vương phi gặp Thôi mẹ, theo sau là mấy hạ nhân, hùng hùng hổ hổ đi tới, tình thế này so với thái hậu nương nương lên triều cũng không khác lắm.

Bước vào trong cửa, chỉ thấy một nam một nữ nằm bò về phía bàn trà, loay hoay một bàn châu báu trang sức, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, Nha nhi cũng không có tiếng động đứng bên cạnh Vương phi, nhẹ nhàng kêu một tiếng, không thấy đáp lại cũng không nói nhiều, trong lòng buông xuống một tảng đá lớn, không tệ, cô nương này không chạy, nếu không phải là tìm đến chỗ vương gia, vừa hay lại tìm được vương phi.(Chị ấy chỉ định vợ vét rồi trèo tường trốn chứ không bỏ chạy à.)

Bà lão nhìn hai người trước bàn, buông tay nha đầu ra, bước đến trước nam tử áo trắng, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay hắn khuyên:"Vương gia.....cần phải trở về."

Hách Liên Dận Hiền đẩy tay bà lão, vĩnh viễn đáng yêu thì thầm:"Ta còn muốn chơi cùng tỷ tỷ." Sau đó lại còn tự nhiên chơi đùa.

Mà Dạ Tiểu Nhụy ở một bên bị một tiếng "Vương gia.....cần phải trở về" làm cho chấn động gọi hồn về, vốn là ánh mắt đang trừng lại càng thêm lớn, vẻ mặt không thể tin nhìn mấy người trước mắt, lại nhìn tiểu mỹ nam bên cạnh, càng nhìn càng đến gần lại càng cảm thấy trong lòng khủng bố, không nghĩ tới hắn lại là tên Vương gia ngu ngốc kia, không nghĩ tới bộ dạng hoàn mỹ kia chính là một người đần độn.

Thôi mẹ đứng ở một bên, không có biểu tình gì mặt nhìn nhất cử nhất động của vị tân Vương phi, bất ngờ thét to một tiếng với hạ nhân phía dưới: "Còn không mau hành lễ với Vương gia Vương phi."

Bốn nha đầu vội vàng tiến lên quỳ xuống một loạt:

"Nô tỳ Phán Xuân", "Nô tỳ Phán Hạ", "Nô tỳ Phán Thu", "Nô tỳ Phán Tuyết" (Toát mồ hôi)

"Xin thỉnh an Vương gia Vương phi, Vương gia Vương phi vạn phúc."

Dạ Tiểu Nhụy vốn đang bị lời Thôi mẹ nói với Vương gia dọa sợ, quay đầu lại thấy người quỳ trên mặt đất sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, nàng thật sự nên tỉnh ngộ, nhiều người như vậy vào lúc nào nàng cũng không biết. Cho nên nói người tham lam không thể có suy nghĩ trong lòng, không chỉ là ham mê sắc đẹp mê hoặc tâm trí, người tham tài thần trí cũng không tỉnh táo, cuối cùng chỉ có hỏng việc.

"Tiểu thư" Nha Nhi thấy tiểu thư vẫn thất thần, vội vàng lên tiếng gọi nhẹ nhàng, trì hoãn ra hiệu những người đang quỳ trên mặt đất.

Lúc này Dạ Tiểu Nhụy mới kịp phản ứng, ngoài hốt hoảng còn dần dần ngu ngốc nói: "Đứng lên đi, đứng lên đi, ha ha"

"Tạ ơn Vương gia Vương phi." Lại là đồng loạt nói, tiếng vang ầm ầm, khiến cho trong lòng bàn tay Dạ Tiểu Nhụy đổ mồ hôi lạnh, tuy rằng là chị cả cũng được nhóm anh chị em kính trọng, còn chưa tới tình cảnh này, lần này nàng được mở mang kiến thức nha.

Như thế nào Thôi mẹ cũng cảm thấy vị Vương phi này.....Không giống với một tiểu thư khuê các nhà giàu, nhưng cũng không dám suy đoán nhiều, về mặt giả nua vội vàng nở nụ cười tiến đến phía trước Vương gia, nhìn hẩn khuyên: "Vương gia.....chúng ta cần phải trở về."

Hách Liên Dận Hiên dừng lại vịn vẹo lộn xộn thoát khỏi tay của bà lão kim kẹp, làm ồn: "Ta không về, ta muốn ở đây chơi đùa cùng tỷ tỷ."

Bọn hạ nhân nghe hẩn nói xong đều cúi đầu che miệng cười trộm, mà Dạ Tiểu Nhụy đứng một bên mồ hôi tuôn ra, vịn y phục ra khả năng được một chậu nước.

Thôi mẹ thấy vậy, liền kéo Hách Liên Dận Hiên đến một bên khuyên nhủ, cười nhẹ nhàng hỏi: "Vương gia có muốn từ nay về sau cùng chơi với tỷ tỷ này không?"

Hách Liên Dận Hiên vội vàng gật đầu kêu lên: "Muốn.....muốn"

"Vậy Vương gia phải ngoan ngoãn nghe lời Thôi ma ma nói, nay mai ma ma sẽ để cho nàng ta bái đường thành thân với người, làm tân nương tử của người, về sau mỗi ngày sẽ chơi với Vương gia."

"Được.....Được a.....Ta muốn tỷ tỷ làm tân nương tử."

"Vậy bây giờ Vương gia trở về cùng ma ma, bằng không tỷ tỷ thấy người không ngoan, buổi tối sẽ đi mất."

"Ừ, Ừ.....Được rồi, bây giờ chúng ta trở về, hiện tại đi luôn."

Thôi ma ma thấy hẩn bị lừa, vội vàng phân phó: "Phán Hạ, Phán Tuyết, mang Vương gia trở về Nhã Nhân các."

"Dạ, thưa ma ma" Nói xong hai người bước tới nâng tay Hách Liên Dận Hiên, nói nâng không bằng nói kéo. Mà Hách Liên Dận Hiên vốn đã được động viên đột nhiên lại gạt tay ra, chạy tới trước mặt Dạ Tiểu Nhụy, khẽ sát vào tai nàng nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ.....những hôm loại này Hiên nhi có hơn mười rương, người nói muốn có, ngày mai Hiên nhi mang cho người."

Nói xong cười ngây ngô, lưu luyến không rời bị bắt đi về.

Lỗi tại Dạ Tiểu Nhụy bị tiểu tử này thổi vu vu rất ngứa, tâm vì lời nói của hẩn mà đập loạn, thầm nghĩ, hơn mười rương.....Xem ra ở trong vương phủ này cực kỳ thích hợp, may mà không chạy đi, xem ra cũng không phải không thể làm Vương phi, Vương gia ngốc này có chút u mê, nhưng mà, ha ha.....ngốc cũng rất thú vị, ngốc nhưng mà ta thích."

‘Hơn mười rương! A ha.....hô hô.....hơn mười rương đó! Thật sự là tài vận đến muốn cản cũng không thể cản nổi.'

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5

Thôi ma ma thấy chủ tử rất khó đuổi kia đã bị chuyển đi, mặt mỉm cười lập tức thay đổi 360 độ, nghiêm túc suy nghĩ nhìn chằm chằm nha đầu Phán Xuân trước mặt.

"Hiện tại Vương phi ở chỗ này, ta cũng không tiện làm chủ bắt người làm gì, tuy nói về sau tân Vương phi chính là chủ tử của các người, nhưng Thôi ma ma ta nói thế nào cũng là quản gia làm trong vương phủ mấy chục năm, cũng không muốn phụ lòng tiên hoàng ban ơn cùng thái hậu nương nương ân sủng, mặc dù hôm nay ta không phạt người, nhưng muốn xử phạt thế nào còn phải xem ý kiến nương nương."

Nha đầu Phán Xuân nghe đến lời này, sợ tới mức run rẩy té quỵ xuống đất, nước mắt không nhịn được từng giọt từng giọt chảy xuống, quỳ bò đến trước người Thôi ma ma, kéo quần bà ấy khổ sở buồn bã nói: "Ma ma, ma ma tạm tha Phán Xuân lần này đi, Phán Xuân lần sau cũng không dám nữa, Thôi ma ma."

Thôi ma ma hé ra nét mặt già nua hung dữ, đá nha đầu một đá, sau đó mặt tràn đầy tươi cười nhìn Dạ Tiểu Nhụy ngây ngô đứng một bên: "Lão nô đã khiến nương nương bị sợ hãi rồi, mặc dù Vương gia năm nay mới có hai mươi bảy, lại giống như đứa trẻ, sau này còn phải nhờ nương nương hao tâm tổn trí nhiều hơn, ngày hôm nay là ngày đầu tiên nương nương xuất giá, vốn không được để Vương gia xông đến chỗ nương nương, đều do lão nô lần này dạy không tốt kẻ ti tiện bại hoại [1] này, ngay cả chủ tử cũng chăm sóc không chu toàn, khiến nương nương sợ hãi rồi, nếu như nương nương trong lòng có cái gì không hài lòng, cứ việc trách phạt lão nô và nha đầu không hiểu việc đời này."

[1] bại hoại: đã suy đồi đến mức mất hết phẩm chất

Đêm Tiểu Nhụy mới vừa rồi vẫn còn ở trong ảo tưởng tự do bay lượn, bị giọng nói rách cổ họng của mụ già này làm cho chân động chỉ kém không có rách ra, nhìn bà ta cáo mượn oai hùm [2] giả vờ chính đạo, ở trong lòng âm thầm nghĩ, cho ta là tiểu thư khuê các chưa từng thấy việc đời, trò hề của người ta còn không nhìn ra? Chỉ là mụ già ý thế hiếp người, còn dám mượn cơ tiên hoàng cùng thái hậu ở trước mặt ta hét lên, chỉ tang mạ hờ [3], nhưng nàng thật không biết tên gốc có gương mặt trẻ con thì ra cũng đã hai mươi bảy rồi, lần nữa âm thầm cảm thán ở trong một cái 'đáng tiếc bộ mặt anh tuấn a a a ~'

[2] cáo mượn oai hùm: để chỉ hạng người luôn mượn thế kẻ mạnh, nấp dưới ô quyền lực đi hù dọa, lừa bịp người khác hoặc lấy đó làm lá chắn để thỏa sức lộng lảnh

[3] hi tang mạ hờ: kể thứ 24 trong 36 kế, chỉ vào gốc dâu mà mắng cây hòe, ý nói vì không tiện mắng thẳng mặt nên mượn một sự kiện khác để tỏ thái độ.

Nghiêng đầu tiến tới bên tai Nha Nhi nhẹ nhàng hỏi: "Nha Nhi, ta xưng mình là cái gì?"

"Tiểu thư, người xưng là bản cung."

Đêm Tiểu Nhụy xoay đầu lại nhẹ nhàng ho một tiếng, sau đó không nhanh không chậm đi tới trước giường ngồi xuống, nghĩ thầm người là đây tớ mà dám ở trước mặt ta tỏ ra uy phong cuồng vọng như vậy, ta chính là nữ chủ tử tương lai, không ra vẻ ta đây thì thế nào ép được người.

"Thôi ma ma, mặc dù nha đầu này có chút sai lầm, nhưng không cần xử phạt, cần nhắc mấy câu là được, không đáng đánh, hôm nay là ngày hi bản cung vào cửa, không muốn giảm sự vui mừng xuống, tạm thời tha thứ người lần này, bản cung một mỗi ngày muốn nghỉ ngơi một chút, các người đều lui ra đi." Nói xong những lời này, trong lòng không nhịn được âm thầm buồn cười, Tiểu Nhụy Nhụy quá giỏi, giả bộ cực kỳ đáng khen ngợi.

Thôi mẹ rõ ràng là mặt nóng dán lên mông lạnh [4], mặc dù trong lòng có phần không thích, nhưng không thể không nghe theo tân chủ tử sai bảo, mặt nghiêm túc một mực cung kính nói "Dạ"

[4] mặt nóng dán lên mông lạnh: mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại, như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.

Sau đó lại phân phó hai nha đầu Phán Xuân, Phán Thu ở đây hầu hạ, nghe theo Vương Phi sai bảo, rồi mới lui ra ngoài.

Nhìn mụ già trong lòng như hòa thiêu rồi đi, Dạ Tiểu Nhụy trong lòng đắc ý nha, hừ hừ, ta là người thứ nhất muốn hạ uy phong của người, cũng không nhìn thân phận một chút, cuộc sống sau này còn dài mà, cầu nó tài ý thế hiếp người, nhìn ta về sau như thế nào chinh người.

Nha Nhi thận trọng biết hiện tại chủ tử khẳng định rất đói, sai sử Phán Xuân Phán Thu đưa đồ ăn tới, thừa dịp này cấp tốc hỏi: "Tiểu thư vừa rồi đi nơi nào, làm hại Nha Nhi không tìm được, hoàn hảo tiểu thư đã trở lại, nếu không Nha Nhi làm sao hướng vương phủ và tướng phủ giao phó." Mặc dù trong lòng hoài nghi tới chẳng lẽ nàng ta bỏ trốn, nhưng nàng không dám nói chuyện thẳng như vậy, không biết tiểu thư này sau khi nhìn thấy vương gia ngốc có thể hay không có ý nghĩ chạy trốn.

"A, ta mới vừa quá mệt, cho nên mới đi ra ngoài tìm cái đó. . . cái đó. . . nhà vệ sinh, kết quả chẳng những không tìm được, còn lạc đường, hại ta núp ở trong vườn hoa len lén giải quyết, chuyện này ta chỉ nói cho Nha Nhi, không thể để bí mật riêng tư nói ra làm trò cười." Đêm Tiểu Nhụy nói thế là che đậy lấp tấy.

Nha Nhi nghe cười cười

"Nha Nhi làm sao dám, nhưng nô tỳ biết tiểu thư là người sáng khoái, Nha Nhi rất ưa thích tính tình của người, nhưng tiểu thư ở vương phủ nên kiêng kỵ nhiều chút thì tốt hơn, có một số việc không hề giống chúng ta tưởng tượng đơn giản như vậy."

"Vậy sao? Vậy ta có nên tín nhiệm Nha Nhi người hay không đây? Vì sao người không nói người mà tiểu thư các người phải giả chính là kẻ ngốc?"

Nha nhi vừa nghe lập tức té quỵ xuống đất: "Tiểu thư, chuyện này là Nha Nhi sai lầm, Nha Nhi sợ tiểu thư sau khi biết sẽ hối hận, cho nên mới giấu giếm

không dám nói."

Dạ Tiểu Nhụy có ý nhìn nàng, mà NhaNhi cũng muốn biết ý tưởng của tiểu thư này.

"Ta có nói là ta đáp ứng người thay Liễu tiểu thư gả vào vương phủ sao?"

Nha Nhi hơi khó trả lời: "Không có. . . không có."

"Vậy người nói cái gì mà sợ ta hối hận, nếu không có đáp ứng, thì làm gì hối hận. Có lời gì người nói rõ với ta, dù sao hiện tại ta sẽ không chạy, không cần che giấu." Chạy có ích lợi gì, nói không chừng bị đuổi giết, mà cũng không có tiền, không bằng ở vương phủ làm Vương phi, một kẻ ngu chẳng phải là quá tốt, hơn nữa người ta còn có hơn mười ruộng bảo bối đang chờ nàng đấy.

Nha Nhi quỳ trên mặt đất vừa nghe, vội vàng cao hứng nhảy lên, chạy đến trước mặt chủ tử vui vẻ hỏi: "Cô nương đáp ứng thay tiểu thư nhà chúng ta đội gả rồi hả?"

"Ta đáp ứng, nhưng ta cũng không nói cho người đứng lên, quỳ xuống cho ta, ta bị mang tội phủ thân vương, còn có thể thế nào? Nếu như ta là Tể tướng ngũ tiểu thư, vậy ta cũng phải có ra dáng một chủ tử nhà, chờ ta ăn cơm xong rồi nói tiếp. Coi như người gạt ta, ta trừng phạt, "

"NhaNhi hiểu rõ sai rồi, xin tiểu thư tha thứ." Dứt lời cắn môi bất đắc dĩ quỳ xuống, mới một chân chạm đất, Dạ Tiểu Nhụy liền cười ha ha bắt được Nha nhi nửa ngồi.

"Ha ha, người thật đúng là quý nha, Dạ đại tiểu thư ta chọc người chơi chút đấy." Bị đỡ dậy NhaNhi nghe nàng lớn mật tự xưng như thế, vội vàng lấy tay che miệng của nàng.

"Tiểu thư, về sau người không thể lại dùng cái thân phận này, hơn nữa nói chuyện làm việc tất cả đều phải lưu ý, không thì cả đầu người và nô tỳ đều không giữ được, còn liên lụy đến rất nhiều mạng người." Dặn dò hết mới dám buông tay ra.

"Được rồi được rồi, NhaNhi đại thẩm của ta, ta hiểu rõ rồi." Trong miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng lại nói thầm ‘mệnh người khác liên quan gì đến chuyện của ta, ta chỉ muốn bảo hộ tốt cái đầu xinh đẹp của ta thôi.’

Lúc này Phán Xuân Phán Thu đã mang theo người hầu bưng một bàn một bàn cao lương mỹ vị nối đuôi mà vào.

Nha Nhi ngừng lại lời nói, vô cùng cung kính lui về phía sau một bước, đỡ tay tiểu thư, ý bảo nàng đi tới dùng bữa.

Dạ Tiểu Nhụy ngồi ở trước bàn bưng chén, nhìn một chút hàng bên phải! Lại xem một chút hàng bên trái! Hai đội người hầu mỗi một người đều rất nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng và xem cái chén trong tay nàng. Hèn môn nuốt nước miếng, ngu ngốc đàn độn bưng chén nhưng không dám bôi com.

Nha Nhi nhìn ra đầu mối, lập tức đuổi bọn họ đi.

Dạ Tiểu Nhụy giương mắt nhìn một đám người ra cửa, đóng cửa, rồi đi.

Không nói hai lời, vèo một cái liền xông lên, hai tay lung tung hạ tay áo nhào người về phía trước, cầm lên một con gà ‘giật xé kéo’, vặn đuôi gà gặm trái gặm phải gặm trên gặm dưới chính là một bữa gặm loạn, thấy thế cầm Nha Nhi muốn rút trên sàn nhà.

Trời chiều từ từ hạ xuống, mặt trời mới mọc lại từ từ rời phía đông, từ trước tới nay hôm nay là ngày Duệ thân vương phủ náo nhiệt nhất, tất cả hoàng thân quốc thích đại quan tiểu quan cùng với tôi chúc mừng Vương gia ngu ngốc này. Một kẻ ngốc tại sao có mặt mũi lớn như vậy? Dĩ nhiên không có, còn không phải là người chủ hôn là đương kim Thánh thượng, ai dám không nể mặt.

Giảng co thật lâu Hách Liên Dận Hiền vẫn ồn ào muốn ra bên ngoài xem náo nhiệt, muốn xem tân lang tân nương báỉ đường, lại không biết hôm nay là ngày vui của hân, bọn nha đầu thật vất vả mới khuyên chủ tử đem y phục hỉ nặc vào, vội vội vàng vàng đem hân lôi đi báỉ đường, dọc theo đường đi còn không có nhàn rồi, thời điểm báỉ đường cũng vẫn muốn vén khăn voan lên đến xem tân nương, thật vất vả vào động phòng uống rượu giao bôi, mấy nha đầu Xuân Hạ Thu Tuyết coi như làm xong chuyện khó khăn nhất đời này.

Mà giữa phòng hi trong màn trướng màu đỏ, hai người mặc y phục màu đồng ngồi bên cạnh nhau, Dạ Tiểu Nhụy gác chân hai tay ôm ngực nhìn kẻ ngốc đối diện, còn đối diện là Hách Liên Dận Hiền cũng gác chân hai tay ôm ngực, cười hi hi nhìn tỷ tỷ đối diện.

"Kẻ ngốc"

"Dạ dạ"

"Biết động phòng không?"

"Không biết"

"Ừ ừ, rất tốt người bạn nhỏ, biết "hà nọ í í é" sao?"

"Không biết"

"Ừ, không tệ gốc rất có tiền đồ, không tuân thủ nữ tắc và trai lơ, chữ phức tạp như vậy cũng không biết?"

"Không biết"

"Rất tốt rất thông minh, nương tử ta rất thương thức ngươi."

Hách Liên Dận Hiền nghe nàng hình như khen ngợi mình, vui vẻ cười ha ha không ngừng.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn hần nhìn nàng cười nửa ngày, đột nhiên nhớ tới ngày đó lặng lẽ nói, mẹ ơi, nếu không phải vì câu nói kia của hần, nàng đã sớm chạy lấy người, vội vàng bỏ đến bên cạnh hần, một tay khoác lên trên bả vai của hần, mặt khác nói dịu dàng chăm chú hỏi: "Tướng công, ta không phải là mẹ ngươi."

"Đúng nha. Quân gia nói cùng ngủ một phòng là nương tử, tỷ tỷ ngươi thật ngốc."

A a a, quân gia kia không phải là người tốt, chuyện xấu xa như thế cũng dạy cho tiểu tướng công đơn thuần. Thật ra thì người khác còn không biết, tiểu Hiền Hiền còn sót bốn chữ lười phải nói, đó chính là 'cởi quần áo'.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6

"Tướng công nha.....nương tử nhớ rõ hôm qua ngươi nói mấy chục cái kia đó.....cái hòm gì gì đó, ngươi bảo tỷ tỷ nói muốn, sẽ đưa cho tỷ tỷ, có phải hay không gạt ta nha."

Hách Liên Dận Hiền vừa nghe, gương mặt trẻ con đáng yêu cười xấu xa, càng thêm đáng yêu, kéo bông hoa hồng lớn ở trước ngực xuống.

"Hiền nhi biết tỷ tỷ thích, từ sớm đã kêu nha đầu Phán Hạ mang đến đây cho ta, tất cả đều tặng cho ngươi! Ha ha....." nói xong kéo Dạ Tiểu Nhụy đến bên giường, nhắc khăn trải giường lên đem từng hộp gỗ từ đàn từng cái lục lọi bày ra, đặt ở trên mặt đất kê đếm có hai mươi cái, lớn nhỏ không giống nhau, Dạ Tiểu Nhụy thật cao hứng, phấn kích nha, kích động mở hòm lớn nhất nhìn thấy, cái gì cũng không có, vội vàng buông hộp gỗ trong tay, đem từng hộp gỗ trên mặt đất mở ra từng cái một.

Đến cái cuối cùng nhỏ nhất.....nhỏnhỏ.....trong hòm, một con mọt gỗ yếu ớt rụt rè sợ hãi bò qua bò lại. Trong nháy mắt, không khí vui mừng vừa rồi bị đông lại, trong không khí, một cổ hàn khí ập đến càng ngày càng mãnh liệt.

Hách Liên Dận Hiền còn đứng trên giường nhìn nương tử lục lọi từng hòm trên mặt đất cười ngây ngô, một chút cũng không phát hiện không khí có chút dị thường.

Dạ Tiểu Nhụy khó chịu, không có điềm báo liền trực tiếp xông lên, hướng đến tên gốc kia xông tới đánh mạnh, cô nải nải nàng đang muốn bạo phát nha!

Hách Liên Dận Hiền không hiểu gì, chỉ biết mình ngã sấp xuống, tay không ngừng sờ loạn nắm loạn, bắt lấy cái gì? Đông tây bắt được, chỉ là gì đó trong tay túm không được rắn chắc, mới nắm đến đã bị tách ra, tiếp theo chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của nữ nhân vang lên.

Kèm theo tiếng thét, Hách Liên Dận Hiền cảm thấy cái gì đó như là mảnh vải gì đó đến bên giường, kế tiếp một cái mềm nhũn gì đó lại đè xuống tiếp. Mặc dù ngã sấp xuống, nhưng mà rơi xuống giường lại không đau, và lại có hai cái tiểu cầu(quả bóng nhỏ) cọt cọt cọt lui trước ngực mình, thật thoải mái, nhắm mắt lại không muốn mở ra.

Đang ở thời điểm hần hưởng thụ!! Bỗng chốc.....một trận gió lạnh lướt nhanh đến, "bốp" một tiếng giòn tan, một bàn tay đánh thật mạnh vào mặt hần, nóng rất đau nhức. Bị một trận đau hần liền chạy trốn, lần mò xoa xoa đôi má, đôi mắt đẹp, miệng nhỏ hồng chu ra, uất ức hừ hừ nói:"Nương tử ngươi đánh Hiền nhi, ngươi đánh tướng công, hu hu.....ngươi không ngoan! Hu hu....." Nói một bên lại lùi một bên, ôm Dạ Tiểu Nhụy gắt gai không rời, cái đầu nhỏ ở trước ngực nàng cọt cọt cọt lui, nhưng trong miệng vẫn hừ hừ, kỳ thật khóe miệng cười thật đắc ý, thật thoải mái nha, thật thoải mái nha.

Lúc này Dạ Tiểu Nhụy bị ôm tức đến nổi muốn phóng bom nguyên tử, nổ tung vương phủ này. Ngươi nói ai muốn gả cho một tên gốc nếu như không có ưu đãi thì ai muốn a! Vốn tưởng rằng lần này kiếm lớn, kết quả ngược lại bị tên gốc này đùa giỡn như một con rối, đã kích lớn như vậy, muốn tùy tiện phát tiết cũng là theo lý thường tình. Thật sự là tiện tay, đẩy hần ngã, nàng cũng ngã. Nhưng lại giúp hần ăn đậu hủ của mình không còn một mảnh, vốn là một phen mờ mịt lung tung trước ngực, sau lại kéo áo ngực của nàng xuống, sau nữa lại không nghĩ tới bị kéo ngã xuống theo, đè trên người hần, nàng đúng là phải mất sức của chín trâu hai hổ mới đứng lên được, hần lại cười khanh khách ở dưới hưởng thụ cảm giác bị đè.

Trọng điểm là hiện tại.....Mới cho hần một con tát, giống như nàng làm gì hần vậy, nàng còn chưa quát hần nửa câu, tên gốc này liền xông đến ngực nàng ôm lấy, càng làm càn ở trước ngực nàng, đây thế nào cũng không ra. Vào lúc này nàng mới hiểu cho dù là gốc, hần cũng là nam nhân, nghĩ

muốn nổi giận nhưng không còn sức đẩy ra, ở trong lòng hoài nghi rất lớn, không phải là hấn già ngu chứ?

"Này.....Tránh ra!" Dạ Tiểu Nhụy nhấn nại đến cực điểm, nhưng là tổ tông này vẫn không buông tay.

Khoảnh khắc yên tĩnh!

"Ta....nói....ngươi.....buông.....ta.....ra.....nha! Không.....nghe.....thấysao?" Sau khi sư tử Hà Đông gầm lên hung dữ, Hách Liên Dận Hiên mới nghiêm mặt ủy khuất, bắt đầu dĩ nhắc đầu ra ngoài. Bộ dáng sợ sệt, môi mỏng chu lên nhẹ nhàng nói:"Ai.....nương tử nhà ta dữ tợn quá, có thể dịu dàng một chút được hay không, nhưng mà ta còn muốn hai cái vật lớn như vậy." (hắc hắc, ngu như ảnh mà được ăn đậu hủ thì ta cũng ngu)

Dạ Tiểu Nhụy nhìn theo ngón tay hấn chỉ, nhìn lại, bóp.....lại một cái tát vào bên má kia, đánh xong vội vàng kéo y phục lại. Hai mắt bốc lửa nhìn chăm chăm quát: "Ngươi cho rằng cô nãi nãi ta muốn gả cho ngươi hả, nếu không phải..... Nếu không phải thấy ngươi đáng thương, lại gạt ta nói có mười hôm bảo bối, kết quả tất cả đều là mấy cái hộp trống không, một cái cũng không có!" Hừ.....thiếu chút nữa nói ra sự thật, mặc dù hấn là kẻ ngốc không hiểu, nhưng mà cũng có trách nhiệm chú ý hình tượng, nếu hấn là một phần tử của xã hội này, dĩ nhiên cũng phải có nghĩa vụ công dân tiếp nhận lửa gạt.

Vốn Hách Liên Dận Hiên cảm giác ôm ấp trong lòng được bù đắp sau khi chịu ủy khuất, kết quả lại bị đánh một cái tát, hấn không làm sai gì mà, tại sao nương tử lại đánh hấn, ủy khuất tổ cáo oang oang: "Ta nói có mười cái hộp, nhưng ta không có nói là bảo bối, nương tử ngốc."

Dạ Tiểu Nhụy nghe lời hấn nói cẩn thận suy nghĩ, thật đúng là như vậy, thì ra mình thật sự gặp kẻ ngu ngơ này nói, không nghĩ tới nàng ưu tú như thế lại bị một kẻ ngốc dốt mũi, bất chấp tất cả nhào tới, đẩy hấn một cái ngu ngơ ngã, một trận nầm đấm rơi xuống, Hiên Nhi thấy nương tử đánh hấn, cho rằng đang đùa giỡn cùng mình, hai người ở trên giường hùng hổ đánh đập, tưởng chừng hai bên loáng một cái bị đánh trúng, chậm rãi rớt xuống. Giữa giường hai người lay động, hoa mẫu đơn khắc trên giường rung động, màn hồng nhẹ nhàng bay tới bay lui, hai người truy đuổi cuối cùng biến thành chơi đùa, đùa nghịch đến vui vẻ.

Đang lúc hai người vui vẻ, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Dạ Tiểu Nhụy đẩy Hách Liên Dận Hiên ra ngừng chơi đùa, che miệng cái tên ngốc kia còn đang cười khúc khích, hỏi:

"Chuyện gì?"

"Tiểu thư.....Nha Nhi phụng mệnh lão quân gia đến mời Vương gia ra ngoài tiếp khách, tất cả mọi người đang le hét gọi muốn Vương gia ra ngoài mời rượu."

Nha Nhi nói một hồi, Dạ Tiểu Nhụy vội vàng bò dậy sửa sang lại quần áo trên người, vén màn lên, bản thân cảm giác giường này sẽ không khiến cho người khác nghĩ không chính đáng, sau đó mới ra mở cửa.

"Vào đi."

"Nô tỳ Nha Nhi bái kiến Vương gia, tiểu thư."

Dập đầu xong, Nha Nhi nhìn tiểu thư một lát, lại nhìn thấy Vương gia ngồi bên giường đang nhìn tiểu thư cười khúc khích trong lòng âm thầm cao hứng, thật ra nàng đã đợi ngoài cửa từ lâu, chỉ là không đành lòng gõ cửa, nếu không phải tên quý bên ngoài gây rối, nàng mới không đến quấy rầy chuyện tốt của tiểu thư và Vương gia.

"Tiểu thư, Nha Nhi mang Vương gia rời đi."

"Đi đi.....đi đi....." Dạ Tiểu Nhụy làm bộ như không có gì, rồi lại có cảm giác giấu đầu lòi đuôi. Thật ra thì vốn là không có việc gì, không biết nàng chột dạ cái gì, ngược lại càng khiến cho người ta hiểu lầm trong lòng.

"Vương gia.....Nha Nhi dẫn người đi chơi, được không?"

"Đi chơi? Rất tốt.....Rất tốt....." Vừa nghe đến đi chơi, hấn rất cao hứng, đột nhiên lông mày như tơ tằm nhíu lại:"Nương tử có đi không?"

"Ngươi đi trước đi, ngươi đi dĩ nhiên ra cũng sẽ đi." Dạ Tiểu Nhụy biết hấn là khó dụ dỗ, hiện tại hấn cứ quần lấy nàng, tự nhiên chỉ có nàng nói mới có hiệu nghiệm.

Lúc này Hách Liên Dận Hiên mới đứng dậy, bước được ba bước quay đầu lại rồi đi về phía trước, đến cửa vẫn không quên quay đầu lại thúc giục một câu:"Nương tử phải nhanh tới nha" mới nhớ nhưng không người rời đi.

Đèn lồng đỏ treo đầy đình viện, tràn ngập vui mừng. Một người sống ở trong phòng hai ba ngày, không trách được buồn bực đến đáng sợ, Dạ Tiểu Nhụy chịu đựng bốn bề vắng lặng, liền đi đến vườn một chút.

Đi ngang qua hồ sen, nhìn thấy khắp hồ hoa sen nở rộ, liền dừng bước lại, đi tới bờ hồ. Chỉ nghe thấy một trận gió thoảng qua đưa tới tiếng sáo thê lương theo gió, suy nghĩ tìm nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy trong lương đình đối diện hồ sen một vị nam tử phong thái thoải mái, đứng ở trong đình viện đột nhiên ngừng thổi.

Dạ Tiểu Nhụy vốn định bẻ một đóa hoa sen để thưởng thức, hôm nay nhìn thấy mỹ nam tử kia còn có tâm tư hái hoa, một đường đạp cỏ vén liễu chạy vội qua, đợi đến gần đình nghỉ mát thì dừng bước chân, mắt nhìn theo ánh sáng ít ỏi của đèn lồng đỏ, một nam tử mặc bộ y phục màu xanh, đứng thẳng

trong đình. Thân hình cao lớn tỏa ra một tia cao quý, bỏ qua vừa rồi có chút u sầu, bạc nhược bị đè nén quán quanh lấy thân thể, yếu ớt như liễu trước gió, ở trong ánh đèn đột nhiên lãng lãng, như thật như ảo.

Dường như phảng phất dưới ánh đèn, bóng lưng của hắn vậy mà làm cho người ta không nhìn được sinh lòng thương đau, không biết một khắc người đó xoay người lại sẽ là dáng vẻ kinh ngạc như thế nào?

Dạ Tiểu Nhụy bối rối suy nghĩ người này vừa nhìn chính là người tài giỏi nho nhã, xem ra chính bản thân mình phải xuất ra một ít kiến thức mới có thể giành được hảo cảm tốt của mỹ nam, lúc này cảnh này, đột nhiên nàng nghĩ tới bài thơ 'gào thét sớm tinh mơ' thường xuyên của lão cha, thử giọng nói rõ ràng, sau đó cố làm ra vẻ vừa đi vừa nói:

"Tay áo hoa đón gió xuân, ngọc Kỳ Lân khắc đai lưng hồng

Lâu đầu khúc Yến Tiên Nhân Ngự, sô sách đáy xuy sanh hương vụ nùng"

"Công tử, khúc nhạc này chỉ trên trời mới có, nhân gian chỉ được nghe qua vài lần. Thật là một khúc nhạc hay!"

Hách Liên Dật Khải lòng nhân hạ bị người quấy nhiễu, không hài lòng buông sáo ngọc trong tay xuống, xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7

Hách Liên Dật Khải lòng nhân hạ bị người quấy nhiễu, không hài lòng buông sáo ngọc trong tay xuống, xoay người lại.

Chỉ thấy một nữ tử mặc y phục gấm vóc đỏ thắm, tràn đầy nụ cười đứng ở bên ngoài đình nhìn mình.

Ánh trắng vàng nhạt rơi xuống gương mặt của nàng, vàng sáng mờ ra phản chiếu cùng y phục màu đỏ tương xứng, tô lên sắc mặt càng thêm lộ ra vẻ trắng mịn đáng yêu, núm đồng tiền nhân nhật điêu khắc nụ cười khỏe mỗi, lông mi thật dài chớp chớp che đôi mắt nước. Tóc đen giấu mây ngài, vân kế vụ hoàn [1], búi tóc rủ xuống vai, trâm cài Kim Phụng bay lượn lấp lánh ánh vàng, được cài ở giữa búi tóc đặc biệt chói mắt, nhô ra miệng phụng ngâm một viên ngọc Lưu Ly nhẹ nhàng rủ xuống trán.

[1] vân kế vụ hoàn: Búi tóc có hình tròn, được thắt cao giữa đỉnh đầu gọi là vân kế vụ hoàn – búi tóc của mỹ nữ như mây như sương. Nghe đồn xuất hiện sớm nhất là từ một tiên nữ hầu cạnh Nữ Oa. Đây cũng là kiểu búi tóc quen thuộc của mỹ nhân cổ đại Triệu Phi yến.

Mặc dù dung nhan như vậy không phải là dáng vẻ hoa nhàn nguyệt thẹn, nhưng cũng không được khen ngợi là mỹ nhân. Thân là vua một nước, hậu cung ba nghìn giai nhân, nhưng hắn chưa từng thấy qua nữ tử như vậy, chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến lòng người sinh vui vẻ, đôi mắt kia giống như trời sinh làm cho người ta vui vẻ, nụ cười kia càng thêm chiếm cứ lòng người, giống như không để lại dấu ấn trong lòng người thì không bỏ qua. Nhìn một chút, khỏe miệng của mình không nhìn được cũng nở chút ý cười.

Dạ Tiểu Nhụy đứng ở bên ngoài đình, thật sự có người đẹp mê hồn như vậy sao? ? NO, NO, NO ở lúc mỹ nam xoay người, nàng hoàn toàn bị sắc đẹp của hắn mê hoặc, mê hoặc khiến hồn nàng cũng rời khỏi, về mặt cứng rắn đảo ngược thay thế về mặt mềm mỏng cân bằng, bây giờ nàng ngay cả hô hấp cũng bắt đầu mỏng manh.

Có người dùng ‘bé nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn’ để hình dung cô gái xinh đẹp, như vậy dung mạo nam tử này sợ rằng thế gian không cách nào tìm được từ để hình dung hắn. (Nhị Nhị: nhưng thật ra là người nào đó không nghĩ ra. Quyển Luyến: choáng nha ~ cút về duy trì tốt bộ dáng ngu ngốc của người đi.)

Gió nhẹ trong đình thổi lác đác lồng màu đỏ, theo làn gió quán quanh, những chiếc đèn lồng đỏ đang đưa chiếu ánh sang lên người hắn, rốt cuộc là làm thế nào mà một nam tử khiến cho Dạ nữ chủ chúng ta si mê như vậy, trong nháy mắt mọi người cùng nhau lui về vì một cái xoay người, chuẩn bị xảy ra:

Hách Liên Dật Khải xoay người lần nữa.

Đôi mắt đen nhánh sáng giống như ánh sao phía chân trời, ở thời điểm xoay người kia tiến thật sâu vào khóe mắt tiểu sắc nữ, đập vào mắt là khuôn mặt thon dài gầy, và da nhợt nhạt như tuyết, môi mỏng mịn chặt. Đôi mắt phụng khinh bạc[2] liếc nhìn nàng, mây ngài [3] theo đuôi mắt khẽ nhếch, môi mỏng đỏ tươi hơi nhếch lên dưới ánh đèn đuốc đưa, đều nói nữ tử xinh đẹp cười một tiếng nghiêng thành, cười hai tiếng nghiêng nước, còn nam tử xinh đẹp này chính là cười một tiếng đoạt hồn, cười hai tiếng câu phách. Nụ cười kia làm hồn đưa trẻ Dạ dời đi rồi.

[2] khinh bạc: coi chẳng ra gì một cách phũ phàng

[3] mây ngài: ở đây tả lông mày rậm của bậc trượng phu, to và cong như con tôm

Vào lúc suy nghĩ của nàng đang ở nơi nào đó, đi từng bước từng bước về phía bên trong đình, si ngốc[4] giờ tay phải lên, từ từ...từ từ đưa tới, lúc sắp

đụng phải má hần thì một tiếng bén nhọn hoảng sợ hét lên: "Lớn mật"

[4] si ngốc: ngây dại, ngu đần

Lớn mật thì lớn mật, nhưng người nói lớn mật ta cũng muốn. . . Bốp một cái đánh vào mặt mỹ nam, không đợi Dạ Tiểu Nhụy thu tay lại, giọng nói bén nhọn lại vang lên.

"Cô nương lớn mật, người người người. . . lại dám. . ." Liễu công công cả người trang phục màu trắng, lúc này cũng không biết nên làm thế nào lắm bầm khiến trách nữ tử lớn mật che trời này.

Mà trái lại Dạ Tiểu Nhụy thay hần nói tiếp: "Đứng nha, con muỗi lớn mật, dám cắn khuôn mặt xinh đẹp như vậy, may mà ta phát hiện sớm kịp thời tát xù phạt, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi." Sau đó còn xòe bàn tay ra đắc ý ở trước mặt hần biểu diễn.

Bên kia Liễu công công định há mồm tiến lên, Hách Liên Dật Khai nở nụ cười khê khoát tay ý bảo hần lui ra, trêu ghẹo hỏi: "Cô nương, thật là một người thú vị, không biết cô nương là tiểu thư nhà quan lại quyền quý nào."

Dạ Tiểu Nhụy nghe hần hỏi thăm nhà mình, trong lòng mênh mông mở ra nhiều đóa hoa loa kèn, không cần biết thế kỷ 21 còn cách công nguyên bao nhiêu năm, giữa nam nữ không có chuyện này, nếu hỏi nhà, đoán chừng không phải là muốn đưa người về nhà, mà muốn cưới người vào cửa. Nhưng nghĩ lại, hôm nay nàng là phù thân vương tôn Vương phi, mà vị mỹ nam tử tám phần là khách quý, nếu như hiện tại nói rõ thân phận, chẳng những sẽ không lấy được hảo cảm, ngược lại sẽ làm hần ghét. Không thể nói, phải nói thì cũng phải giải quyết tương công ngu ngốc của nàng rồi lại nói, ừ ừ, nhất định phải che giấu tốt thân phận của mình.

Đang lúc Dạ Tiểu Nhụy khẩn trương hết sức, không biết nên làm thế nào khiến đoạn tốt đẹp này, chính là không hẹn mà gặp, được xử lý càng thêm tốt đẹp thì Nha Nhi thờ hồn hần chạy tới, bắt được Dạ Tiểu Nhụy tay gấp đến độ nước mắt đều muốn đi ra.

Thờ hồn hần nói: "Tiểu thư, người khiến Nha Nhi thật khó tìm, người nhanh đi khuyên nhủ Vương gia nha, một đám công tử làm nhảm dụ dỗ ngài ấy uống rượu, rót nữa là xảy ra đại sự."

Dạ Tiểu Nhụy thật là ảo não, Nha Nhi nha đầu này lúc cần thì không thấy, không cần thì lại nhô ra, ai, nàng tỉ mỉ duy trì đoạn tình cảm thứ nhất ở cổ đại cứ như vậy tan biến, con vịt tới tay đều bay đi rồi.

Nhìn bộ dáng của nàng ta, giống như những khách này quả thật huyền ảo dữ dội, bắt đắc dĩ quay đầu nhìn Hách Liên Dật Khai nói: "Công tử, tương công nhà ta có chuyện, tiểu nữ tử sẽ không quấy rầy nhã hứng của công tử."

Mà lúc này Nha Nhi mới phát hiện ra trước mặt còn đứng một người, ngẩng đầu nhìn lại, sợ tới mức lập tức cúi người hành lễ, lại bị Hách Liên Dật Khai lắc đầu ngăn cản,

Sau đó cười đối với Dạ Tiểu Nhụy nói: "Nếu Duệ thân vương có chuyện, tân Vương phi cũng nhanh chút đi đi."

Nha Nhi nghe được Hoàng thượng phân phó khê hành lễ, rồi nóng nảy hết sức kéo Vương Phi rời đi, đi tới chỗ rẽ Dạ Tiểu Nhụy không nhìn được quay đầu lại nhìn người trong đình, mới lưu luyến không rời bị kéo đi.

Trong đình Hách Liên Dật Khai vẫn nhìn bóng đỏ đang mờ dần, chậm chạp không thu hồi tầm mắt, một hơi gió lạnh thổi qua, nhẹ nhàng giơ tay lên che miệng, ho khan mấy tiếng. Một bên Liễu công công lo lắng nhìn hần, bước tiến lên tất cung kính hỏi thăm nói: "Bệ hạ, đêm đã khuya, chúng ta hồi cung thôi."

Hách Liên Dật Khai không lên tiếng, khê giơ tay lên, công công vội vàng tiến lên đỡ dậy, đi xuống bậc thang, đi từ từ về phía lúc đầu tới,

Dọc đường Dạ Tiểu Nhụy bị Nha Nhi lôi kéo thuyết phục đến đại sảnh, đa số khách đều đã về, chỉ còn lại mấy bàn trống một mảnh hỗn độn đặt ở nội đường, mà ngay phía trước đại sảnh một đoàn người vây thành hình tròn, lớn tiếng hét to.

Đội nàng đến gần nhìn lên, chỉ thấy những công tử ăn chơi từng người một bung rượu ở bên cạnh chờ, âm ỉ, khoe khoang muốn mời rượu, Hách Liên Dật Khai thì bị mấy người tay không đè ở giữa băng ghế, còn có mấy người dẫn đầu ồn ào leo lên người vừa trêu ghẹo, vừa đổ rượu vào trong miệng hần.

Mà Hách Liên Dật Khai chỉ ngây ngốc cười khuróc từ [5], miệng bị chèn chắn, trong miệng tiếng hừ hừ không ngừng, rượu tràn ra dọc theo má chảy xuống, chảy tới cằm nhỏ giọt trên người thăm thẳm một thân hi bảo đồ thẩm.

[5] khuróc từ: từ chối, không nhận

Bên ngoài đám người, một lão hán ngoài năm mươi nôn nóng bắt đắc dĩ kéo, khuyên những công tử ăn chơi này, trong miệng tiếng buồn bã liên tiếp, không như người trẻ tuổi có lực, bị đẩy nhẹ nhàng đã ngã sang một bên, chống thân thể bò dậy, nước mắt trên mặt nói không ra khổ sở.

Vốn là Dạ Tiểu Nhụy còn ảo não Nha Nhi làm hư chuyện tốt của nàng, khi thấy một màn trước mắt này, giận đến nàng trong cơn giận dữ, khí phách đại tỷ trong nháy mắt bạo phát. Hai ba lần lột vạt áo dài vương vãi rê đất trên người mình ra, sau đó hét lớn: "Nha Nhi, mang cho tiểu thư ta hai mươi vò rượu tốt nhất."

Tất cả mọi người bị màn kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ này làm cho chấn động, tất cả quay đầu lại nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

Nha Nhi nghe thấy lời của nàng nhưng có chút do dự:

"Tiểu thư người đây là. . ."

"Ta nói ngươi mang ra thì mang ra."

"Vâng" mặc dù có chút lo lắng, nhưng chuyện chủ tử phân phó chỉ đành phải làm theo.

Dạ Tiểu Nhụy ném về mặt hung thần ác sát vừa rồi, mặt mỉm cười đi về phía đám người, tách những nam nhân xấu kia ra, đi tới trước người Hách Liên Dận Hiền, cúi người, nâng vẩy lau chùi vết rượu trên mặt hắn, dịu dàng hỏi: "Tướng công, nương tử tới giúp ngươi cùng nhau mời rượu có được hay không."

Hách Liên Dận Hiền tuy nói là kẻ ngốc, lại biết thương tiếc vợ, mới vừa bị chuốc, mùi vị hắn biết, mặc dù có chút sợ, vẫn quật cường cười ngây ngô nói: "Ta là tướng công, rượu nên để tướng công uống."

Giờ phút này trong lòng Dạ Tiểu Nhụy ngũ vị tạp phần (ngũ vị là đắng cay chua mặn ngọt, nghĩa nôm na của câu là lẫn lộn nhiều cảm xúc), trường hợp này, nàng cũng biết Vương gia hắn có nhiều uất ức, nghĩ hắn làm sao sống được, bởi vì ngốc nên hắn không biết lòng người hiểm ác, bị người bắt nạt hai mươi mấy năm, không biết phản kháng không biết vinh nhục xấu hổ. Hai mươi bảy năm qua đứa ngốc này không biết chịu bị bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu uất ức. Thế nhưng hắn cái gì cũng không biết, sẽ cười ngây ngô, ngay tại lúc này trừ cười ngây ngô vẫn là cười ngây ngô.

Thương tiếc nhéo khuôn mặt trẻ con đáng yêu của hắn, thế nhưng phát hiện mặt mày này cùng với người trong đình vừa rồi có ba phần giống nhau, không kịp suy nghĩ nhiều nàng tiếp tục nói: "Tướng công, ngươi sẽ không uống rượu, ngươi xem, nhìn nương tử làm thế nào đem bọn họ chuốc say từng người một." Nói xong liền đứng dậy, mắt lạnh tỉnh lạnh liếc nhìn đám người kia.

"Tướng công nhà ta không biết uống rượu không hiểu thế sự, đối với mọi người chiếu cố không chu đáo, là Duyệt thân vương phủ chúng ta không phải, hiện tại Vương phi ta đây tới thay phu quân hảo hảo kính các vị tân khách, nhưng bốn vương phi có một quy củ, kính người không được cự tuyệt."

Dứt lời giơ tay lên, Nha Nhi vội vàng ôm một vò rượu đi tới, Dạ Tiểu Nhụy khoi mào đập tay lên bàn, đụng phải vò rượu hai bên lắc lư đổ xuống, rượu tràn ra dọc theo cạnh bàn chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Một đám nam nhân cả kinh trông mắt đều sắp rơi ra ngoài, nàng vừa mới vào cửa đã gào thét làm cho toàn bộ đám người ở đây giật bắn người, tất cả mọi người choáng váng nhìn chằm chằm vị tân Vương phi này, tất cả mọi người ngậm cảm thán, 'không nghĩ tới một tên ngốc lại có phúc khí như vậy, mặc dù làm cho người ta có cảm giác đánh đá nhưng mà dung mạo so với nương tử nhà mình hơn gấp bội lần. Nàng không biết tư thế này, quát người, lại thực sự xảy ra.'

Mọi người chỉ dám đoán ở trong lòng mà không dám nói ra, sợ liên lụy chính mình.

"Như thế nào? Mới vừa rồi không phải đều sinh khí dồi dào à, hiện tại sao không dám lên tiếng rồi." Dạ Tiểu Nhụy dừng lại, liếc nhìn vài cái lại tiếp tục nói: "Nếu không ai dám đứng ra mời rượu, như vậy mỗi vị ngồi ở đây đều uống một vò rượu cho ta rồi mới được ra về. Nếu không thì quỳ xuống trước tướng công nhà ta, nói ba lần thứ lỗi."

Nghe nói vậy, tất cả đều không kìm nén được, ở cô đại nam tử có địa vị cao, trước lấy quy củ vào cửa của quốc gia mà nói, cũng đã đủ để chứng minh nữ tử là không có địa vị gì. Bị một nữ nhân cười đầu cười cổ trên đầu còn có thể đứng vững sao, đặc biệt là trước toàn bộ quốc đô Phi Dục đập đầu xin lỗi với tên ngốc, đúng là trò cười.

Một nam tử người gầy nhom, tai to má khi đứng dậy, nhìn đám người lắc đầu lắc não nói:

"Uống thì uống, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ một nữ nhân sao."

"Nói rất đúng!"

"Không sai, không sai." "Uống.....Uống....." Chỉ cần một người dẫn đầu thì một đám người lại bắt đầu ồ ào.

Cái con khi ồm ồm đầu kia giễu cợt hét lên: "Chúng ta thì không sao, chỉ sợ tân Vương phi của chúng ta say khướt, không ai theo giúp Vương gia ngốc vào động phòng."

"Ha ha ha ha....." Một đám người nghe xong tất cả đều cười rộ lên.

Dạ Tiểu Nhụy cũng không giận, chỉ nhàn nhạt hỏi lại: "Phải không, như vậy thì thử xem, nhìn xem ta có thể theo giúp tướng công nhà ta động phòng không, hay là ngươi không thể trở về bóp chân cho nương tử nhà ngươi." Không nghĩ tới nàng tùy tiện nói một câu lại điểm trúng huyết người ta, hẳn ta đích thực là 'viêm khí quân' nổi tiếng sợ vợ ở thành Tử Dương, mọi người nghe Vương phi nói, tất cả đều né tránh ngấm cười trộm, con khi ốm kia mất đi hung hãn ương ngạnh ban đầu mà trở nên âm khí trầm ngâm.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn sắc mặt hắn, sau đó cúi đầu thưởng thức những sợi tóc đen trước ngực, nhìn đám người tiểu nhân nói: "Nếu muốn uống, tại thân vương phủ của chúng ta thì phải theo quy củ của chúng ta ư.....thích chơi trò phạt rượu, các người muốn một đấu một? Hay là cùng tiến lên?"

"Hừ.....ngươi là nữ tử, chẳng lẽ thật sự mạnh hơn nam tử sao, trước ta uống cùng ngươi, đến đây đi." Con khi mặt gầy này sợ là vừa mới bị Dạ Tiểu Nhụy tùy ý nói một câu trúng tim, thù này không báo không phải quân tử.

Dạ Tiểu Nhụy cười hất sợi tóc trong tay, mang theo vò rượu đến trước mặt người kia.

"Nha Nhi! Rót rượu."

"Bắt đầu đi."

Một tiếng hiệu lệnh, mọi người đều nhìn hai người này.

Vài giây yên tĩnh trôi qua, vẫn là rượu tiếp rượu.

"Một lòng kính người ca ca tốt, tam tinh (ba ngôi sao) trên cao chiếu sáng tứ hỷ, năm cái năm cái ngũ, sáu cái sáu cái lục, bảy cái bảy cái thất, tám cái tám cái bát....."

Hai người một bên nhắc đến một bên xuống quyền, thân thể khản trương không ngừng lắc lư hoán đổi, sau cùng con khi mặt gầy một cước dừng lại một cước giẫm ở trên miệng ghế rồng, trên tay đánh ra ba cái, Dạ Tiểu Nhụy một cước đứng ở trên ghế tựa một cước nhảy qua mép bàn, trong miệng vừa nói "Tám con ngựa" hai tay so với chín ngón tay. Một đôi so với nhau, Dạ Tiểu Nhụy 'o a ha ha ha ha' một trận cười hào sảng, đưa dài ở trên bàn đập lên đỉnh đầu của người nọ một cái.

"Uống hết vò rượu này không còn một giọt cho cô nữa nữa."

Sau đó nhảy xuống ghế thành thói đi tới đi lui trong đám người, chỉ vào mấy người dẫn đầu ồn ào nói: "Ngươi.....Ngươi.....ngươi nữa, đi ra cho ta."

Sau đó cùng ba người này một đôi đánh bảy lệnh, tiếp theo đảo qua một hồi cái lỗi dài lệnh (mọi người thông cảm đây là đoạn nói về trò chơi phạt rượu của Trung Quốc nên mình để nguyên cv). Tiếp theo một hồi đại chiến, tất cả đều nằm úp sấp xuống, đương nhiên Dạ Tiểu Nhụy cũng không phải là thần, cũng sẽ có lúc bị phạt, tửu lượng của nàng đúng là có thể coi là cao nhân đếm trên đầu ngón tay, mặc dù rượu ở cổ đại so với quán bar còn nhạt hơn nhiều, nhưng mà cứ tiếp vài hũ cũng vẫn say.

Những vị công tử này dưới sự náo loạn của Dạ tiểu thư của chúng ta, từng bước từng bước bị nàng kéo ném ra ngoài cửa lớn vương phủ, bên miệng vẫn không ngừng lầm bầm tới: "Cha.....Cha ở thế kỷ hai mốt có khỏe không? Nhụy Nhi rất nhớ cha, nhớ đêm đó cha dùng vũ lực, nhớ đêm đó cha cũng dắt con ra ngoài như vậy, hu hu.....con muốn trở về, con muốn trở về."

Sau khi nháo đến nửa đêm, Xuân Hạ, Thu, Đông mấy nha hoàn cùng với Nha Nhi khuyên thế nào kéo thế nào cũng không chịu trở về phòng, vẫn cứ ôm cột nhà ở tiền sảnh, nơi chơi đùa uống rượu như điên. Sau cùng lão quân gia sợ kinh động Thôi ma ma, phân phó Nha Nhi ở lại coi chừng Vương phi. Mà Hách Liên Dật Hiền muốn âm thầm quấy phá cùng với nương tử cũng đứng ở nơi này chơi đùa, kết quả là bị lão quân gia hù dọa vài câu 'nếu vương gia còn nháo ở trong này, bị Thôi ma ma biết, ngày mai liền đem nương tử của ngươi về nhà nàng, về sau không cùng chơi với người nữa' thì hẳn mới ngoan ngoãn để nha đầu Phán Hạ mang về phòng, dàn xếp thật tốt mới thành thật đi ngủ.

Ánh trăng mang theo sắc thái êm dịu chiếu trên mặt đất, gió lạnh lạnh thổi trên thân người, đặc biệt dễ dàng mệt mỏi, Nha Nhi ngồi ở bên cạnh bậc thềm bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Ngon đèn lấp lánh nhấp nháy kéo một đạo thân ảnh dài di chuyển đến phía trước, dưới ánh trăng một vị nam tử mặc áo trắng, ngồi xổm xuống, chậm rãi tách người đang ngồi xổm bên cạnh ôm cây cột ngủ, nhẹ nhàng ôm lấy thiên hạ nhỏ xinh bướng bỉnh, đi về phía lúc trước đã đến.

Người trong lòng dường như ngủ rất an nhàn, chỉ là nhẹ nhàng rúc vào trong lòng, sau đó khóa miệng chảy nước miếng, tiếp theo miệng bẹp bẹp vài cái, tiếp tục giấc mộng đẹp của nàng.

Nhìn thiên hạ trong lòng đáng yêu như vậy, môi mông nam tử hơi nhếch lên, về mặt tuần lễ càng thêm đẹp mắt, gió thổi nơi lòng y phục, ánh trăng ngả ngón xuyên thấu y phục gấm vóc, thân hình khôi ngô, hiện ngang ở dưới ánh trăng có vẻ rất mê người.

Bầu trời xanh đen bị một đạo ánh sáng chọc thủng, từng vầng sáng chói mắt phát ra, ánh sáng lười biếng xuyên qua nhánh cây lung lay theo gió, xuyên vào giấy cửa sổ tối trên giường, chiếu lên hai thân thể trên giường, hai mắt nhắm chặt mờ mịt bỗng nhiên nhấp nháy.

Dạ Tiểu Nhụy khó chịu lật đi lật lại vào trong, cảm thấy thân thể mình hôm nay thế nào lại có cảm giác thả lỏng quá mức, ngủ ở trong chăn mà có cảm giác trơn trượt, vươn hai tay duỗi thẳng lưng, không cẩn thận đụng phải thịt trơn, nhắm hai mắt lại, ở trên khối thịt trơn bóng kia sờ loạn một trận, chạm đến

một cái cục thịt nhỏ không nhìn được nhéo nhéo, chỉ cảm thấy vẩn giương theo cái chạm của nàng cũng bắt đầu khẽ chấn động, cuối cùng ngay cả cái chân cũng bắt đầu lay động, tiếp theo bên trong truyền đến tiếng non nớt mỏng manh 'hì hì.....', từ thanh âm dao động không khó suy đoán, người phát ra thanh âm này cực lực không chế, mỗi giây từ từ trôi qua, thanh âm yếu ớt bắt đầu lớn hơn, từ lớn hơn chuyển thành càn rỡ.

Dạ Tiểu Nhụy đột nhiên mở mắt ra, nhảy một cái vén cái chăn lên.

“A a a a a”

Theo tiếng thét lớn mặt đất vương phủ dậy sóng đảo lộn lên.

Quét dọn trong viện, lau bàn trong đại sảnh, chặt gà trong trù phòng(nhà bếp), gảy đàn tính trong phòng thu chi, tất cả đều bị tiếng kêu bất thành linh gào thét mấy chục giây, sau đó lại không giải thích được vội vàng tiếp tục công việc vật trên tay.

Vào thời điểm Dạ Tiểu Nhụy vừa mới nhảy lên, không có ai phát hiện một thân thể trần truồng của tiểu tử bị ổi kia từ trong chăn leo lên, ôm gối đầu ngồi xồm góc giường hèn hạ nhìn nữ nhân kia.

Một tiếng kêu to phát ra từ nội tâm kết thúc, đại não Dạ Tiểu Nhụy xoay như máy, trừng mắt nhìn cái tên tiểu gia hỏa ôm gối đầu không mặc y phục kia, từ từ một giây đi qua.....từ từ hai giây trôi qua.....

Ba phút đồng hồ chậm chạp trôi qua.....

Ba phút tám giây đằng sau gối đầu truyền đến tiếng nghẹn ngào "hu hu....."

Mười phút trôi qua, tiếng hu hu đằng sau gối đầu bắt đầu mệt mỏi "huhu.....hu....."

Hai mươi phút trôi qua tiếng hu hu ngừng hẳn, tiếng bao tử bắt đầu vang lên:"ọc ọc....ọc.....ọc."

Ba mươi phút sau, tiếng bao tử cũng chấm dứt, sau gối đầu truyền đến thanh âm yếu ớt:"Nương tử.....ta đói bụng."

Dạ Tiểu Nhụy nhìn nửa cái đầu gia hỏa lộ ra, khoe miệng giật giật hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Tiểu Hiền Hiền nhìn nàng không có phản ứng gì tiếp, mới yên tâm để đầu vào cái gối, vẻ mặt sợ sệt, thử dò xét gọi một tiếng nữa "Nương tử "

Dạ Tiểu Nhụy không có trả lời, tại sao không trả lời? Bởi vì bị tức giận đốt cháy! !

Quá tức giận rồi cuộc đánh một tát, là điều cần thiết! Vào thời điểm đó nên đánh!!! Đột nhiên dừng lại. Nhớ tới cảnh tượng tối hôm qua, nhớ tới hấn chặt vật hấn đáng thương, còn bây giờ đôi mắt sợ hãi nhắm lại, làm thế nào cũng không nhả tâm ra tay được. Tay lơ lửng trong không trung một hồi lâu, mới慢慢 thu vào rồi để xuống, trong lòng vô cùng khó chịu 'mẹ ơi, Dạ Tiểu Nhụy ta lúc nào thì mềm lòng như vậy, chạy đến cổ đại bị người lừa gạt không nói, bây giờ còn bị một kẻ ngu phá tan, hu hu'

Nổi giận nhắc lên cái mền cuốn vào trên người mình, dùng chân đập đập tên ngu ngốc kia, la ầm lên: "Nhanh mặc quần áo tử tế vào, lăn xuống, coi chừng nương tử ta lại đánh ngươi."

Hách Liên Dận Hiền cho là nương tử muốn đánh hấn, nhắm hai mắt, sợ hãi chờ bàn tay nương tử đại nhân đến, kết quả nương tử muốn hấn mặc quần áo xuống giường.

"Nương tử, Hiền nhi không biết mặc quần áo."

Nói xong câu đó hấn nhanh chóng đem gối đầu ngăn ở trước mặt, lộ nửa con mắt ra nhìn, Dạ Tiểu Nhụy giận đến điên cuồng, nhìn đáng vẻ vừa sợ vừa đáng thương không đành lòng xuống tay.

Bao quanh thân thể mình xuống giường, đi tới sau bình phong mặc y phục vào, mới từ trong ngăn kéo lấy quần áo sạch sẽ giúp hấn, nhìn trước thùng tắm y phục rơi đầy đất bốc cả mùi lên, nàng có thể tưởng tượng ra tình cảnh tối hôm qua say không biết gì, nhưng không biết mình trở về thế nào, làm thế nào mà thân thể trần truồng ngủ cùng với kẻ ngốc này.

Ấn thái dương, hất mái tóc dài ngang eo đi tới trước giường.

"Trước tiên mặc cái quần này, nương tử sẽ mặc quần áo cho ngươi," Dạ Tiểu Nhụy quay đầu, đưa quần nhỏ cho hấn.

Hách Liên Dận Hiên thấy nương tử không tức giận nữa, nhanh chóng mặc xong nhảy xuống giường, vui vẻ chờ nương tử mặc quần áo cho hắn, trên mặt tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Dạ Tiểu Nhụy bĩu môi, cảm y phục lên bắt đầu đi bắt đầu mặc cho hắn, (không nên hỏi ta tại sao phải mặc y phục cổ đại, làm một nữ chủ xuyên qua có rất nhiều bắt đầu đi, nói tóm lại bởi vì phải mặc sơ đi phải mặc!) mới vừa rồi tức giận không nhìn kỹ kẻ ngốc này, không nghĩ tới đáng người kẻ ngốc này đúng là khá tốt, nàng đứng ở trước mặt hắn chỉ đến ngực của hắn, nhìn bờ vai rộng lớn này, cánh tay dường như rất mạnh mẽ, còn có lồng ngực rắn chắc.

Ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt hắn mi thanh mục tú, mũi này mắt này đều không nên có ở một kẻ ngu, nếu như hắn không cười ngây ngô như vậy, hoặc giả không ai sẽ cho rằng hắn là kẻ ngốc, nếu như hắn không phải kẻ ngốc, sẽ không biết mê đảo bao nhiêu thiếu nữ trong thiên hạ. Nghĩ đi nghĩ lại đã buộc ngọc đai bên hông hắn. Lại giúp hắn treo lên dường như mỗi ngày hắn đều đeo một khối ngọc bội Long Đằng.

Lúc Dạ Tiểu Nhụy đang ngăn người thì nàng không phát hiện nam tử trước mắt này trên mặt đã mất đi nụ cười ngây ngô, một thân khí vũ hiên ngang đứng thẳng tại chỗ nhìn nàng, nhìn ánh mắt nàng, khuôn mặt màu hồng nhỏ nhắn, núm đồng tiền cười yếu ớt, cánh môi hơi vênh lên.

"Nương tử" Hách Liên Dận Hiên dịu dàng nắm lấy tay Dạ Tiểu Nhụy, ngay trong nháy mắt cảm giác không khí có chút không giống, hắn và nàng gần tới mức ngay cả hô hấp mỏng manh cũng có thể cảm giác được, bạn học Tiểu Nhụy bị suy nghĩ của chính mình làm cho tâm tình có chút hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng, hoàn toàn quên nam tử trước mắt là tướng công ngốc của nàng, bị người này quyến rũ đưa vào không khí mập mờ giữa nam nữ, hai người từ từ chậm rãi tới gần.

Nam tử nở nụ cười ngọt ngào "Nương tử, Hiên nhi đưa ngọc bội này cho nàng, có được không!" Khi trên mặt nam nhân này lần nữa nở lên nụ cười chỉ có kẻ ngu mới có thì Dạ Tiểu Nhụy giống như bị trúng tà lập tức hoàn hồn, nhanh chóng kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Trời ạ! Quá kinh khủng, nàng thiếu chút nữa hôn một kẻ ngốc, nếu những chị em kia biết, không cười roi rãng hàm mới là lạ.

Đoạt ngọc bội Long Đằng trong tay hắn, đặt ở trên tay che dấu nhìn coi, nghĩ thầm 'hoàn hảo kẻ ngu này không linh hoạt (Trường Sa nói: ý nghĩa là không nhạy cảm), bằng không trong lòng hắn còn không thể đắc ý chết. Nhưng ngọc bội này thật ra vô cùng tốt, nhìn màu sắc và quang sáng này chẳng lẽ là ngọc Dương Chi thượng đẳng trong truyền thuyết, hơn nữa hằng ngày hắn đeo bảo bối trên người, khẳng định giá trị xa xỉ, không cần phí phạm '

"Được rồi, người đã nghĩ đưa cho ta, cô nương ta miễn cưỡng chấp nhận nó." Nói xong nhanh chóng giấu vào trong ngực, có chút bất an lục lọi trước ngực, xem đã cất kỹ chưa, có rơi mất không.

Hách Liên Dận Hiên cười cười nhìn nhất cử nhất động của nương tử, yếu ớt bổ sung thêm một câu: "Nương tử, nàng ngàn vạn lần không thể bán khối ngọc bội này đi, nếu không lão quân gia biết, sẽ bị mắng."

"Ừ ừ, không bán" trong miệng thì nói thế, nhưng trong lòng nghĩ 'cắt ~ tên ngốc người, cho ta còn quân ta dùng thế nào, Vương phi ta sao phải sợ quân gia hắn? Tránh qua một bên đi.'

Cốc, cốc, cốc ngoài cửa nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ cửa.

"Nô tì quấy rầy chủ tử yên tĩnh, thất lễ với chủ tử, thỉnh an Vương gia Vương Phi, Vương gia Vương phi nên đi thỉnh an Thái hậu nương nương, có phải hay không. . ." Tiếng nói bén nhọn như vậy từ Thôi ma ma còn có thể là ai đây?

"Thôi ma ma vào đi." Dạ Tiểu Nhụy tùy tiện trả lời một câu ngồi vào trước bàn trang điểm, cầm lên lược gỗ đàn hương thông thả ung dung sửa sang lại một đầu tóc đen.

Thôi ma ma đẩy cửa vào, một đám nha đầu bụng bồn rủa mặt nói đuôi mà vào. Thôi ma ma đứng ở phía dưới, hai nha đầu Xuân Hạ Xuân Tuyết lập tức đi tới bên cạnh Hách Liên Dận Hiên, bắt đầu rửa mặt cho hắn. Thân hình phù thũng đi đến trước giường, liếc nhìn Vương phi ngồi ở trước bàn trang điểm đưa lưng về phía mình, liền nhắc cái chân trên giường lên, thấy trên sàng đàn có lạc hồng, nét mặt già nua đầy nếp nhăn hiện lên chút xiu vui vẻ, kéo sàng đàn rồi rời đi.

Ngồi ở trước gương đồng Dạ Tiểu Nhụy dòm ngó nhất cử nhất động của lão mụ tử trong kính, không biết bà ta nhìn thấy có cái gì tốt, mà về mặt bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười bỏ đi ra ngoài.

Đội Vương gia rửa mặt xong, Nha Nhi mới dẫn dò bọn nha đầu đi ra ngoài, giúp tiểu thư chải đầu, nói chút nữa vào cung nên chú ý lễ tiết. Mà Dạ Tiểu Nhụy nghe vào tai phải ra tai trái, về phần có thể nghe vào bao nhiêu cũng chỉ có vào cung mới biết.

Hết thấy đều chính xác hoàn hảo, hai chủ tử ba người hầu cùng nhau lên xe ngựa, đi đến trong cung.

Đi qua chợ sáng sớm náo nhiệt, ngoài xe ngựa từ từ trở nên an tĩnh, Dạ Tiểu Nhụy khẽ vén rèm xe lên nhìn xem bên ngoài, thì ra xe ngựa đã đi vào Hoàng Thành, qua phía sau cửa thành, trên cửa chính treo một tấm bảng 'cửa Nam Ngõ', trong cửa ngoài cửa đứng hai hàng binh lính.

Qua cái cửa này phía trước là cửa 'cửa Phụng Thiên'.

Dạ Tiểu Nhụy trong lòng suy nghĩ, mẹ ơi, Hoàng đế xây dựng Hoàng Thành này chỉ sợ cũng là kẻ ngốc, một cửa lại một cửa, đi không một mớ sao?

Thật ra thì nàng đâu biết, theo quy củ nàng không được từ cửa Nam Ngõ đến cửa Phụng Thiên, mà phải từ cửa Tây Hoa đến cung Càn Thanh lại từ

cung Càn Thanh đến cung Vĩnh Thọ của Thái hậu nương nương. Chỉ vì có Vương gia cho nên mới theo quy củ tổ tông, nữ theo nam vào, đi cửa Phụng Thiên.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại ở bên ngoài cửa Phụng Thiên, đúng lúc đi qua điện Phụng Thiên mấy Hộ Bộ quan viên lâm triều lưu lại nghị sự, thừa thốt đi ra điện Phụng Thiên, mà trong đó Hộ Bộ Thị Lang chính là con trai lớn Tể tướng Liễu Mạc Văn.

Thôi ma ma xuống xe ngựa trước, tiểu thái giám cửa tiếp theo đi bẩm báo Thái hậu nương nương, tiếp đến Nha Nhi nhảy xuống xe, đỡ Vương phi xuống xe, lại đi đỡ Vương gia trong xe không chịu xuống.

Dạ Tiểu Nhụy đứng ở bên cạnh xe ngựa sửa lại một chút váy dài chạm đất, tùy ý quay người lại, bị điện các xanh vàng rực rỡ phía trước làm chấn động, ánh mắt đầy tò mò nhìn kiến trúc vĩ đại đằng trước, không kìm hãm được đi tới cửa Phụng Thiên.

Liễu Mạc Văn đi ra điện Phụng Thiên, bước xuống đá cẩm thạch, liền nhìn thấy trước cửa Phụng Thiên đứng bên cạnh xe ngựa một cô nương mặc cẩm y lộng lẫy, hân còn chưa kịp thu hồi tầm mắt, nàng kia đột nhiên xoay người lại, đi đến phía mình, càng đến gần dung nhan của nàng càng rõ ràng.

Búi tóc đơn giản bên phải khẽ rủ xuống, trên búi tóc cắm mấy nhánh hoa cài đầu, những sợi tóc đen rủ xuống, mây ngài như ẩn như hiện cảnh sắc ở khóe mắt mở ra, một đôi mắt thật to tò mò quan sát xung quanh, cái mũi xinh xắn, cánh môi màu hồng phấn, nụ cười bên môi kéo ra khóe miệng nụm đồng tiền, sắc mặt vui mừng và mới lạ khiến khuôn mặt đáng yêu này tăng thêm mấy phần xinh đẹp.

Âm thầm sợ hãi, cô nương này không phải là cô nương ngày đó hân cứu sao! Không nghĩ tới mở mắt ra càng thêm vài phần thủy mị và linh khí. Tí mi nghĩ hôm nay là ngày Vương gia thành thân ngày đầu tiên, như vậy là đến hoàng cung thỉnh an Thái hậu nương nương, không nghĩ tới hai người lại đụng đầu ở chỗ này, hân nên làm thế nào cho phải, qua đó chào hỏi? Chỉ có hân biết nàng, nàng chưa từng gặp mặt hân, hơn nữa hiện tại cũng không biết thái độ nàng đối với hân và đối với tướng phủ, chỉ sợ mạo muội đi qua ngược lại sinh ra sự cố, nhưng không qua, bây giờ thân phận nữ tử này là ngũ muội của hân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10

Dạ Tiểu Nhụy nhìn địa phương mới lạ --- trên mặt đất lát đá cẩm thạch, trước điện khắc đá hán Bạch Ngọc, xung quanh cung điện, một màu trắng trang nghiêm! Đài đá được chia làm ba tầng, hai bên là lan can vây quanh, ở giữa có một khối đá Bạch Ngọc lớn được điêu khắc hình Phi Long Đằng Vân tinh tể (Phi long Đằng Vân - Rồng cưỡi mây), đài Bạch Ngọc dọc theo hai bên hướng đến cung điện, trên lan can không phải khắc hình rồng mà là khắc hình kì lân bách thú, con thì tao nhã con thì tinh xảo, nếu không phải có bản lĩnh thâm hậu sợ là không khắc được.

Đài đá ở chính giữa điện phủ trắng lệt, nhìn từ xa cánh cửa như được mài dũa nạm vàng, dưới ánh mặt trời chiếu sáng phát ra nhiều ánh kim.

Ngẩng đầu lên, 'chắc chắc', nhìn ngôi lưu ly này, chắc chắn, lại nhìn đến trên mặt ngói! Tất cả đều không giống người thường, đúng lúc này nàng nhìn thấy một con chim trên đỉnh đầu xoẹt một tiếng, rơi xuống một đồng phân chim, nàng hưng phấn nhìn đồng phân chim này, trong lòng không ngừng cảm khái.

'Nha.....Trời ạ.....Phân chim ở đây cũng không giống bình thường, nhìn cái ánh sáng này, tỏa sáng trắng lấp lánh, giống như là bạc a.' (ED: ta không thể chịu nổi, sao bà y không hót cái đồng đó zê nhà mà để dùng)

Nói đến Dạ cô nương của chúng ta ở trong này ngay cả một con bọ cũng không tha, nhất định phải nhìn ngó cả buổi, nhất định phải nhìn ra chỗ không giống nhau, đương nhiên cũng không buông tha người đi qua, trong lúc nàng lướt qua khuôn mặt tuần tú của Liễu Mộ Văn, trong lòng đặc biệt kích động.

'A.....ha ha.....thái giám trong cung đều có khí chất bất phàm như vậy, nhìn dáng người này xem, bảy thước có thừa, nhìn khí phách này, khí chất bất phàm nha. Đoán chừng - cân nhắc - phỏng đoán là không bị hoạn sạch sẽ, có triệu chứng kích thích của giống đực quá nhiều! (Ai gu, ta phục aaaa, cái gì mà hoạn không sạch sẽ, cái gì mà kích thích giống đực, đúng là BT mà). Nhìn lại mắt của hân, cái mũi, miệng không phải miệng, a a a a.....Không! Chính xác là miệng, làm cho người ta nhìn không được muốn vẽ theo hình dáng đôi môi, không dày không mỏng, hiển nhiên giống củ ấu, cùng với khuôn mặt tựa như ngọc khắc cực kì tương xứng. Nhưng mà hân làm gì mà nhìn nàng chăm chăm' (Liễu Mộ Văn: Tình Song huynh, vì sao ta mặc quan phục lại bị coi là thái giám. Luyến Luyến: Mộ Văn huynh, tiểu đệ cũng là bất đắc dĩ, nhận tiền của người ta, thì phải giải sầu cho người ta, người kia đối với người có chút bất mãn, cố ý muốn ta tổn hại người, Mộ Văn huynh là người dễ dãi đi.) (ED: Chu choa, thái giám đó ta cũng muốn nuôi một bầy).

Ngay tại lúc hai người đang chìm đắm trong tâm sự riêng, thân thể cũng lại gần, Dạ Tiểu Nhụy khinh thường nhìn hân, "Tiểu thái giám đẹp trai, chưa thấy qua mỹ nữ sao? Trong cung mỹ nhân đều chết hết rồi sao, nhìn nhân gia như vậy, xấu hổ lắm nha."

Liễu Mộ Văn xem ánh mắt của nàng ta nhìn mình, rõ ràng có cảm giác coi rẻ, chẳng lẽ Nha Nhi đã nói cho nàng biết, chẳng lẽ nàng nhận ra ta, nếu không làm sao nàng nhìn ta như vậy?

Hai người đứng thành đường thẳng song song cách mấy cm.

"Này.....tỷ tỷ ta rất được đi, không cần nhìn nữa, nhìn cũng vô dụng thôi." Nói xong câu đó, ánh mắt Dạ Tiểu Nhụy mang theo một chút không đành lòng, nhìn xuống nơi nào đó của hắn. (o^_^o)

Liễu Mộ Vân nghe được nàng đột nhiên nói một câu, vốn là sững sốt, sau đó vội vàng cung kính hành lễ.

"Là bản quan mạo muội, mong rằng Vương phi thứ lỗi." Trong lòng cân nhắc kĩ những lời này, những lời lớn mật như vậy làm sao một nữ tử dám nói ra miệng, nhớ tới quần áo nàng mặc ngày đó, không khỏi cảm thấy không có khả năng.

"Được rồi, đi thôi, đi thôi! Hôm nay Bôn Vương phi tâm tình không tệ, nếu về mỹ lệ của ta có thể trấn an nội tâm bi thương của ngươi, ta không ngại." Nói đến thương hại lại liếc hai mắt nhìn hắn một cái, liền xoay người hướng về phía thềm đá đi tới.

Liễu Mộ Vân đứng như chết một chỗ nhìn thân ảnh xinh đẹp đã đi xa, có chút không hiểu nổi! Nội tâm bình tĩnh giống như nước ao xuân được khai thông sạch trơn, một cảm giác khó hiểu bắt đầu nảy sinh tràn lan trong lòng. (ED: hình như các nữ chính của chúng ta càng BT thì càng được nhiều mỹ nam vây quanh thì phải)

Dạ Tiểu Nhụy vui vẻ nhấc làn váy leo lên đài đá Bạch Ngọc, đại diện yên tĩnh, uy vũ nghiêm trang, thi thoảng có âm thanh của chuông gió.

Leng keng leng keng

Tiếng chuông gió du dương làm cho người ta nói không nên lời yên tĩnh cùng khoan khoái. Xoay đầu tìm kiếm ngọn nguồn của âm thanh, sau cùng thấy trong góc phòng trên đầu rồng ở điện các có treo một cái chuông gió, gió luôn luôn thổi vào bên trong, xoay tròn lung lay trái phải, phát ra âm thanh êm tai.

Nhìn chuông gió khước mắt quét xuống xuất hiện một bóng dáng, nàng từ từ đi động tầm mắt, một bóng lưng quen thuộc chui vào mắt, bướng bỉnh cười trộm nhẹ nhàng như miêu đi tới(miêu là con gì cả nhà biết rồi à), đi tới phía sau hắn, một tai vỗ lên: "Hô hô, suất ca, không nghĩ tới có thể gặp ngươi ở đây, thật sự là duyên phận nha." Ha ha tự mừng mình.....lại quên ở cổ đại, lẽ ra phải gọi là công tử.

Người bị vỗ cũng không vì người đột nhiên tới mà kinh ngạc, ngược lại dường như sớm dự liệu được nên thoải mái xoay người lại, chỉ có Liễu công công bồi ở bên cạnh hắn bị dọa toát mồ hôi lạnh, phần nỗ vung phát trần trong tay kêu la to: "Thân Vương phi lớn mật, dám cả gan...." Nhưng trách móc chưa xong, lại mạnh mẽ bị chủ tử bên cạnh gạt cánh tay cản nói tiếp. (Phát trần là cái cây mà mấy lão thái giám hay cầm phát đi phát lại a, ta nhờ là sự tỷ của Tiểu Long nữ cũng cầm một cái nè, cái bà sư thái phái Nga Mi cũng cầm một cái nè, mấy lão đạo sĩ dóm cũng cầm luôn nè.....*lâm nhảm*.....)

Môi mông của Hách Liên Dật Khải khẽ nhếch lên, nhìn nàng suy nghĩ, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

"Đúng nha.....chúng ta rất có duyên phận."

Dạ Tiểu Nhụy bị hắn cười như vậy khiến cho hồn bay phách tán, ôi mẹ của ta ơi.....làm sao có thể có nam nhân cười mê người như vậy, thật sự là quá đẹp, Dạ Tiểu Nhụy háo sắc lộ ra bên ngoài ngay người nhìn hắn.

Hách Liên Dật Khải ngậm cười gờ tay quơ quơ trước mặt nàng: "Vương phi nhìn cái gì, xuất thần như vậy." Kỳ thật trong lòng hắn cực kỳ hiểu rõ, nữ tử hậu cung người nào nhìn thấy khuôn mặt cùng thân phận này của hắn mà không say mê, nhưng mà không ai can đảm giống như nàng nói thẳng như vậy, với lại nàng nói chuyện cực kỳ khôi hài đáng yêu.

Dạ Tiểu Nhụy bị như vậy thoáng một cái, kinh hoàng run rẩy vì nước miếng cũng tràn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, xấu hổ trả lời:"Ngươi không biết mặt của ngươi.....Cực kỳ dễ dàng khiến nữ tử khó thở, thân kinh cũng đứt, suy nghĩ rối loạn sao."

Khước miệng Hách Liên Dật Khải mỉm cười vì nàng mà bật cười thành tiếng.

"Thân Vương phi thật sự là người đáng yêu lại ngây thơ bướng bỉnh, không biết thân Vương phi có hối hận hay ảo não vì Đường Kim hoàng thượng ban thưởng hôn sự này."

Dạ Tiểu Nhụy nghe lời hắn nói như vậy, tâm thất vọng miệng tự nhiên nói thầm:"Hối hận hay không ta nói là được sao, một người của thế kỷ hai mốt, là một tiểu mỹ nữ bằng thanh ngọc khiết đáng yêu mê người, cứ như vậy bị cổ nhân các ngươi đập hư, đầu sỏ gián tiếp là tên hoàng đế này, nhưng mà cũng phải nói đến, không tính hoàng đế ban hôn, đoán chừng cái hồ Tương phủ cũng sẽ dọn đến nơi khác. Dù sao cũng là xuyên qua nhất định phải chịu ngược sao, bằng không thật xin lỗi người xem, ai.....như vậy tự cầu nhiều phúc đi."

Về mặt Hách Liên Dật Khải giống như nghe thấy lại như không nghe thấy hỏi lại:"Hôm nay Vương phi tới chỗ Thái hậu nương nương thỉnh an sao, vì sao lại đến bên trong điện Phụng Thiên."

Dạ Tiểu Nhụy bị hắn nhắc tới làm cho tỉnh táo, nhất thời kinh hoàng, trời ơi! Chuyện lớn như vậy bị nàng ném ra sau đầu, lập tức nhấc làn váy lên, vừa thầm mắng y phúc chết tiệt, làm dài như thế để làm chi, chạy về phía trước. Chạy được vài bước dường như quên cái gì lại quay lại, nhìn mỹ nam nói: "Ta rất hân hạnh được biết ngươi, có duyên sẽ gặp lại, hy vọng lần sau gặp không cần vội vàng như vậy." Nói xong lại nhanh chóng chạy tới hướng bậc thềm hán cẩm thạch, xiêm áo bay trong gió vẽ ra đường cong đẹp mắt, nhìn bóng dáng nhỏ xinh khuất dần ở đài đá Bạch Ngọc.

Hách Liên Dật Khải ngậm cười, xoay người đi vào trong cung, lần sau đương nhiên hắn không cần quá vội vàng, ngay sau đó không lâu, nhớ tới nụ cười

của nàng còn có dự kiến chuyện lý thú sắp sửa phát sinh, trong lòng bất giác có chút buồn cười bản thân.

Liều công công đứng một bên thật sự không đoán ra được tâm tư của Thánh Thượng, ngày thường ngài đều là một bộ dạng phiến muộn không tiếng động, cho đi có kích thích trên mặt cũng không biểu hiện ra thần vận gì, hôm nay khuôn mặt lại cười nhẹ nhàng.....chẳng lẽ bệ hạ người.....không.....không có khả năng vì nguyên nhân này, một nữ tử thô tục không thanh nhã, bệ hạ làm sao có thể để ý, ngẫm nghĩ trong lòng mình sợ là già cả hồ đồ rồi a.

Kỳ thật trên thế gian này không có gì là không có khả năng, duyên phận là một cuốn sách khó hiểu, mở ra trang thứ nhất, những câu chữ này không hề đại biểu cho sự cố bắt đầu, mở tờ cuối cùng, kết cục này thành thật tự nhiên nhưng không hề có ý nghĩa chuyện xưa kết thúc, có vài người nhất định đem chính mình tiến vào trong chuyện xưa của người khác, theo chuyện xưa phát sinh càng ngày lúc càng sâu.

Nha Nhi không dễ gì khuyên được Vương gia chủ tử, Vương phi chủ tử lại không thấy bóng dáng, muốn đi tìm kiếm lại không dám chạy quá xa, thời điểm tâm như lửa đốt thấy tiểu thư từ từ phía cửa Phụng Thiên đến, tâm lo lắng vừa giận vừa vui, vội vàng tới nghênh tiếp, kéo tay áo tiểu thư hỏi: "Tiểu thư, người chạy đi đâu, làm hại Nha Nhi nôn nóng đi tìm a."

"Ta tùy tiện đi một chút, Thôi ma ma đến đây sao?" Mặc dù Dạ Tiểu Nhụy không sợ mẹ già này, nhưng là trong lòng phải đề phòng, về mặt gian xảo nham hiểm vừa nhìn là đã biết không phải thứ gì tốt, không chừng sau lưng lại đâm nàng một nhát dao.

"Thôi ma ma không có tới, trái lại Thái Hậu nương nương phái công công tới truyền lời, ở chỗ này chờ một lúc rồi."

Dạ Tiểu Nhụy nhìn vị công công có chút tuổi này, công công chỉ hơi trả lễ, cũng không hành lễ chúc phúc, về mặt nghiêm túc, vô cùng cung kính với "Không Khi" nói: "Nếu Vương phi đã đến, vậy mời theo lão nô đến cung Vĩnh Thọ." Nói xong xoay người rồi đi.

Dạ Tiểu Nhụy cực ghét loại cầu nô tài ý vào chủ tử tỏ ra kiểu cách, nhón mũi chân bước thẳng đến, ở phía sau lưng hần không ngừng đánh loạn một trận, trong lòng thầm mắng, nhà nhaThái giám chết bầm, đã bị hoạn, còn ở đây giả dạng đàn ông. Người đi đi nha nha.

Nha Nhi cùng Phán Xuân nha đầu đứng ở phía sau buồn cười nhìn nhất cử nhất động của nữ chủ tử nhà mình, Hách Liên Dật Hiền một bên vậy mà cũng làm bộ cần phải đi lên, sợ tới mức sống chết túm lấy hai nha đầu, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11

Nhưng khoan hãy nói, đúng là bị đưa trẻ Dạ của chúng ta đoán trúng, lão mục tử kia sớm bỏ chạy đến bên cạnh Thái hậu nói huyền thuyên, thật ra thì đây cũng là trách nhiệm của mục ta, ai kêu mục ta là tay sai, (Luyến Luyến xin lỗi Thôi nãi nãi nha, ta kiểm điểm, ta sâu sắc kiểm điểm) nhớ năm đó Thái hậu nương nương vì sao phải đem mục ta nằm vùng đến bên cạnh Vương gia ngốc này, còn không phải là để ngừa bên ngoài, đối với bà ta và đương kim Hoàng thượng tranh giành hoàng quyền tạo thành uy hiếp.

Trong cung Vĩnh Thọ

‘Hương huân’ lượn lơ lưa thừa từ bát hương bay lên, mùi thơm ôn hòa đưa cái phòng khách tự nhiên trang nhã này nhuốm thêm thư thái ấm áp.

Thôi ma ma cung kính cúi người đứng ở một bên, chờ chủ tử sai khiến.

Một mỹ phụ mê hồn đáng yêu một tay gối đầu, mắt phượng khép hờ, đôi môi mím chặt nằm nghiêng ở trên giường nệm, dưới giường quỳ một tiểu thái giám, nhẹ nhàng xoa bóp chân ngọc ở dưới phượng bào.

Người trên giường nhàn rỗi nhẹ nhàng đặt tay phải lên hông, bàn tay nở nang trắng nõn trên móng tay khảm ba miếng ‘Phượng Tường đoàn thọ’. Đeo bộ ngọc xanh biếc khắc hoa theo ngón tay nhỏ nhẹ di chuyển làm lóe lên ánh sáng.

Khoe môi mỏng xinh đẹp khẽ mở, lời nói lạnh nhạt nhẹ nhàng chậm chạp từ kẽ răng khạc ra:

"Thôi ma ma, người là tâm phúc một tay Bồn cung bồi ra, Bồn cung tin tưởng khả năng của người, một Vương phi nhỏ nhỏ Bồn cung tin tưởng người sẽ không đặt ở dưới mắt, biết nên ứng phó như thế nào, cẩn thận tính lại cũng đã mấy chục năm, một Vương gia ngốc sợ là sẽ không ra hồn, nếu như nàng ta không làm loạn thì cứ theo nàng ta đi."

"Lão nô được Thái hậu nương nương coi trọng và ân sủng, lão nô nên thay nương nương phân ưu giải nạn, chắt chẽ nghe nương nương phân phó."

Hừ hừ, những năm gần đây người nào không biết bà ta chính là chủ tử vương phủ, chuyện gì không thông qua tay của bà ta phải hỏi bà ta, mới dám đi làm. Hôm nay Duệ vương phủ cưới hỏi nữ chủ tử đảng hoàng, hơn nữa còn không phải là đền đã cạn dầu, kêu mục ta làm sao không phiến muộn.

Thôi ma ma ở trong lòng âm thầm tính toán, nếu như nàng ta đảng hoàng làm Vương phi thì tốt, nếu như nàng ta không thức thời vậy thì cũng đừng trách

mụ ta lòng dạ độc ác.

Lúc này lão thái giám dẫn đường nâng phất trần đi tới cửa, cung kính khom người nhẹ nhàng dò hỏi:

"Nương nương, Duệ Vương gia và tần Vương phi ở ngoài cửa đợi, có hay không. . ."

Thái hậu tùy ý khoát tay áo, lão thái giám lập tức xoay người đi ra ngoài.

Thân thể mệt mỏi bò dậy, tiểu thái giám lập tức đứng dậy lui sang một bên, bà ta sửa lại phượng bào lộng lẫy, hai tay đặt phía sau, nâng búi tóc trăm vàng sau ót, thân thể đoan chính chờ người tới.

Dạ Tiểu Nhụy một đường đi theo lão thái giám qua hành lang các sảnh, đi mà chân đều muốn nổi lên bọc nước, thì mới tới ngoài cửa lớn cung Vinh Thọ. Nha, tức giận hơn nữa là đến còn không cho vào, còn phải ở ngoài cửa chờ, ngay cả cái ghế ngồi nghỉ chân cũng không có. Lão Thái hậu là nương kiêu gì nha, tuy nói tên gốc này không phải là bà ta sinh, nhưng là bà ta nuôi, nhi tử ở ngoài cửa chờ, ngược lại quản sự vào nhà trước, tại sao có thể như vậy, điển hình là mẹ ghê. Đoán chừng bà ta cũng không phải là người tốt, chắc chắn là một phi tần giáo hoạt đoạt vị mới thắng được, là một lão hồ ly.

Đợi đến lúc cái mông Dạ Tiểu Nhụy muốn ngồi xỏ xuống thì lão thái giám kia lại chạy đến truyền lời, Dạ nãi nãi nàng không thể làm gì khác hơn là nhấc cái mông đứng lên.

Nha Nhi nha đầu Phán Xuân nha đầu bị chặn ở ngoài cửa, mà Dạ Tiểu Nhụy và Vương gia gốc đi theo người không mong đợi này vào cung Vinh Thọ, thấy thể Dạ Tiểu Nhụy hai mắt choáng váng, trời ạ, hoàng cung quả nhiên là hoàng cung, chính là ở ven đường tùy tiện giẫm một gốc cây cỏ cũng rất quý giá, một viên thạch nhỏ bé cũng có thể là bảo thạch.

Nếu là thế kỷ hai mươi một người có tiền đi tới cung điện, đoán chừng sẽ không tinh táo so với Dạ Tiểu Nhụy, sẽ giống như người nhà quê vừa mới vào thành chưa từng thấy qua việc đòi, nhìn cái gì cũng thấy lạ với khuôn mặt cổ hủ.

Dạ nữ tử nhìn vàng nhìn bạc nhìn bảo bối, nhìn quá chăm chú, ngay cả tới nơi nào, ngay cả người sống sờ sờ ngồi trước mặt cũng không biết, mà người trên giường vẽ mặt bình tĩnh nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Người lui sang một bên, Thôi ma ma thấy nàng không hiểu lễ giáo gì cả, túm bím tóc gào lên.

"Duệ Vương phi lớn mặt, còn không mau quỳ gối thỉnh an Thái hậu nương nương."

Chao ôi, chao ôi, trái tim bé nhỏ bị dọa sợ tới mức muốn chạy ra ngoài, Dạ Tiểu Nhụy vuốt lồng ngực tò mò nhìn người mỹ phụ phía trên 'trời ơi, đây là Thái hậu nương nương nha, một chút cũng không giống bà lão nha, trên căn bản nhìn dung mạo này, không nói số tuổi vẫn còn có thể gả đi. Quả nhiên người cần tâm bồ và năng niu, ài, nếu người nào có thể lấy được Thái hậu cũng không tệ nha.'

"Dạ. . . vậy. . . mắt. . . Yên nhi thỉnh an mẫu hậu, chúc mẫu hậu thân thể an khang, vạn thọ vô cương." Quá sợ hãi, thiếu chút nữa gọi sai tên, hoàn hảo dừng lại đúng lúc, Dạ Tiểu Nhụy cúi đầu thay mình âm thầm đỏ mặt hỏi lạnh, may nhờ năm đó lúc cura kẻ gốc, ở rạp chiếu phim có xem chút phim vô vị, nếu không thật đúng là không biết nói cái gì cho phải.

"Duệ Vương phi không cần khăn trương như thế, Bồn cung cũng không phải là hồng thủy mãnh thú, chẳng lẽ có thể ăn người sao. Đứng lên đi." Thái hậu trên mặt không có bất kỳ biểu tình, chẳng qua là miễn cưỡng lộ ra nụ cười hiền hậu.

"Tiểu Lý tử, ban thường ngồi cho Duệ Vương gia, Vương Phi" mới vừa nói xong, một tiểu thái giám mang hai cái ghế tới đây.

Ánh mắt Thái hậu dời đến trên người Duệ thân vương đứng ở trong sảnh đang vuốt vuốt sợi tóc nương tử, Dạ Tiểu Nhụy thấy Thái hậu nhìn, vội vàng đập cái tay đang nhiều chuyện, nhìn Thái hậu 'ha ha' một trận cười ngây dại.

Hừ hừ, nhân vật lợi hại gì chứ, chẳng qua cũng là thằng ngốc mà thôi, Thái hậu nhìn Dạ Tiểu Nhụy cười ngây dại trong lòng thầm cười nhạo, sau đó ánh mắt di chuyển sâu sắc trừng Thôi ma ma.

Thấy thể trán ma ma toát ra mồ hôi lạnh, Vương phi này rốt cuộc là giả bộ ngu hay là thật có chút ngu, nếu là giả bộ ngu thật đúng là nhân vật lợi hại thâm tàng bất lộ.

"Hiên nhi, thấy mẫu hậu vì sao không quỳ xuống thỉnh an." Thái hậu này thật là một người có suy nghĩ lẫn lộn, lần này, một đôi mắt vòng tới vòng lui lại đi vòng qua trên người Vương gia gốc.

Hách Liên Dận Hiên nhìn thấy nương tử không cho phép hấn chơi tóc của nàng, cũng chỉ có thể chơi của mình, đứng ở nơi đó một mình chơi cực kỳ cao hứng, nghe thấy lão nữ nhân ngồi trên hỏi hấn, hấn không cần suy nghĩ trả lời: "Hiên nhi, không có mẫu hậu, mẫu hậu Hiên nhi đã sớm chết rồi."

Nghe vậy ánh mắt Thái hậu hàn quang lướt qua chậm rãi, mà mới vừa dẫn bọn hấn tiến vào lão công công lập tức chui ra: "Duệ thân vương lớn mặt, dám thỏa mạ Thái hậu nương nương, phải bị tội gì."

Dạ Tiểu Nhụy vừa nghe, nhanh chóng nghiêng đầu qua trừng mắt nhìn lão thái giám này, sau đó từ từ đứng lên, đi đến trước mặt hấn, đi xung quanh hấn một vòng nhìn chăm chú, đột nhiên quát vào lỗ tai hấn: "Cậu nô tài lớn mặt, dám ở trước mặt Vương gia la lớn, người phải bị tội gì." Con bà nó, thật là một cậu nô tài, tính Duệ thân vương phủ ta thế nào lại bị người ta khi dễ, cũng không tới phiên người tới ức hiếp, huống chi hôm nay Dạ Vương phi ta đây uy mãnh thông minh, không tỏ ra uy phong thế nào hồi sinh.

Tất cả mọi người vẫn nhìn thân Vương phi kỳ lạ đứng lên, xem nàng rút cuộc giờ trò quý gì, không thể nghĩ đến hô lên một câu to gan như vậy, có câu nói rất hay, đánh chó phải nê mặt chủ, lão thái giám này đi theo Thái hậu nhiều năm bị một Duệ Vương phi nhỏ nhẻ khi dễ, Thái hậu đâu còn mặt mũi.

Thái hậu tỉnh tóa hớp trà, dùng khăn xoa xoa khoe môi, chậm rãi nói: "Duệ thân Vương phi, ngươi cũng quá càn rỡ, có Bồn cung ở chỗ này, còn chưa tới phiên ngươi để ý tới dạy cung quy cho nô tài?"

Quay đầu nhìn lão công công "Phùng công công, tự mình và miệng hai mươi cái."

Ánh mắt lạnh lẽo đứng lên nhìn Dạ Tiểu Nhụy: "Duệ thân Vương phi hôm nay tuy là vi phạm lần đầu, nhưng lần đầu tiên gặp mặt không hiểu quy củ thể này, không biết lễ nghi, Bồn cung làm mẹ chồng là không quản giáo, sợ về sau cũng khó cai quản, hôm nay phạt đánh gãy hai mươi cái để cảnh cáo, nếu như không đánh, ở trước mặt các phi tử khác cũng khó chặn mồm miệng mọi người, Thôi ma ma"

"Lão nô ở đây" Thôi ma ma cúi đầu, mặt ngoài nhìn nghiêm túc uy nghi, thật ra thì không khó phát hiện khoe miệng cười trộm.

"Thay Bồn cung đi tới, ban thường đánh gãy."

Dạ Tiểu Nhụy nghiêm túc suy nghĩ nhìn lão mụ tử, nghĩ thầm ngươi a a nếu dám đụng đến một ngón tay ta, ta để cho tên khốn ngươi gãy tay gãy chân.

Đang lúc Thôi ma ma vung tay lên muốn đánh tới, Dạ Tiểu Nhụy nắm chặt quả đấm chuẩn bị tùy thời đánh trả.

"Ai u, ai u ngươi xem ta tới trùng hợp thế, xem ra con dâu ta biết bà bà muốn tới tham gia náo nhiệt, cho nên cố ý chuẩn bị màu mè cho bà bà nhìn."

Tại thời điểm nguy hiểm đột nhiên xuất hiện một trận ồn ào, lại nói người này là người nào, nàng là Thái hoàng Thái hậu Hoàng nãi nãi của trưởng tôn đương kim Thánh thượng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12

Chỉ thấy một ma ma trung niên và một tiểu nha đầu, nâng một lão nhân về mặt hiền từ đầu đầy tóc trắng từ từ đi vào, phía sau là hai tiểu thái giám đi theo đứng ở cửa, Hoàng thái hậu lạnh lùng quan sát trừng mắt nhìn tiểu thái giám tung tăng tung tủy, làm hai tiểu tử kia sợ tới mức toàn thân run cầm cập.

"Đừng có mà trừng mắt, là ta không cho bọn hán đến thông báo, ngươi cũng không phải là không biết sở thích của lão bà này, không thông báo mới có trò hay để nhìn."

Hoàng Thái hậu nghe lão bà này nói mà đã phát hỏa, làm bộ đứng dậy hành lễ cát tường, mọi người thấy Thái hoàng Thái hậu, trừ Vương gia và Dạ Tiểu Nhụy, những người khác cũng lập tức hành lễ, mới ngồi xổm được nửa chừng, miệng còn chưa nói ra lời chúc cát tường, Thái hoàng Thái hậu nói với Hoàng Thái hậu: "Được.....được.....đừng giả vờ nghiêm chỉnh, ta sợ bị các ngươi quý mà tổn thọ, các ngươi miễn hết đi."

Sau đó mặt hiền lành đỡ tay ả ta, đi đến bên Hách Liên Dận Hiền, yêu mến nắm tay tôn tử. (Tôn tử = cháu trai)

Hách Liên Dận Hiền thấy có người nắm tay hán đang vuốt tóc, đầu môi ngẩng đầu lên liền trông thấy, lập tức vui vẻ kêu lên: "Hoàng nãi nãi, Hiền nhi rất nhớ hoàng nãi nãi." (Hoàng nãi nãi = bà nội).

"Ai nha, tiểu hoàng tôn thực nhớ hoàng nãi nãi sao, tên vô lại này, cũng không tới hoàng cung thăm hoàng nãi nãi, ngươi xem, ngươi xem, hoàng nãi nãi nhớ ngươi đến cơm không muốn ăn trà không muốn uống, thân thể so với trước kia gầy hơn rất nhiều."

Ngồi ở ghế trên nhìn một lão nhân và một kẻ dờ hoi, về mặt Hoàng Thái hậu khinh bỉ. Không trách được huyết thống hoàng tộc lại sinh ra người đàn độn, sợ là đều do lão bà này truyền cho, mắng lại không thể mắng, giết lại không thể giết, làm hỏng chuyện tốt của nàng, hơn nữa sống mau tới trăm tuổi rồi mà vẫn còn thần sắc như vậy.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn nãi nãi này dường như nhân phẩm cũng không tệ lắm, mà lại còn là Thái hoàng Thái hậu, a ha, so với yêu phụ còn cao hơn một bậc (yêu phụ ở đây chỉ Hoàng Thái hậu), ngắm nghĩ hôm nay đắc tội với yêu phụ, sợ cuộc sống sau này không dễ chịu, không tìm chỗ dựa tốt vững chắc làm sao có một cuộc sống gia đình tạm ổn không lo nghĩ, lập tức sử dụng chiêu so với kẻ gốc còn phải tươi cười mê người hơn để ghênh đón.

"Hoàng nãi nãi.....Tôn tức thỉnh an người, chúc người vĩnh viễn đáng yêu xinh đẹp, thân thể an khang, mọi sự như ý, con cháu nhiều phúc, con cháu hiếu kính." (Tôn tức = cháu dâu)

Trưởng Tôn hoàng hậu vui mừng nhìn đến khả nhân nhi liền tiếp nói cát tường, vội vàng nâng nàng dậy, vui vẻ lôi kéo tỉ mỉ quan sát nàng. (khả nhân nhi = người đáng yêu, dễ thương)

"Đây là Vương phi của Hiến nhi sao, ai nha ai nha không tề, không tề, nhìn cái mũi này, đôi mắt này, lông mi này, không phải là điều khắc tinh tề sao, thật là vừa mắt, hiển nhiên là một mỹ nhân. Ta nói Thái hậu nha, nàng có thể sánh với phi tử hậu cung người chọn cũng có thể hơn các nàng ấy vài lần nha."

Dạ Tiểu Nhụy về mặt đắc ý nghe hoàng nãi nãi khen ngợi mình, trên mặt tươi cười viết rõ 'ta lấy lòng người, ta lấy lòng người, ta ra sức lấy lòng người'.

Hách Liên Dận Hiền đứng một bên nhìn về mặt lấy lòng của nương tử, nghĩ đến tâm tình nàng không tề, nhân tiện dựa gần vào, càng dựa càng gần, dù sao cũng không phải là muốn kéo tóc nàng, chính là muốn kéo xiêm y của nàng, muốn dính thê tử nhà hắn, chứng minh nơi này còn có một tên gốc tòn tại, chứng minh hắn yêu thê tử biết bao.

Điều Thái hậu nghe được câu sau cùng của Dạ Tiểu Nhụy 'con dâu hiếu kính' đã sớm nổi giận, lại nghe Trương Tôn Thái hoàng Thái hậu nói câu tiếp theo càng phần nộ hơn, hận không thể đem một già một trẻ ăn ý với nhau đánh bay đi. Mọi người trong điện này đều hiểu, đương kim thánh thượng nhất quốc chi quân thực ra không có quyền lực, quyền lực vẫn nằm trong hậu cung do Thái hậu nắm quyền, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng là do Thái hậu lựa chọn từng người tâm phúc của mình, triều đình văn võ bá quan cũng có hơn một nửa là thế lực của Điều gia, may là binh quyền lại nằm trong tay người khác, nếu không chỉ sợ thiên hạ này sớm đã sửa thành họ Điều.

Chịu đựng lửa giận trong lòng, bước nhỏ đi tới trước mặt Trương Tôn Thái hoàng Thái hậu.

"Thái hoàng Thái hậu, hôm nay là ngày Duệ thân Vương gia cùng Vương phi ra mắt sau tân hôn, những chuyện phiếm này mong người nói sau, trước hết vẫn là chấp hành quy củ tổ tông, Thôi ma ma, bôn cung vừa mới phân phó, còn không mau chấp hành."

"Dạ....." Thôi ma mà vừa dứt lời, hé ra nét mặt già nua, vén tay áo tiến lên, ý bảo hai công công đi qua bắt lấy tay Vương phi, Dạ Tiểu Nhụy vốn tưởng rằng chuyện đã qua liền cho qua, không nghĩ tới Thái hậu này thật đúng là nhìn chòng chọc nàng.

"Các người làm gì, buông ra, buông ta ra." Hai tiểu thái giám giống như kẻ điếc mặc kệ nàng kêu la, Thôi ma ma cười gian từ từ lại gần, giờ tay muốn đánh xuống.

"Khoan đã....." Thanh âm cứu mạng vang lên.

Trương Tôn Thái hoàng Thái hậu vừa nói vừa được đỡ lên ngồi trên trường kỷ, sau đó mới nhìn Điều Thái hậu hỏi:

"Thái hậu con dâu, người lại bày ra trò gì đây."

"Mẫu hậu..... đây là bôn cung quân giáo tân Vương phi không hiểu quy củ, mong mẫu hậu đứng ngoài quan sát, không cần làm khó nhĩ thần."

"Thái hậu nương nương, tìm chỗ mà khoan dung độ lượng, nhớ năm đó ta đây làm bà bà cũng không gây khó khăn nhiều cho người, bất quá hiện giờ ta cũng chỉ muốn thay tôn tể ta mua một cái nhân tình, chẳng lẽ một chút đó nương nương cũng không tính cho? Người làm con dâu đã nhiều năm cũng không phải là không thấy hết các quy củ." Lúc này Trương Tôn Thái hậu đã ném đi vẻ mặt hiền lành khoan dung vui cười, thay vào đó là thần thái nghiêm túc cùng uy danh.

Dạ Tiểu Nhụy nghe hoàng nãi nãi nói xong, trong lòng sống chết ủng hộ cho bà, thật sự nói rất hay.

Nhưng mà Điều Thái hậu người ta cũng không bỏ qua cho.

"Mẫu hậu.....nhĩ thần đã nói ra, nếu như thu hồi, kêu nhĩ thần như thế nào chủ trì công đạo cho phi tần hậu cung và các Vương phi khác, nếu làm như vậy ta làm chủ ở hậu cung này làm sao còn uy nghiêm."

"Hừ hừ.....uy nghiêm của người đầu chỉ là hậu cung này, ta cũng không nói nhiều lời với người, dù sao ngày hôm nay không được đụng vào Duệ Vương phi, nếu người đụng vào, lão bà này nhất định không để yên."

Không khí căng thẳng, Điều Thái hậu vẫn không tình nguyện cam lòng nhường một bước, ả biết tính nết lão bà này, nếu ả không thuận theo bà ta, không biết bà ta còn giở trò quỷ gì đến phân cao thấp với ả.

"Duệ Vương phi, hôm nay bôn cung nhớ tới tình nghĩa của Thái hoàng Thái hậu, tạm tha cho người lúc này, nếu như lần sau còn tái phạm nghiêm trị gấp đôi."

Hai tiểu thái giám nghe chủ tử mình nói, mới buông tay lui ra ngoài, Dạ Tiểu Nhụy vượt lại xiêm y hỗn độn, ở trong lòng hung hăng thề, lão bà họ Thôi chết tiết này, về phủ xem ta thu thập người thế nào.

"Hiện tại bôn cung đến tuyên cáo gia quy, Phùng công công nhanh đi chuẩn bị."

Đình đầu Dạ Tiểu Nhụy có mấy con gà bay qua, ngại quá, vừa mới nói không đánh, hiện tại lại muốn truyền bá gia quy, rõ ràng hôm nay tới là để chịu tội, không biết nhà này có quy củ bắt nàng phải quý ở từ đường, vẫn là nhận gây gộc, hoặc là càng biến thái hơn.

Ngay khi tất cả mọi người chờ cái gọi là gia quy đến, bên ngoài truyền đến tiếng hô.

"Hoàng thượng giá lâm."

"Nô tài, nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Trong nháy mắt nô tài nô tỳ cả phòng quỳ xuống đất.

Dạ Tiểu Nhụy không cần cúi đầu bái lễ, chỉ là tùy tiện nói thảm một câu 'nô tỳ, thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc.' chờ đợi hoàng đế đến.

Nghĩ thầm, rằng 'Hoàng đế...', lớn như vậy chưa thấy qua hoàng đế, lúc này nhất định phải nhìn thật kĩ, so với gấu mèo thể kỉ hai mươi mốt còn trân quý hơn, so với động vật quý hiếm còn là giống quý hiếm hơn.

"Tất cả đứng lên."

Một lời nhẹ như bay vào lỗ tai Dạ Tiểu Nhụy, giống như âm thanh thiên nhiên bay lượn bên tai, nhưng mà thanh âm này nghe rất quen.

"Nhi thần thỉnh an hoàng nãi nãi, mẫu hậu."

"Được rồi, đứng sang một bên đi." Đây là lời Trương Tôn Thái hoàng Thái hậu nói!

Ý tứ là 'hừ.....ta đang giận mẫu hậu ngươi, không thấy thì thôi, càng thấy làm cho nãi nãi càng thấy giận.'

"Khải nhi đứng lên đi." Đây là lời Diêu Thái hậu nói!

Ý tứ là 'mẫu thân ngươi đang cực kỳ bốc hỏa, tức thời thì không cần đến gây chuyện.'

Dạ Tiểu Nhụy thừa dịp mọi người không chú ý, lén lút ngẩng đầu lên, nhanh chóng chăm chú nhìn, vội vàng lại ngằm cúi đầu xuống. Đúng lúc cúi đầu xuống, lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt trừng gấp ba lần, miệng cũng mở lớn gấp ba lần. Thật sự không nhìn không biết, vừa nhìn đã thấy giật mình, Hoàng đế trước mắt này không phải là mỹ nam vừa mới chào tạm biệt hay sao.....

Hách Liên Dận Khải sớm dự đoán được nàng nhìn trộm, cười thâm túy nhìn nàng, sau đó ôn hòa hỏi thăm

"Không khí này, như thế nào nhi thân cảm thấy có chút không đúng, chẳng lẽ hoàng nãi nãi và mẫu hậu giận đối?"

Đón nhận nụ cười của hắn, tâm Dạ Tiểu Nhụy càng thêm bối rối, nhanh chóng thu hồi vẻ mặt như com muối, nghĩ đi nghĩ lại trong lòng càng lo sợ bất an, sống chết cúi đầu xuống sát ngực.

Ngằm lại ngày đại hôn.....Chủ hôn.....Sau đó điện Phụng Thiên.....Triều đình.....Hoàng đế.....Hắn.....

Hu hu vì cái gì nàng luôn đàn độn u mê như vậy!!!

Trong đình đánh muỗi..... một chương vở vai ở điện Phụng Thiên.....còn có nàng nói năng lỗ mãng, có đủ chu di cửu tộc nhà Tể Tướng hay không. Hoàn hảo, nàng không có đùa giỡn hắn, nếu không mười cái Tể Tướng phù cũng không đủ để cho nàng làm lui bại, hơi hơi chuyển động cánh tay của chính mình, thừa dịp bây giờ, hoạt động nhiều một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Cón Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13

Hách Liên Dật Khải chậm rãi nghiêng người ngồi vào ghế đối diện cửa, mặc dù nhìn qua thân thể có chút yếu kém, nhưng lại tản ra vẻ đẹp thanh cao.

Hai Thái hậu đều không lên tiếng, đỉnh đầu vẫn còn bốc khói, ở nơi nào trên gương mặt còn mặt Bò Tát nữa.

Hách Liên Dật Khải thấy không ai trả lời, liền đổi chủ đề, mặt đầy ý cười nhìn Dạ Tiểu Nhụy nói: "Đây là Duệ thân vương phủ tân Vương phi sao?"

Dạ Tiểu Nhụy nghe thấy hỏi mình, mặt mờ mịt ngẩng đầu lên, khoe miệng miễn cưỡng cười hai cái, trả lời: "Dạ, nô tỳ là Duệ Vương phi."

Con bà nó, người này không phải là biết rõ còn cố hỏi, thật là so với ta còn có thể giả trang tốt hơn, hai Bò Tát sống phía trên không để ý tới ngươi, ngươi liền lấy ta khai đao, được, muốn bắt ta khai đao thì khai, muốn giết muốn chém cứ tới, không cần ở đây vòng vo với ta.

"Vương huynh quả nhiên có phúc khí tốt, có thể lấy được giai nhân như thế, cũng không uổng công phụ hoàng đã mất phó thác cho nhi thần." (Phó thác = nhờ vả, ủy thác)

Nói xong lông mi đen sẫm khép lại, sau đó đồng tử (con ngươi) như vì tinh tú mở ra hóa thành đôi mắt trong veo như xuân thủy lạnh nhạt, hần nhẹ nhàng nâng tay thành quyền che cánh môi, vội vàng ho khan mấy tiếng, ngọc nhan tái nhợt bởi vì dùng sức quá mức mà khẽ ửng hồng.

"Hoàng tôn nhi"

"Khải"

Hai Bò Tát đột nhiên đồng thời mở miệng, nhìn lẫn nhau, Trương Tôn Thái hoàng Thái hậu tiếp tục nói,

"Mỗi ngày thuốc thang không ngừng, vì sao không thấy tốt hơn ngược lại ho khan càng thêm nghiêm trọng hơn, lang băm, không những không có tra ra tình hình cụ thể, còn đem bệnh này làm cho càng nặng thêm."

Hách Liên Dật Khải quần ông tay áo, nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trên trán bởi vì quá dùng sức mà toát ra mồ hôi, miệng cười yếu ớt trả lời: "Hoàng nãi nãi, tôn nhi bệnh là quần thân mà đến, hần là sinh mạng đến, chết mang đi, sao lại có thể trách ngự y, có lẽ là tôn nhi kiếp trước làm nhiều việc ác, mới gặp quả báo này, nhờ hồng ân nãi nãi mẫu hậu, ngược lại mấy ngày nay đã tốt hơn nhiều."

"Hoàng thượng, vua của một nước sao có thể đem chữ chết treo trên miệng."

Diêu Thái hậu nghe được hần nói nghiêm nghị trách mắng.

"Hừ"

Trương Tôn Thái hoàng Thái hậu nghe lời của ả ta ảo não hừ một tiếng, mặc dù bà không sợ chọc giận Thái hậu, con dâu độc ác làm mọi người sợ hãi, nhưng có mấy lời không thể nói thẳng quá mức, nghĩ thầm báo ứng là báo ứng, sợ rằng làm nhiều việc ác là con thay mẫu đền bù.

Dạ Tiểu Nhụy ngồi ở một bên nghiêm túc nghe bọn họ nói chuyện, khó trách hôm đó trong đình thấy thân ảnh hần phiêu phiêu, thì ra là có bệnh trong người, mặc dù hần không phải là nam tử dương cương khí, nhưng tuấn dung xinh đẹp, quả thật cũng khá thích hợp làm Lâm Đại Ngọc bắt mẫn bị bệnh, ai ai, chỉ là đáng tiếc mỹ nhân như vậy sợ rằng về sau cũng khó tránh khỏi hương tiêu ngọc vãn. Sau đó nhìn sang tên ngọc bên cạnh, đang chơi tóc của mình cực kỳ cao hứng.

Chắc chắn chắc, nhìn bộ dạng ngu ngốc kia, nếu không cười ngây ngô, hoặc giả không kém so với hoàng đế đệ đệ của hần, nhưng là con bà nó, hần có tình là một kẻ ngốc, lãng phí a, thật lãng phí, lãng phí hai nam tử tuấn tú tuyệt thế, nghĩ tới lòng của nàng và hoàng nãi nãi co rút đau đớn.

Phùng công công đã sớm bung một quyển sách hoàng gia nữ giới màu vàng vào điện, nhìn chủ tử nói chuyện liên ngoan ngoãn chờ ở một bên.

Hách Liên Dật Khải phân phó hần tiến lên, vội vàng nói sang chuyện khác, để tránh hai lão nhân gia lại bắt đầu can thiệp.

"Công công trình lên cho mẫu hậu, ngày hôm nay trẫm cũng nghe nữ giới một chút."

Sau khi nói xong câu đó khoe miệng lưu lại nụ cười, có mùi vị cô ý nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

Dạ Tiểu Nhụy ngồi trong sảnh ở phía dưới không chút nào yếu thế nhìn lại, nhìn gì mà nhìn, muốn chơi ta thì nói thẳng, Hoàng Thái hậu là một lão hồ ly, người chính là con tiểu hồ ly, biết rất rõ ràng thân phận của người ta còn không nói cho biết là Hoàng thượng, coi nàng như con khi đùa bỡn, hiện tại lại không kịp chờ đợi muốn nhìn nàng bị nương hần chinh. Hừ hừ đừng xem bộ dáng yếu kém, nhưng là trong lòng rất gian trá, nếu không phải là hần ta sẽ phải gả cho một kẻ ngu ư, cái tên đáng chết, khinh thường người.

"Duệ Vương phi, hiện tại Bôn cung đọc cho người nghe, người phải nhớ kỹ tiếp thu tổ tông dạy."

Về mặt Dạ Tiểu Nhụy tươi cười, thật ra thì trong lòng hận không được phóng lửa đốt cái gì cái gì mà sách tam tông tứ đức, nhưng cũng may vớt vớt và chính là người đọc, nàng ngồi nghe người khác đọc là được. Nhìn lại bệnh mỹ nhân ở ghế đối diện phía trên, đáng vẻ buồn cười rồi lại cố nén lấy, nhìn nàng, thật đáng ăn đòn.

Thái hậu hướng dẫn đọc một tiếng, nàng chán nản thoáng nghiêng đầu, liếc mắt nhìn ngoài cửa ánh tà dương từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng cảm thán 'làm người đã khó khăn, làm nữ nhân càng khó khăn, làm nữ nhân cô đại càng khó hơn.'

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vốn tưởng rằng nghe là chuyện rất dễ dàng, nhưng là không nghĩ tới Hoàng Thái hậu so với giám đốc mở cuộc họp còn nói nhiều hơn, vừa mới bắt đầu nàng vẫn rất nghiêm túc ngồi ở chỗ đó, ngồi trên chỗ lão bà sắp xếp nghe vào tai này ra tai kia (lão nhân gia), từ từ, nàng dứt khoát tự mình nghĩ chuyện của mình, lười phải nghe. Nhưng theo thời gian chậm rãi đi qua, nàng đem toàn bộ chuyện có thể nghĩ cũng nghĩ xong rồi, Thái hậu lão nhân nóng nảy vẫn còn ở phía trên môi mỏng nhỏ bé khắc ra từ, lần này thì ngược lại nàng bị buộc đành phải nghe, lẳng lẳng nghe nghe hai mắt bắt đầu đánh nhau, tròng mí mắt mệt mỏi nhìn xem tên ngọc bên cạnh, nghĩ thầm khó trách không có làm âm ỉ, thì ra là nằm sấp nơi đó ngủ thật ngon, mình không nhìn được cũng ngáp một cái, kéo mí mắt lác a lác, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Hách Liên Dật Khải thú vị xem quả đầu dưa nhỏ của nàng, lúc lên lúc xuống lúc sang trái sang phải. Từ lúc bắt đầu ngủ, nhất cử nhất động của nàng thu hết vào mắt, nhìn Vương huynh bên cạnh nàng, đôi phượng mâu hàm chứa chút dậy sóng, trong lòng bất giác có chút ghen tỵ với Vương huynh ngọc có được khả nhân nhi xinh đẹp và lương thiện, rồi lại âm thầm chửi rủa mình suy nghĩ lung tung, sớm biết có hôm nay cần gì phải bắt đầu, huống chi thân thể hần bệnh yếu ớt thì làm sao cho người khác được hạnh phúc.

Giờ phút này Thái hậu ở ghế trên đã đọc xong nữ giới, dung nhan tươi đẹp nhàn hạ bỏ sách trong tay xuống, mày ngài nhẹ nhàng nâng lên, liếc người nghe ở dưới thấp, đột nhiên lông mày nhíu, bốp một tiếng, cầm sách đập lên bàn.

"A, động đất, động đất, lại động đất." Dạ Tiểu Nhụy ôm ngực nhảy lên, đợi thấy rõ đang ở đâu, lại mệt là tuột xuống, thân thể mềm mại nằm ở trên ghế.

"Cần rồi!!! Duệ Vương phi, nhìn xem tư thế ngồi cử chỉ của người bây giờ, giống một Vương phi nên có sao, ái nữ Liễu Tề tướng dung tục lỗ nhăng như

thế sao? Đây chính là Hoàng thượng chọn Vương phi cho Duệ thân vương. "Điều Thái hậu đã tức giận trong lòng khí rùng rục tức sùi bọt mép.

"Ai u, ai u, ảm tử chết..., lỗi tai lão bà ta đây đều bị người làm cho điếc rồi, ngủ thoải mái cũng không được."

"Mẫu hậu, ngài buồn ngủ thì trở về cung Từ Ninh đi."

"Bổn cung trở về cung Từ Ninh ngủ không ngon, không có ai niệm kinh cho ta."

"Người. . ."

Thừa dịp lúc ồn ào, lão Thái hậu vội vàng khoa tay múa chân thủ thế với Dạ Tiểu Nhụy, muốn nàng mau mau đứng lên.

Dạ Tiểu Nhụy nhận được tín hiệu, vội vàng bò dậy, trong miệng nói thầm : "Ta chẳng ra gì, ai muốn làm Vương phi, dù thế nào đi nữa hần cũng là tên ngốc, người coi ta cũng là kẻ ngu không được à."

Điều Thái hậu cũng biết lão bà này tới chính xác không có chuyện tốt, mà Thái hoàng Thái hậu cũng biết ả ta không dễ êm đẹp, nàng dẫu độc ác này chính xác sẽ không dễ cho bà sắc mặt tốt thân ái tiểu hoàng tôn tiểu cháu dẫu.

Nhìn bộ dáng ả ta lửa giận ngút trời, Thái hoàng Thái hậu lại vô cùng hữu hảo nói:

"Tốt lắm tốt lắm, đừng tức giận nữa, ta đây không phải là nhân rồi mà nhầm chán tới xem người u, người xem một chút người, mỗi ngày trên đầu cũng một đoàn lửa bốc lên, lão bà ta không tới để cho người trút tức giận, tránh cho những cung nữ thái giám lại chịu tội của người. Nếu tức giận đã trút được rồi, nữ giới cũng đã học ..., ta xem ta nên trở về cung Từ Ninh rồi, đi, cháu dẫu, cùng hoàng nãi nãi đi dạo hoa viên đi."

Dứt lời liền chống tay tiểu nha đầu đứng lên.

"Mẫu hậu, người đây là làm rối loạn, chẳng lẽ để cho nàng càn rỡ, ngay cả quy củ tổ tông cũng không cần."

"A, người hiện tại là tổ tông hay ta là tổ tông, quy củ là người chết định cho người sống đổi, ta nói Thái hậu nương nương, triều đại gì rồi mà người còn cổ hủ như thế, nhìn người ăn mặc xem, chặc chặc chặc so với lão bà ta người rất hoàn tục (nói người tu hành trở lại đời sống của thường dân), khó trách tư tưởng theo không kịp trào lưu, cái châm Phi Thuyết đó vài thập niên trước ta dùng qua rồi. A, còn nữa..., hoa văn áo bào này, ta nhớ được ta mười mấy năm trước cũng có một cái, sau lại ta ngại quá tục khí, đưa cho ma ma ở ngự thiện phòng làm cùi đốt, người còn không nhanh thay đổi, nếu không mặt mũi hoàng thất chúng ta cũng bị người cho vứt sạch."

Liên tiếp nói xuống, chọc cho mọi người cung nữ thái giám trong điện cũng âm thầm cười trộm, đứng ở phía dưới Dạ Tiểu Nhụy đã sớm cười đến cả người run rẩy, chỉ có phu quân ngốc của nàng còn mơ mơ màng màng không biết vì sao.

Điều Thái hậu giận đến nhất thời á khẩu không trả lời được, bà vội vàng thừa dịp đầu óc ả ta bị ngất kết nối, xoay người đi tới Dạ Tiểu Nhụy, nắm tay của nàng đi ra ngoài cửa vừa đi vừa đắc ý nói thầm

"Đi thôi cháu dẫu, hoàng tôn tốt của ta, bồi hoàng nãi nãi đi dạo hoa viên đi."

Hách Liên Dật Khai đứng tại chỗ mặt bất đắc dĩ, hai lão nhân gia này từ khi hần hiểu chuyện đã bắt đầu đầu đến bây giờ chưa từng ngừng nghỉ, mỗi lần hần đều không nói gì đứng ở một bên xem cuộc chiến, hoặc là trốn thật xa.

Nhìn cái người dương dương đắc ý đi ra cung, người ở phía sau lửa giận ngút trời, hần cũng đành phải mau mau tránh người thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đô Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14

Xe ngựa 'lộp cộp....lộp cộp' chạy ra ngoài hoàng cung, tiếng vó ngựa thanh thúy vang lên từ từ trở nên không rõ, xe ngựa vương phủ ra ngoài hoàng thành thừa thốt người ở càng lúc càng xa.

Thân thể Dạ Tiểu Nhụy lắc lư theo xe ngựa, khoan khoái dong đưa, tươi cười trên mặt tựa như mật ngọt.

"Tiểu thư, từ lúc người xuất cung đến giờ đều cười, rốt cuộc người cười cái gì nha?"

"Đúng vậy, đúng vậy, Vương phi, làm cho Phán Xuân cũng rất tò mò." Hai nha đầu ngồi đối diện về mặt tò mò nhìn Vương phi.

"Ha ha cũng không có gì, chỉ cảm thấy Thái hoàng Thái hậu rất thương thức."

Nha Nhi vừa nghe nàng nói vậy thì mạnh mẽ bịt miệng nàng.

"Tiểu thư của ta, lời này nếu để cho Ngự Lâm quân nghe được, thì chỉ có chết một trăm lần." (Ngự Lâm quân là đội ngũ quân lính chuyên hộ tống Hoàng thượng đi "du hí" và bảo vệ Hoàng thượng)

Dạ Tiểu Nhụy vuốt ve cái tay kia, "Thái hậu ta còn không sợ, ta còn sợ cái gì Ngự Lâm quân."

Nói xong nàng áp sát lại thân thể, cúi đầu đối với đối diện hai cái nha đầu thần bí nói: "Các người yên tâm, hiện tại nha. . . Ta đúng là có hậu đãi, Thái hoàng Thái hậu nói, nếu là có chuyện gì cứ việc nói với người, mà còn nếu là có người, tỷ như Thái hậu nương nương lại tìm ta tra hỏi, chỉ cần báo cho lão nhân gia, người lập tức liền đến, ta cùng với lão thái bà không khác bạn thân cho lắm, các người thả mười vạn cái tâm hần là lão thái bà cũng không so đo."

Đang trong lúc nàng cùng hai cái nha đầu nói nồng nhiệt, phía sau có một bàn tay quấy rối kéo nàng quay lại

"Nương tử ~ nương tử ~ người nói cho Hiền nhi, vừa rồi hoàng nãi nãi kéo một mình người đi ra, lặng lẽ nói với người cái gì, Hiền nhi thật muốn biết."

Không đợi nàng nói cho đồ ngọc này nghe xong, Nha nhi cùng nha đầu Phán Xuân cũng kéo nàng quay lại, "Tiểu thư ~ bạn thân là có ý gì nha."

Hách Liên Dật Hiền lại lôi kéo nàng trở về, "Nương tử ~ người nói cho Hiền nhi, người cùng hoàng nãi nãi sau lưng Hiền nhi cất giấu bí mật gì a."

Hai cái nha đầu càng kéo nàng trở về, kéo tới kéo lui, đầu đều bị lắc đến hôn mê, bên tai chỉ nghe thấy 'lưu rú' thanh âm chim hót, Dạ Tiểu Nhụy vung hai tay, hét lớn một tiếng nói: "Được rồi được rồi, muốn ta nói cũng phải cho ta nói từ từ, các người đều âm ỉ khiến ta chóng mặt."

Ba người vội vàng thu tay, Dạ Tiểu Nhụy nhú nhú mày, sau đó nhìn hai cái nha đầu nói: "Bạn thân, ý tứ gần như là huynh đệ, huynh đệ kết nghĩa hiểu không?"

Xác định hai cái nha đầu đều đã gật gật gật ~ có chút quá khoa trương sau đó lại quay đầu nhìn gia hỏa cười ngây ngô kia.

Hách Liên Dật Hiền thấy nương tử nhìn hần, lập tức cười lấy lòng khách khách không chừng, Dạ Tiểu Nhụy nhìn hần ngây ngốc đã muốn đánh cho một quyền, đánh hần cho ngất xỉu. Đúng là. . . Ai ~ nàng đáp ứng Lão thái hậu chiếu cố tên ngọc đáng thương này, nghe qua thân thể của hần thật đúng là rất đáng thương, nhìn hần cười đến bán mạng như thế, nàng cũng thân cận nhếch miệng cười hai cái 'chối lợi', sau đó xụ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: "Hoàng nãi nãi nói, muốn ta hảo hảo chiếu cố tướng công, bất quá nếu là tướng công không nghe lời, cho phép ta lấy gậy gộc đánh đòn, đánh cho chết."

"Hoàng nãi nãi mới không đối với Hiền nhi bộ dạng này." Tiểu Hiền Hiền cúi đầu chu miệng nhỏ hồng hồng, khoa chân múa tay, hai đầu ngón tay cái nhẹ nhàng chọc chọc nói thầm, điển hình là tin nhưng không chấp nhận sự thật đáng thương này.

Dạ Tiểu Nhụy ngậm cười cười, không nghĩ tới này ngọc tử trên chọc lại đáng yêu như vậy.

"Tướng công nha ~ người cần phải nghe lời a, kỳ thật nương tử cũng không muốn như vậy. . . Lớn như vậy. . . gây gộc đánh người." Một bên nàng nói một bên khoa tay múa chân, vốn là mở ra nắm tay, chính mình nhìn một cái, không đúng, lớn như vậy chính nàng cũng cảm không dậy nổi, phỏng chừng là tên ngọc cũng sẽ không tin. Sau đó lại co lại thành miệng bát lớn, nghĩ thầm, rằng trình độ này, trong phạm vi trình độ của tên ngọc, liếc mắt nhìn trộm, a... Hô hô, nhìn hần này muốn nhỏ ra nước mắt, hơi nước ở trong hốc mắt rõ ràng huy hoàng, khẳng định là bị dọa rồi. Ba người nhìn bộ dáng Vương gia bí bách khiến cho một đoàn trộm vui vẻ a, Hách Liên Dật Hiền lại ủy khuất nhìn các nàng cười, một bộ đáng bị khi dễ.

Bất tri bất giác, xe ngựa đã dừng tại Duệ vương phủ, Dạ Tiểu Nhụy chân mới bước xuống, lão quản gia chờ đã lâu ở vương phủ, vội vàng đón chào.

Quản gia quay đầu nhìn nhìn phía sau, kéo Phán xuân nha đầu hỏi: "Thôi ma ma đâu?"

Dạ Tiểu Nhụy không đợi Phán Xuân đáp, trực tiếp ném ra một câu "Chết trong cung rồi."

Lão quản gia thấy Vương phi trả lời như vậy, cũng không hỏi nhiều, chắc là có chuyện gì, bất quá hiện tại lúc này, bà ta không có ở đây không phải đúng lúc sao.

Quản gia vô cùng cung kính đứng trước mặt Dạ Tiểu Nhụy, tính thăm dò nói:

"Vương phi, trong phủ có hai vị phu nhân đến."

"Hai vị phu nhân đến? Vậy người hảo hảo chiêu đãi đi." Nói xong Dạ Tiểu Nhụy cảm làn váy liền muốn vào cửa.

Lão quản gia có chút khó xử vội vàng lại nói thêm: "Hai vị phu nhân kia tới tìm Vương phi tính sổ."

Một chân mới bước vào cửa, còn chưa có chạm đất. Thì nghe thấy nói có người tìm nàng tính sổ? ? ? Nàng từ bỏ đắc tội Thái hậu chẳng lẽ còn đắc tội những người khác? Đúng là nàng mới đến nơi này chưa được bao lâu nha, gặp qua không quá mấy người, chẳng lẽ là Hoàng thượng? Cũng không có khả năng, muốn nói tìm phiền toái, vậy cũng phải là hần tìm nàng, như thế nào biến thành hai vị phu nhân, nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ đến còn có người nào, không bằng đi đến nhìn một cái xem hai vị đại thần này là người ra sao vậy.

"Lão quản gia, hai vị phu nhân kia ở nơi nào, mang ta đi gặp."

"Nương tử ~ tướng công cũng cần phải đi theo người." Hách Liên Dận Hiền vừa nghe có người tìm đến nương tử gây rắc rối, hai tay chống nạnh ngáng đầu ưỡn ngực tiêu sái tiến lên, sóng vai cùng nàng, khí thế này muốn có bao nhiêu mạnh mẽ thì có bấy nhiêu, có vẻ như chỉ cần mang theo hấn thì mang theo ‘an toàn’.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn cũng không thèm nhìn, một quyền vung đến, trên khuôn mặt đáng yêu có hơn một vòng mắt gấu mèo.

"Thành thật trở về phòng cho ta, chuyện nữ nhân, nam nhân xen vào làm gì, nếu không cứ chờ ăn gậy." Nói xong đi đến đại sảnh, một bên là Nha Nhi một bên là nha đầu Phán Xuân, vội vàng đỡ lấy Vương gia, nhìn nhau cười trộm mỗi người một bên lôi kéo Vương gia trở về phòng.

Mới vừa vào đại sảnh đã thấy hai nữ nhân có khí thế trái phải mỗi người một bên. Một người xắn tay áo chống nạnh, một người ôm ngực ngáng đầu, nhìn qua cách ăn mặc không hề khác so với chính mình, lại tính tế đánh giá, tướng mạo cũng không kém, bất quá so với Dạ Vương phi nàng vẫn là kém một chút.(chưa từng thấy ai vô si như nữ chính < ~<)

Hai người thấy một nữ tử quần áo hoa lệ đi vào trong đại sảnh, thân thể hai người đồng thời đứng sát lại.

Nữ nhân ôm ngực đem đầu để sát lại nữ nhân chống nạnh bên cạnh, nhẹ nhàng nói: "Đỗ phu nhân, đây là Duệ Vương phi đi."

Nữ nhân chống nạnh nhìn người đang tiến vào chau mày một hồi: "Ta xem, chắc là đúng rồi."

Nữ nhân ôm ngực nhìn người đi vào: "Xem bộ dáng của nàng, không lợi hại giống như tướng công ta nói nha."

Nữ nhân chống nạnh hết sức nghiêm túc nhìn lại nữ nhân ôm ngực: "Lợi hại, thường là thâm tàng bất lộ, người xem tướng công ta, chỉ xem bộ dáng hấn gậy, không nói ai biết hấn là Đại Tướng quân uy vũ đâu."

Nữ nhân ôm ngực cũng ảm nhip nói: "Cũng đúng a..., người xem tướng công nhà ta, nhìn qua cao lớn uy mãnh giết người không chớp mắt, nhưng là thấy con gián con chuột tựa như đã gặp quỷ, lại vẫn một bộ ẻo lả."

Nói đến phu quân, hai người lại đồng thời ảo não, đồng thanh than vãn nhắc tới.

"Hai người đều là đồ vô dụng, vậy mà để cho một cái phi tử của Vương gia gốc khi dễ, thật sự là mất hết cả mặt mũi."

Dạ Tiểu Nhụy đi đến trong sảnh, nhìn hai người này vẫn nói nhỏ, nán lại đến gần, ba người thành tam giác vây thành một vòng tròn, người bên cạnh duy chuyển một bước nghiêm chỉnh đứng đối diện với đối phương, hai người bốn ánh mắt chia làm hai cổ thế khí, theo hai phe ánh mắt như mũi tên bắn tới, hận không thể đem xuyên thủng Dạ Tiểu Nhụy cho nội thương.

Mà Dạ Tiểu Nhụy chỉ là trừng mắt lạnh lùng trước nhìn nữ nhân bên trái ôm ngực, lại nhìn nhìn nữ nhân bên phải chống nạnh. Cái loại khí thế này giống như hai tướng quân sánh đôi trên chiến trường.

Trong lúc cục diện rối rắm, Dạ Vương phi mở miệng trước.

"Xuyên không đến!"

Nghe được lời này, hai nữ nhân dường như nhất thời không phản ứng kịp, mà lại nghe được cực kỳ rõ, đồng thời kinh ngạc há miệng ‘O’ thành trũng chim, trừng mắt nhìn Dạ Tiểu Nhụy không rời, lại quay đầu nhìn lẫn nhau vài giây.

"Không sai" Đỗ phu nhân mở miệng trước.

"Xuyên đã bao lâu"

"Không lâu, mới hai năm"

Quay đầu lại hỏi Giản phu nhân

"Còn người? Xuyên đã bao lâu."

"Năm tháng, mới từ con người tân xuyên lại trở thành tiềm xuyên."

"Xuyên không lại còn phân thành tân xuyên? Tiềm xuyên? Thâm xuyên?"

"Đúng nha, người không biết sao?"

"Thật đúng là không biết, ta mới xuyên tới vài ngày, xem ra phải nhờ hai vị tiên bối chỉ bảo, mời hai vị vào bên trong ngồi."

Ba người cùng di chuyển tới phòng khách trong đại sảnh, ngồi thành một đoàn.

Dạ Tiểu Nhụy một tiếng hét to: "Phán Hạ, Phán Thu, Phán Tuyết dâng trà cho hai vị phu nhân, mang hoa quả, điểm tâm"

"Vương phi làm sao mà biết chúng ta là xuyên tới."

"Nhìn xem hai người khí thế như vậy, kiểu cách này, nữ nhân cổ đại có thể có khí chất như thế?" Đương nhiên không có, nếu là tất cả đều mạnh mẽ giống như các người, vậy ta còn cần đến cái rắm, may mà xuyên tới ngoại quốc không phải là tiểu nữ tử, nếu không chỉ sợ không có cách nào khác mắc bẫy, vẫn còn phun phân chim đâu. (Luyện Luyện: vì cái gì người ngoại quốc không phun nước miếng mà lại phun phân chim. Nhị Nhị: bởi vì người ngoại quốc nói đều là tiếng chim, cho nên phun ra đều là cứt chim)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15

"Vương phi quá khen, sao ngài có thể nói là có nội hàm." Nói xong Đỗ phu nhân thẹn thùng vuốt đôi má.

"Có! Đương nhiên là có! !Người xem ta còn cảm thấy không bằng, không biết hai vị tỷ tỷ là người nào, làm sao xuyên tới, lúc trước là làm công việc gì."

"Ta . . Ta là người Đông Bắc." Giản phu nhân nở miệng trước, Dạ Tiểu Nhụy nghĩ thầm, người không nói cũng biết là người Đông Bắc.

"Ta là người ở nông thôn, không làm công việc gì, lần đó ta cùng cha ta cưới con lừa đi xem mắt, ta bị đối tượng dọa cho sợ đến mức hồn xuyên không."

"Oa bị hù dọa mà xuyên a, không biết tên kia lớn lên có bộ dạng gì đây."

"Cũng không phải, may mắn xuyên qua rồi."

Giản phu nhân nói xong, Đỗ phu nhân lại nói tiếp:

"Ta là người Tứ Xuyên. . ."

"Tứ Xuyên nha, ta cũng là người Tứ Xuyên. . . Hi hi nhưng ta lớn lên ở Trường Sa, là công dân giả mạo Tứ Xuyên, nói nhanh lên làm sao người xuyên qua." (Trường Sa thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc)

"Nói đến cái này, Vương phi thật đúng là có kiến thức, ta vốn là bán bánh bao, người khác đều gọi ta là Tây Thi bánh bao, một là bởi vì ta bán bánh bao, hai là bởi vì bộ ngực ta lớn." Nàng ấy vừa nói bộ ngực lớn, Dạ Tiểu Nhụy vội vàng nhìn chăm chăm bộ ngực nàng ấy bị áo ngực quần chật chẽ. Quả thật khá lớn. Sau đó cúi đầu liếc một cái, tự ti, không thấy lỗi ra gì cả, bỏ qua bỏ qua đi vẫn là nghe người ta nói thôi.

"Về phần làm sao xuyên qua, hi hi ta có chút ngượng ngùng, thật ra lúc ta và người khác cãi nhau thì xuyên qua, có một giáo sư hỏi đầu ngày ngày tới trong tiệm của ta mua bánh bao, một năm sau đó, vợ hắn tìm tới cửa, nói ta câu dẫn chồng ả, hại ả đi theo hắn ăn một năm thịt heo, còn nói chồng ả vì ta muốn ly hôn ả, sau đó chỉ vào ta chửi loạn. Ta không phải là người dễ bắt nạt, ta và ả mắng nhau càng mắng càng hăng, kết quả ả mắng ta một câu "Nhiều người chết thế sao người không chết, nhiều người mất tích thế sao người không biến mất" ta chỉ nhớ ả còn chưa mắng xong, ta đang cầm dao đao phay thì xuyên qua, đứng giữa biển người chật chội trên đường lớn thành Tử Dương."

"Oa xuyên qua quá dũng mãnh (can đảm và mạnh mẽ), không trách được nhìn tỷ tỷ phát ra tư thế oai hùng." Hừ hừ đúng lúc hỏi các nàng vì sao tìm ta gây rắc rối.

Đỗ phu nhân nghe lời của nàng kích động nói: "Đây coi là cái gì, biểu muội ta xuyên qua mạnh mẽ hơn, cùng bạn trai lần đầu tiên XXOO, còn chưa kịp làm gì, thì hồn xuyên trước, kết quả cơ thể trần trụi xuyên đến bên trong phủ Tể tướng nước láng giềng, Tể tướng kia tàn bạo chết khiếp, hiện tại thì không, nàng đã làm Tể tướng phu nhân ngon lành."

Giản phu nhân tiếp tục nói.

"Đúng vậy, nàng ấy coi như là ngược xuyên em gái con nhà cậu là biểu tỷ nhà bác của ta cũng xuyên qua thời không này, hiện tại nàng là nha hoàn của phủ thái tử tại một nước lân cận, gần đây nàng ấy có gửi thư cho ta, nói hình như thái tử có ý với nàng, nhưng mà vẫn còn đang tiến triển."

"Ngược xuyên? Tân xuyên, tiềm xuyên, thâm xuyên ta đều không hiểu nha."

"Người nghĩ rằng chúng ta tại sao xuyên qua, còn không phải là một ít sách viết, bây giờ viết xuyên không càng ngày càng nhiều, cho nên người xuyên không cũng nhiều, người không xem tiểu thuyết xuyên không sao?"

Dạ Tiểu Nhụy nhìn nàng ấy, lắc đầu, Đỗ phu nhân nói tiếp: "Ngược xuyên chính là ngược văn nữ chủ, Tân xuyên là vừa xuyên, Tiềm xuyên là xuyên qua có chút tiền đồ, Thâm xuyên là xuyên có chút thành tựu. Giống như ta, xuyên tới nơi này hai năm nhưng bây giờ cũng bình thường, tiềm lực xuyên qua bình thường, vẫn còn là xuyên qua rất tốt đẹp, rất mạnh mẽ. Mỗi tình huống xuyên qua khác nhau nên xuyên không cũng không giống nhau, ví dụ như trực tiếp xuyên qua trong lúc tỉnh táo, hay là hồ đồ mà xuyên qua, xuyên qua nhẹ nhàng, xuyên qua một cách khôi hài hay là vừa mới nói ngược xuyên. Dù sao chuyện xuyên không tam thời không thể nói rõ, chỉ có thể tự dựa vào bản thân người mà lĩnh ngộ."

"Thì ra xuyên không còn là môn học vẫn đây, xem ra ta phải nghiên cứu nghiên cứu thật kỹ."

"Hai vị tỷ tỷ, tiểu muội có chuyện không hiểu, ta mới xuyên tới mấy ngày, vì sao hai vị lại nói tiểu muội đắc tội nhị vị, tiểu muội thật sự không nhớ nổi, mong hai vị tỷ tỷ cho ít lời nhắc nhở."

"Cái này. . . Ai, không đề cập tới nữa. Người và ta cũng đã quen biết một lúc, đều là người lưu lạc thiên nhai, coi như xong đi." Đỗ phu nhân hào sảng vung tay lên, lúc trước khí thế hùng hổ đã ném ra sau đầu.

"Như vậy sao được, dù sao tiểu muội cũng phải biết rõ nguyên do, để ta bồi tội với hai vị tỷ tỷ." Dạ Tiểu Nhụy ở trong lòng ngầm cười thoải mái, ha ha không nghĩ tới giải quyết dễ dàng thế.

"Nếu muội muội muốn ta phải nói, vậy thì ta nói, về phần chịu tội cũng không cần, thật ra thì tướng công nhà chúng ta cũng không đúng." Đỗ phu nhân vừa nói vừa quay đầu nhìn Giản phu nhân, Giản phu nhân vội vàng tán thành gật đầu một cái. Sau đó lại hơi quay đầu nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

"Vương phi có còn nhớ rõ đám cưới hôm đó cùng người thi uống rượu thâu đêm."

"Nhớ nha" ta dĩ nhiên nhớ, nhưng là nhớ chuyện trước khi uống say, chuyện về sau không nhớ nổi, ngay cả bị ôm lên giường, bị cởi ra hết, bị XXOO thế nào cũng không biết. 5555 quên đi lại lạc đề rồi, tiếp tục nghe vậy.

"Vương phi nhớ trong cuộc thi uống rượu có một nam nhân, vóc người gầy nhom như con khỉ, đó là tướng công ta Trần Quân Đại Tướng quân, Đỗ Dũng."

"Là hần! Hần là tướng công tỷ tỷ? Ta dĩ nhiên nhớ, ta làm sao không nhớ được chứ, ta nhìn qua thấy tướng mạo bất phàm, hóa ra là Đại Tướng quân. Tỷ tỷ thật may mắn, không giống ta gả cho Vương gia gốc." Dạ Tiểu Nhụy nói xong bắt đầu lau nước mắt, trong lòng lại nghĩ, thì ra là con khỉ gầy nhom dẫn đầu gây rối là tướng công nàng ta, quả thật là tướng mạo bất phàm, nhìn không ra bộ dạng gầy đó, nếu không nói, đánh chết cũng sẽ không tin tướng là một Đại Tướng quân.

"Còn vị tỷ tỷ này. . ."

"Ha ha tướng công ta có vóc dáng cao nhất trong đám người, vóc dáng khôi ngô nhất, chỉ nói là lời nói có chút giống nữ nhân. Hần là Tổng chỉ huy Hoàng Thành Ngự Lâm quân, Giản Uy Giản Đô thống." Nói xong sắc mặt Giản phu nhân thẹn thùng.

"Oa quả nhiên là có lai lịch lớn, nhìn dáng người kia cũng biết là không giống người bình thường, quả thật là muội muội ta có mắt không nhìn thấy thái son nha." Mẹ ơi, không nghĩ tới cái tên bị mình rút cho một ly rượu đã éo là là tướng công nàng ta, lại còn là Đô thống, quả nhiên là nhân tài đông đúc, mọi người không giống bình thường nha!

Một gả cho con khỉ tướng quân gầy nhom, một gả cho Đô thống éo là, còn ta Dạ Tiểu Nhụy thế nhưng gả cho Vương gia gốc, ông trời thật công bằng, bất mãn trong lòng ta cuối cùng lấy được chút đền bù. Thế giới là hoàn mỹ như thế, lại lưu giữ nhiều tiếc nuối, ngay cả tướng mạo mỹ hoàng đế như Phan An cũng không chiếm được tiện nghi, đáng tiếc đáng đáp thật tốt, lại làm cho hần là không sinh được con nối dõi.

"Cái gì thái son với không thái son, chỉ là một phế vật, mấy chén thôi mà bị muội muội trút cho say." Đỗ phu nhân nhớ tới hai đồ vô dụng kia mà thất vọng.

Dạ Tiểu Nhụy thấy thế vội vàng đứng lên, chấp tay lại.

"Tỷ tỷ, chuyện này tính toán trên đầu muội muội, ngày khác nhất định tới cửa viếng thăm chịu tội với hai vị tỷ tỷ, cái này gọi không đánh nhau thì không quen biết, ngày hôm nay ở tiểu phủ bày một bàn, chúc mừng chúng ta quen biết." Hừ hừ, hai nhân vật lớn như vậy đương nhiên là phải nịnh bợ, giữ lại ngày sau để có chỗ dùng được.

Đỗ phu nhân vội vàng đỡ dậy nàng ngồi lên ghế.

"Nếu muội muội nói như thế, tỷ tỷ cũng không chậm trễ, ngược lại tỷ tỷ có một đề nghị, chỉ sợ trèo cao với Vương phi muội muội."

"Tỷ tỷ có gì cứ nói, muội muội rửa tai lắng nghe."

"Hôm nay gặp mặt kì thực rất có duyên, không bằng ba người chúng ta kết làm kim lan (chị tình bạn, sau dùng để chỉ anh chị em kết nghĩa), về sau có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng. Cũng coi như đi tới cổ đại không nơi nương tựa có thể chiếu cố lẫn nhau, không biết hai vị muội muội có bằng lòng?"

Dạ Tiểu Nhụy và Giản phu nhân nhìn nhau, đồng thanh nói: "Được"

Dạ Tiểu Nhụy hòa cùng đứng lên nói với hai vị phu nhân: "Nếu thế, chọn ngày không bằng ngày này, hôm nay ở trong phủ ta kết bái kim lan tỷ muội, nhờ hai vị tỷ tỷ để mất tiểu muội, tiểu muội phân phó người làm chuẩn bị tốt tiệc rượu ngon, đợi đến trăng tròn lên cao thì chúng ta ở dưới ánh trăng, lấy trời làm thờ cúng, lấy đất làm chứng, kết làm kim lan tỷ muội."

Trăng tròn lên cao, rừng trúc trong vương phủ đặt một cái bàn gỗ hoa lê, bên trên xếp bài vị của Quan Công, Trương Phi và Lưu Bị, bên cạnh là đồ cúng tế thịt heo, cá, trứng viên.

Bốn nha đầu Xuân Hạ Thu Tuyết đứng thành hai hàng, trong tay Phấn Hạ Phấn Thu Phấn Tuyết bung rượu máu gà mái, ngân châm, kim lan phở, trong tay Phấn Xuân nắm một con gà mái mới vừa bị cắt cổ họng, trong màn đêm thân thể không ngừng lay động, làm cho ba vị tỷ muội hô to rõ ràng.

Tay Nha Nhi cầm một nắm nén hương đi lên phía trước, đưa cho phu nhân tiểu thư mỗi người một nén, sau đó gọi bốn nha đầu mang máu rượu những vật phẩm này để xuống trên bàn, thối lui ra khỏi.

Trong ba người Đỗ phu nhân lớn nhất, do nàng thay hai vị tỷ muội dâng hương hoá vàng mã, hai người Giản Dạ ngồi xỏm một hàng nhìn trời thề: "Đại tỷ Bội Đình, nhị tỷ Gia Hân, Tam muội Dạ Tiểu Nhụy, hôm nay ở đây lập đàn kết bái làm tỷ muội, có phúc cùng hưởng, gặp nạn cùng chịu, không cầu được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm."

Nói xong hai người đứng dậy hành lễ với đại tỷ, đợi hai vị hành lễ xong, Bội Đình lại hành lễ với hai vị muội muội, ba người dùng ngân châm đâm rách ngón tay, nhỏ giọt máu vào trong rượu uống một hớp, đặt trước đàn tế lễ uống máu ăn thề, lấy xuống ấn kim lan phở.

Cuối rừng trúc, một thân ảnh cao lớn lặng lẽ nấp trong chỗ sâu, nhìn thân ảnh xinh đẹp trong rừng trúc kia, nghĩ tới nàng mới vừa báo tên mỉm cười bước đi, vạt áo màu trắng vương cành trúc bên cạnh, làm cành lá lung la lung lay vang xào xạc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16

Một đêm này Dạ Tiểu Nhụy không say không về.

Sáng sớm còn đang trong mộng đánh cờ với chu công, bị nha đầu Nha Nhi giật tung cái chăn, vừa tung chăn lên đã nhìn thấy toàn thân trống trơn, nhìn về mặt của Nha Nhi khóc không ra nước mắt, thật sự muốn đem tên ngốc kia băm thành thịt nát làm nhân sủi cào.

Mất mê man híp thành một đường, rẽ trái quẹo phải trong phòng.

Mới vừa bước vào cửa, đã xông đến mùi thơm thanh nhã, nhất thời đầu óc dường như được thả lỏng.

Hai mắt một môi đã rời hơi mở ra, đập vào mắt là tấm bình phong viết chữ cổ văn, trước bình phong là một chiếc sập, trên sập bày một bàn cờ cùng với hai quân cờ đen trắng, bên phải sập bày biện một chậu ' bốn cánh tùng bách', nhìn theo hướng đó là một giá sách, trên giá sách xếp những cuốn sách to nhỏ khác nhau, nhìn xuyên qua khe hở của giá sách có thể thấy bên trong là nội các, phòng kế đối diện bày biện một giường gỗ, trên giường trải đệm đơn giản thanh nhã. Đánh giá kĩ càng, hai đầu trước giường có mấy ghế trúc và bàn trà dựa vào tường, trên bàn trà treo một bức tranh chữ, nghĩ chắc phòng kế bên là nơi nghỉ ngơi và tiếp đãi khách.

Lại quay đầu nhìn về phía bên trái, chuyển hướng đến chiếc màn màu xanh buông thõng xuống đất, được buộc lên cột nhà, vừa khéo ngăn cách tiền sảnh với phòng bên trong. Dưới màn kê sát cửa đặt một chậu Kiềm Lan (Hoa lay ơn), đi vào bên trong, đập vào mắt là song cửa sổ tinh tế, giấy che cửa sổ hơi tách ra, lá chuối ngoài cửa sổ thoáng che ánh sáng bình minh, bóng cây chuối lúc tối lúc sáng đổ vào bên trong, lay nhẹ theo gió. Ngẫu nhiên có cơn gió qua cửa sổ xông vào phòng, thổi làm chông giấy tuyên màu trắng bị chặn bằng miếng gỗ ~ bay phát phơ, từng đợt giấy gió đập trên giá bút khiến cho cán bút bên cạnh cũng lay động, cũng thổi tan nghiền mực còn đọng lại chút mực, màu đen của mực ngược với cảnh ngoài cửa sổ, mùi mực phiêu tán theo gió bay khắp phòng.

Nha đầu Phấn Tuyết nghiêm túc đứng trước bàn, một tay cầm ống tay áo, một tay mài nghiền mực. Vòng ngọc màu lục trên cổ tay trái trắng nõn, theo động tác xoay tròn mài mực phát ra tiếng kêu leng keng.

Nghe được tiếng bước chân rất nhỏ thoáng ngẩng đầu lên, khuôn mặt đơn thuần yên lặng đột nhiên cười khẽ, buông thõng mực trong tay, vội vàng bước tiến lên hành lễ với Vương phi.

Dạ Tiểu Nhụy có chút không hiểu, tại sao lại muốn mang nàng đến nơi này, nàng tự nhận trình độ kiến thức của nàng không hợp với nơi này, hơn nữa nàng còn chưa ngủ đủ, vẫn là không muốn làm ô uế thánh địa của văn nhân nho nhã, lập tức quay đầu chạy lấy người, không khéo ra cửa lại chạm phải Thôi ma ma.

Thôi ma ma ôm cuốn sách trên tay cười gằn nói: "Vương phi muốn đi đâu?"

Dạ Tiểu Nhụy đi đến làm bộ mặt coi khinh nhìn nàng, cụ già chết tiệt chuyện ngày hôm qua tiến cung bà đây còn chưa tìm người tính sổ đâu, người tốt nhất đừng có chọc giận bản Vương phi, bằng không bản Vương phi cho người ném thư "xảo quyền". (Chiêu cào cấu đó á)

"Hiện tại bốn Vương phi muốn đi ngủ, chẳng lẽ ta đi ngủ, cũng phải bẩm báo với người sao?"

Thôi ma ma cười lạnh nhìn Dạ Tiểu Nhụy một cái: "Vương phi muốn làm gì đương nhiên nô tỳ không dám xen vào, nhưng mà giữa thanh thiên bạch nhật lại đi về ngủ, dường như có chút không hợp tục lệ, hôm qua lúc gặp Thái hậu nương nương đã phân phó nô tỳ trở về phủ phải truyền đạt lễ nghi cho Vương phi, Thái hậu nói, khuyết điểm ngày hôm qua xem như nể mặt mũi của Thái hoàng Thái hậu người không so đo với Vương phi, nhưng cái gì nên

phạt thì vẫn phải phạt, cho nên nô tỳ đặc biệt mang đến "nữ giới", "nội huấn", "nữ luận ngữ", "nữ phạm" đến cho Vương phi cẩn thận xem kỹ, phòng trừ Vương phi không nhớ, đặc biệt dặn dò lão nô giám sát Vương phi mỗi bữa sao chép mười lần, chưa xong thì không được bước nửa bước ra khỏi Thanh Phong Trai này, nếu như ngày mai còn chưa chép xong, lại mặt ngày mai cũng miễn."

Thôi ma ma nói xong những lời này, thờ cũng không gấp mang những cuốn sách này ném trên bàn. Vô búi bặm trên người, đi đến trước mặt Dạ Tiểu Nhụy làm bộ đáng ghét chỉ nói: "Vương phi xin mời, không nên làm khó lão nô."

Dạ Tiểu Nhụy đứng ở đó sớm đã tức giận đến đỏ má bứt tai, nghiêng răng nghiêng lợi. Bà nội người ngực bự ~ rõ ràng cậu nô tài kia ý thế ức hiếp chủ báo thù ngày hôm qua, muốn lấy thái hậu nương nương đến dọa Dạ bà bà đây, nằm mơ đi! Nghĩ muốn bắt ta sao chép đến chết thì cứ nói thẳng, hừ hừ ~ không về lại mặt thì có liên quan gì tới ta, dù sao ta cũng không phải là thiên kim Tể tướng, cùng lắm thì bà cô đây không làm, bỏ chạy lấy người.

Nghĩ đi nghĩ lại không nói hai lời bèn xoay người, Nha Nhi ở một bên đi sát theo phía sau, muốn mở miệng lại không biết nên phải mở miệng như thế nào, mới bước đến trước cửa, Thôi ma ma lại nói:

"Vương phi cần phải suy nghĩ cẩn thận, bước ra khỏi cửa này chính là làm trái ý chỉ của Thái Hậu, ngay cả Đương kim Hoàng đế cũng phải nể mặt Thái hậu ba phần, Vương phi không sợ một bước chân này ra ngoài, đem san bằng phủ Tể tướng không nói làm gì, còn ngay cả mạng của chính mình cũng không muốn giữ sao!"

Ai nha ~ Uy hiếp ta, biết ta sợ chết nên lấy mạng sống đến dọa ta sao, được! Tốt lắm!

Dạ Tiểu Nhụy bỗng nhiên xoay người, mặt lạnh lẽo, nâng nắm tay cấp tốc đi về phía Thôi ma ma, khi đến trước mắt đột nhiên dừng lại, một ngón tay chỉ ra, chĩa về phía chóp mũi của bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Muốn ta chép sách đúng không, chép thì chép, còn tưởng là việc gì không làm được."

Nháy mắt ~ Nha Nhi vỗ vỗ ngực, toàn thân sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, may mắn may mắn, nếu không phủ Tể tướng bị Vương phi đùa giỡn xong rồi.

Vội vàng lấy lòng tiểu thư kéo đến trước bàn đọc sách ngồi xuống, sau đó chọn một cái bút nhúng vào mực nước, đưa đến tay nàng, tùy ý mở một cuốn sách.

"Tiểu thư...viết đi."

Viết cái khi gió, chữ bà đây còn chưa biết được mấy, chữ đừng nói là cổ văn, đừng nói là lấy bút lông viết chữ, nàng ngay cả bút bi cũng chưa cầm qua mấy cái, nhưng mà nghĩ là một chuyện, nàng vẫn phải viết nha, nhìn Nha Nhi bộ đáng quý đi, lại bĩu môi nhìn về mặt dữ tợn của Thôi ma ma.

"Khụ, từ trước tới nay bốn Vương phi viết chữ không thích người khác quấy rầy, Nha Nhi ở lại, những người khác lui hết ra ngoài đi."

"Ha ha ~ Vương phi suy nghĩ thông suốt là tốt, lão nô sẽ không quấy rầy ngài, viết xong kêu nha đầu Phấn Tuyết mang đến." Nói xong về mặt chứa đựng nụ cười nịnh nọt ra ngoài, ở ngoài cửa phân phó mấy nha đầu một hồi sau đó mới rời đi.

Lỗ tai của Nha Nhi dán ở cửa nghe động tĩnh, nghe được Thôi ma ma đã rời đi nàng mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía tiểu thư, chỉ thấy nàng khoa chân múa tay, đến gần mới thấy, nhất thời "phốc" cười ra một tiếng.

"Tiểu thư người vẽ cái gì đây?"

"Ha ha.....Nha Nhi, cái này gọi là Thôi lão lão Vương bát đản(con rùa rút đầu), người xem tiểu thư ta vẽ như thế nào, có giống với lão bà gian ác kia không?" Dạ Tiểu Nhụy đắc ý thưởng thức kiệt tác của mình, phát hiện có chỗ không đúng, vội vàng tô thêm vài nét nữa.

"Giống thật đó, nếu mà bị Thôi ma ma biết, lại phạt tiểu thư chéo thêm mười lần nữa cho mà xem."

"Chép thì chép, dù sao ta cũng không chép."

Dứt lời cười xấu xa đứng dậy, kéo Nha Nhi tới trước bàn, ngồi ở trên ghế, đem bút nhét vào trong tay nàng, tiếp tục nói:

"Nha Nhi à, tiểu thư ta đây không biết viết nha, nhưng nếu không viết sẽ có thể nhuy hiểm tới an nguy của tướng phủ, tiểu thư ta có lòng mà không đủ sức, cho nên trọng trách to lớn này chỉ có thể giao đến trên người người, vì người tướng phủ các người, người hãy làm cho tốt." Nói xong mang theo tâm tình nặng nề vỗ bả vai Nha Nhi, ngay sau đó mở cửa đi ra.

"Tiểu thư." Nha Nhi nhìn một mặt vô lại của Vương phi.

Xoay người thấy nàng còn chưa viết, vội vàng có lòng tốt thúc giục: "Mau viết đi, nếu không viết mặt trời xuống núi, ngày mai tiểu thư ta còn muốn lại mặt, không viết xong, chuyện ngày mai không lại mặt để hương thân phụ lão biết, vậy mặt mũi tướng phủ các người vứt đi đâu."

Nhìn Nha Nhi bắt đầu viết, bộ mặt Dạ Tiểu Nhụy tiểu nhân đắc chí xoay người, ở trong thư phòng bắt đầu lác lác, chơi đùa nơi này, nhìn ngó nơi kia một cái, nhìn toàn bộ thư phòng mấy lần, cuối cùng ngồi ở trên giường nổi hứng chơi cờ năm quân, chơi chán liền ghé vào bàn ngủ.

Nha Nhi ngồi trước bàn chuyên tâm viết chữ, đột nhiên thấy trước mép bàn có nhiều hơn hai cái chân chậm rãi di động tới phía trước, vội vàng ngừng đầu lên.

"Vương.....Vương gia...."

"Hừ ~"

Tay Hách Liên Dận Hiên ra dấu im lặng xuyt xuyt, bước đi linh hoạt đến gần thiên hạ trên giường rồi ngồi xổm xuống nhìn nương tử, tự nhiên nhắc cái đầu đáng yêu trái ngẩng phải ngẩng. Cuối cùng, đôi mắt phượng nhìn chăm chú vào cán bút trong tay Nha Nhi! Lông mi nhẹ chớp, khuôn mặt đáng yêu lộ ra nụ cười quý dị, thân mình nhẹ nhàng đi qua, lại nhẹ nhàng trở về. Tay phải khua lên một nét bút tà ác.

Nhìn một màn phóng đại này, người nào đó khúm núm quy lụy đến gần giường, cười xấu ra vung bút trong tay lên, nhìn chăm chú vài giây xong, nhẹ nhàng chấm một cái, trên mặt một bộ dáng đại công cáo thành, cầm bút lông vung về phía sau, "bốp" ném lên trên ván cửa, chậm rãi theo cánh cửa rơi xuống, vẽ ra một đường mực dài.

Hách Liên Dận Hiên ôm cánh tay nhìn Dạ Tiểu Nhụy trên giường cười khanh khách không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17

Trong giấc mộng Dạ Tiểu Nhụy chỉ cảm thấy trên mặt một hồi gãi gãi ngứa nhột, sau một lúc lại thoải mái, nhưng bên tai lại truyền đến tiếng cười rất nhỏ, tò mò mở mi mắt ra, chỉ thấy một mỹ nam tử mặc áo gấm trắng, gương mặt trẻ con đáng yêu nhìn mình cười ngây ngô.

Tay phải sờ sờ gò má, tự nhủ: "Thật quái lạ, trong mộng còn mơ thấy tên ngốc này."

Đau đớn di chuyển tay trái đau nhức mà đầu gối lên, bất mãn trở mình lật qua lật lại, kết quả lại động bát cờ trên bàn, loảng xoảng rơi xuống đất, tiếp theo là tiếng ào ào con cờ bật lên rơi xuống đất, dọa cho Dạ Tiểu Nhụy sợ bắn ra, bởi vì duy trì một tư thế quá lâu không nhúc nhích, làm chân và tay bị tê, hai chân rối loạn nhảy lên hướng phía trước nằm úp sấp xuống, liên tiếp xảy ra trong nháy mắt, Nha Nhi còn chưa kịp thấy rõ ràng, chỉ thấy tiểu thư đã đè Vương gia trên mặt đất, hơn nữa môi còn dính lại ở môi Vương gia hỗn loạn, Nha Nhi bị dọa vội vàng bỏ lại bút trong tay, che mặt mình, la hét:

"Tiểu thư ~ Nha Nhi không nhìn thấy, Nha Nhi không nhìn thấy."

Nhưng thật ra là lúc Dạ Tiểu Nhụy hốt hoảng ngã xuống, Hách Liên Dận Hiên tiếp được, tiếp đó hai người cùng nhau té nhào trên đất, sau đó môi Dạ Tiểu Nhụy dính lúc dính môi hắn, bởi vì nhất thời hốt hoảng không phản ứng kịp, làm nàng sợ hãi ngừng bò dậy, thế là Nha Nhi thấy một màn kia.

Ở trong cơn hoảng loạn Dạ Tiểu Nhụy cũng ý thức được mình té không phải là trên đất, mà là trên một người, hơn nữa phát hiện miệng mình hôn cũng không phải là nền nhà, từ cảm giác phỏng đoán có chút mềm mềm, xốp xốp, ướt ướt, nhắm mắt lại dùng đầu lưỡi liếm xuống, còn có mùi trà xanh nhàn nhạt thơm ngát, cái này cái này. . . Hình như là môi người mà!

Tức khắc hai mắt mở lớn, nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, lông mi dài dày kín, chớp mũi cao thẳng, cánh môi như lan, gương mặt này không phải là tướng công ngọc của nàng à. Chẳng lẽ mới vừa rồi không phải là mộng, mà là thật.

Trời ạ a a a! Bị giật mình quá độ năng ngừng bò loạn, hai tay chống lên cổ Hách Liên Dận Hiên, mân mê cái móng chuẩn bị bò dậy, bị một cánh tay ôm vòng eo thon, đầu cũng bị một tay chế trụ áp sát xuống dưới, thật vất vả người nằm sấp xuống lại đè lên người nào đó, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở định gọi, lại bị hai cánh môi mỏng vững vàng ngăn chặn, trong nháy mắt hai môi đụng nhau, Dạ Tiểu Nhụy cảm giác thân thể có một dòng điện từ mũi chân chạy đến đỉnh đầu, một cảm giác tê dại theo dòng điện khuếch tán ra, lúc đầu nàng còn phát ra tiếng phản kháng, nhưng khi môi hắn từng chút từng chút càng hôn càng sâu, một lần lại một lần càng tập trung mút hơn, không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của linh hồn, nói lòng một chút một chút, thân thể trở nên mềm nhũn, toàn bộ suy nghĩ cũng bắt đầu mất đi kiểm soát, chậm rãi. . . Nàng nhắm hai mắt lại. . . Say mê triền miên.

Hách Liên Dận Hiên cảm giác được người trên mình không có phản kháng nữa, nói lòng chế trụ tay nàng, đầu lưỡi ướt mềm nhẹ nhàng cạy hai cánh môi hồng hào ra, môi mỏng càng thêm mút môi nàng, đầu lưỡi cũng không ngừng quấn mút cái lưỡi thơm tho, càn rỡ thưởng thức hương thơm trong miệng nàng.

Hồ hấp dồn dập và khó khăn khiến người phía trên thanh tỉnh, bên tai rõ ràng truyền đến tiếng Nha Nhi nói thầm, Dạ Tiểu Nhụy chống đất, nhảy lên. Tức giận đâm vào mắt, lại đâm vào mắt trái Hách Liên Dận Hiên, vừa đúng cho hắn hoàn chỉnh mạng mắt kính gấu mèo.

Tiểu Hiên Hiên đang say mê hôn hít, thỉnh thoảng bị đâm, uất ức vuốt mắt, mở mắt ra nhìn nương tử, uất ức khó chịu chứng kiến mặt nương tử, đột nhiên 'phốc' một cái cười ha hả.

Dạ Tiểu Nhụy ngồi dưới đất cau mày nhìn tên ngốc, hấn lại cười, nụ hôn đầu của nàng cứ như vậy bị tên ngốc này đoạt đi, nụ hôn đầu quý giá của nàng, nàng giữ gìn mười tám năm, vừa nói hai tay đẩy tên đáng ghét ra, đẩy hết sức Hách Liên Dận Hiên ra, Hách Liên Dận Hiên đang cười bị nàng đẩy về phía sau, hai tay chống lên nền nhà, khuôn mặt gấu mèo càng cười thêm ác liệt.

Nha Nhi biết tiểu thư và Vương gia gì kia xong rồi, thử dò xét tính xoay người lại, nhìn thấy mặt tiểu thư cũng không nhịn được cười ha hả, người nào đó

ngồi dưới đất chỉ vào khuôn mặt con mèo, nhìn Hách Liên Dận Hiền, lại nhìn Nha Nhi, đáng vẻ dờ ra chọc cho hai người cười càng thêm mãnh liệt.

Cau mày, vẻ mặt nghi hoặc đi tới bàn đọc sách, nhìn mặt trong bát đựng nước mài mực, nước trong suốt phản chiếu ra mặt diễn viên hí khúc, trên trán diễn viên hí khúc có một chữ vương, trên mí mắt cũng bị vẽ một đôi mắt, mở ra nhắm lại đều có mắt. Trên mũi vẽ một vòng tròn đen, mỗi bên má vẽ ba cái râu, nhìn qua giống như một con mèo nhỏ.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn mình trong nước, không nhận được cũng cười, chớ nói chi là bọn họ.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua mới vừa rồi cảm giác ngứa ngứa trong mộng, mặt cười nhất thời cứng ngắc, hừ ~ nhất định là thằng ngốc kia làm. Nghĩ đi nghĩ lại mắt nhìn chăm chăm bút lông trên giá bút, lấy một cái lớn nhất, ở trong nghiên mực hung hăng quét lấy quét để, sau đó cười tà xoay người lại, từng bước từng bước đi tới chỗ Hách Liên Dận Hiền.

"Nương tử ~ ngươi làm gì."

Hách Liên Dận Hiền mới vừa được Nha Nhi đỡ dậy, cúi đầu phui bụi trên người, mới ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy nương tử cầm bút lông từng bước tiến tới gần, dáng điệu kia hiển nhiên muốn làm thịt hắn, dọa hắn vội vàng trốn sau lưng Nha Nhi.

"Hừ hừ ~ đang hoảng đi ra cho ta, thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị."

"Ta không"

"Ngươi đi ra hay không ra"

"Sẽ không đi ra"

"Nha Nhi ~ tránh ra"

"Nha Nhi ~ không được tránh ra"

"Nha Nhi ~ ngươi tránh ra, ngày mai tiểu thư tìm mỹ nam cho ngươi làm tướng công."

"Nha Nhi ~ không được đi ra ngày mai ta cưới ngươi làm tiểu thiếp."

"Hách Liên Dận Hiền!! Ngươi nói cái gì?" Dạ Tiểu Nhụy giận dữ ngút trời rống to, hiện tại đầu tên ngốc này bắt đầu dao động, tự nhiên nhớ tới tiểu thiếp rồi, cưới Dạ Tiểu Nhụy nàng còn muốn tam thê tứ thiếp, nằm mơ đi.

Tiểu Hiền Hiền nắm váy Nha Nhi lộ ra nửa cái đầu nhẹ nhàng hỏi: "Nương tử ~ ngươi ghen sao?"

"Ghen! Ta? Nằm mơ đi!" Nhưng thật ra là có một chút

"Nương tử không ghen ta không ra."

"Không ra, được thôi, hừ" thật ra thì người nào từ một chút dần trở nên càng nhiều một chút xú, nghiêng người đi, làm bộ có vẻ tức giận, ánh mắt lại tà tà nhìn người sau lưng Nha Nhi.

"Ai ~ quên đi, Hiền nhi đi ra, nương tử cũng không ghen, chơi không vui, ngươi về đi." Nhìn thấy nương tử tức giận, Hiền nhi giờ cờ đầu hàng đứng ra, thân hình cao cao nửa ngời, hai tay chống chân mà đứng, đôi mắt đẹp nhắm lại, lông mi chớp chớp, gương mặt trẻ con đáng yêu đưa về phía trước cho nương tử về.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn thấy hắn đầu hàng, đặc ý cầm bút giờ lên, đi tới, cầm cầm hắn hình dáng xinh đẹp da dẻ trắng nõn.

"Ta bắt đầu vẽ nha."

Nhưng bút vừa đưa tới, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Nha Nhi vẫn nhìn chăm chăm vào bọn nàng quát to: "Nha Nhi ~ còn không đi chép sách, nhìn cái gì vậy, lại dám cản trở dòm ngó chủ tử."

Ai ~ làm nô tỳ đúng là mệnh khổ, thay nàng bán mạng còn bị giáo huấn, Nha Nhi nén cười trở lại bàn đọc sách, nghĩ thầm tiểu thư là thật không hiểu tâm tư của mình, hay là muốn mặt mũi giả bộ không hiểu đây.

"Nương tử ~ ngươi xác định ngươi không phải là ghen."

"Không phải" che dấu trả lời, nghiêm túc phân tích khuôn mặt.

"A ~~~~~ nương tử không thích tướng công." Hách Liên Dận Hiền khổ sở mở mắt, mắt chớp chớp nhìn nương tử.

"Thích! Làm sao không thích, tướng công nhà chúng ta đáng yêu như vậy, đừng động a, nếu vẽ lệch nhìn không đẹp nha." Ta trái quét một cái, phải quét một cái, trái ba đường, bên phải ba đường, vừa nhìn, được được, Dạ Tiểu Nhụy làm tốt lắm, rất có thiên phú nghệ thuật.

"Có thật không!"

"Thật!" Trên mũi vẽ mũi con mèo, ừ~ mắt dù sao cũng đen dứt khoát bôi đen vẽ mắt óc chó rất lớn, lại từ khoe mắt về hai đường ngoằn ngoèo đến cằm.

Nha Nhi nghe được đối thoại đứt quãng của hai chủ tử, ngẩng đầu lên cười cười nhìn hai người, một bạch y trong trắng đẹp đẽ, một trắng ngần, đứng cùng nhau là thật xứng đôi, nếu như Vương gia không phải là kẻ ngu thì thật tốt, mang theo cảm khái lại tiếp tục vui đầu vào chép.

"Tốt lắm, OK." Đắc ý thu lại bút, Dạ Tiểu Nhụy mặt thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình, khả khả rất giống con báo chúa tể của châu Mỹ. Hơn nữa còn là báo châu Mỹ đẹp trai đẹp trai.

Vui vẻ vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của tướng công: "Tướng công ~ tốt lắm, nương tử đã vẽ xong, ai nha ~ người quá đáng yêu, đáng yêu chết mất."

Hách Liên Dận Hiền nghe được nương tử khen ngợi hân, chỉ vào vết mực chưa khô trên mặt hi hi cười, cong môi, không sợ chết nói câu: "Nương tử ~ hôn hôn ~"

Người nào đó đang rất vui vẻ, mặt đột nhiên sụp xuống.

"Đi chết đi!!!" Dạ Tiểu Nhụy không chút do dự thưởng cho hân một đấm, thu tay lại, mặt lãnh khốc thối khỏi thuốc súng trên tay, hừ ~ lão nương đối tốt với người chút, nghĩ muốn chiếm tiện nghi của ta, cần ăn đòn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18

"Lại đánh ta, a a ~" Hách Liên Dận Hiền dẫu môi, về mặt bộ dạng bị ức hiếp.

Dạ Tiểu Nhụy liếc hân một cái, mẹ kiếp~ thật đúng là sẽ già bộ đáng thương, hại nàng về sau ra tay cũng không hứng thú. Được rồi, nghe qua những điều Thái hoàng thái hậu phân bày, liền miễn cưỡng an ủi hân một chút.

"Nương tử đánh người là bởi vì người không ngoan, nếu là lần sau không nghe lời thì sẽ lấy cây gậy lớn đó "

Tiểu Hiền Hiền sợ sệt nắm tay nương tử, lấy lòng nói: "Nương tử, về sau Hiền Nhi sẽ ngoan, nương tử cùng Hiền nhi đi chơi có được hay không."

"Đi chơi? Ta cũng muốn đi, ta có thể đi ra ngoài ư, ta còn có mấy quyển sách phải sao chép." Xoay người ngăn tay của hân đi tới hướng bàn đọc sách, hừ, cho dù muốn đi chơi, ta cũng không đi kẻ ngu ngốc như người nha.

"Nương tử muốn chép sách gì nha, Hiền nhi giúp người có được hay không." Hách Liên Dận Hiền chỉ vào mặt tràn đầy hảo ý nhắc tới.

Vừa nghe hân nói giúp nàng chép, lập tức lại xoay người lại mặt cười vui mà hỏi: "Tướng công biết viết chữ?"

"Biết nha, kẻ ngu mới nói không đấy."

Mẹ kiếp hân không phải người ngu sao? Hân cũng không nói viết! !

Đội chút. . . Hân đây là đang gián tiếp tính mắng nàng ngu sao? Cũng không đúng, kẻ ngu làm sao có thể nghĩ tới chủ ý vừa phức tạp lại hao tổn tinh thần như vậy? Phải ha. . . Hân là kẻ ngốc này. . . Cho nên không biết mình ngốc! Choáng nha ~ càng nghĩ càng rối rắm, không nghĩ, không nghĩ nữa.

"Ha ha ~ vậy làm phiền tướng công nhà chúng ta rồi." Dạ Tiểu Nhụy mặt mày hớn hở nghênh đón, cả thân thể đều ngã vào trên người hân, vừa đổ lại lừa bày đến trước bàn. Một người chép vốn không nhanh bằng hai người, không chép xong ngày mai thực sự không về nhà được, trái lại nàng rất muốn nhìn xem sắc mặt biến hóa của mấy người lừa gạt chủ thân thể Dạ Tiểu Nhụy nàng đây.

Nha nhi vội vàng đứng dậy nhường ghế cho vương gia, bản thân lấy một chiếc ghế mây tựa đến tiếp tục chép để kịp hoàn thành.

Hách Liên Dận Hiền vui vẻ cầm bút bắt đầu chép , càng chép càng vui vẻ, giống như trong sách này viết không phải là cái gì nữ giới, mà là chuyện xưa vui vẻ. Dạ Tiểu Nhụy mặt khinh bỉ nhìn hân cười khúc khích, ngu ngốc ~ chép sách còn vui vẻ như vậy.

Triều đình rộng rãi yên lặng, Liêu công công đứng ở trước điện, hướng về phía Đường Hạ vắn vớ bá quan hô lớn một tiếng:

"Vô sự bãi triều. . . Lão Tể tướng Liễu Nham Khuất lưu lại Ngự Thư Phòng nghị sự."

Hách Liên Dật Hiền phối hợp đứng lên, đi ra Phụng Thiên Điện, Đường Hạ vẫn vỗ bá quan lần lượt rời đi, thay phiên bước ra cửa điện.

Liễu Tề tướng dọc đường nom nóp lo sợ, bình thường không có Thái hậu cho phép, hoàng thượng sẽ không tự mình truyền hắc vào điện, chẳng lẽ chuyện vương phi già đã bại lộ.

Đi tới Ngự Thư Phòng, hoàng thượng ngồi ở đó chờ đã lâu.

Tuổi già sức yếu thân thể cong xuống, bước lên phía trước, khẽ ngẩng đầu lên hớn hờ liếc mắt rờn một cái (mắt rờn ý chỉ dung nhan của hoàng thượng, nó bằng với từ 'long nha'), sau đó lãnh đạm nói:

"Cựu thần, tham kiến bệ hạ."

Người nằm trên ghế rồng ngửa đầu điều chỉnh thân thể, mắt phượng dài nhỏ miễn cưỡng khẽ mở, chỉ là không nói nhìn chăm chăm Liễu Nham Khuất, nhìn kỹ hồi lâu mới thấy mỗi móng từ từ mở ra hỏi: "Liễu Thừa tướng, ngươi có biết trăm hôm nay gọi ngươi tới vì chuyện gì."

Liễu Nham Khuất duy trì cúi đầu, trên trán đã toát ra vài giọt mồ hôi, mặc dù trong lòng có chuẩn bị sẵn một phen, nhưng là cũng không dám ngông cuồng phỏng đoán, chỉ sợ vừa nói ra khỏi miệng thì phẩm chất con người hắc khó giữ được, còn mang lại tai họa cho lớn nhỏ của Liễu gia.

"Cựu thần. . . Không biết, xin bệ hạ công khai."

"Lão Thừa tướng quả nhiên là nguyên lão ba đời, gặp chuyện không hãi sợ, đáp mà không kinh." (Nguyên lão ba đời là làm việc dưới ba đời vua

"Lão. . . Cựu thần không dám "

Lông mi dài nhỏ khẽ muối lên, đột nhiên một tiếng động lớn vang lên, Hách Liên Dật Khai một chương vỗ ở trên bàn, tầng tầng lớp lớp tấu chương bị bắn ra phải rơi xuống đầy đất.

"Liễu Nham Khuất ngươi phạm phải tội gì, nếu như trăm không nói, ngươi có phải hay không liền già bộ ngu tới cùng "

Liêu Công Công chờ tại ngoài cửa, nghe được trong phòng có tiếng động, kinh hoảng vội chạy vào, nhìn bộ dạng cùng khẩu khí của bệ hạ đang tức giận, khom người đi tới trước bàn nhặt tấu chương trên đất lên.

Liễu Tề tướng biết sự việc đã bại lộ, vội vàng nhắc chân quỳ xuống: "Bệ hạ, cựu thần tội đáng chết vạn lần, cựu thần. . ."

Hách Liên Dật Khai đứng lên giơ tay ra hiệu, cản trở lời nói tiếp theo của hắc.

Nhìn Liêu công công trên đất ôn hòa nói: "Nhặt lên đưa trực tiếp tới Vĩnh Thọ cung, trăm không thể quyết định, cho trăm xem thì có lợi ích gì, về sau cũng trực tiếp đưa cho Vĩnh Thọ cung." Mặc dù khẩu khí cũng không tức giận, cũng không khó nghe ra ý giễu cợt trong đó.

"Dạ, bệ hạ" lão Công Công ôm một đồng tấu chương, vội vàng lui ra khỏi Ngự Thư Phòng, trước kia bệ hạ cho dù trong lòng tức giận cũng chỉ là buồn bực không nói, chẳng biết tại sao hôm nay mặt rờn lại giận dữ.

Hách Liên Dật Khai cất bước đến trước mặt Thừa tướng

Nhìn lão Thừa tướng hoảng sợ mở miệng nói: "Thừa tướng đứng lên nói chuyện, nếu lại có chút giấu giếm, nhất định không buông tha."

Liễu Tề tướng nghe ra trong lời nói của bệ hạ có lối thoát, nội tâm vui vẻ, liền chậm rãi nói chuyện xảy ra là thật hay giả. . .

Hách Liên Dật Khai nghiêm túc nghe hắc nói, đợi nói xong suy nghĩ nửa khắc (Một khắc tương đương với 15 phút), nhẹ nhàng hỏi:

"Nói như vậy Thừa tướng cũng không biết nguồn gốc của nữ nhân này."

"Không biết."

"Ừm. . . Chuyện hôm nay cũng chỉ có ngươi biết ta biết, còn người trong phủ của ngươi nữa, trăm nể tình việc ngươi làm có chút bất đắc dĩ, mới có thể cả gan làm loạn chuyện như thế. Hơn nữa Thừa tướng vừa nguyên lão tam triều, là công thần của Phi Dực quốc ta (Công thần là người có công với đất nước), tạm thời không so đo, miễn trách phạt. Nhớ lấy không thể để cho người khác biết cũng không thể tiết lộ bất cứ điều gì, nếu như truyền tới tai Thái hậu, trăm cũng không dám bảo đảm ngươi cùng người Tướng phủ được bình an."

"Cựu thần tuyệt sẽ không tiết lộ nửa chữ với người khác, việc này liên quan đến bình an của một nhà già trẻ cựu thần, nhất định nhớ kỹ thánh ngôn của bệ hạ." Vừa nói lau chùi mồ hôi trên trán rơi xuống lại bị hù dọa một lần nữa, hết sức cảm khái nói:

"Cựu thần đa tạ ân huệ không giết của bệ hạ, cựu thần nhất định lấy cái chết để đền đáp ân đức của người."

Hách Liên Dật Khai liền vội vàng tiến lên đỡ hắc dậy, lại nén ưu sầu xoay người nhẹ nhàng mà nói ra: "Thừa tướng không cần gò bó như vậy, trăm bắt quá cũng chỉ là cái vỏ bề ngoài mà thôi, trăm cũng chỉ có thể đem hết khả năng duy trì trăm nhất định duy trì."

"Bệ hạ ~" liễu Thừa tướng biết trong lòng hắc có chỗ buồn, cất bước tiến lên, lại bị Hách Liên Dật Khai cản trở cho về, hắc nhẹ nhàng giơ tay lên nói:

"Tốt lắm, trăm mệt mỗi rồi, Thừa tướng lui ra đi."

"Phải . . Cựu thần, cáo lui."

Liễu Nham Khuất một đường hết mực cung kính khom người lui ra đến cạnh cửa, mới xoay ngược lại rời đi.

Xoay người, một đôi mắt u buồn nhìn bóng lưng rời đi một hồi lâu, dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng nhiều hơn một tia nhàn nhạt nụ cười, nhẹ nhàng phân phó:

"Người đầu"

Liêu công công cảm phát trần bước vào thư phòng, một mực cung kính hỏi:

"Bệ hạ, có gì phân phó."

"Thay quần áo cho trẫm, trẫm muốn đi bên ngoài cung một chút."

"Bê hạ. . . Này. . ."

Hách Liên Dật Khái nhìn nô tài kia sợ hãi, tức giận lập tức vọt lên, nôn nóng nói ra lại bị sắc dân đến ho khan, một tay hất nắm mép bàn một tay nên xuống quát: "Thế nào? Chẳng lẽ trăm muốn đi ra ngoài còn phải xem ánh mắt người, còn phải xin phép Thái hậu hay sao?"

Liêu công công thấy thế vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, hoảng sợ thì thầm: "Bệ hạ lão nô không dám, lão nô không dám."

"Còn không thay quần áo cho ta."

"Dạ dạ, lão nô đi lấy ngay ." Vừa nói vội vàng bỏ dậy, hướng ngoài điện vọt ra ngoài.

Bên trong Thanh Phong Trai, một con mèo nhỏ đáng yêu đang đứng sau lưng con hổ ngậy ngốc, khuôn mặt tươi cười cho hấn nắn bà vai, mắt mở thật to nhìn chằm chằm tờ giấy trước mặt, thật sự không nghĩ tới kẻ ngốc này chữ viết không tồi, nét chữ như rồng lặn dưới nước thành thạo tới mức xuất thần, xem ra thừa sức để chép cái kia, lời khen ngợi lại để hấn hấn chép thêm vài giờ đi.

"Ai nha ~ chữ viết của tướng công nhà ta thực tốt." Trong lòng nghĩ thầm: viết nhanh lên một chút, còn có vài bản đây.

"Ha ha ~ nương tử tướng công lợi hại không." Hách Liên Dận Hiên nắm cây viết, xoay đầu lại cười đáng yêu hỏi nương tử.

"Lợi hại, dĩ nhiên lợi hại, tướng công nhà ta là ai vậy, không lợi hại ta sẽ không gả cho hắn đâu." Cười gian đôi tay bao lấy mặt con nít hấn vắn đi vắn lại, choáng nha ~ nói nhảm thật nhiều.

"Trống công mau viết, mau viết."

Viết chốc lát.

"Nương tử ~ ta nóng."

"Nuơng tử quạt cho người."

"Nurong tử ~ ta khát."

"Cô nương kia tử ~ bưng trà cho hăn."

"Nuơng tử ~ cái trán của ta rất nhiều mồ hôi."

"Nuơng tử đến ~ giúp người lau một chút." Nha , thật đúng là nhiều chuyện.

"Nương tử ~ ta nghĩ muốn tiểu."

"Ừ, nương tử ~ giúp người giải quyết." Đi tới cửa, không đúng nha, hán muốn đi tiểu ta làm sao giúp hán giải quyết.

Hách Liên dân hiện nắm cây viết ngồi ở trên ghế vui vẻ vỗ tay cười nói: "Ha ha ~ nương tử ngươi bị lừa."

Đem Tiểu Nhụy vừa nghe mặt vừa xụ xuống, này kẻ ngu thông minh tuyệt không thấp nha, năng thế nhưng lại bị hán đùa bỡn, thật là vừa tức vừa mất mặt, một tay chống nạnh, một tay ngón út ngoắc ngoắc cười vui vẻ:

"Tối đây"

Hách Liên Dân Hiên thấy nương tử gọi hần, vui vẻ để cây viết trong tay xuống, chạy tới.

"Ngồi nơi đó."

Dạ Tiểu Nhụy chỉ vào giường phân phó nói.

"Hắc hắc ~ được." Tiểu Hiên Hiên mặt ngây thơ ngồi vào trên giường.

Dạ Tiểu Nhụy thấy hắn ngồi xuống, bước một bước dài tiến lên, cầm giày của hắn lên đạp một cái, lại ném ra ngoài, hợp thành một loạt động tác, giày bay vào ~ một cái bay ra ngoài cửa, sau đó siêu cấp tốc lấy chiếc lông vũ cài trên đầu xuống ôm lấy chân hắn, gãi ngứa loạn xạ

Hách Liên Dận Hiên còn chưa kịp phản ứng, liền bị nướng từ làm cho phát chán, lòng bàn chân truyền đến cảm giác ngứa ngáy khó chịu, miệng không nhịn được cười thành tiếng:

"Ha ha ~ nướng từ nguoi thật là hư."

"Ha ha ~ không cần, nướng từ không cần."

"A a ~ ta không được, nướng từ nguoi. . . Nguoi mau. . Ha ha ha"

Hách Liên Dận Khải mới bước vào đình viện của Thanh Phong Trai, chỉ thấy một chiếc giày bay ra khỏi cửa, từ từ đến gần, trong nhà truyền đến loáng thoáng tiếng cười đùa, Liêu Công Công theo sát phía sau cùng Thôi ma ma nghe được đỏ bừng cả khuôn mặt, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19

Trong phòng, Hách Liên Dận Hiên nhào vào trên giường khó nhìn lẫn lộn, cố nén nhột dữ dội trên chân bò dậy, nhìn cười đôi tay cố hết sức nắm chặt thiên hạ dưới chân, người trong ngực giãy giụa, trọng tâm không vững hai người đang cười cùng ngã xuống.

Hách Liên Dận Hiên thoáng lật người đè nướng từ dưới thân thể, cười xấu xa nói: "Hi hi ~ nướng từ giờ đến lượt Hiên nhi gãi nguoi ngứa ngáy á." Vừa nói lấy được trong tay nằng hoa cài đầu, lật người chuẩn bị đi bắt chân của nàng.

Dạ Tiểu Nhụy thấy thế, lập tức bò dậy đem chân nhanh chóng thu về sau cái mông, đứng thẳng dùng sức đẩy lồng ngực cứng rắn Hách Liên Dận Hiên cách ra xa, hét lên:

"Nguoi là tướng công, tại sao khi dễ nướng từ."

"Ai nói không thể nha, điều thứ một trăm lẻ tám 《 nữ giới 》 nói rồi, tướng công có nhu cầu làm nướng từ nhất định phải thỏa mãn, bị nắng không nói lại, bị đánh không đánh trả."

"Có sao? Sao ta không nhìn thấy."

Nha nha ~ gọi hắn chép nữ giới hắn ngược lại chép ngon lành, hắn ngốc sao? Hắn ngốc sao? Điềm nào chứng minh hắn là kẻ ngốc.

"Nướng từ ~ tướng công ta là nam nhân, làm một nam nhân, có gia thất nam nhân là sẽ không lừa gạt nướng từ, ta chỉ làm một nam nhân nên làm, trên sách viết, nướng từ không ngoan sẽ phải khiêm tốn thụ giáo."

Dạ Tiểu Nhụy nhìn hắn nói phét thấy rất buồn cười, nguoi? Còn nam nhân nữa chứ. Cắt cắt cắt ~

Nhưng là ngoài miệng lại trái lương tâm nói:

"Được rồi được rồi, nướng từ biết sai rồi, buông ra đi, mau buông ra nha, tướng công. . ."

Còn không buông ra phải không? Dạ mỡ phát huy sáng tạo độc đáo làm điên đảo chúng sinh là cười nịnh nọt thần công, ta cười ta cười ta cười cười cười, cười đến tay nguoi nhũn ra, ánh mắt ta chớp chớp chớp chớp mắt, ta không mê hoặc nổi nguoi cũng muốn dùng mắt khẩu kẹp chết nguoi.

"Nướng từ ~ được rồi, nhìn mặt và mắt của nguoi cũng bắt đầu rút gân rồi, nguoi hôn hôn, ta không phạt nguoi nữa." Nói xong hắn xấu hổ nhắm mắt lại, giờ miệng về phía Dạ Tiểu Nhụy.

Ta rút gân??? Mồ hôi ~ điên cuồng đổ mồ hôi, nhỏ một vại mồ hôi.

Nhìn gương mặt tuần tú của hắn xúm lại, lòng Dạ Tiểu Nhụy đang nức nở, tên ngốc còn muốn sàm sờ nàng, lúc đầu hôn đánh hắn một quyền thật là quá

tiện nghi cho hần, hối hận không dám thêm mấy cái nữa. Nghĩ đi nghĩ lại con ba ba lật người lại đè Hách Liên Dận Hiên đang lơ là đề phòng xuống.

Nhanh chóng nhảy qua hai chân quặp hông hần, thô lỗ hất mấy sợi tóc trước ngực về phía sau, áo ngoài trên người đã lỏng lẻo, trong lúc cái lộn cổ áo đã mở rộng ra, cổ áo yếu mị lượn quanh dọc theo vai rơi xuống, cái yếm phần hồng trước ngực lộ ra không giữ được như muốn nhảy ra khỏi áo, đai mỏng màu đỏ mê người ở thắt lưng cực kỳ bắt mắt. Lúc này chủ nhân thân thể không chút nào phát hiện bộ dáng bây giờ của mình, mê người làm cho người ta mơ mộng liên miên.

Dạ Tiểu Nhụy cười xấu xa vung vẩy hai tay, chậm rãi tiến tới, lúc sắp đụng phải Hách Liên Dận Hiên thì gia tăng tốc độ dừng lại ở eo và nách hần gây loạn lên.

Lúc đầu Hách Liên Dận Hiên còn tưởng rằng nương tử thích hôn ở phía trên chứ, cho nên bị nàng đẩy ngã ra sau cũng không kéo ra bởi vì nụ cười ngọt ngào của nàng mà mí mắt khẽ kích động, chẳng qua là chờ đợi nương tử ngọt ngào hôn xuống, kết quả chờ đợi là con ngựa ngáy. Ta nghĩ rằng nếu hần thật sự là một kẻ ngu, bây giờ khẳng định trong đầu hần đang suy nghĩ, tại sao ông trời muốn cho hần sợ nhột nhột chứ. Thật ra thì không phải ta suy nghĩ nhiều, mà bởi vì hần chính là kẻ ngu.

Hách Liên Dận Hiên vừa kêu to vừa phản kháng.

"Ha ha ~ nương tử ngươi thật là hư. . . Ha ha. . ." Như cá chép cuốn đuôi, hần và nàng cùng ngã xuống giường, hai người dừng lại cào loạn, có thể nói là bất phân thắng bại, dĩ nhiên y phục trên người rồi loạn cũng không phân thắng bại.

"Tướng công ~ ta hư sao? Rốt cuộc là ngươi hư hay là ta hư." Dạ Tiểu Nhụy vừa nói vừa tăng nhanh tay xoay chuyển.

"Ừ a. . . Ha ha. . . Ừ. . . Nương tử đúng là ngươi hư."

Vốn là trong nhà tiếng kêu đã phai đi, truyền vào lỗ tai người nghe là âm thanh mơ hồ về những lời không rõ ràng, nhưng còn chưa tới cửa lại truyền tới những âm thanh khó có thể lọt tai.

Đợi đến khi Hách Liên Dật Khải và ba người đi tới cạnh cửa, thấy Dạ Tiểu Nhụy lại một lần nữa cười trên người Hách Liên Dận Hiên, hơn nữa cổ áo đã rũ xuống phía sau lưng tới gần eo, cánh tay mảnh khảnh và vai phơi bày bên ngoài, đáng vẻ đó nhìn qua làm cho người ta khó có thể vừa mắt.

Nhưng ở trên giường hai người không may phát hiện ngoài phòng đã có nhiều người, cứ ở đây đùa vui ồn ào.

Hách Liên Dật Khải thấy một màn kia trong lòng thật bất ngờ cảm giác rất đau, lại mang theo ghen tỵ, xoay người lại lúng túng ho nhẹ mấy tiếng.

Trên giường hai người nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan, một người xoay đầu lại, một người khẽ ngẩng đầu lên đồng thời nhìn ra phía ngoài.

Trên mặt Dạ Tiểu Nhụy lập tức bày ra bộ dạng lúng túng.

Thôi ma ma cái rắm (tiếng nước ngoài) nhìn, nghĩ thầm hôm nay ta xem ngươi làm thế nào để xong việc, sau đó cười thâm đi vào bên trong, quát nha đầu Nha Nhi:

"Nha đầu táng tận lương tâm, hai chủ tử ở đây đùa cợt, ngươi thuận theo hai người sao?"

Nha Nhi chuyên tâm chép chữ, cũng không phát hiện ngoài phòng không thích hợp, hai chủ tử ở trong phòng cũng không phải là lần đầu tiên đùa giỡn, nghĩ thầm dù sao không có người ngoài đến, nàng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng Nha Nhi không nghĩ tới, Dạ Tiểu Nhụy không nghĩ tới, ngay cả hiện tại Thôi ma ma đang tức giận cũng không nghĩ tới thánh giá sẽ đến.

Bị Thôi ma ma quát, Nha Nhi hốt hoảng bỏ trong tay bút xuống, chân nam đá chân chiêu đi ra ngoài sảnh. Lại nhìn thấy Thánh thượng đứng ngoài cửa, sợ tới mức lập tức té quỵ xuống đất:

"Nô tỳ ra mắt bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, nô tỳ không biết Hoàng đế bệ hạ giá lâm, tội. . . tội đáng chết vạn lần, xin bệ hạ thứ tội."

Thôi ma ma mắt lạnh nhìn Nha Nhi trên đất: "Hừ ~ ngươi cho rằng một câu tội đáng chết vạn lần, có thể tha thứ sao?"

Vừa nói xong kéo tay áo lên, 'bốp' thanh thúy vang dội, một cái tát mạnh đánh vào gò má trắng nõn của Nha Nhi, đầu năm ngón tay hơi hơi rõ.

Từ lúc quay đầu Dạ Tiểu Nhụy nhìn thấy Hách Liên Dật Khải ngoài cửa, hốt hoảng sửa sang lại áo, nghe được Thôi ma ma hét, nàng cũng không lên tiếng, chỉ cần không quá phận, nàng cũng sẽ theo bà ta nói, cũng biết người lớn tuổi hay cầu nhau và tính khí khô khan, gọi chung là thời mẫn kinh, dù sao nàng hiện tại không đếm xỉa tới bà ta.

Nhưng nghe âm thanh quen thuộc vang lên sau đó, Dạ Tiểu Nhụy chột ngắc đầu lên, nhìn trên đất nửa bên mặt Nha Nhi bắt đầu sưng đỏ, lại nhìn mục giả đứng ở đó cười rất đắc ý.

Thôi ma ma trong lòng vui sướng, hừ hừ ~ chủ tử mình, mình biết, đánh nha đầu thì đồng nghĩa với đánh bản thân nàng ta, ai kêu nàng ta đắc tội mình, đắc tội Thái hậu nương nương. Cho nên nói làm người là phải hiểu tiến lùi.

Nghĩ đi nghĩ lại, trên khuôn mặt hiện đầy nếp nhăn nổi lên tia châm biếm. Nhưng thật trên mặt mới hoạt động một nửa, hai bàn tay không hiểu ở đâu bay tới, bốp ~ bốp ~ hai cái tát mạnh mẽ đánh trên mặt bà ta, so mới vừa rồi còn vang dội hơn.

Không đợi bà ta kịp phản ứng, tiếp đó lại là bốp ~ bốp ~ hai cái.

"Hai cái tát đầu ta thay Thánh thượng đánh, để cho ngươi nhớ về sau không được xúc phạm mặt rồng, Thánh thượng còn chưa mở miệng, khi nào đến phiên bản thân ngươi làm chủ, hai cái tát sau là thay Vương gia đánh, Bồn gia ở đây, lúc nào thì lại đến phiên cậu nô tài ngươi kêu la."

Thôi ma ma định cãi lại, bốp bốp ~ hai cái tát đánh tới.

"Ngươi . . ."

"Ngươi cái gì mà ngươi, có phải còn muốn hai cái tát?" Dứt lời Dạ Tiểu Nhụy lại giơ tay lên, Thôi ma ma vội vàng vuốt mặt già nua đau đớn rút lại, Dạ Tiểu Nhụy nhìn bà ta nhất gan giống chuột, khề hừ nhẹ, tiếp tục nói:

"Chủ tử đánh nô tài là thiên kinh địa nghĩa, huống chi Vương phi ta đúng sự thật mà làm, cái thứ nhất là ta thay mình đánh, nha hoàn của ta còn chưa tới lượt ngươi dạy, cái thứ hai là bởi vì ngươi quên bốn phận làm nô tài". Nói xong tỉ mỉ quan sát bà ta hồi lâu.

Thôi ma ma thấy Dạ Tiểu Nhụy lại giơ bàn tay lên nói ra tường tận, đột nhiên mở miệng dọa Thôi ma ma co rụt lại.

"Thôi ma ma ngươi cần phải nhớ kỹ trong lòng, nếu không bàn tay bốn Vương phi cũng không có mắt đâu." Thật ra thì trong lòng vừa thoải mái vừa buồn bực, buổi sáng nàng còn bị túm dây, hiện tại bản tiểu thư cũng báo được thù chuyện ở hoàng cung, ha ha ha ~ ở trong lòng khiêm tốn nhẹ nhàng nói một câu 'thật sự sáng khoái' cười uy nghiêm tay từ từ đưa ra phía sau, nắm đốt tay đau tê dại ở trong lòng âm thầm thở dài nói, thật đau nha, thật là sợ ý ~ lấy tay đánh thật là không đáng, ai ~ coi như là một lần kinh nghiệm.

Len lén nhìn Thôi ma ma, nhìn bà ta buồn bực tức giận, nghĩ đến bị đánh nếu so với đánh người đau gấp nhiều lần, trong lòng lại âm thầm trộm vui vẻ.

Ngoài cửa Hách Liên Dật Khai vẫn nhìn kỹ trong cửa, động tác nho nhỏ của nàng dĩ nhiên cũng không tránh được ánh mắt của hắn, khóe môi xinh đẹp hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20

Liêu công công đứng ở bên cạnh Hách Liên Dật Khai sớm đã không nhẫn nại được nữa, đối với vị Vương phi này phải nói đạo lý rõ ràng, hiện tại thánh thượng đã đứng ở ngoài cửa rất lâu, nhưng vẫn không thấy nàng ta hành lễ, cũng không mời ngồi, trái lại còn dạy bảo nô tài trước. Nói nàng biết lý lẽ dường như không phải, nói nàng không hiểu nhưng lại có những câu nói thuần thực như thế, nhìn trên mặt nàng vẽ loạn hình con quạ, thật sự không biết nên hình dung như thế nào về vị Thiên kim Tể tướng này mới tốt, nhưng mà cũng phải, ở cùng với một vương gia ngốc thì có thể lý giải như vậy, nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng nhắc nhở nàng.

"Khụ, khụ..."

Đang trong lúc tay nhỏ lần mò người nghe được tiếng ho khan ngoài cửa, quả nhiên không kịp phản ứng.

Quay đầu, chỉ thấy Hách Liên Dật Khai ngọc thụ lâm phong, mắt phượng nheo lại. Ý cười đuôi mắt kéo dài, lông mi nhẹ nhàng rũ xuống che giấu đôi mắt ngăm đen, khóe môi nhếch lên tạo thành đường cong tinh xảo có chút ý cười.

Mê người nha, mê người nha, nhất thời Dạ Tiểu Nhụy thất thần, hướng về phía hắn sững sờ cười ngây ngô.

Lại một lần nữa Liêu công công nhìn vị Vương phi này không nói được gì, chỉ sợ cũng là một kẻ ngốc, lại ảo não họ nhẹ vài tiếng.

"Ách.....Nô tì thỉnh an hoàng thượng."

Tỉnh táo trở lại, Dạ Tiểu Nhụy hoảng hốt vì mình to gan, nhất thời không biết nói gì, tự bản thân cảm thấy xin thỉnh an lúc này cũng đã hơi muộn.

Cánh tay nhỏ bé của Hách Liên Dật Khai (cái này là nguyên văn tác giả mặc dù ta thấy nó có vẻ không hợp với một nam nhân) ý bảo công công kêu Nha Nhi ra ngoài, cười cười cất bước đi vào bên trong, đi đến bên cạnh Dạ Tiểu Nhụy cố ý cười hỏi:

"Vương tẩu xin thỉnh an cũng hơi muộn, chứ không phải vương tẩu đối với hoàng đệ có ý kiến không tán thành hay sao?"

Dạ Tiểu Nhụy làm bộ mặt ngượng ngùng cười cười, nghĩ rằng 'đúng! Ta chính là có ý kiến đấy, nhưng mà cũng không thể hoàn toàn trách ngươi, cho nên ta cũng chỉ đối với ngươi gần có ý kiến đơn giản như vậy, tuy rằng không hận ngươi, nhưng mà trong nội tâm của ta cũng rất phản cảm với ngươi.'

Lại lấy bộ mặt nịnh nọt nói láo:

"Ai nha.....ta nào dám có ý kiến với hoàng đế, ta cảm ta ngại còn không kịp đó."

Âm thầm tự nhủ: Có phải muốn ta đến miếu đốt vài nén hương cảm tạ đại gia ngại khiến cho ta gả cho một tên ngốc.

Hách Liên Dật Khải cười cười đi đến trước giường, xoay người nắm vạt áo thân nhiên cười nhàn hạ ngồi xuống, quay đầu lại nhìn một người ngồi ở chỗ khác, thấy Hách Liên Dật Hiền gục đầu xuống bàn cờ ôn nhu hỏi:

"Vương huynh, thời gian này có tốt không?"

Dạ Tiểu Nhụy đứng đằng trước âm thầm chăm chọc trong lòng, 'hắn có gì không tốt, cả ngày không có việc gì, không phải lo ăn lo mặc, hơn nữa còn có một đám mật thám, còn có nàng để cho hắn tiêu khiển, trên đời người hạnh phúc quá mức chính là hắn.'

"Không tốt, không có ai chơi cùng với Hiền nhi."

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên lại hạ xuống, tự nhiên giống như chịu ủy khuất nhìn qua rất không vui vẻ.

Nhìn thấy huynh đệ mình ngây ngốc như vậy, trong lòng Hách Liên Dật Khải đau đớn dâng trào từng đợt, giọt nước long lạnh đọng trên con ngươi phiến đỏ. Thanh âm khàn khàn nói:

"Hoàng đế chơi cùng ngại có được không?"

Bàn tay thon dài đưa qua nâng mặt hắn, sờ sờ nét mực sẫm đã dính đầy trên mặt, có lẽ trong mắt người khác hiện tại gương mặt này nhìn rất buồn cười, những những nét mực lung tung này lại làm cho hắn cảm thấy đại ca càng thêm đáng thương.

Vào lúc bị đụng chạm một cái kia, thân mình Hách Liên Dật Hiền khẽ run, Hách Liên Dật Khải tưởng hắn sợ hãi, tay xoa lại càng thêm ôn nhu, vẻ mặt hiền hòa lại thêm phần yêu thương.

Dạ Tiểu Nhụy mờ mịt nhìn chằm chằm hai huynh đệ này, vì sao hoàng đế đối tốt với tướng công của nàng như vậy, theo đạo lý mà nói thì không phải, tuy rằng nàng không hiểu rõ lắm quan hệ mâu thuẫn giữa Hách Liên Dật Khải và Thái hậu, nhưng nhìn thấy người thân làm Thái hậu không có khả năng hòa hợp, mà gã hoàng đế lại là con trai của bà ta, vì sao hai người không phải là huynh đệ cùng mẫu thân mà dường như còn thân thiết hơn cả huynh đệ cùng mẫu thân, hơn nữa hắn tuyệt đối không giống Thái hậu.

"Ta không chơi cùng ngại, ta muốn nương tử chơi với ta." Cuối cùng Hách Liên Dật Hiền cũng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Hách Liên Dật Khải rồi lại nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

Ánh mắt của Hách Liên Dật Khải cũng theo tầm mắt của hắn nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

Gặp phải ánh mắt của hai huynh đệ ngốc, hơn nữa kẻ ngốc kia lại có bộ dáng ma mị. Vội vàng nâng hai tay lên vẫy vẫy Hách Liên Dật Khải nói: "Nhưng ta không có nói đi chơi với hắn, hiện tại ta không thể ra ngoài." Nói xong vội chỉ lên trên bàn rồi nói tiếp:

"Người nhìn xem ta có nhiều sách cần phải chép như vậy, hơn nữa mỗi cuốn chép mười lần, nếu hôm nay không chép xong, ngày mai Thái hậu nương nương không cho phép ta lại mặt."

Hách Liên Dật Khải nghe xong lời nàng nói, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước bàn, tùy tiện cầm một cuốn sách lên xem, khóe miệng ản hiện ý cười, tầm mắt mấy người trong thư phòng đều rơi xung quanh người này, đặc biệt là Dạ Tiểu Nhụy và Thôi ma ma.

Mặc dù vừa mới bị đánh trong lòng còn có chút sợ hãi, nhưng mà hiện tại nàng ta nhắc tới trách phạt, lý do gì mà mụ ta không mở miệng, hoàng đế là con của Thái hậu, đây không phải là cơ hội báo thù bặt tai tốt nhất sao. Trong lòng âm thầm nổi giận, cất bước đi đến nghiêng mình một mực cung kính nói:

"Bệ hạ, đúng là Thái hậu nương nương có phần phó, nương nương còn giao cho lão nô nhất định phải đốc thúc Vương phi chép xong, hơn nữa nương nương còn đặc biệt căn dặn lão nô, nếu Vương phi không chăm chỉ chép, hoặc là tìm người chép thay có thể cho phép chép thêm, chỉ là lão nô e sợ không đủ tư cách quản giáo Vương phi, xin bệ hạ làm chủ thay lão nô."

Vào thời khắc Dạ Tiểu Nhụy nghe thấy thanh âm lạnh lùng vang lên, chỉ biết là không có chuyện gì tốt, một bộ mặt khinh bỉ nhìn Thôi ma ma, trong lòng thầm mắng 'Đạo đức giả! Người đứng là đồ đạo đức giả! Muốn bỏ đá xuống giếng à, chết cũng phải ném sao, tốt nhất ta nên đem bẽ bẩy tay ngại, hỏi ở thế kỉ 21 ta bẽ tay cực tốt, về sau mỗi ngày ta ban cho ngại cao hương (một loại cao xoa bóp) coi ngại là thần để mà cung phụng.'

Thôi ma ma nói xong một đám người cúi đầu âm thầm chờ, nhưng chậm chạp không thấy thánh thượng mở miệng.

Hách Liên Dật Khải cũng không tiếc bà ta lấy một cái, đi đi lại lại ở chính giữa, nhìn nơi này, sờ mó chỗ kia. Dường như đang suy nghĩ điều gì đó, lại giống như đan xem xét bài trí trong phòng. Cuối cùng hắn đi đến phía trước, đứng ở bên cạnh khóm Kiếm Lan dưới màn, cúi người vãn về chiếc lá chậm rãi nói:

"Phạt thì phạt, nhưng số lượng này không có khả năng, nếu như ngày mai không lại mặt, sẽ làm mất thể diện của Vương gia. Ta thấy chép từng đó cũng đủ rồi, trầm nhớ hồi trầm còn nhỏ phạm phải sai lầm, vẫn là người hầu của trầm chịu phạt, vậy tỳ nữ chép phạt thay chủ tử cũng là nguyên do đó. Hôm nay trầm thay Thái hậu làm chủ, miễn trách phạt, về sau Vương phi không được ngang bướng gây náo loạn, bằng không lên sau chẳng những không buông tha mà còn phạt nặng."

Dạ Tiểu Nhụy nghe thấy vậy, lập tức ngừng đầu xoay thân mình, sắc mặt hơi giận nhưng vẫn mang ý cười.

Hách Liên Dận Hiên nghe được nương tử không cần bị phạt nữa, so với nàng còn kích động hơn, giày cũng không đeo liền bật lên đến trước mặt nàng ôm lấy vui vẻ la hét:

"Nương tử không cần chép sách rồi, nương tử có thể chơi cùng Hiên nhi...."

Đương nhiên Dạ Tiểu Nhụy cũng rất kích động, dù sao nàng cũng là đương sự nha, trong lòng kích động nhưng lại không thể không tiến bộ nha, tất nhiên nàng phải làm bộ đứng đắn một chút, bằng không người nào đó không phục khẳng định lại nói dối liên thiên gây khó dễ.

Nghĩ rằng vị hoàng đế này muốn mình yêu thương tương công, cho nên khẳng định ôm như vậy không cần đẩy ra, chỉ có thể biểu hiện vẻ mặt cảm kích nhìn hần nói: "Nô tỳ tạ ơn bệ hạ khai ân, nô tỳ nhất định ghi nhớ trong lòng."

Hách Liên Dận Khai không được tự nhiên nhìn đến người đang bị ôm, kỳ lạ lại quay đầu, nhìn ánh chiều tà ngoài cửa sổ, hướng về phía mặt trời đỏ rực thờ dài: "Canh giờ không còn sớm, trẫm cũng nên hồi cung rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21

Sáng sớm Hi Thước hót và bay nhảy qua những cành lá, thanh âm giòn tai đánh vỡ sáng sớm ngày hè mát mẻ.

Trước cửa phủ Duệ thân vương hai chiếc xe ngựa dừng lại, lão quản gia đứng ở bên cạnh xe, phân phó bốn nha đầu Xuân Hạ Thu Tuyết khuôn đồ ra ra vào vào, thỉnh thoảng Thôi ma ma cũng đứng ở cửa nhìn một chút, phân phó mấy câu.

Mãi đến lúc mặt trời chiếu lên cao Dạ Tiểu Nhụy mới từ từ thông thả đi ra đại môn vương phủ rồi lên xe ngựa, Hách Liên Dận Hiên đã lên xe trước đó, quản gia cùng đi nữa, dẫn theo Nha Nhi, mang theo mấy hạ nhân, chở một xe lễ vật đi tới tướng phủ.

Ngần ngần gần canh giờ, xe ngựa từ từ dừng lại, Dạ Tiểu Nhụy khẽ vén lên màn trúc cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài mấy lần, thì ra là đã đi tới đại môn phủ Tề Tướng, chỉ thấy cửa tướng phủ được sơn đỏ thẫm mở rộng ra, trong cửa tất cả hạ nhân đứng thành hai hàng, cổng lớn sân rộng, ngưỡng cửa cao, trên cửa treo biển phủ đệ rất bắt mắt, kiểu chữ màu vàng chắc nịch mượt mà ở dưới mặt trời rực rỡ chiếu rọi lóe tinh quang làm lóa mắt.

Lại nhìn ở cửa phủ đệ, hai bạch ngọc sư tử ngồi xổm hai bên, dưới chân giẫm vật ‘gắm tròn Hoa Điều’ tròn tròn, là biểu tượng đặc trưng quyền lực của sư tử, gương nanh múa vuốt rất hùng mạnh.

Tầm mắt nhìn vào trong cửa, đứng hai hàng người, ở giữa đứng một lão phu nhân mặt mũi hiền lành, mặt lộ vẻ mừng rỡ rồi lại xen lẫn mấy phần lo lắng ngẩng nhìn chỗ cửa xe. Bên cạnh đứng một vị tinh thần khỏe mạnh, thân thể đứng thẳng, vai rộng rãi bụng béo, sắc mặt vui mừng vãn vẻ chòm râu nhìn về phía lão phu nhân.

Bên cạnh hai vị lão nhân có đứng mấy người, nhìn quần áo và đồ trang sức, không khó suy đoán, nữ không phải là tiểu thư thế gia vọng tộc cũng là quý phụ danh tiếng, nam không phải là người có thế, cũng là công tử nhà quan lại.

Dạ Tiểu Nhụy ngồi trong xe vẫn còn đang suy nghĩ, những người khác đã sớm đi tới trước xe, đứng ở ngoài xe Nha Nhi nhắc màn xe lên, mang theo ý cười hỏi:

"Tiểu thư, nên xuống xe, Nha Nhi đỡ người xuống."

Dạ Tiểu Nhụy lúc này mới phát hiện ra trong xe chỉ còn mỗi mình, đặt tay lên tay Nha Nhi nâng váy xuống xe ngựa.

Phán Xuân đỡ Vương gia, Nha Nhi đỡ tiểu thư, cùng mấy hạ nhân đã tản ra từ bên cạnh xe ngựa cùng nhau tập trung đi về phía đại môn, Dạ Tiểu Nhụy tò mò quan sát đám người phía trước, lão quản gia mang theo lễ phở (giấy ghi danh mục quà tặng) đi vào trước, chặn lại tầm mắt của nàng. Hần tiến lên hành lễ với tướng gia và nói mấy câu rồi trình lên danh mục quà tặng sau đó đi ra. Chỉ thấy tay lão đầu kia vừa nhắc, từ phía sau đi ra mấy nam nhân, đi tới xe ngựa, bắt đầu di chuyển các vật phẩm trên xe ngựa.

Dạ Tiểu Nhụy càng đến gần lại càng thấy nam tử mặc áo xanh giản đơn trong đám người nhìn quen mắt, nghĩ thầm chạy đến cổ đại thật là may mắn được thấy, thấy đến no, khắp nơi là trai đẹp nha, khắp nơi là mỹ nam nha. Nhìn nhiều mắt kém đi rồi, nhìn ai cũng giống như đã gặp qua, đã nói người này nàng nhìn đặc biệt quen mắt, nhưng không nhớ nổi gặp qua ở đâu.

Đội đến gần, dưới mắt thạch đài cẩm thạch đột nhiên dần hiện ra một màn ngày đó vào cung ở điện Phụng Thiên, nhất thời hai mắt mở to, mắt không chớp nhìn chăm chăm Liễu Mạc Vân, a ~ là hần! ! ! Hần không phải là thái giám đẹp trai hôm đó, nhìn gương mặt tuấn tú phát ra ánh khí, từ từ hiện ra dung mạo râu ria của lão đầu, chồng lên nhau, có thể nói có bảy phần giống nhau.

Con bà nó, dùng ngón chân nghĩ cũng biết lão đầu kia nhất định là tướng gia, mà tiểu tử này là con trai của tướng gia, thì ra hẳn không phải là thái giám, thì ra hẳn buộc phải làm việc của Phó Chi Huy Sứ, nha ~ sớm biết hôm đó liền trực tiếp cho hắn một cước, để cho hắn làm thái giám. Thật là hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ, hạ tiện, không có đức, không có phẩm, không ai thích, cộng thêm ngày sau thiếu não, cưới thê tử không có lỗ mũi không có mắt, sinh đứa con nít không có lỗ đít (mắt), chọn người tiểu thiếp mang JJ, ngay cả thần linh cũng công phẫn người cận bã xã hội phong kiến chủ nghĩa, cuối cùng lại thêm kẻ cận bã!

Thu âm !

Dạ Tiểu Nhụy to gan chọn nhìn chòng chọc khiến đám người vô cùng không được tự nhiên.

Trong đám người Liễu Mạc Vân đã mau bị Dạ Tiểu Nhụy nhìn chăm chăm ra bệnh ở động mạch vành, hơn nữa tất cả mọi người theo nàng nhìn chăm chú cũng đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Liễu Mạc Vân, cũng muốn biết này Vương phi vì sao nhìn hắn, giống như trên mặt hắn thêu hoa.

Liễu Mạc Vân thật sự khó có thể nhẫn nại nữa, lúng túng đặng háng cổ họng, mới đuổi đi được rất nhiều tầm mắt trên người mình.

Ánh mắt của mọi người chuyển dời không nhìn Liễu Mạc Vân nữa, mà lại hiếu kỳ nhìn sang Dạ Tiểu Nhụy, Liễu Thừa tướng cũng là một người trong số đó, mặc dù lão không hiểu vì sao Vương phi nhìn chăm chăm Vân nhi, nhưng trong lòng cũng không khó đoán ra, cùng với chuyện nàng gả cho vương phủ nhất định là có liên quan, mấy hôm trước, Thánh thượng cũng biết chuyện này, từ đáy lòng lão hối tiếc ngày đó mình lỗ mẫn, nhưng chuyện đã thành, chỉ có hảo hảo trấn an, xem lão có thể vì nàng làm chút gì, tướng phủ có thể đền bù những gì đã mắc nợ nàng.

Lão Thừa tướng lúng túng háng cổ họng, phá vỡ không khí khiến tất cả mọi người không hiểu.

Tay nắm quyền cung kính nói: "Lão hủ cung nghênh Vương gia Vương Phi."

Đám người thấy tướng gia hành lễ, tất cả mọi người đi theo hành lễ.

Dọa cho con người Dạ Tiểu Nhụy run lên, lông mi chớp chớp, chặt đứt nhìn chăm chăm đối với Liễu Mạc Vân.

Nha Nhi vội vàng lại gần lỗ tai tiểu thư:

"Tiểu thư, mau hành lễ với lão gia và phu nhân nha."

Nàng nghe bên tai Nha Nhi nhẹ nhàng nói nhỏ nhẹ, ở trong lòng thầm thở dài nói 'hừ hừ ~ ngày hôm nay Dạ Tiểu Nhụy ta cùng các người diễn kịch, đợi lát nữa các người kiến giải cho ta thế nào. '

Nghĩ tới cũng học theo tiểu thư khuê các khẽ khom người.

"Nữ nhi, thỉnh an phụ thân, mẫu thân."

Liễu phu nhân vội vàng bỏ vài bậc thềm đi tới, bộ mặt yêu thích nâng nàng lên, lời nói càng tăng thêm dịu dàng:

"Vương phi, mau mau, nếu không thân già này giảm thọ mất."

Vừa nói trên mặt từ ái suy nghĩ khi nhìn dung mạo nàng, trong lòng mơ hồ tiếc nuối hôm đó quá mức vội vàng, nàng lại ngủ mê không tỉnh, cũng không có hảo hảo suy nghĩ dung mạo động lòng người này, không nghĩ tới hôm nay gặp lại, kiều tiểu dung nhan so con gái của bà còn hơn hẳn ba phần, hơn nữa dung mạo mang theo một luồng làm cho người ta vui mừng.

Dạ mỗ nghe lời nói Liễu phu nhân nhỏ giọng nói: hừ, giảm thọ, làm ra chuyện ti tiện chẳng lẽ không giảm thọ.

Trong lòng ngược lại tức giận nói, nhưng trong miệng thật sự không biết trở về cái gì mới tốt, vừa đúng Liễu Thừa tướng kịp thời đứng tiến lên giải vây.

"Vương gia, Vương phi, bên ngoài mặt trời đã lên cao, có hơi nóng, không bằng trước theo lão phu tiến vào nội đường ở bên trong, ngồi xuống chậm rãi nói chuyện."

Đám người lại từ đại môn dời đến phòng khách, nhờ Nha Nhi giới thiệu, nàng biết ngũ huynh muội Liễu phủ, đại thiếu gia Liễu Mạc Vân, nhị thiếu gia Liễu Mạc Phong, tam tiểu thư Liễu Vũ, tứ tiểu thư Liễu Tĩnh, ngũ tiểu thư Liễu Yên.

Trong nội đường cũng chỉ có ba vị, nghe Nha Nhi giới thiệu sơ lược, chỉ có hai vị thiếu gia còn chưa lấy vợ, ba vị tiểu thư khác cũng đã lấy chồng, hơn nữa từng người cũng gả môn đẳng hộ đối. Dĩ nhiên người cuối cùng không gả thành công, để cho Dạ Tiểu Nhụy nàng đến lấp hố, tuy nói hoàng thân quốc thích so quan viên còn có cấp bậc cao hơn, nhưng không thể không lại một lần nữa cường điệu, nàng gả cho tên gốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Cờ Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22

Mọi người cũng chỉ là ở trong nội đường nói đôi lời khách sáo đơn giản.

Lúc xế trưa, quần gia đi tới tiền đường bẩm báo tiệc rượu đã chuẩn bị tốt.

Liễu Thừa tướng liền đứng dậy mời hai vị khách quý rời khuê phòng, từ trong phòng khách chuyển tới phòng ăn, mọi người sóng vai mà ngồi, vòng làm một bàn.

Vừa vào cửa phòng, Dạ Tiểu Nhụy liền bị rung động bởi bàn đầy món ngon, nện bước bước chân kinh ngạc nhìn một bàn này từ thức ăn ngon, âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt.

‘Ôi mẹ ơi, vừa nhìn cũng biết là thức ăn ngon tuyệt đỉnh, món ăn mặt ngoài có nhiều màu sắc khác nhau cũng đủ để làm cho người ta mở rộng tầm mắt, nhìn một chút món ăn mặn -- bốn phía khay thịt là nước tương, món chay-- cái đĩa dầu lệ tầng tầng lớp lớp mềm mại ướt át.’ không biết trình tự đi theo mọi người ngồi xuống.

Lúc này một tiểu nô bưng một bầu rượu đi lên trước, rót đầy rượu cho các vị chủ tử, rượu tràn ra, theo chiều gió tỏa đầy một luồng hương thanh nhã, phiêu tán vào trong mũi Dạ Tiểu Nhụy, nàng ngửi mà có chút men say.

Nhìn bầu rượu sứ trắng trên tay tiểu nô, mắt mang theo chút mê mang, yếu ớt say mê thích thú trong mùi rượu.

Trong đầu vẫn không quên ý vị cảm thán! !

‘Trời ạ quả nhiên tướng phủ này có món ngon. Xem một chút, xem một chút, ngay cả một bầu rượu cũng không giống bình thường, nhìn bầu rượu sứ trắng’ tí mỉ trong suốt’, cũng biết không phải loại đồ sứ bình thường. Hơn nữa trên bát rượu chạm trở hình hoa mẫu đơn quanh bát ngọc, cũng không phải là nhà người thường có thể làm ra! Coi như là trở lại thế kỷ 21 khoa học kỹ thuật phát triển, cũng không còn thấy có nghệ nhân nào có thể gia công đồ vật tinh tế như vậy. Mặc dù Dạ Tiểu Nhụy là một tục nhân, chính là côn đồ! ! Nhưng là nàng dám vỗ ngực nói nếu như có, sẽ khiến cho nàng sống cả đời với tên gốc này. ’ (Luyến luyến: ai ~ người a. . . Nói chuyện nên chừa cho mình một con đường sống. Nhụy Nhụy: ta có nói sai cái gì sao? Luyến luyến: có sao, có sao)

Đội rượu rót từng chén, Liễu Thừa tướng cho người làm rút lui, đưa tay phải ra cung kính hướng Dạ Tiểu Nhụy, đưa tay ra hiệu xin mời.

Mọi người mỉm cười nhìn Dạ Tiểu Nhụy, chờ chủ thượng động đũa, nhưng là Dạ Tiểu Nhụy cũng không hiểu, mọi người vì sao đều nhìn nàng, bởi vì nàng không biết quy củ dùng cơm ở cổ đại, khách chưa động đến tất cả mọi người cũng không thể động đũa, đây là lễ tiết căn bản đối xử với khách.

Hách Liên Dân Hiền ngồi ở chỗ đó buồn bực nhìn mọi người, tại sao ngồi không ăn cơm chứ? Nhấn nhai, bất chấp tất cả hấn cầm chiếc đũa gấp một miếng cá lúc lên (tên một loại cá nhưng ta cũng chẳng rõ hình dáng nó ra sao), tự nhiên nhai . Không nên hỏi tại sao hấn thô tục như vậy, bởi vì hấn là kẻ gốc, hơn nữa quan trọng nhất là Hiền Hiền đã đói bụng, mới không cùng bọn họ chơi trò chơi ăn cơm đấy.

Thấy Vương gia động đũa, những người khác mới nhất nhất cầm đũa lên bắt đầu ăn nhai kỹ nuốt chậm, chỉ có Dạ Tiểu Nhụy mắt hờn vẫn nhìn chăm chăm cao lương mỹ vị trên bàn, cũng không biết nên động món ăn nào mới phải. Cảm thấy cũng không tệ đều muốn nếm một miếng, một bàn tám món thức ăn quý lạ làm cho nàng không lựa chọn được, cuối cùng nàng quyết định nếm thử trước món thịt nhìn qua xốp giòn vàng rộm.

Duỗi tay ra, một tay cầm đũa, hai ngón tay kẹp lấy, động tác lưu loát một hồi cũng xong. Nhưng xúc cảm truyền đến tay lại không tốt như vậy, thế nào đang kẹp thịt này cứng như vậy đây? Có thể cắn được sao?

Nghiêng mắt nhìn một cái vật cứng kia.

Choáng nha ~ ta nói cứng như vậy ! Thì ra là chiếc đũa nàng chạm người khác một bước, chiếc đũa người ta đã đang kẹp khối thịt kia, mà nàng đang kẹp xác là chiếc đũa của người ta mà.

Áo nảo nghiêng đầu trừng mắt nhìn theo hướng chiếc đũa, má ối ~ dọa người a, cái tên thái giám chết tiệt này thế nào lại ngồi ở bên cạnh nàng, hơn nữa còn giành món ăn với nàng, thái độ thù địch ám muội hiện lên trong mắt, mang theo chút ý tứ cảnh cáo nhìn hấn uy hiếp nói.

‘Biết điều nhanh buông tay, khối thịt này là của ta.’

Liễu Mộ Vân cũng có chút kinh ngạc, quay đầu thì thấy mắt đột nhiên rơi vào dung nhan giống như bị lãng tri (một hình thức xử phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt tay chân, sau đó mới chém đầu) ở gần đó, nhất thời có chút ngáy ngốc. Lại bị ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm mấy giây ngắn ngủn, trong đầu buồn bực lập tức nhìn Vương gia gốc không biết thế sự đang nỗ lực bôi com, thấy hấn không có chủ ý, mới nói nói cười cười mở miệng:

"Ca ca biết Yên nhi muội muội thích ăn nhất ‘Kim Ốc Tàng Kiêu’(anh ý đang nhắc đến vụ Dạ Tiểu Nhụy nuôi trai bao trong nhà vương gia, ta khinh a, có ai ghét nữ chính như ta không???) ca ca đây là cố ý gấp cho muội nếm thử một chút , đầu bếp này không giống ngày xưa, không biết muội muội vừa miệng hay không." Lúc nói trên khuôn mặt thì triển một tia điên đảo chúng sinh, nụ cười mê hồn.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn hấn cười đến mê người lại có tâm như thế, nghĩ thầm cũng tạm thời không so đo cùng hấn, tính sổ sau đi, lúc này ngón tay mới chậm rãi thả lỏng chiếc đũa đang dùng sức kẹp, rút tay về.

Đồng thời mọi người không chú ý mới vừa rồi Liễu Mộ Vân nói, trong đầu buồn bực ăn cơm người nghe được bốn chữ ‘Kim Ốc Tăng Kiêu’, đột nhiên dừng lại nửa giây, trong mắt một đạo tinh quang chợt lóe lên, sau đó lại tiếp tục bởi cơm của mình.

Liễu Mộ Vân thấy nàng thu đĩa, kẹp khối thịt từ từ chuyển qua chén Dạ Tiểu Nhụy, đến buông xuống. Đang ở cách chén còn có hai tấc (1 tấc bằng 10cm) khoảng cách thì đột nhiên một cái muỗng đưa tới, động tác chìa vào dưới chiếc đĩa. Dọc theo phương hướng nhìn, người cầm muỗng ở chỗ này là người trong đầu buồn bực bới cơm.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người đồng thời thoáng qua một màn cánh tay nhanh chóng lướt qua, tất cả đều chợt ngẩng đầu, chẳng biết lúc nào đều đã nhìn lại ba người.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hách Liên Dận Hiên dừng lại động tác bới cơm trong tay ngẩng đầu lên, khuôn mặt trẻ con đáng yêu có chút mất hứng, hần chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

"Nương tử của ta không thích ăn cái này, trả lại cho người." Khóe miệng bướng bỉnh dính mấy hạt cơm trông rất buồn cười, theo môi mông của hần mở ra khép lại rơi xuống.

Vừa nói hần lại dùng lực đẩy lên trên, Liễu Mộ Vân bị cổ áp lực ngằm đẩy về. Trong lòng âm thầm kinh ngạc, nội lực của vị Vương gia này lớn như thế! Không đợi hần suy tư xong, một cổ nội lực lớn hơn nhằm vào viên thịt vừa bị đẩy lên, lại rời sang bên phải, chậm chạp xoay vòng quanh chiếc đĩa, lực phản công hướng dọc theo chiếc đĩa phi tới chén của Liễu Mộ Vân, miếng thịt bay ra.... keng ~ một tiếng rơi vào bên trong chén, khoan khoái ở bên trong kêu vài tiếng.

Mọi người mặt không thể tin nhìn Vương gia ngốc này! ! !

Hần. . .

Là kẻ ngốc?

Không,..... Dạ Tiểu Nhụy không tin nổi, không nghĩ tới tên ngốc này lợi hại như vậy, âm thầm ở trong lòng đắc ý ‘hần. . . thật là khờ cũng khác người, thật là khờ mà có được thiên phú, không hổ là tướng công Dạ Tiểu Nhụy, hiện tại cảm thấy hần giống như có một chút khí phách, còn có một chút mị lực làm người khác động tâm.’

Không đợi mọi người từ trong kinh ngạc phản ứng lại, tiểu Hiên Hiên đột nhiên lại đứng lên, cầm cái muỗng cùng chiếc đĩa trước mắt bao người gấp loạn. Mười mấy lần qua lại, trong chén Dạ Tiểu Nhụy món ăn đã xếp thành một ngọn núi, tiểu Hiên Hiên cười đến ngọt ngào nhìn tới tiểu nương tử thân ái nói:

"Nương tử, ăn cơm."

Toàn bộ một bàn người của cũng bị hần chinh đốn đến thẳng lưỡi, mọi người tay phải cầm đĩa, tay trái bưng chén, cùng nhau duy trì ánh mắt kinh ngạc mà nhìn, nhìn chằm chằm vị Vương gia đáng sợ này, xem một chút kế tiếp có thể hay không có càn làm cử động người ta khiếp sợ.

Dạ Tiểu Nhụy kinh ngạc tức giận nhìn ngọn núi thức ăn trước mắt, lại nhìn sắc mặt của một bàn người, ở trong lòng cắn răng nghiêng lợi thu hồi lời vừa mới nói. Mụ nội nó! ! ! Thật là quá mất mặt rồi, kẻ ngốc chính là kẻ ngốc, mới vừa rồi tuyệt đối chỉ là tình cờ, nhất định là ảo giác, tuyệt đối tuyệt đối là cảm giác sai lầm.

Vốn là nàng còn chưa có ăn cái gì, hiện tại đói bụng phải oa oa vẫn kêu, bị hần chinh như vậy, còn có thể ăn cơm không? Một bàn món ăn hiện tại cũng đến trong chén nàng rồi, những người khác không cần phải ăn nha. Thật là buồn bực, áo nào đứng dậy.

"Ngượng ngùng, ta đã ăn no, mọi người không cần phải để ý đến ta, tiếp tục dùng bữa." Nói xong lại hướng mọi người miễn cưỡng cười cười, vung làn váy ném khăn trắng xuống dưới chân, hướng ngoài phòng đi ra ngoài. Theo bước chân, làn váy thật dài cùng khăn lụa kéo lê dưới đất chậm rãi rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Hách Liên Dận Hiên thấy nương tử không ăn, cũng áo nào thả đôi đĩa dài trong tay ra, vẫn không nản lòng, nản chí lời nói: "Tuyệt ăn không ngon, ta không ăn. Hừ ~" nói xong đầu môi tức giận đứng lên, thân bắt đầu di chuyển thì cũng không quên tránh thoát con mắt mọi người, len lén từ trong chén rút ra một cái đũa giấu trong tay áo, nhanh chóng chạy vụt theo phía sau hấp ta hấp tập đuổi theo nương tử, Hách Liên Dận Hiên đi lao đảo muốn ngã, khi hần vọt nhanh ra ngoài cửa cái kia một cái chớp mắt, hơn mười con mắt đều không còn nhìn thấy bóng dáng của hần.

Toàn bộ mọi người ngồi ngây ngốc, ngày hôm nay cuối cùng đã được kiến thức tên Vương gia ngốc danh bất hư truyền này, Liễu Thừa tướng cùng phu nhân âm thầm cảm thán ở trong lòng, hoàn hảo nữ nhi không có gả cho hần, xem ra trốn hôn sự này không sai, chính là không nên bỏ trốn cùng người. Bất quá tên ngốc này dường như ăn đám với Vân nhi, thực sự may nhờ hần còn biết đối tốt với cô nương này, bằng không thật đúng là xin lỗi vị cô nương kia.

Nghĩ tới mọi người trông mà toát mồ hôi lạnh, lẳng lặng mấy giây! Khi khi một tiếng, tất cả mọi người cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23

Trước hòn giả sơn tướng phủ

Dạ Tiểu Nhụy ngồi sau hòn giả sơn đang đầm ngực đậm chân,

Tức chết, đã đói bụng đến mức có thể dòi sông lấp biển, nếu phải đợi đến cơm tối đoán chừng nàng đói dẹp bụng rồi, đều do thằng ngốc kia.

"Nương tử ~" tiếng bước chân dồn dập và tiếng gọi âm ỉ vọng tới, mẹ kiếp mắng Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Dạ Tiểu Nhụy không thèm nhìn một cái, đứng lên và đi thẳng về phía trước.

Hách Liên Dận Hiền nhanh chóng chạy mấy bước kéo tay nàng lại.

"Nương tử ~"

Lấy lòng cầm đuôi gà đứng ở sau lưng nương tử thân ái, khuôn mặt trẻ con đáng yêu để sát gò má nàng, mắt phượng dài nhỏ mê người khẽ mỉm cười, trong con ngươi phản chiếu khuôn mặt mỹ nhân trắng nõn béo mập, mùi hương ở tóc xông vào mũi, chọc cho hắn không chịu được lại gần hơn nữa.

"Hừ ~"

Dạ Tiểu Nhụy ảo não muốn chết, đầu nhếch lên, nếu không phải cái tên ngốc này thì sao mình bị đói bụng?

"Nương tử ~ đuôi gà. . ." Hách Liên Dận Hiền biết nương tử giận mình, dẫu cái miệng nhỏ nhắn, biết sai rồi nên cúi đầu xuống, tay phải nhẹ nhàng gạt nhẹ ống tay áo nương tử, tay trái cầm đuôi gà giơ lên trước mặt nàng.

"Hừ ~" ngẩng đầu lên, lại hừ lần nữa, mặc dù bây giờ mình rất đói, nhưng mà mình có đói bụng cũng không chịu khuất phục, mình phải học tập Lưu Hồ Lan tỷ tỷ, mình phải quyết tâm giống như Đồng Tồn Thụy nỗ lực-cốt, không phải chỉ một buổi chiều thôi sao, ta chờ! !

Liếc mắt nhìn sang, chắc chắn chắc ~ nhìn thật đáng thương, đừng đến đây chụp vào, không bao giờ thương hại người nữa, mỗi lần đều giả bộ đáng yêu, đừng tưởng rằng đáng đẹp mắt là luôn chiếm được sự đồng tình của ta, lần này ta kiên quyết không dao động, ta muốn làm một nữ nhân có lòng kiên nhẫn.

"Ơc ~ ơc ~" bụng kêu to, phá hỏng hình tượng người anh hùng cao cả của Dạ nữ sĩ, một giọt mồ hôi treo lủng lẳng trên trán, nàng xấu hổ xoay người lại, gạt đuôi gà trong tay hắn.

"Quên đi, người khác sẽ nói ta bắt nạt một tên ngốc, ta đây miễn cưỡng ăn chút vậy"

Nói xong cầm đuôi gà lên và điên cuồng gặm, sau một lúc, tay Dạ Tiểu Nhụy cầm đuôi gà chỉ còn lại một cái xương trơn bóng, nàng thỏa mãn sờ sờ bụng nhỏ, đưa ống tay áo phải lên lau miệng một cách loạn xạ, sau đó liếc cái xương gà trong tay, đắc ý ném về phía sau.

Hách Liên Dận Hiền đứng bên cạnh mỉm cười nhìn nàng, nghiêm túc thưởng thức tướng ăn của nàng.

Dạ Tiểu Nhụy đã lạy xong miếu ngũ tạng (chỉ chị Dạ nhà ta đã ăn no), mới nhớ tới người đưa đuôi gà cho nàng. Nghĩ thầm, mặc dù hắn làm cho nàng không được ăn thức ăn ngon, tất nhiên là hắn có lỗi, nhưng. . . lúc này hắn còn nhớ tới nàng, trước khi đi không quên mang cho nàng cái đuôi gà, có thể thấy được hắn đối với nàng có tình ý, đã ăn no rồi có phải cũng nên bày tỏ, để về sau hắn càng thêm phát dương quang đại tông thế tùy thế.

Khỏe miệng khỏe động mấy cái, không tệ! Sau khi bổ sung đầy đủ dinh dưỡng, hoạt động càng thêm bén nhạy hơn.

Căng thẳng gãi gãi làn váy, mắt khẽ cong khỏe miệng hơi mỉm, cười ngọt ngào xoay người lại, định thần nhìn! Choáng nha ~ vẻ mặt hắn quái dị gì kia, nhìn chăm chăm nàng giống như vừa nhìn thấy quý. Bỗng Dạ Tiểu Nhụy tựa hồ ý thức được cái gì, nụ cười suy sụp xuống, không nói hai lời đâm một quyền vào mắt Hách Liên Dận Hiền, vừa vận ánh mắt như được trang điểm kiểu hun khói.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ ăn đuôi gà hả." Lão tử ăn đuôi gà thế đấy, nào giống như mọi người nơi này cố làm ra vẻ. (Luyện Luyện: nói trúng tim đen rồi, chính mình ăn nhìn khó coi, còn trách người khác nhìn mình. Nhị Nhị: đúng vậy thì sao, tôi muốn đánh thì đánh. Luyện Luyện: bà đánh đi đánh đi, hình như chồng bà được rất nhiều người thích, cẩn thận người ta yêu cầu đòi nữ chủ.)

Hách Liên Dận Hiền giống như tiểu cường (con gián) đánh không chết, dù sao bất kỳ thế nào cũng muốn đi theo nương tử. Cả buổi chiều, người Liễu gia đều không thể tách hắn ra được, bởi vì hắn không cần ai khác, cứ đi theo cô nương kia, không có biện pháp nào làm hại Liễu phu nhân chỉ có thể chờ đến buổi tối mời cô nương ấy tới đây, gọi nha đầu Thư Kỳ đi phối hợp với Nha Nhi, nếu vừa có cơ hội thì cho mời cô nương ấy tới.

Ánh chiều tà buông xuống, bóng đêm từ từ bao phủ, vào mùa hạ dưới ánh trăng âm thanh các loài trong hồ sen làm mặt nước dao động, mặt trăng phản chiếu tay áo trong nước khua múa tung bay.

Dạ Tiểu Nhụy phiền muộn ngồi ở cửa sương phòng, một tay vuốt vuốt nắp trà trên bàn, một tay cầm quạt tròn quạt lấy quạt để.

Bà nó ~ nóng quá, cổ nhân đúng là quái vật, nóng thế này mà còn mặc nhiều quần áo, khó chịu chết mất. Đã một ngày rồi, sao bọn họ còn chưa tới tìm mình, chẳng lẽ trước kia Nha Nhi ăn nói lung tung với mình, hoặc căn bản không coi đây là một chuyện, nhưng với sự hiểu biết của mình với Nha Nhi thì sẽ không lừa gạt mình, nghĩ đi nghĩ lại càng thêm nóng ruột. Bực bội cởi ra mấy lớp áo, quạt lấy quạt để làm cho những sợi tóc trên trán bay loạn xạ.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Dạ Tiểu Nhụy quay đầu lại, hóa ra là nha hoàn của lão phu nhân.

Thư Kỳ lễ độ khom người.

"Tiểu thư, phu nhân nhà ta cho mời, xin mời tiểu thư đi theo nô tỳ."

"A ~" hừ hừ, cuối cùng cũng tới mời ta, không phải là Vương phi à? Sao lại giảm chức danh của chị, quả nhiên là muốn ngả bài rồi, ngay cả gọi cũng thay đổi. Dạ Tiểu Nhụy cười thâm và đứng dậy, sửa lại quần áo rồi đi theo.

Lại nói tại sao Thư Kỳ hiện tại mới truyền Dạ Tiểu Nhụy tới, là bởi vì bây giờ Vương gia đang tắm rửa.

Dạ Tiểu Nhụy đi theo Thư Kỳ qua một hành lang trồng toàn cây muối*, trong bóng đêm dưới ánh trăng màu trắng bạc có thể thấy rõ ánh sáng màu xanh của cảnh đêm, không nhìn thấy rõ bất cứ cái gì.

*Cây muối: tham khảo ở đây <http://www.doxuancam.com/blog/cay-muoi-o-hue/>

Đội nàng nhìn rõ cảnh vật ở chỗ đó thì đã đi tới một tiểu các.

"Lão gia ~ phu nhân ~ nô tỳ đã mang cô nương đến rồi ạ."

Theo ánh đèn bóng người trong nhà người từ từ phóng đại, cửa từ từ mở ra. Ánh sáng màu vàng chói mắt từ trong cửa thoát ra ngoài, trong bóng đêm bao phủ thạch đài làm kéo dài bóng người ngoài cửa, ánh nến trong nhà bập bùng bất định, tâm Dạ Tiểu Nhụy lóe lên vòng sáng càng thêm thấp thòm bất an, trong lòng rộn cả tóc gáy, bọn họ sẽ không giết người diệt khẩu chứ.

"Cô nương, xin mời." Thư Kỳ cười và dung tay ra hiệu cho nàng.

Dạ Tiểu Nhụy bất an bước vào nội đường, cũng không nhìn người bên trong người mà quan sát phòng trước.

Không phải rất rộng rãi, bố cục có phần giống Thanh Phong trai, bởi vì cũng là thư phòng nên ít gian hơn, giá sách bày ở trong đường, do là buổi tối nên trong phòng tối vài ngọn nến, bóng ở trên tường chồng lên nhau tùy theo vầng sáng mà lay động, làm cho lòng người thoáng một cái mà run rẩy.

Đội nàng quan sát xong, Liễu phu nhân đang ngồi ở trên tháp, đứng dậy đi đứng dậy và cười hiền hậu kéo nàng đến tháp ngồi.

"Cô nương, mời ngồi."

Dạ Tiểu Nhụy không biết nói gì với bà ấy. Ngoan ngoãn ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn Liễu phu nhân, lại nhìn Liễu Thừa tướng.

Thừa tướng đang ngồi ở một chỗ khác cũng đứng lên, phất tay áo sửa lại vạt áo rồi nói:

"Cô nương không phải căng thẳng, hôm nay lão hủ kêu cô nương tới, muốn xin lỗi cô nương vì Liễu phủ ta đã làm chuyện hoang đường, không có ác ý gì cả."

Vừa nói hai người già vừa nhìn nhau, hai người sánh bước khom người quỳ xuống, dọa Dạ Tiểu Nhụy sợ từ trên tháp đứng bật dậy, một tay nâng Liễu Thừa tướng một tay lôi kéo Liễu phu nhân: "Hai vị lão nhân gia, không cần như vậy, mau mau đứng lên."

Choáng nha quỳ xuống thì miễn đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện mới là vương đạo, hai người này mà quỳ xuống, không phải mình chết trước mấy năm à, làm cho nhân gia ngại chết.

Đỡ hai lão nhân dậy, Liễu phu nhân được đỡ dậy kích động cầm tay Dạ Tiểu Nhụy, cùng nhau ngồi lên tháp, khước mắt đầy nếp nhăn và nước mắt nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

"Cô nương, người thế này làm cho ta hai càng thêm xấu hổ, không đất dung thân. Cô nương ở vương phủ trôi qua có tốt không? May mắn là nha đầu Nha Nhi làm tốt, nha đầu ấy đã nói chuyện với cô nương rồi đi."

"Nha Nhi nói rồi, phu nhân không cần phải lo lắng cho Nhụy nhi, Nhụy nhi ở vương phủ coi như rất tốt." Nếu như các người giữ lời nói, ta nghĩ ta sẽ càng thêm tốt.

"Trôi qua tốt là được, nếu như có cái gì không hài lòng, hoặc thiếu cái gì, mặc dù sai sử Nha Nhi nha đầu tới đây." Liễu phu nhân vừa nói vừa từ ái vỗ tay đang được nắm trong tay bà.

"Không biết nhà Nhụy nhi cô nương ở phương nào, trong nhà còn có người nào, lão phu đi đón họ dàn xếp ở trong phủ, cũng dễ dàng cho cô nương ngày khác thăm thân nhân." Nói lời này chính là Liễu Thừa tướng.

"Không cần làm phiền Thừa tướng đại nhân, Nhụy nhi ở nơi này không phụ thân không mẫu thân chỉ một thân một mình." Nói xong trong mắt tràn ngập hơi nước. Nghĩ thầm nói thật đáng thương để cho bọn họ càng thêm cảm giác mình đã gây ra nghiệp chướng nặng nề.

"Thì ra là như vậy." Liễu Thừa tướng nắm chòm râu khe khẽ thở dài, tựa hồ mình không nên hỏi.

Liễu phu nhân vừa nghe cô nương này nói thân thế đáng thương, trong lòng đau nhức, đột nhiên hai mắt mở ra, lại một chuyện vui mừng, nhìn lão gia nhà mình:

"Lão gia, nếu Nhụy nhi cô nương không có phụ mẫu, không bằng mình nhận nàng ấy làm nghĩa nữ." Vừa nói lại nhìn Dạ Tiểu Nhụy với ánh mắt nhu hòa.

"Không biết cô nương có nguyện ý."

"Lão phu nhân, Nhụy nhi cầu còn không được, làm sao mà không muốn." Choáng nha ~ sao không đề cập đến những thứ như bạc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24

"Vây thì tốt, vây thì tốt."

"Vây Nhụy nhi cũng không khách khí nữa, khẩu lễ kính trà phụ thân mẫu thân."

Nha đầu vừa nói vừa cung kính bưng chung trà trên bàn cho hai vị lão nhân. 'Ai ~ nàng đảm lao phải theo lao, muốn bạc thì không thấy, thôi trước làm con gái người ta. Con gái nuôi Tướng gia, đây là một lợi thế tốt.'

Lão phu nhân nhận lấy trà nhấp một ngụm, đỡ Dạ Tiểu Nhụy trên đất đứng lên.

"Nhụy nhi mau mau đứng lên."

"Ân huệ của con chúng ta còn chưa báo đáp giờ được nhận con làm nữ nhi, thật là có phúc."

"Mẫu thân đừng nói vậy, là Nhụy nhi hưởng vẻ vang của tướng phủ." Cuối cùng cũng nhắc tới chuyện này.

Tướng gia ngồi trên tháp cũng mở miệng:

"Ngày đó phụ thân từng nói qua muốn đền bù cho con nhưng chưa có cơ hội. Chỉ cần vương phủ cần tướng phủ, chỉ cần Nhụy nhi nói yêu cầu chúng ta có thể làm được, nhất định làm theo. Hiện tại Nhụy nhi đã là nữ nhi của ta, lại đã thay Liễu Yên gả vào vương phủ, chúng ta chỉ có thể đảm lao phải theo lao. Nhưng nhớ lấy không thể tiết lộ thân phận, nếu không cả ta và con đều không bảo vệ được tính mạng. Hôn nữa cũng không thể hi vọng nhờ vả thánh thượng, tốt nhất nên hầu hạ phu quân tốt. Không thể đánh Vương gia giống như hôm nay."

Dạ Tiểu Nhụy khiêm tốn nghe, trong lòng lại oa oa kêu to 'mò hôi ~ mấy câu đầu ta thích nghe, người đã nói giữ lời vậy ta cũng bình an, nhưng là câu nói kế tiếp lão tử không thích nghe, đánh cái gì, rõ ràng chỉ một đám nhệ mã.'

"Vâng, Nhụy nhi sẽ chăm sóc tướng công thật tốt." Tại sao tới đây nàng luôn phải nghĩ một đằng nói một nẻo vậy? Thật phiền.

Thư phòng Tướng phủ ánh nến le lói, Dạ Tiểu Nhụy mặt ngoài hiền hoà, nội tâm phiền chán (vì phiền phức mà chán nản) cùng nói chuyện với hai vị lão nhân đối diện đèn, lúc này sự tình cũng không giải quyết được gì.

Lúc Dạ Tiểu Nhụy đứng dậy trở về phòng, ngoài cửa một bóng đen thoáng qua, trong cửa ba người cũng không phát giác.

Trở lại vương phủ

Dạ Tiểu Nhụy trong lòng ảo não không thôi, cảm hận tại sao mình sĩ diện như vậy, nói trực tiếp với ông ta là mình muốn bao nhiêu bạc không phải được sao, thật là lãng phí tính thần.

Nha nhi không rõ tiểu thư vì sao bức mình, vào trong phòng cũng không nói gì đưa cho tiểu thư lễ ra mắt của lão phu nhân, rồi rút lui đi ra ngoài.

Dạ Tiểu Nhụy thấy không có ai, đóng cửa lại chuẩn bị ngủ, điều chỉnh tâm tình không tốt.

Đi ngang qua bàn, tùy ý nhìn hộp gỗ trên bàn, nghĩ rằng chắc có vật gì tốt, không chừng có chút ít nhét kê răng, thật là càng nghĩ càng không thư thái.

Đi tới, ngón tay nhẹ nhàng nhướng lên, lật nắp hộp bằng gỗ ra, một đồng bạc sáng rọi đập vào mắt.

Trời ạ ~ là bạc. . . Quá nhiều bạc. . .

Lại mở một hộp khác ra, trời ạ ~ tất cả đều là vàng nguyên bảo, hơn nữa vàng bạc nguyên bảo có điều khác biệt với nhận thức của nàng, mỗi đỉnh nguyên bảo không có hình dáng giống trong truyền thuyết, nhưng giữa đỉnh nguyên bảo có khảm bảy viên trân châu, nhìn trân châu sáng bóng này tuyệt không phải loại trân châu bình thường, gắn ở giữa nguyên bảo trông chói mắt.

Lại mở một hộp khác ra, tất cả đều là châu báu đồ trang sức.

Người nào đó ở trong lòng vui vẻ được nâng lên hoàn toàn.

Thì ra là hai lão nhân gia hào phóng thế, là nàng trách lầm hai người, xem ra nhận cha nuôi mẹ nuôi này rất đáng giá.

Tay trái nàng một rương, tay phải một hộp khiêng nằm dài trên giường, khuôn mặt thỏa mãn tiến vào mộng đẹp.

Mấy ngày kế tiếp vẫn mưa dầm liên tiếp, làm hại Dạ Tiểu Nhụy muốn ra cửa tiêu tiền cũng không thể tiêu. Lại qua mấy ngày, mưa cuối cùng cũng tạnh, mặc dù ngày ngày trời mưa khiến khí trời mát mẻ, nhưng dù sao vẫn là mùa hè, cả ngày sống ở trong nhà đâu không tránh khỏi cảm thấy buồn tẻ.

Đội mưa tạnh, Dạ Tiểu Nhụy trốn ra nơi khác, đi dạo giải sầu trong đình viện vương phủ.

Này đêm. . . Mặc dù mưa đã tạnh, nhưng mây đen đầy trời vẫn không tan ra, bầu trời bao la xen lẫn tí ti trăm muộn, bao phủ cả vùng đất. Một tia ánh trăng cũng không chiếu xuống được.

Bị nước mưa dội xuống khiến mặt đất dính dính, làm cho lòng người ta cũng dính theo. Dạ Tiểu Nhụy một thân một mình đi trên đường đá cuội nhỏ ở trong vườn, nghĩ tới nhà, người thân, bạn bè ở thế kỷ 21. Bỗng nàng cảm thấy rất cô đơn, cảm thấy không có chỗ nương tựa, hoa cỏ đầy vườn tựa hồ hiểu được tâm tư người trong đêm, giọt thủy châu trên lá cây xao động, giống như nước mắt cô đơn, một giọt lại một giọt dọc theo lá nhọn rơi vào bùn đất, không tiếng động đập vào nội tâm người đi đường.

Bên đường lá chuối cũng bị nước mưa đánh cho ủ rũ cúi đầu.

Chậm rãi rung chuyển mấy cái, vài giọt mưa rơi vào trán nàng, lạnh như băng làm cho người ta có chút lạnh tâm.

Nàng dừng bước, ngẩng đầu lên, nhìn đỉnh đầu lá chuối xanh biếc. Nhìn qua khe lá bầu trời đêm xanh đen, nội tâm nhiều ngày tích tụ buồn tẻ và hiu quạnh giãn ra, lá chuối tàn tạ giống như tri âm, hiện ra sau cơn mưa ngày hè rã rời.

Bỗng lá chuối dừng lại run rẩy, thật nhiều nước mưa rơi xuống, giống như có đồ vật gì ở trong rừng chuối toán loạn, chỉ nghe thấy thanh âm a a a khi có khi không, dần dần trở nên càng lúc càng to, đột nhiên một vật thể màu đen khổng lồ từ trong cây thoát ra, ngã ở dưới chân Dạ Tiểu Nhụy, dọa cho nàng sợ suýt ngất xỉu, thanh âm trong cổ họng cũng không có cách nào phát ra, chỉ là瑟瑟 nhìn vật dưới chân.

Trong bóng đêm nhìn ra là một người, một nam nhân, một nam nhân rất cao lớn, một nam nhân mặc áo tơ màu đen.

Dạ Tiểu Nhụy hoảng hốt di chuyển bị bàn tay hắc nắm chân phải, nhưng mà vừa mới di chuyển, tay của người kia bỗng dùng sức kéo giày thêu của nàng lại. Lúc này trên bầu trời áng mây đã tan ra, ánh trăng xuyên qua tầng mây chiếu sáng khắp nơi, Dạ Tiểu Nhụy sợ ngồi xổm người xuống, nhờ ánh trăng có thể nhìn thấy tay hắc hiện đầy vết máu năm chặt giày. Máu dọc theo ngón tay nhuộm giày thêu màu trắng của nàng thành một đóa hoa hồng chói mắt.

Nàng khiếp đảm lấy tay đẩy hắc ra, không có động tĩnh.

Coi lại nhìn toàn thân hắc, giống như ngủ bị té nhào xuống đất, nhưng không buông chân nàng ra, giống như níu lại cứu mạng hắc. Cuối cùng nàng nhìn về phía gò má bị sợi tóc che đi, dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt ra sợi tóc che khuất dung mạo.

Lại một vị nam tử tuyệt sắc nhảy vào tầm mắt, chóp mũi cao thẳng, thoáng nhìn lông mày nhỏ nhắn như kiếm khắc trên trán, mí mắt thâm thúy nhắm chặt, lông mày dài khẽ run rẩy do khắp người đau đớn truyền lại. Môi mỏng mím chặt, khóe miệng có chút máu chảy xuống cằm, mặt không có chút huyết sắc nào càng thêm chút màu sắc.

Dạ Tiểu Nhụy nhất thời không biết như thế nào cho phải, đây là tình trạng gì? Nhìn dáng vẻ của hắc hình như là bị thương và còn rất nghiêm trọng, làm sao bây giờ, nàng nên làm cái gì bây giờ.

Nghĩ nghĩ, dùng sức đặt tay trước ngực hắc, ấn xuống, lại ấn xuống. Nàng kiên trì bền bỉ, cuối cùng lật người lực lưỡng này lại.

Dạ Tiểu Nhụy định thần nhìn lại, trời ơi. Hiện tại dưới chân nàng không phải là nước mưa, tất cả đều là máu, hơn nữa còn đang tiếp tục lan ra.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, người dùng chết á..., hơn nữa người sắp chết còn là một mỹ nam.

Thử dùng sức kéo cánh tay lên, nhưng dùng sức ra sao cũng vẫn bất động, người thì không kéo được ngược lại nào sau bị đập mấy cái dưới đất, vang lên phịch phịch.

Dạ Tiểu Nhụy càng thêm rối loạn, ảo não đứng lên rồi cời xiêm y và xắn ống tay áo lên. Nàng không tin nàng không kéo nổi, cắn chặt răng lần nữa nâng bàn tay to của hấn khoắc lên trên vai, dùng sức kéo kéo kéo kéo đứng dậy.

O o ~ trời ạ trời ạ ~ cuối cùng là kéo được rồi, thiếu chút nữa làm cho nàng mệt lả. Tên này không có chuyện gì hay sao mà đánh nhau, nếu đánh nhau sao không đánh thẳng, đánh không thắng còn chưa tính sao lại cao lớn như vậy, hai người cứu hấn là nàng không khiêng nổi. Liều mạng thờ hồn hèn hóp vài hóp, cái tay gầy gầy tóc đen trên trán bị dính nước mưa ướt nhẹp mà rũ xuống, vừa di chuyển tới phía trước vừa động viên cho mình, cố gắng lên cố gắng lên Dạ Tiểu Nhụy.

Tiến đến gần một đoạn đường tối om, cuối cùng là cách ngôi nhà mình không xa nữa, nàng ở trong lòng âm thầm tăng thêm sức lực.

Lúc này Nha nhi từ đầu một hành lang khác đi tới tìm kiếm tiểu thư, giật mình loáng thoáng nhìn thấy bóng người di chuyển phía trước, nhìn kỹ mấy lần mới nhìn rõ là hai người, hơn nữa một người là tiểu thư nhà nàng.

Vội vàng chạy tới. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25

“Tiểu thư người này là...”

“Ai ...Nha Nhi, ta mệt chết được ... Mau tới ... đỡ giúp ta...”

“Tiểu thư, người này là ai nha?”

Dạ Tiểu Nhụy trong lòng phát điên, “Nha đầu chết tiệt, còn không tới giúp ta, hỏi đông dài làm chi, ta mệt chết đi được.”

“Làm sao biết, đột nhiên té dưới chân ta, hình như là bị trọng thương, Nha Nhi, mau giúp ta nâng vào trong nhà.”

Nha Nhi vội vàng đỡ tên quái vật khổng lồ từ trong tay tiểu thư, lão đảo đỡ hấn tựa vào thành ghế ngoài hành lang, thờ hồn hèn nói.

“Tiểu thư ~ không thể đưa hấn về phòng, nếu để Vương gia biết, không hồ nháo lên mới làm lạ. Nếu để Thôi ma ma biết, bà ta không thừa dịp gõ trống khua chiêng làm âm lên, đang lo không nắm được thóp của người, nếu tiểu thư không an phận, tuân thủ nữ tắc, khi đó tiểu thư biết làm sao xử lý.”

Nghe xong lời Nha Nhi nói, Dạ Tiểu Nhụy quả thật cảm thấy có đạo lý, xã hội phong kiến này rất coi trọng danh tiết, nói không chừng sẽ ném nàng vào lồng heo cho trôi sông. Cứu hấn có khi lại rước họa vào thân.

“Vậy người nói nên làm thế nào, thương thế của hấn nặng như vậy, nếu để hấn chết, chúng ta cũng khó an lòng.” Đáng tiếc cho gương mặt đẹp.

“Tiểu thư không bằng đầu tiên chúng ta kiêng hấn đến phòng củi sau hậu viện, vừa hay phòng củi cũng có giường hư, trước tiên để hấn ở đó. Đêm nay giúp hấn lau miệng vết thương, ngày mai thì kêu một thầy thuốc đáng tin cậy đến xem cho hấn, người xem như thế có được không?”

“Ừ ~ chuyện tới nước này cũng chỉ có biện pháp đó.” Dạ Tiểu Nhụy nói xong, đứng lên đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt tuấn tú đang mê mẩn bất tỉnh, thở dài: “Mỹ nam ~ Ta đã cố hết sức, nếu người chết thì đó là người tự xui xẻo.”

“Tới đây! Nha Nhi giúp ta... A.. cố lên”

A ... a ~ cuối cùng cũng khiêng lên được

“Nha Nhi đưa hấn qua bên kia?”

“Tiểu thư, bên trái.”

Hai người gắng sức đưa hấn tới phòng chứa củi. Dạ Tiểu Nhụy chống đỡ sức nặng trên vai, miễn cưỡng vuron một chân, cố hết sức đập cửa một cái. Một lớp bụi bay xuống, từ trong phòng phả ra mùi ẩm mốc lâu ngày, nàng khó nhịn hắt hơi một cái.

Đi vào trong phòng, Nha Nhi móc từ trong ngực ra que đánh lửa, soi sáng căn phòng. Chỉ thấy tạp vật lộn xộn khắp phòng, chẳng đầy mạng nhện, phía góc phòng rom rạ chấp đống trên tấm ván giường, hai người hợp lực kéo hấn tới bên giường, rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

Vừa được thả lỏng đôi tay, Dạ Tiểu Nhụy đã mệt mỏi ngã xuống đầu giường, động tác quá lực làm cả khung giường rung động.

Nha Nhi cầm que đánh lửa, soi nam từ trên giường, nhẹ nhàng lật đồng quần áo rách mướp trước ngực hần lên, mới đập vào mắt nàng đã run sợ rút tay, che miệng lại. Dạ Tiểu Nhụy nhìn thấy Nha Nhi bị dọa mất hồn, cũng tò mò bước qua.

Hoảng hốt lên tiếng.

“Trời ơi” Thật sự là vô cùng thê thảm.

“Tiểu thư nhỏ giọng chút thôi” Nha Nhi vừa nói, vừa dùng tay đưa lên miệng làm ám hiệu, rồi thì thầm:

“Tiểu thư, Nha Nhi trở về lấy ít thứ, qua phòng thuốc lén trộm ít thuốc cầm máu giải độc, người ở đây chờ Nha Nhi nha.”

Nhìn người trên giường vết thương huyết nhục mớ hồ Dạ Tiểu Nhụy gật đầu, chờ Nha Nhi ra ngoài, nàng mới đứng lên đến trước mặt hần, liếc mắt nhìn gương mặt tuấn tú trắng bệch như tờ giấy, lại nhìn vết thương trước ngực.

Rất khủng bố, trên người hần không có chỗ nào là lành lặn, khắp nơi đều là vết thương. Đặc biệt là bên tay trái, ít nhất có mấy chục vết rách, thịt lộ ra ngoài, bên trong máu đỏ tươi trào ra như suối, khó trách ban nãy trên sàn đều là máu tươi, nếu không hôn mê, bị nàng chen ép như vậy thì đau thế nào nữa.

Nàng cẩn thận khẽ gỡ từng lớp vải rách, theo khe áo hàng loạt vết thương đập vào mắt, mới có, cũ có. Lúc này Dạ Tiểu Nhụy cũng không rõ vì sao mình lại đau lòng thay hần, trong tâm ngập tràn chua xót, nước mắt đã ngập tràn khóe mi.

Nàng nhẹ nhàng, cẩn thận cời từng lớp y phục trên người hần, lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt hần.

Kỳ thật trên trán nàng từ lâu cũng đầy mồ hôi, tóc bị dính nước mưa, lôn xộn dán trên mặt, y phục trên người cũng dơ không chịu nổi, ướt đầm loang lổ đầy máu tươi.

Lúc này, cửa phòng cũng chậm chậm mở ra, Nha Nhi ôm một đồng vật phẩm trộm được tiến vào, thả trên chiếc bàn cũ nát, thở hổn hển tiến lên.

“Tiểu thư ... người đem nến châm lên, Nha Nhi sẽ chuẩn bị nước ấm cho công tử.”

“Ừ”

Nha Nhi lấy nước trở về, rồi bắt đầu cẩn thận giúp hần lau miệng vết thương, giống như sợ kinh động đến chủ nhân vết thương, tiểu nha đầu cần khăn mà tay vẫn run lên không ngừng.

Dạ Tiểu Nhụy thấy thế liền tiến lên.

“Nha Nhi, để ta làm”

“Tiểu thư, việc này...”

“Không sao, tiểu thư người trước kia cũng thường xuyên làm chuyện như vậy” Trước kia nàng cũng thường xuyên đánh nhau, dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ, chỉ là lớn như vậy nàng đây là thấy lần đầu tiên, tiểu nha đầu nhất gan như vậy, không biết lau đến khi nào.

Lau tới lau lui, giặt sạch mấy chậu máu, cuối cùng cũng tẩy xong miệng vết thương, nhìn qua cũng không đáng sợ như tưởng tượng.

“Nha Nhi, mở thuốc ra, đem cái bình này cho ta”

“Dạ, tiểu thư”

Dạ Tiểu Nhụy cẩn thận đắp thuốc giúp hần, kêu Nha Nhi đỡ hần dậy để tiện băng bó. Hai người làm xong người đã đầy mồ hôi, cả người còn dơ dáy hơn kẻ nằm trên giường

Hai người đồng thời đưa tay xoa mồ hôi trên mặt, nhìn nhau cười.

Dạ Tiểu Nhụy mở miệng: “Máu tạm thời ngừng chảy, hiện tại chỉ cần ngày mai kêu thầy thuốc tới xem một lượt, chúng ta đã cố hết sức rồi, sống hay chết phải xem vận may của hần thôi. Nha Nhi, hôm nay thực sự là cảm ơn người”

“Tiểu thư, người nói cái gì vậy, đây là việc em nên làm, tiểu thư là người tốt, tiểu thư tính tình lương thiện, sau này nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi”

Vậy sao? Ha ha, nàng lương thiện sao? Hình như là có chút, từ khi trở về cổ đại, tâm tính cũng từ từ thay đổi, có chút không giống chính mình, trước kia, nàng sẽ không rời hơi quan tâm đến việc không đâu, có lẽ vì nàng đang ở một thế giới khác, mới bắt đầu quan tâm đến sinh tử của người khác.

“Đúng vậy, ngày ấy nếu không phải tiểu thư ra mặt giúp Nha Nhi, Nha Nhi không chừng không đứng đây nữa rồi, còn hại tiểu thư đắc tội với Thôi ma ma, từ ngày ấy, trong lòng Nha Nhi đã coi tiểu thư là chủ tử của mình rồi.”

“A ~ Trước kia người không xem ta là chủ tử ?” Dạ Tiểu Nhụy nghiêng ngả hỏi ngược lại.

“A ~ Không có không có, Nha Nhi nói là về sau coi tiểu thư là chủ tử, sau này Nha Nhi là người của tiểu thư.”

“Nha đầu ngọc” Nàng cười nhẹ, vuốt má nha đầu.

Hôm nay, trong lòng nàng có chút trầm lắng, có chút bất đồng ngày thường, có lẽ mưa quá dài, có lẽ lòng nàng thanh tĩnh, cũng có thể nàng mãi mãi không thể trở về được thế giới bên kia. Nhìn người nằm trên giường, nhớ tới tướng công ngọc ngà của nàng, thế giới này lắm chuyện đa đoan, nhân tình thế thái, mỗi người đều dựa vào chính mình để sinh tồn, Có lẽ con người thực sự có thiên mệnh, cũng không biết tương lai ngày mai sẽ thế nào? Giống như nàng tới thế giới này, ngay cả sinh mệnh cũng không thuộc về mình nữa.

Nha Nhi nhìn tiểu thư ngây người, trầm nghĩ, có lẽ tiểu thư mệt mỏi.

“Tiểu thư, đã trễ thế này, người về trước đi, chỗ này để nô tỳ coi là được rồi, bằng không vương gia lại đi tìm người thì không hay.”

Bị nha đầu nói thế, nàng cũng cảm thấy đôi chút mệt mỏi, Dạ Tiểu Nhụy liếc người đang mê man trên giường, quay đầu nói với Nha Nhi:

“Có lẽ hần nhất thời cũng không tỉnh lại được, người cũng nghỉ ngơi đi, nếu hần tỉnh thì gọi ta”

Nha Nhi cười cười gật đầu, nàng vừa đi ra ngoài, đột nhiên có cảm giác giống như già đi vài tuổi, nếu cha nàng nhìn thấy nàng bây giờ, nhất định sẽ đột pháo chúc mừng.

Dạ Tiểu Nhụy kéo thân mình mệt mỏi theo đường mòn trở về.

Bầu trời đêm mùa hạ kéo dài vô tận, như thể tấm thủy tinh xanh treo vô số ngôi sao, ánh trăng tròn vàng vạc trên cao, hoa lệ trong màn đêm rục rờ.

Trên nóc vương phủ, một hắc y nhanh lẹ nhảy xuống, một bước nhảy nhanh chóng hòa vào bầu trời đêm, thân thể uyển chuyển về lên một đường cong xinh đẹp, ánh trăng vàng nhạt cũng bị kéo một vết dài. Hần tựa như là hắc bào, từ trên nóc nhà trườn xuống, càng lúc càng khuất xa. Cuối cùng chậm rãi dừng lại trước một tòa miếu trong rừng sâu.

Bóng trắng sừng sững trước đêm, vạt áo bay bay để lộ thân hình vạm vỡ, nghe được phía sau có tiếng vang, hần hạ mảy ngứa đầu chậm chạp xoay người lại, đôi mắt phượng mê người mang theo chút hân ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26

Một bóng đen từ trong chỗ sâu rừng cây nhảy xuống, cuối cùng nhảy một cái nhẹ nhàng đến trước mặt hần, chỉ thấy người này một thân áo tơ trắng, cầm trong tay bảo kiếm, tay trái bắt chuôi một chân quỳ đứng thẳng.

"Vân Phi bái kiến chủ tử!"

"Đứng lên nói chuyện!" Nam tử áo trắng biết người tới là ai, ánh mắt mềm mại xuống chút, nhưng không để thấp cảnh giác.

"Vâng chủ tử." Vừa nói Sở Vân Phi vừa đứng dậy, tiến lên một bước hai tay chống quyền nói:

"Chủ tử ~ Vân Phi hỏi thăm xung quanh, không tiếc mời người giang hồ song cũng không truy xét được bất kỳ tin tức gì có liên quan đến vương phi, không cách nào tìm được thân phận thật. Vân Phi mấy ngày nay trở lại tướng phủ, cũng không nghe được bất kỳ thông tin liên quan tới thân thể Vương phi, ngược lại Vân Phi sử dụng kiếm uy hiếp quản gia tướng phủ, mới biết Vương phi được đại thiếu gia Liễu gia Liễu Mạc Vân tự mình nhặt được trong vườn, đúng ngày đó là ngày Ngũ tiểu thư Liễu phủ xuất giá lại cùng nam tử bỏ trốn, cho nên dưới tình thế cấp bách mới tìm người thế thân. Hơn nữa lúc ấy Vương phi còn ngủ mê không tỉnh, mình trên kiệu hoa cũng không biết. Những cái khác lão quản gia cũng không biết, nhưng hôm qua Vân Phi núp ở thư phòng tướng phủ mới biết được Vương phi không có phụ mẫu, là một cô nhi."

"Cô nhi?" Nam tử áo trắng như sương mây nhẹ nhàng hỏi ngược một câu, thấy Vân Phi gật đầu hần chậm rãi xoay người, nhìn lên trăng sáng trên bầu trời tiếp tục hỏi:

"Mấy ngày nay hoàng cung có động tĩnh gì không."

"Chủ tử, tạm thời không có."

Nam tử áo trắng khoe miệng hiện ra một tia châm biếm, nói ra lời cũng mang theo chút châm chọc.

"Ồ ~ chẳng lẽ yêu phụ kia đã bỏ đi rồi hả ? Hoặc là đang tiến hành âm mưu lớn hơn!"

Hắn lại phân phó: "Hoàng cung có xao động người phải theo sát, người mau trở về đi, chuyện Vương phi không cần tra nữa."

"Dạ! Chủ tử"

Sở Vân Phi nhận được phân phó từ chủ tử chấp tay lần nữa, dứt lời thân thể vọt lên trên, giống như lúc tới biến mất ở trong rừng.

Quang cảnh cánh rừng đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng dạ điều rợn mình, nam tử áo trắng xoay người cau mày, nhìn chỗ sâu trong rừng cây, đi về phía trước một tay tùy ý vung, hai quả ngân châm từ lòng bàn tay hắn cấp tốc bay ra, tinh chuẩn bắn về phía chỗ phát ra âm thanh, nhất thời ồn ào âm thanh ‘ùng ực ừng ực’ dừng lại, chỉ nghe trong rừng truyền đến hai nơi vật nặng rơi xuống đất.

Khóe miệng mang theo một nụ cười tà ác, kiễng mũi chân, bay vọt tới vương phủ.

Đề ngừa người khác hoài nghi, Dạ Tiểu Nhụy trở lại trong phòng rồi cởi luôn áo khoác có vết máu ra.

Sau đó gọi nha đầu Phán Xuân chuẩn bị cho mình nước tắm rửa, một người ngồi ở trên ghế, nhìn tiểu nha đầu đi toilet đi lui đổ nước trong bồn tắm, bỗng cảm giác có chút kỳ quái, tại sao hôm nay tên ngốc không tới tìm nàng? Hơn nữa bây giờ còn không trở về phòng. Trong lòng tuy có chút nghi ngờ, lại nghĩ có lẽ là có chuyện đi, nhưng hắn có thể có chuyện gì? Lười phải nhớ hắn! Hắn không đến phiên nàng chính là vạn phúc.

Giương mắt thấy nước đã chuẩn bị tốt, liền đứng dậy đi tới sau tấm bình phong, phân phó nha đầu thôi lui, tự mình đứng ở bồn trước lười biếng cởi vật áo.

Phán Xuân xách theo thùng gỗ ra cửa đúng lúc đụng phải Vương gia trở về phòng, vốn là nàng muốn nói, lại bị Hách Liên Dận Hiến cười khẽ ngăn lại.

Hách Liên Dận Hiến nhìn thấy nha hoàn trong tay xách thùng gỗ, khẳng định nương tử đang tắm.

Nam nhân mà. . . Coi như là tên ngốc cũng không quên hắn là nam nhân nha, tên ngốc cũng là nam nhân có ham muốn chiếm giữ, đang ở thời khắc kích động lòng người thế này hắn đương nhiên phải linh com (thông minh) chứ.

Nhanh chóng đóng cửa phòng! Người nào đó ngậy ngốc lên lên lút lút chạy đến sau tấm bình phong, đúng lúc nhìn thấy nương tử cởi sạch sẽ, trống trơn đi vào thùng tắm.

Trên khuôn mặt trẻ con đáng yêu cười đầy xấu xa, chính mình cởi hết ra cởi sạch trơn rồi phi thân vào.

Bùm~ nhảy vào trong nước.

Bởi vì thân thể mềm mại nên không bắn nhiều bọt nước ra ngoài, chỉ có ít nước ‘bộp bộp ~’ rơi xuống đất.

Dạ Tiểu Nhụy mệt mỏi cả đêm, vốn định ngâm mình trong thùng nước nóng, kết quả mới nhắm mắt lại thì bị một con vật khổng lồ từ bầu trời ‘bùm’ một tiếng rơi vào, dọa nàng sợ đến hồn bay phách tán. Tối hôm nay nàng chưa có nghỉ ngơi đâu.

Vốn ý thức cảnh giác nàng đã kém, đi bộ đụng phải người nào cố ý không lên tiếng thì là ai cũng sẽ bị hù dọa, cộng thêm bây giờ nàng đang trần truồng, bảo nàng đi đâu tìm đồ để che chắn? Nghĩ tới thế, dưới tình huống này nàng đứng cũng không được ngồi cũng không xong, người mệt mỏi, trái tim yếu đuối và rất dễ dàng mất không chế, đặc biệt là gặp phải chuyện không hài lòng, con tức tất nhiên xông thẳng lên, bây giờ nàng rất rất rất tức giận, giờ hai tay trong nước lên đánh lung tung loạn xạ, bọt nước bắn tứ phía. Nàng hét lên với Hách Liên Dận Hiến:

"Tên biến thái này! ! Mau cút ra ngoài cho ta."

Người nào đó làm bộ không liên quan đến mình, biểu tình rất cao hứng.

Biến thái?

Không hiểu!

Cút ra ngoài?

Nghe được!

Nhưng Hiến nhi mới không để ý nương tử hung dữ đâu, dù thế nào đi nữa hắn đã thành thói quen với mụ la sát đáng yêu này, ai ~ làm sao mới tốt đây? Nàng càng mắng hắn, hắn lại càng thích.

Hắn thích nàng!

Thế nào đi nữa cũng thích nàng!

Chừng thích nàng!

Nàng mặc quần áo. . .

Thích!

Không mặc quần áo. . .

Dĩ nhiên càng thích!

Mang theo một tia cười xấu xa, thấy nương tử đang mơ hồ lơ lửng trong nước hần len lén liếc hai khóa tròn tròn, có chút ngượng ngùng:

"Nương tử ~ Hiền nhi chưa tắm, nương tử tắm Hiền nhi muốn tắm cùng, nàng xem ta đã coi hết rồi nè." Vừa nói vừa vui vẻ vỗ lồng ngực, cảm giác mình coi quần áo rất đáng tự hào.

Dạ Tiểu Nhụy choáng nha ~ choáng nha ~ choáng nha ~ trong lòng đã sớm ngũ vị tạp phần, dòi sông lấp biển! Hần rất ngốc, rất ngây thơ, rất vô địch. Nàng đành chịu! Nàng bắt lặc! Nàng thật thật không biết đối phó tên ngốc này thế nào lại còn cộng thêm cái tính vô lại nữa chứ.

Yên tĩnh trong chốc lát, ảo não liếc lồng ngực hần, đúng ~ người đúng là có lòng trước! Nhưng bây giờ không phải là thời điểm thưởng thức, nàng đang rất tức giận, nàng đang suy nghĩ làm sao mới đuổi hần đi được.

Vừa rồi đã trút hết bức tức, nàng có chút mệt mỏi. Hiện tại ngay cả nhìn cũng lười nhìn hần, đầu còn hơi sưng mà nổi giận, càng không lòng dạ thành thoi cùng hần chơi thái cực. Dù sao người hần đã sớm bị xem sạch bách, về phần hần đối với nàng đã làm gì chỉ có hần mới biết, nàng lười phải so đo. Nếu không còn hơi sức nổi giận, vậy thì không nên giận. Xem tình hình thì mạnh bạo không được rồi, thôi chính mình hao chút tinh thần vậy, dùng cách khuyên nhủ.

Về mặt nhu hòa, giọng nói uốn éo ôn ền:

"Tướng công nha ~ người đi ra ngoài có được không, người như vậy làm người ta xấu hổ, chỉ cần người đi ra ngoài về sau cái gì nương tử cũng theo người."

"Có thật không?" Hách Liên Dận Hiền nghe nương tử nói gì cũng sẽ đáp ứng hần, lập tức thôi vẫy hai tay.

"Đúng vậy đúng vậy ~" Dạ Tiểu Nhụy cười thật ngọt ngào, thật đáng yêu, rất thuần khiết, mắt to chớp chớp.

Bộ dáng kia có thể mê đảo một đám tựa như bầy trâu đực.

Hách Liên Dận Hiền áp a áp ứng nói: "Quá tốt, hiện tại ta. . . sẽ phải. . ."

"Vậy nương tử sẽ phải hôn hôn. Nhé ~~~" cái nút (chỗ lý thú nhất, hấp dẫn nhất trong tiểu thuyết, hí kịch, cũng ví với mẩu chốt sự việc) từ từ bán qua, đột nhiên hần nói xuất hiện ở nội tâm nhu cầu cấp bách phải hơn cầu xin, nói xong vui vẻ chu môi ra.

Dạ Tiểu Nhụy nghe hần rử rí nói thì không nhịn được, không khống chế được cơn tức, lại một lần nữa không cách nào khống chế xông thẳng lên ọt vọt lên tận trời.

Bà nó !!! Nàng không cách nào nhịn được! Nàng thật sự không nhịn được! ! !

Tay phải ấn núp trong nước dùng hơi sức toàn thân còn sót lại, bỗng một quyền vung lên, từng tầng tầng bọt nước bắn lên.

Đang lúc tay đánh đến má trái hoàn mỹ của Hách Liên Dận Hiền thì đầu Hách Liên Dận Hiền thanh nhả nghiêng nghiêng sang trái, Dạ Tiểu Nhụy vung quả đấm thì ở giữa không trung bị một bàn tay thật to vững vàng nắm trong lòng bàn tay.

"Nương tử ~ người không ngoan a, lại muốn đánh tướng công, hơn nữa mỗi lần đều là chiêu này, rất nhiều lần ta để yên cho nàng." Hách Liên Dận Hiền nói xong mặt cười đùa nhìn nương tử, hàm răng lóng lánh trắng nõn mang theo tí ti đáng yêu hiện ra bên ngoài, lấy làm vinh dự khoe với người nào đó.

Dạ Tiểu Nhụy ra tay không được, giận sôi lên! Trợn mắt nghiêng răng nhìn hần chăm chăm, ngang ngược lôi cái tay bị hần cầm ra nhưng vô dụng! ! ! Dùng sức đến mấy cũng không rút ra được, vậy thì dựa vào tay khác tới giúp nàng hả giận, nhưng Hách Liên Dận Hiền lại nhanh hơn nàng một bước, diềm nhẹ hai cái ở trước ngực nàng.

Dạ Tiểu Nhụy phát giác mình không thể nhúc nhích được, lúc này nàng mới bắt đầu thấy kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 27

Không nghĩ tới tên gốc giữ được hai tay mình, ở trong lòng tê tâm liệt phế quát: ‘Hắn! ! ! Tuyệt đối tuyệt đối không phải là tên gốc!’

Hách Liên Dận Hiên nhìn thiên hạ giận mà không thể phát tác được, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, từ từ từ càng tiếp cận càng gần.

Hai tay Dạ Tiểu Nhụy không thể động đậy, một tay giờ lên không trung, một tay hơi nâng, mà biểu hiện giống như công chúa thiên nga trong hộp âm nhạc, nhưng con này không bay nổi, giương con mắt lên nhìn nguy hiểm từng bước tiến lại gần.

Tâm tình phát điên quất thẳng tới.

Hách Liên Dận Hiên từ từ tiến tới bỗng dừng lại, mắt phượng sụp xuống, nhìn chăm chăm bộ ngực của nàng.

Mắt Dạ Tiểu Nhụy nhìn theo tay hắn càng tiến gần khóa tròn tròn càng trừng càng lớn. . . hắn muốn làm gì. . . Trời ạ! ! Đùng. . . hu hu ~

Bàn tay to từ từ đưa tới bộ ngực nàng, đi tới dưới cổ, nhưng chỉ đặt lên vai nàng, mũi người được mùi hương nhẹ nhàng, Hách Liên Dận Hiên hơi vênh mũi trông lên có một chút tà ác và đùa bỡn.

Thiên hạ bị sợ lúc này mới thở phào một hơi! Nhưng không đợi nàng thư giãn tí xíu. . .

Chỉ thấy người nào đó từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhu tình, trong mắt tràn nhu tình mật ý.

Nhưng Dạ Tiểu Nhụy xem đây là một loại biểu hiện của ham muốn tình dục!

Hắn phát thủ tính rồi. . . hu hu ~ nàng lại không thể động, nàng bây giờ chỉ có thể trợn mắt liếc xéo, mơ hồ muốn lãng trí mặt hắn. Trên mặt đang cười tà chớp mắt chuyển thành cười quyến rũ mê hoặc, môi mỏng kêu gọi cong lên, đầu lưỡi mềm mại ướt át, men theo cằm nàng từ từ liếm láp lên. Từ từ đi tới, nhẹ nhàng thổi khí vào tai nhuyễn ngọc ôn hương (cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp), khiêu khích toàn thân làm Dạ Tiểu Nhụy run lên, nhẹ nhàng nói:

"Nương tử, tư thế này vừa đúng để cho ta ôm ôm, ta muốn ôm nàng, nàng không để ý chứ, ta ôm nha."

Nói xong một tay hắn quấn vòng eo thon của nàng ôm vào trong ngực, người khác phái và sự tiếp xúc của da thịt hấp dẫn nhau làm cho người mềm nhũn, tê tê dại dại, khoái cảm từ bên hông, bụng dưới, trái tim tản ra.

Hách Liên Dận Hiên vui vẻ ôm nàng, mà nàng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm mắng to.

Đột nhiên đầu người nào đó từ từ nâng lên tựa vào bả vai nàng, hơi thở nhỏ nhẹ hôn lên cổ, khuôn mặt nàng, theo động tác hắn di chuyển, cuối cùng hơi thở hai người quấn lấy nhau, chớp mũi chạm đôi lập nhau.

Dạ Tiểu Nhụy hối hận mình mới vừa rồi liều lĩnh, nàng bây giờ giống như bị cực hình, vừa buồn ngủ, vừa bị quấy rối tình dục. Thật là muốn trực tiếp ngắt đi thôi, nàng thực sự rất mệt mỏi! Rất muốn đi ngủ! Hai mắt to mệt mỏi miến cưỡng mở ra, trong mắt phản chiếu dung mạo hắn đáng yêu tà mị, giống như đang ở trong mộng, thầm kín thở dài: hắn đáng ghét thật đẹp mắt, nàng sớm đã phát hiện ra, hơn nữa lúc này đây nàng cũng không ghét hắn dựa gần. Nhưng bây giờ nàng không có hơi sức mà thương thức.

Ẩn ẩn trong mắt hắn là sự lười biếng, mí mắt híp lại, lông mi dài chớp quyến rũ và lười biếng, thôi miên mắt nàng làm nàng không phân biệt được đâu là hiện thực đâu là mộng. . .

Nàng nhắm hai mắt lại.

Hách Liên Dận Hiên càng đến gần nàng, tìm đập càng nhanh, xen lẫn chút áp lực và bất an, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập và đứt đoạn.

Người mùi thơm cơ thể, hương tóc nàng làm suy nghĩ của mình mê loạn.

Mang theo tí ti say mê lưu luyến càng đến càng gần, nhìn nàng nhắm mắt lại, hắn cũng nhắm mắt lại. Môi mỏng gọi cảm chạm vào môi nàng, môi khẽ mở ra lộ ra hơi thở của đàn ông, Hắn từng chút từng chút nhẹ nhàng, khẽ chạm rồi liếm láp, dần dần từ khẽ chạm biến thành mút, hôn triền miên khiến ngọn lửa dục vọng bị thiêu đốt điên cuồng.

Nụ hôn của hắn càng hôn càng sâu. Tay của hắn càng ôm chặt hơn, giống như hận không đưa khả nhân nhi vào trong cơ thể của mình.

Dạ Tiểu Nhụy hôn trong khi rất mệt mỏi rất buồn ngủ, nhưng nàng đáp lại nụ hôn của hắn, phản ứng của nàng làm cho hắn càng điên cuồng hơn, hắn dục hóa đốt người chỉ từ một nụ hôn khơi gợi nhu cầu, thì ra một nụ hôn cũng có thể khắc sâu như vậy.

Thùng nước tắm đã lạnh, Hách Liên Dận Hiên không muốn buông thiên hạ ra, nhìn cánh môi nàng sưng vù, đôi mắt quyến rũ vẫn không lái được dục hóa, khóe môi mỉm cười ôm nàng lại giường.

Mặt trời đã lên cao, người trên giường cuối cùng cũng có động tĩnh.

Dạ Tiểu Nhụy thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi, nhẹ nhàng ừ hai tiếng, bởi vì là tự nhiên tỉnh, cho nên khóe miệng nàng tràn trề thỏa mãn và vui vẻ. Tâm trí bình tĩnh lóe lên những hình ảnh đứt quãng, mỗi một cảnh đêm qua hiện hiện ra trước mắt: cây chuối, phòng chứa củi, thùng nước tắm! ! Đột nhiên nàng bật dậy, quả nhiên người không tác áo, nhưng cũng may nàng không phát hiện ở cổ có một dấu hôn.

Lắc đầu: quên đi ~ dù sao cũng không phải là lần một lần hai..., nàng cũng không sao cả, nhưng ngày hôm qua dám sổ sàng chiếm tiện nghi, thù này nhất định phải báo, chờ đây!! Hừ ~ bố mày, dám giả bộ ngu, không biết người nào giám định hấn ngốc.

Nhanh chóng mặc quần áo, rồi len lén đi tới phòng chứa củi, đúng lúc đụng phải Nha Nhi đang bung chén thuốc chuẩn bị vào nhà ~, hai người cùng nhau đi vào trong nhà.

Dạ Tiểu Nhụy liếc mắt nhìn trên giường người: "Thuốc trên người hấn đổi rồi à?"

"Rồi ạ ~ Nha Nhi thấy tiểu thư chưa rời giường, nghĩ rằng tối hôm qua tiểu thư chắc quá mệt mỏi, cho nên Nha Nhi tự mình đi ra ngoài tìm đại phu." Quả thật tối hôm qua mệt chết đi được, đầu tiên là chăm sóc cái tên bị thương, sau đó bị tướng công chăm sóc, nghĩ đến tối hôm qua hai mắt nàng ngून ngủ tức giận.

"Đại phu nói thế nào?"

Nha Nhi vừa thổi trong tay chén thuốc vừa nói: "Đại phu khâu lại mấy chỗ vết thương cho công tử, những chỗ khác bôi thuốc bột. Đại phu nói công tử không còn đáng ngại, chỉ cần theo phân phó của đại phu chưa tới một thời gian có thể khỏi hấn, tiểu thư, may nhờ chúng ta tối hôm qua kịp thời cầm máu tiêu độc cho hấn, đại phu nói nếu không thì hấn không chảy máu mà chết cũng lờ loét mà chết."

Nói xong rồi cầm cái muỗng lên chuẩn bị đút thuốc vào miệng hấn.

"Nha Nhi, để ta."

Mấy ngày kể tiếp Dạ Tiểu Nhụy cũng tới đây xem hấn, nhưng đã ba ngày rồi mà hấn vẫn chưa tỉnh.

"Tiểu thư ~ người nói xem không phải hấn không tỉnh lại chứ."

"Không thể nào, chưa nghe nói bị đao chém sẽ biến thành người sống đòi sống thực vật nha."

"Tiểu thư, cái gì mà người sống đòi sống thực vật?"

"Nghĩa là giống cọc gỗ không động đậy nữa."

"A a ~"

"Vậy ư ~ tiểu thư người nhìn tay hấn đang động kia." Nha Nhi đang giúp Đông Phương Thanh Bạch thay quần áo, kinh ngạc hét lên.

"Thật! Thật sự động rồi!" Dạ Tiểu Nhụy vội vàng chạy đến nhìn mắt hấn, chỉ thấy mí mắt hấn cũng bắt đầu động đậy, lông mi dài khẽ run, đôi mắt thâm thùy từ từ mở ra, trong mắt một mảnh yên tĩnh, giống như cô hồn mới từ điện Diêm vương trở về, trong mắt thấp thoáng phản chiếu hình ảnh vui mừng và ngu ngốc của nàng và Nha Nhi, Dạ Tiểu Nhụy nhìn thấy trong mắt hấn mình ngu như B (beef ý bà con), vội vàng khép cái miệng nhỏ nhắn lại, đổi thành mỉm cười tế nhị, có câu nói nữ tử thời cổ đại cười không lộ răng, được không xoay vậy, ngồi không dạng chân.

"Công tử ~ cuối cùng người đã tỉnh."

Đông Phương Thanh Bạch mê mẩn quan sát phòng và người trước mắt, môi khô khốc hé mở: "Đây là đâu?"

"Công tử, đây là Duệ thân vương phủ, là tiểu thư nhà chúng ta cứu người."

Nghe tiểu nha đầu nói là tiểu thư nhà nàng cứu hấn, rất tự nhiên nhìn về phía Dạ Tiểu Nhụy.

Ai ~ khó có cơ hội được một mỹ nam chú ý, Dạ Tiểu Nhụy ngược lại có chút mắc cỡ. Ngồi chỗ đó gương mặt e thẹn, nghĩ thầm, báo đáp ta đi, báo đáp ta đi, tốt nhất là lấy thân báo đáp. (Luyến Luyến: bà có chắc chắn muốn hấn lấy thân báo đáp? Nhị Nhị: tại sao lại không chắc chắn? Luyến Luyến: được rồi, hỏi một câu nữa, bà không hối hận chứ? Nhị Nhị: nha ~ chuyện tốt thế hối hận cái gì?)

Dạ Tiểu Nhụy bung chén thuốc mặt cười khúc khích làm xuân thu đại mộng(bà con hiểu rồi đúng không) của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28

Không phát hiện mỹ nam trên giường di chuyển thân thể, chuẩn bị đứng lên. Nhưng hấn vừa mới đứng lên thì động vào vết thương ở ngực, đau đến mức hấn hét lớn và ngã xuống.

Dạ Tiểu Nhụy vội vàng thả chén thuốc trên tay xuống, xem vết thương của hắn có sao không, quả nhiên băng vừa mới thay xong đã thấm từng mảng máu đỏ.

Nàng lập tức nói với Nha Nhi: “Nha Nhi mau đưa thuốc cầm máu và băng gạc cho ta”

Rồi quay đầu nói với người trên giường: “Công tử, vết thương của ngươi có thể đã rách ra, ta giúp ngươi bôi thuốc, ngươi phải chịu đựng”

Vừa nói nàng vừa với thanh chùy thủ trên bàn cắt từng tầng băng gạc trên người hắn.

Nha Nhi đứng bên cạnh cũng căng thẳng: “Công tử, ngươi ngàn vạn lần đừng động, đại phu nói phải hơn mười ngày mới được xuống giường đi lại, không thì vết thương sẽ bị vỡ ra”

Dạ Tiểu Nhụy cắt hết băng trên người hắn, rồi gọi Nha Nhi cùng thận trọng đỡ hắn dậy, sợ lần nữa động vào vết thương của hắn, hai người đều vô cùng cẩn thận. Nếu không thì mấy ngày nay các nàng cố gắng cũng vô ích.

Thay thuốc cho hắn xong, quấn chắc băng gạc, nàng đỡ hắn từ từ nằm xuống, rồi nàng cúi người băng bó cho hắn.

Mái tóc đen tuyền rủ xuống, một vài sợi tóc theo đầu nàng đung đưa, lướt trên lồng ngực của hắn, gãi ngực đang bị trầy xước một trận ngứa ngáy.

Mùa hè nóng bức chỉ cần khẽ động là mồ hôi rịn ra như tắm, thay người bôi thuốc cũng không thoải mái gì, Dạ Tiểu Nhụy đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, rồi lại tiếp tục băng bó.

Nhưng nàng chảy mồ hôi cũng không vì quá nóng, hơn một nửa bởi vì nàng quá khẩn trương.

Nàng rất buồn bực ... Người đàn ông này vì cái gì mà nhìn nàng không chớp mắt, ngay cả chớp mắt một cái cũng không. Không phải cô nhân rất tế nhị à? Vì sao hắn lớn mật thế, hơn nữa quá lớn mật luôn! Từ ánh mắt của hắn căn bản không nhìn ta bất kỳ sắc thái tình cảm gì, làm cho người ta có cảm giác đầu tiên là người này rất khó thân thiết, xác thực giống cương thi lạnh như băng. Tay Dạ Tiểu Nhụy không ngừng bận rộn, ngẫm nghĩ: chẳng lẽ bị người ta chém nhiều nên tâm trí không cân bằng trở nên ngu ngốc rồi, trong phủ lại có thêm một kẻ ngốc?.

Mất Đông Phương Thanh Bạch đen nhánh, tựa hồ trời sinh đã có một tầng hàn khí. Thật ra con người hắn giống như Dạ Tiểu Nhụy nghĩ, lãnh khốc vô tình, chẳng qua hiện tại trong mắt thể hiện thần sắc và suy nghĩ trong lòng không nhất trí, nhìn nữ tử này vì mình cẩn thận băng bó, chết tiệt, trong lòng hắn thậm chí sinh ra một tia ám áp, hắn vô cùng không thích loại cảm giác lạ lẫm nhưng lại không thể không chế mình không thêm nghĩ nữa, không thể không chế mắt của mình không chú ý tới mỗi động tác nhỏ của nàng.

Dạ Tiểu Nhụy chịu đựng ánh mắt cực lạnh kia cuối cùng cũng băng bó xong. Ngẩng đầu lên miễn cưỡng cười cười nhìn hắn.

“Được rồi”

Nụ cười khiến khóe mắt người lạnh như băng trên giường dịu đi, hắn mỉm cười khiến Dạ Tiểu Nhụy nhìn đại ra, ta chỉ có thể nói quả nhiên mình là một sắc nữ.

Trong mắt hắn, nụ cười của nàng rất ngọt ngào. Có lẽ bởi vì má lúm đồng tiền khiến cho nàng không cần trang sức cũng rất đẹp. Chỉ có Dạ Tiểu Nhụy mới biết giờ phút này nụ cười của nàng có bao nhiêu cứng nhắc. (Luyến Luyến: bà bắt đầu thấy buồn bực, rối loạn? Nhị Nhị: bà mới buồn bực, rối loạn ý, tôi đây cần tình tiết vở kịch. Luyến Luyến: A ~ Vậy bà cứ tiếp tục giả bộ thanh thuần đi.)

Một ngày, một ngày, lại một ngày trôi qua Dạ Tiểu Nhụy vẫn muốn báo thù! Nghĩ cách vạch trần bộ mặt thật của lang quân ngốc, nhưng nàng nghĩ ra biện pháp nào cũng không thực tế, giống như Hách Liên Dận Hiền đêm hôm đó không phải là Hách Liên Dận Hiền, hắn chưa từng làm mà vừa trông thấy đã linh com (thông minh).

Tỷ như ngày hôm trước ngày hôm trước ba ngày hôm trước nữa hắn treo tường qua nhà Vương viên ngoại cách vách đem một con vẹt quý đi nướng, kết quả người ta cảm lòng chim tìm tới tận cửa.

Dạ Tiểu Nhụy rất nghiêm túc hỏi: “Tướng công ngươi đem vẹt của người ta ăn?”

Dận Hiền khoa tay múa chân nói: “Nuông từ ~ đó không phải con vẹt mà là con gà con..”

Trên trán Dạ Tiểu Nhụy có ba đường hắc tuyến: “Tướng công con gà con sao lại có lông chim đẹp như vậy?”

Hiên Hiền cúi đầu làm bộ thương tâm nói: “Nuông từ ~ nàng kỳ thị loài gà, tại sao gà con lại không thể có lông đẹp chứ?”

Dạ Tiểu Nhụy triệt để im lặng, coi như hắn là một tên ngốc mà cho qua, thôi thì nhận lỗi rồi bồi thường cho họ ít bạc, chấm dứt sự kiện về con gà xinh đẹp.

Nhưng việc này không đủ để chứng minh hắn không giả bộ ngu.

Sau đó trước một ngày của ngày hôm trước ngày hôm trước nữa, Trương phu nhân nhà sát vách kéo con trai bảo bồi gõ cửa thượng phủ, khí thế kia giống như là muốn đập Vương phủ đi cho rồi.

“Các ngươi gọi tên ngọc ra đây cho ta, hôm nay lão nương phải có một câu trả lời hợp lý, là Vương gia thì giỏi lắm à, có thể bắt nạt dân chúng, bắt nạt con nít sao?”

Chờ Dạ Tiểu Nhụy vừa ra tới, Trương phu nhân kéo nàng đi tới trước một tiểu băng hữu.

“Wow ~ tiểu tử này so với David Beckham thế kỷ 21 còn hơn, xem kiểu tóc mào gà này, thật là đi trước thời đại a’.

“Vương phi ~ ngươi còn cười, con ta bị Vương gia chỉnh cho thành như vậy, ngươi còn giễu cợt?”

“Phu nhân, phu nhân, ta không có ý này...”

“Vậy ngươi nói là có ý gì? Ngươi xem việc hôm nay làm thế nào đây? Hôm nay nếu không giao cho ta một cái công đạo, một câu trả lời hợp lý! Ta sẽ không đi!” Vừa nói vừa tức giận đặt móng ngồi trên ghế.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn đại nương vạm vỡ kia mà cố nén cười đi tới bên cạnh đứa nhỏ ngồi xuống.

“Ngươi tên là gì nha.”

“Hu hu~~~~ tên ta là Trương Suất Quốc.” Chỉ thấy tiểu tử kia vừa lau nước mắt vừa nói.

“A ~ Suất Quốc ngoan, ngươi nói cho tỷ tỷ là ai bắt nạt ngươi? Tỷ tỷ giúp ngươi đánh hắn có được không.” Ha ha thật đúng là đẹp trai nha.

Tiểu oa nhi nghe có người giúp mình, vội vàng chỉ bên ngoài cửa nói:

“Là hắn”

Dạ Tiểu Nhụy theo tay đứa nhỏ nhìn thấy một người đang lén lút trốn ngoài cửa nhìn vào trong, miệng cười tà ác đi tới cạnh cửa, nhéo tai Hách Liên Dận Hiên từ sau khe cửa kéo ra ngoài:

“Lại gây chuyện, ngươi lại gây phiền phức cho ta, đi vào.”

Vừa nói nàng vừa kéo hắn vào nội đường chỉ vào tiểu hài tử hỏi:

“Nói! Làm sao ngươi đem một hài tử biến thành như vậy!”

“Nương tử ...hu hu không phải là Hiên nhi, thật sự không phải! Sau giữa trưa Hiên nhi luôn ở hậu viện ấp trứng cho chim nhỏ, Hiên nhi thật không có chơi móc tổ chim, mới vừa rồi chim nhỏ nói với Hiên nhi, không biết người nào đàn thế, không thắng được còn nói người nào thua thì biến tóc mình thành tổ chim”

Nói xong len lén nói lớn tiếng bên tai Dạ Tiểu Nhụy: “Tiểu tử đó chắc chắn muốn nương tử mắng ta, cho nên cố ý để gạt nương tử, nương tử không nên tin a, bằng không người khác sẽ nói nàng ngu ~”

“.....”

Nàng ngoại trừ im lặng với hắn, cũng chỉ có thể im lặng! Có thể thế nào? Trừ nàng ra người nào sẽ giải quyết!

Lấy cớ không chấp với thằng ngọc mà cúi đầu xin lỗi. Dùng một buổi chiều mới đưa được người ra khỏi đại môn Vương Phủ.

Tiếp mấy ngày sau đó không một ngày nào nàng được an bình, không phải con chó nhà Lưu lão gia bị vùi trong đất thì bàn tính của Hồ chương quỹ bị trộm làm cây cung, cuối cùng cuối cùng nàng chỉ cấp cho phòng chứa củi người len lén thượng hạng thuốc, liền trốn được hai kim lan tỷ muội nhà, định chơi đến mặt trời xuống núi mới trở về.

Lại nói nàng không thể không khuat phục dưới sự thông minh của hắn, nàng không phải không thừa nhận có lẽ ngày đó nàng quá mệt mỏi, nàng đang nằm mơ, nàng làm mộng xuân, nàng thực tế không chiếm được thỏa mãn, cho nên ở trong mộng hư cấu để thỏa mãn mình, không nghĩ tới nàng đáng thương đến mức này. (Luyến Luyến: tôi không nghĩ tới thỉnh thoảng cô ấy bị thủ hạ tiểu Hiên Hiên chỉnh thành thần kinh phân liệt. . . Nhị Nhị: bà không biết? Bà nha, tại sao có thể đối đãi với đồng bào như vậy. Luyến Luyến len lén lút lút bay đi. . .)

Hơn mười ngày trôi qua, vết thương của Đông Phương Thanh Bạch đã lành hơn một nửa, thỉnh thoảng có thể xuống giường tự mình đi lại, ngày hôm đó Dạ Tiểu Nhụy phân phó Nha Nhi ra cửa bốc thêm mấy thang thuốc cho công tử, tính toán đi phòng chứa củi cho hắn thuốc thượng hạng, tự ra cửa tránh tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Cờ Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29

Cánh... cánh cửa sài phòng từ từ mở ra, Dạ Tiểu Nhụy bung chén thuốc bước vào, nhìn người trên giường cầm khúc gỗ chạm chạm khắc khắc.

Khóe miệng gương lên, nhìn hần cười cười, nàng bước đến trước giường, đặt chén thuốc trên bàn nói:

“Công tử, mấy ngày nay khôi phục rất nhanh, không lâu nữa sẽ khỏi hẳn”

Nhưng người trên giường không đáp lại lời nàng, mặt không hề biến sắc, trong tay vẫn cầm khúc gỗ chạm chạm khắc.

Khóe miệng Dạ Tiểu Nhụy giật giật hai cái, con bà nó chứ ~ bà đây là ân nhân cứu mạng hần, hần đang là đang tỏ thái độ cái quái gì, mỗi ngày tay phải cầm dao, tay trái cầm khúc gỗ, ngày nào cũng khắc tượng gỗ, sớm biết hần máu lạnh như thế thì nàng đã để cho hần chết luôn đi rồi.

Đang chăm chú khắc tượng gỗ, khóe miệng Đông Phương Thanh Bạch khẽ nhếch lên cười, thái độ kinh bạc, ảo não của nàng đều thu vào trong đáy mắt.

“Công tử ~ trước tiên để ta thay ngui đổi thuốc”

Hừ ~ thay xong lần này, bà đây không thêm hầu hạ ngui nữa, nửa điểm ưu đãi cũng không có nha, ngui còn bày bộ mặt này bà đây thiếu nợ của ngui sao?, bộ mặt đẹp trai thì giỏi lắm à, đẹp trai thì có thể không coi ai ra gì sao.

Đông Phương Thanh Bạch nghe được nàng nói, chậm rãi buông dao cùng khúc gỗ trong tay xuống, hai tay đang ra trước mặt, chờ Dạ Tiểu Nhụy thay áo cho hần.

Dạ Tiểu Nhụy có chút bất bình: Má ơi, thật giống như ta đáng đời bị đại gia ngui sai bảo.

Ảo não ngồi xuống mép giường, đưa tay cởi bỏ nút áo, gạt lớp áo lót sang bên, nàng vòng hai tay qua bên hông hần, tháo lớp băng đeo quanh ngực.

Hần nhìn người con gái trước mắt, ánh mắt âm u rét lạnh có chút ấm áp, chăm chú nhìn vào đôi má ửng hồng, lông mày lười liềm của nàng, đôi mắt to, lông mi dài cong vút, đôi môi phấn hồng, bất chi bất giác làm cho hần không thể dời mắt.

Dạ Tiểu Nhụy thay hần thoa một lớp thuốc mỡ, liền bắt đầu quần băng xung quanh, dọc theo vòng ngực rộng, nàng quấn một vòng, chậm rãi kéo khoảng cách giữa hai người ngày một sát lại,....

Nhìn nàng, hần không ngờ thân thể nàng lại nhỏ như vậy, nàng ngồi chỉ đến cằm của hần, đầu nàng dưới vạt áo hần không ngừng quay qua quay lại, nhiều lúc làm cho cơ thể hai người như dính vào nhau, tự động làm cho hần có ý nghĩ muốn ôm lấy nàng.

Loại ý nghĩ đáng sợ này, bỗng làm cho Đông Phương Thanh Bạch có chút hoảng sợ, không dám thừa nhận. trong đầu đột nhiên lại nhớ tới người phụ nữ kia.

Từ sau khi nàng rời bỏ hần, hần chưa từng có bất cứ tình cảm với nữ nhân nào. Chẳng là hiện tại... càng cố áp chế nội tâm mình, trái tim hần càng đập loạn. Không thể, hần tuyệt đối không có khả năng có tình cảm với cô nương này. Hần đối với nàng chỉ là cảm kích. Đúng, chỉ là vì nàng đã cứu hần, chỉ là vì cảm kích nên ngộ nhận tình cảm mà thôi.

Xem bộ dạng nàng cũng không khó đoán ra chắc là nàng thích hần, nếu thực sự cô nương này thích hần, nếu nàng có yêu cầu! hần cũng có thể cưới nàng làm vợ, dù sao hần cũng không yêu bất kỳ nữ nhân nào, ai làm thê tử của hần cũng có sao đâu, nghĩ đến đó, khóe miệng nhàn nhạt cười.

Hai tay đang dang rộng đột nhiên co lại, khóa chặt eo nàng, xoay người một cái đặt nàng dưới thân.

Dạ Tiểu Nhụy không ngờ một người vô cảm, mặt lạnh như băng như hần, lại đột nhiên đem nàng đè dưới thân. Kinh ngạc không biết phải làm gì, muốn đưa tay đẩy hần ra, nhưng lại sợ động vào vết thương của hần, tư thế mập mờ này, nàng úp hai tay trước ngực hần, không biết phải làm thế nào cho phải, ánh mắt nóng rực của hần đối diện nàng.

“Nàng thích ta”

Giọng nói âm trầm, nồng đậm vang lên.

Dạ Tiểu Nhụy nghe thấy hần trực tiếp hần hỏi thế, có chút ngạc nhiên, đôi môi mỉm cười, có chút xấu hổ, gật gật đầu, nghĩ thầm, mỹ nam ai mà không thích!

Nhìn nàng gật đầu, khóe miệng hần nhếch lên cười hài lòng, thân thể nàng nhỏ bé chống đỡ thân thể to lớn của hần từ từ hạ xuống, hần có thể thấy trong đôi mắt sâu thẳm, trong suốt có chút nhu tình.

Dạ Tiểu Nhụy có chút sợ hãi, ánh mắt hần dường như muốn nuốt chửng ánh mắt nàng. Mang theo chút thẹn thùng, nàng quay đầu sang chỗ khác, miệng đã nở hoa, trên mặt đã rạng hồng.

Không nghĩ tới, hần đúng là lấy thân báo đáp rồi nha, hần có phải hay không dùng tâm thuật, đọc được suy nghĩ của nàng, cho nên mới cố ý thỏa mãn nàng, ha ha, nhưng mà bất quá hần cũng là quá vội vàng đi, người ta dù sao cũng là nữ hài tử, thật kiến cho nàng có chút ngượng ngùng, thật sự là ghét

quá đi, nghĩ tới đó nàng liền không nhịn được cười.

Thoát cái~nàng nên làm gì bây giờ, như vậy có phải chăng là phát triển quá nhanh nha, nàng vẫn còn chưa chuẩn bị được gì nha!

Tiếp theo... Hắn sẽ hôn nàng sao? Hay là trực tiếp...

A~ troi ơi mắc cỡ chết đi, nàng như thế nào lại có thể xấu như vậy. ô ..ô

Dạ Tiểu Nhụy lúc này hoàn toàn giống như con ngốc, tự nhiên ở dưới thân mỹ nam cười ngây ngô, chìm đắm trong ảo tưởng của chính mình.

Đông Phương Thanh Bạch điểm tĩnh nhìn nàng ngây ngô cười, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, làm cho đôi mắt âm u càng thêm thâm trầm.

Hắn làm như vậy có đúng không, nàng đi theo hắn có được hạnh phúc?

Hắn có thể cho nàng, trừ mình ra, chỉ là địa vị cao cao tại thượng, vinh hoa phú quý, nhưng lại đầy rẫy nguy hiểm, đơn độc. Có lẽ cái này nữ nhân khác cậu cũng không được, nhưng là nàng? Nàng sẽ thích sao?

Từ khi nào hắn trở lên do dự như vậy, vì sao hắn lại quan tâm đến hạnh phúc của nàng, ngày trước hắn chỉ xem phụ nữ như một loại đồ chơi, một đối tượng để hắn phát tiết, nhưng giờ phút này trong tâm hắn lại có một ý niệm muốn bảo vệ nàng, có lẽ trong mắt hắn, nàng và nữ nhân khác có chút bất đồng, nàng lương thiện, bộ dạng đơn thuần, đáng yêu, làm tâm trí hắn mê mẩn, sự xuất hiện của nàng làm nhiễu loạn tâm trí hắn.

Ảo não thu tay lại, hắn đưa người ngồi dậy dựa lưng vào giường, nói:

“Ngồi lên đi, ta đối với nữ nhân ngốc nghếch không có hứng thú”

Dạ Tiểu Nhụy còn nằm trên giường cười hắc hắc, nghe được âm thanh người khác vang lên, lúc này mới phát hiện người đè trên mình đã ngồi dậy từ bao giờ.

Hắn vừa nói gì??? Đối với nữ nhân ngốc không hứng thú? Hắn nói nàng ngốc nghếch? Vậy là ... vừa rồi hắn đùa bỡn nàng? Hắn chỉ đùa bỡn nàng mà thôi?

Dạ Tiểu Nhụy nhất thời đỏ bừng, nụ cười trên miệng tắt ngấm! Tức giận bò dậy, trợn mắt nhìn hắn, nhưng là nàng không biết mắng hắn như thế nào? Trách chỉ có thể trách nàng quá dần, trách nàng mê mẩn hắn sao? Mạng của hắn là nàng nhặt về, không có lòng báo đáp thì thôi, còn quay ra cắn nàng.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng cảm thấy nàng không nên xen vào chuyện của người khác, cứu một người vô tình vô nghĩa,

Lúc sau, nàng cuối cùng không nhẫn nhịn được, ba~ một cái tát trên mặt hắn, từng mắt liếc hắn một cái, xoay người tức giận mở cửa, chạy vọt ra ngoài.

Ủy khuất, nước đã ngập đầy trên mắt, Dạ Tiểu Nhụy điên cuồng chạy trốn, trong lòng không ngừng tự chửi mình.

Đồ ngốc, nguoi là đồ đầu heo ngu ngốc nhất trên thế giới này, đại ngốc! Không phải bị mỹ nam lừa gạt, cũng chính là bị mỹ nam đùa vui, hiện tại chính là bị làm người hầu cho mỹ nam đùa bỡn, mấy ngàn năm thế diện nữ nhân cũng bị nguoi làm cho mất hết, nguoi... @@@

Chạy một mạch đến hậu hoa viên, nhìn biển hoa đỏ chói lòa trước mắt, nàng hận không thể đốt hết biển hoa, chỉ cần một mồi lửa là bắt bọn nó trở thành hoa tàn. Ai kêu chúng nó cười nhạo nàng, ai kêu chúng nó làm nàng phiền lòng như vậy.

Ghét! Ghét! Ghét!

Dạ Tiểu Nhụy càng lúc càng phát hỏa, nàng nâng váy dẫm loạn, Đông Phương Thanh Bạch theo sau, nấp sau hòn giả bộ lảng lảng nhìn nàng, nhìn nàng phát tiết, ngay cả khi nàng sinh khí cũng đáng yêu mê người, hắn giờ phút này có chút hối hận vì lúc trước buông tay, khoe miệng trào phúng nhất mặt cười.

Xa xa, phía cuối hành lang dài, bóng trắng chớp mắt đã thối về.

Hành lang xa xa, thân ảnh một , trên mặt điểm đậm ý cười, u nhĩ phi thân lên không trung một cái, liền tới phía sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30

Một chương đánh lên vai nàng, dọa cho nàng sợ tới mức nhảy loạn lên , Dạ Tiểu Nhụy chợt xoay người lại .

“Ha ha nương tử bị ta dọa sợ rồi “

Bị hấn dọa giật mình , vốn là vừa thẹn lại vừa giận , không nhịn được mà nước mắt nàng

chảy xuống . Lần này nàng không như ngày thường mắng to , cũng không có động tay chân đánh hấn . Chẳng qua lấy gương mặt uất ức , kim lên tới biến hình mà nhìn hấn . Những giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt nàng chảy xuống không ngớt .

Hách Liên Dận Hiên thế nào cũng không thể ngờ hấn vừa mới đánh nàng một cái mà nàng đã thành ra thế này , hấn đánh nàng rất đau sao ? Nhưng hấn không chế rất đúng nha . Nhưng tại sao vẻ mặt của nàng giống như hấn đánh nàng rất mạnh vậy ...Nàng đây là thế nào ...?

Nhìn nàng bộ dạng vừa đáng yêu lại vừa đáng thương , trong lòng hấn tự nhiên đau nhói nhẹ lắm bàn tay của nàng đặt vào lồng ngực, một tay thì vòng qua sau gáy cho đầu nàng dựa vào người.

Cầm bàn tay nàng nhẹ nhẹ đánh mình , vừa đánh trong miệng vừa lẩm bẩm :

“ A a nương tử không khóc , không khóc nha ...nương tử ngoan “

Dạ Tiểu Nhụy bị hấn dỗ như vậy càng không chịu được mà khóc tới mức tê tâm phế liệt.

Núp sau hòn giả sơn Đông Phương không khỏi trong lòng dâng lên một trận đau đớn , hấn là ai , nhìn hấn thân thù cũng không dưới mình , mặc dù không nghe được bọn họ nói gì , nhưng khi thấy người áo trắng kia ôm nàng vào lòng , hấn cảm thấy hối hận vì sao phải trốn tránh ? Ánh mắt thêm một tầng ảo não hấn xoay người rời đi .

Hoa Điền trung

“Ô ô ta hận ngươi , ta hận các ngươi , một đám nam nhân xấu xa , đều là lũ xấu xa “.

Dạ Tiểu Nhụy nhéo chặt hông của hấn , vừa mắng vừa đánh .

“ A a nam nhân xấu xa , nam nhân xấu xa .”

Hách Liên Dận Hiên nghe không hiểu ra làm sao , nhưng có thể như vậy có thể làm nương tử tốt hơn ... Vậy thì tùy nàng mắng , dù thế nào hấn cũng là Hương Hương để nàng mặc sức mà đánh mắng .

“Ô ô ta muốn giết hấn , ta muốn giết cái tên Phụ Tâm Hấn .”

Nghĩ tới cái tên không có lương tâm , Dạ Tiểu Nhụy liền cảm thấy đau lòng , nàng cứu mạng hấn , hấn lại coi nàng như người hầu để đùa bỡn , thật không có nhân tính , không có đạo đức , thật quá ghê tởm .

Đang dở dành nương tử nghe cô ấy nói ta muốn giết hấn , muốn giết cái tên Phụ Tâm Hấn , thì trong nội tâm hấn run lên . Ôm eo nàng bàn tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve , ánh mắt ánh lên một tia hàn quang .

“Nương tử người nói cho Hiên nhi biết Phụ Tâm Hấn hấn là ai , Hiên nhi nhất định giúp người đánh hấn một trận “ Mặc dù vẫn mang theo khẩu khí ngây ngô nhưng ánh mắt lại cực kỳ âm trầm lạnh lẽo.

Dạ Tiểu Nhụy thấy hấn nói vậy ngẩng đầu lên , trên mặt đã không phân biệt được đâu là mồ hôi hay nước mắt , trên trán còn dính vài cọng tóc đen , nàng khẽ đẩy hấn ra , hếch mũi lên nhìn hấn .

“Ngươi bảo thù ? Còn không biết ngươi đánh người ta hay là người ta đánh ngươi “

Vừa nói nàng bỏ tay hấn ra rồi đi tới vườn hoa hồng bên cạnh.

Hừ! nhất định là tại vì ở cùng với hấn lâu hại mình cũng bị lây ngu ngốc giống đồ bỏ đi hấn , nhìn hoa hồng trước mắt lửa giận lại nổi lên , đôi tay nàng của loạn đập nát một mảng nụ hoa . Hoa cùng rắn độc một dạng màu sắc càng diễm lệ , hương thơm càng mê người thì gai lại càng sắc bén , hoa cũng có linh tính đặc biệt loại hoa đẹp như vậy lại càng có ngao khí của nó . Ngay cả sờ người ta cũng không dám mạnh tay , đằng này Dạ Tiểu Nhụy lại mạnh tay hủy nó đi như vậy .

“ A”

Cánh hoa bị đập rơi đầy trên mặt đất , ngón tay nàng bị gai nhọn găm vào , chưa kịp thu tay về thì Hách Liên đã nhanh hơn một bước bắt lấy tay ngọc trắng nõn của nàng đưa tới trước môi , đôi mắt thương tiếc nhìn nàng , môi khẽ mở ngậm lấy ngón tay ngọc của nàng khẽ mút .

Dạ Tiểu Nhụy kinh ngạc nhìn hấn , cảm giác tê tê đại đại từ đầu ngón tay truyền tới nội tâm , nhìn ánh mắt câu hồn của hấn , đột nhiên nhớ lại buổi tối đêm mưa hôm đó , đúng đúng đúng đêm hôm đó đúng là ánh mắt này .

“Tướng công?”

“Ừ ngậm ngón tay trong miệng từ từ đáp lại , trên mặt nở nụ cười ngây ngô.

Mẹ quả nhiên là ảo giác .

Dạ Tiểu Nhụy bực mình rút tay về , lại nhìn về mặt ân cần của kẻ ngốc , cảm giác như mình thật nên xin lỗi hắn , đối xử với hắn không đánh thì là mắng , thua thiệt như vậy mà hắn vẫn đối với nàng tốt như vậy , trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ .

“Được rồi được rồi , ta không giận nữa , tương công nương tử về phòng thay y phục tỳ nữ nữa dẫn người đi chơi có được không ?” Nói xong liền cúi đầu , dất lặn vạy đi về phía trước .

Hách Liên vừa nghe thấy nương tử muốn dẫn hắn đi chơi liền vui vẻ chạy theo , cứ bước ba bước lại dè chừng cùng nương tử bước chân , mặt vui sướng mà hỏi :

“Nương tử muốn dẫn Hiền nhi đi chơi ?”

“ Ân ân , Dạ Tiểu Nhụy ảo não nhìn hắn bám theo, trong lòng bắt đầu hối hận vì vừa nhất thời xử trí theo cảm tính , cảm thấy như lại xấp có bất chắc xảy ra .

Ai-được rồi , có thể là do tâm tình không tốt mới có thể nghĩ cái gì cũng không tốt , nhìn cái gì cũng phiền lòng , chi bằng đi ra ngoài giải sầu , đi tới thời cổ đại vẫn chưa có đi dạo phố lần nào thì làm sao có thể thư thân . Bốn tôn nữ nổi danh là mỹ nữ Anh Trắng cho nên tới thời cổ đại cũng không thể rơi phía sau được , nhất định phải đem sự nghiệp shopping tiếp tục phát huy . Nhớ tới mục tiêu vĩ đại của nàng muộn phiền trong lòng đều tan hết , tâm tình bỗng chốc chờ lên vui vẻ .

Bước vào cửa phòng , còn chưa chờ Hách Liên đi vào trong thì nàng đã phịch một cái đóng cửa phòng lại.

Còn kém một tý thì lỗ mũi Hách Liên Dận Hiền thân mật với cánh cửa. Bên trong người thì bắt đầu thay quần áo trang điểm, người bên ngoài sờ sờ chớp mũi , nhảy lên nụ cười không hiểu, dọc theo hành lang nghênh ngang rời đi .

Đông đông đông ~

Liền một lát thời gian ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa, nguyên lai là nghiên nha đầu lấy thuốc chờ lại .

“ Tiểu thư”

Dạ Tiểu Nhụy đang ngồi trước gương đồng trang điểm , nhìn mình trong gương nói:

“ vào đi”

Nha nhi đẩy cửa vào cầm trong tay gói thuốc đặt trên cái bàn tròn , rồi vội vàng chạy tới trước mặt tiểu thư cúi người bên tai Dạ Tiểu Nhụy nhẹ nhàng nói .:

“ Tiểu thư , mới vừa nha nhi từ cửa sau trở lại , đúng lúc gặp phải Thôi ma ma cùng chương quý tủy tiên tâu phùng nói chuyện , nha nhi có chút ngạc nhiên liền núp phía sau nghe trộm , kết quả @%@%@...”

Dạ Tiểu Nhụy lắng nghe nghiêng nhi kể , một chương vỗ lên bàn trang điểm.

“Nàng nói cái gì , thật là nói như vậy , người nghe rõ ??”

“Tiểu thư Nha nhi tuyệt đối không có nghe nhầm , lúc ấy Nha nhi núp ở sau cửa “

Dạ Tiểu Nhụy đứng dậy hướng về phía ngoài cửa rống to :

“ Lão Bà Tử , ta muốn đánh đồ con lợn người ”

Nha nhi vội vàng tiến lên ngăn cản con tức giận của tiểu thư :

“ Tiểu thư bớt giận, nếu để cho ngoại nhân nghe thấy , nghiêng nhi còn chưa có nói xong thì đã bị người ta đánh loạn rồi .”

“Làm sao ? cho người ta nghe thấy thì đã sao , ta đường đường là một Vương phi há phải sợ nàng là một lão nô tài hay sao ? “

“ Tiểu thư của ta tuy nói là vậy nhưng nàng là do tiên hoàng cùng thái hậu bổ nhiệm , nếu không có thái hậu làm chỗ dựa nàng cũng sẽ không ngông cuồng tới vậy , tuy nói thiếu gia là một Vương gia nhưng trong mắt người ngoài chỉ là cái tên gọi mà thôi , văn võ bá quan triều đình có ai xem một kẻ ngu làm Vương gia , mấy ngày nay tiểu thư cũng thấy ngay cả người nhà cũng không xem Vương gia ra gì . Trong phủ đâu có ai giám đốc tội với nàng , tiểu thư nên xem xét lại a.”

Nghe Nha nhi nói tỉ mỉ như vậy , trong lòng vốn đang tức giận cũng phải cau mày suy tư , quả thật không thể , chỉ có thể tiếp tục đứng xem , chờ biết rõ lại lịch cùng nội tình của nàng cũng không muộn , nàng ta có thái hậu làm chỗ dựa sau lưng của nàng thì có Thái Hoàng thái hậu , Nếu quả thật tới thời điểm máu chột nàng cũng không ngại đắc tội thái hậu , bất quá chỉ đứng là cầu nô tài , hừ hừ ta cũng không để trong mắt.

“Nha nhi chúng ta đi , đi phòng thu chi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31

Dạ Tiểu Nhụy đi thẳng từ hành lang đến phòng thu chi, vừa vặn lúc Thôi ma ma không ở trong phòng, chỉ có một tiểu nha đầu đang quét dọn trong phòng, tiểu nha đầu nghe thấy tiếng bước chân liền xoay đầu lại, thấy vương phi bước vào, vội vàng buông khăn lau trong tay, hướng Vương phi thỉnh an.

“Nô tỳ Tiểu Thúy thỉnh an vương phi vạn phúc.”

Dạ Tiểu Nhụy mặt không biến sắc nhìn nha đầu này, thật lạ, người làm trong vương phủ đếm trên đầu ngón tay, thế mà trước đây nàng chưa từng thấy qua nha đầu này.

“Đứng lên đi, ngươi là nha hoàn chuyên phụ trách quét dọn phòng thu chi à?”

“Dạ, đúng vậy, vương phi.”

“Vậy sao, ta trước đây chưa từng thấy qua ngươi.”

Nói xong, Dạ Tiểu Nhụy đi đến bên chiếc tủ quý, tùy tiện giơ tay sờ mấy cuốn sổ trên bàn.

“Vương phi, Tiểu Thúy là nha hoàn vừa vào vương phủ.”

“A~ vậy sao, được rồi ngươi bận thì đi đi, ta xem một chút” Vừa nói, nàng vừa tiện tay cầm một quyển sổ chăm chú nhìn. Mẹ ~ một chữ nàng xem cũng không hiểu, ngay cả một chữ số cũng không có, tất cả ngôn ngữ đều là cổ văn. Cổ nhân tính toán sổ sách đều không dùng chữ số hay sao? Dạ Tiểu Nhụy nhướn mày suy nghĩ.

Vừa vặn đúng lúc Thôi ma ma bước vào cửa nhìn thấy.

“Ui da~ con gió nào đem vương phi thổi tới phòng thu chi rồi, lão nô hành lễ với Vương phi, chúc Vương Phi vạn phúc.”

Dạ Tiểu Nhụy buông cuốn sổ trong tay, đôi mắt nhìn Thôi ma ma giống như quái vật, vừa bước tới gần vừa quan sát.

Đứng trong phòng, Thôi ma ma dù trên mặt bình tĩnh nhưng trong tâm đã rối bời, Vương phi lại muốn làm cái quỷ gì. Nốt ruồi trên khuôn mặt già nua nhăn lại, nhất mực ý cười, nhìn lại Dạ Tiểu Nhụy.

Hừ~bà nó, cười cái gì mà cười, Bôn Vương Phi trước tiên cho ngươi đặc ý, thời cơ đến xem ta xử lý ngươi như thế nào.

“Ha ha~ Thôi ma ma, đây là phòng thu chi Vương Phủ, Bôn cung cũng được coi là nữ chủ nhân duy nhất của nơi này, chẳng lẽ lại không đến đây nhìn một cái? Lễ nào bôn cung đến nhâm rồi sao?”

Nói xong, nàng làm bộ mặt mờ mịt nhìn về phía Nha Nhi.

“Nha Nhi a, chúng ta đến nhằm nơi sao?”

“Tiểu thu~ chúng ta đi không có nhầm, nơi này đúng là phòng thu chi Duệ Vương Phủ”

“Af~ tình hình này xem ra phòng thu chi trở thành phòng riêng của Thôi ma ma rồi, ta đây là chủ tử Vương phủ cũng không thể bước vào.”

Dạ Tiểu Nhụy nói xong đã đứng bên cạnh Thôi ma ma, đột nhiên nâng tay phải lên, gãi đầu.

Thôi ma ma sợ đến mức thân mình run lên, chuyện tháng trước ở Thanh Phong Trai chịu nhục, bà còn nhớ rõ như in trong lòng. Tuy rằng ngày đó chịu nhục trong lòng rất buồn bực, nhưng là vẫn có chút sợ hãi trong lòng, đặc biệt là ma chướng của nàng, nghĩ vậy vội vàng cúi mình nói.

“Lão nô không dám, lão nô nhất thời nói sai, xin nương nương tha lỗi”

Dạ Tiểu Nhụy nhướn mày, lăm bắm trong miệng ~ đây chính là điều nàng muốn.

“Bôn cung chỉ vừa tùy ý xem mấy cuốn sổ sách, Thôi ma ma”

Dạ Tiểu Nhụy cố ý kêu kéo dài tục danh của Thôi ma ma, để nhấn âm điệu, mặt ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười nhìn nàng, thật lâu không

phản ứng lại.

Tuy rằng Thôi ma ma không có ngẩng đầu, nhưng theo dư quang của mắt bà có thể cảm giác được ánh mắt nàng, không khí một màu trầm muộn, trong lòng không có cách nào yên lòng, bà ta không chần chừ mà vội hỏi.

“Vương phi có gì cứ nói thẳng”

“Thật vậy sao? Ta đây có thể nói?”

Nói xong Dạ Tiểu Nhụy xoay người một vòng mà bước qua, đi đến chiếc tủ trước mắt, tùy ý lựa một cuốn lật dở một phen, Khuôn mặt đáng yêu làm bộ giả nghiêm túc, mặt mày ngả ngón, ánh mắt vừa xem nhẹ vừa uy nghiêm, khiến cho Thôi ma ma trong lòng không khỏi bối rối trong lòng, hôm nay Vương Phi đến đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Còn chưa đợi Thôi ma ma nghĩ xong, Dạ Tiểu Nhụy lại tùy tay cầm cuốn sổ vung lên, ba một tiếng ném lên người Thôi ma ma rớt xuống. Kèm theo là âm thanh phần nộ và tức giận.

“Thôi ma ma. Đừng tưởng là đem trướng làm bình, bốn cung sẽ không nhìn ra, hiện tại bốn cung cho ngươi 1 ngày, trong vòng 1 ngày đem từng khoản mục phân rõ cho ta, không sai một chữ! Nếu không tự đến Thanh các mà trông nom.”

Nói xong, nàng từng bước đến gần Thôi ma ma, đứng trước mặt mụ mà đe dọa tiếp:

“Không cần vọng tưởng động tay động chân cái gì, nếu không ngày mai đầu ma ma cũng khó bảo toàn trên cổ. Nha nhi~ chúng ta đi”

Tay áo vung lên, liền khóa cửa bước ra ngoài.

Khuôn mặt đáng yêu lộ nụ cười đắc ý.

Nha nhi ở sau cũng vui vẻ chạy theo bên người.

“Tiểu thư người biết coi sổ sách?”

“Không a”

“Vậy sao?”

“Không biết, không có nghĩa là ta không biết giả vờ, ta chẳng qua là hù dọa mụ mà thôi, ta nghĩ mụ ta hiện tại cũng hoảng sợ trong lòng”

“Nhưng mà tiểu thư, như vậy sẽ tốt hơn sao?”

“Có! Người chột dạ nhất người khác thử mình”

“Chính là tiểu thư, nếu Thôi ma ma mang sổ sách sửa sang lại, chúng ta phải làm sao bây giờ”

“Cho ngươi xem nha!”

“Tiểu thư~ Nha nhi sẽ không xem”

“Ngươi không xem?”

Nha Nhi lắc lắc đầu. Dạ Tiểu Nhụy thiếu chút nữa đập đầu ngất đi.

“Đi, nếu chúng ta không xem, chúng ta cũng không thể không làm cái gì, đi tìm hiểu một số thông tin cá nhân trước đi”

“A”

Nha nhi mờ mịt, tiểu thư so với máy xoay gió còn nhanh hơn, tiểu thư thật là một người hữu ý, nói nàng rất thông minh, nàng lại rất đa cảm, nói nàng đa cảm, có đôi khi nàng so với người khác lại mãnh mẽ và vững vàng, nàng thật khó hiểu, khó hiểu không nghĩ ra, lắc lắc đầu, vội vàng đuổi theo tiểu thư.

Hai người lại không biết, vì hai người đường đột xông vào, lại hại chết một tiểu nha đầu nho nhỏ. Đợi Vương phi đi xa, Thôi ma ma tràn đầy tức giận trút hết lên đầu nha hoàn đang quét dọn phòng thu chưa Tiểu Thúy, Thôi ma ma ra sức đánh, đá chân, đâm châm lên người, đau đến mức tiểu nha đầu khóc tê tâm liệt phế, làn da trắng nõn bị hành hạ đến xuất máu đỏ tươi, Tiếng cầu xin bị thảm phá vỡ môn đình, quán quýt khắp không gian, mặt trời có chút không đành lòng cũng phải chui vào đám mây, cả tòa Vương phủ bị bạch vân che lấp, âm u tối mù.

Dạ Tiểu Nhụy ngồi trên xe ngựa khuất bóng xa dần, bầu trời bạch vân mới từ từ tản ra, ánh sáng mặt trời mới một lần nữa sáng ngời, chói lóa một vùng.

Hách Liên Dận Hiên rầu rĩ không vui ngồi bên, Dạ Tiểu Nhụy rất tò mò vì sao hán lại yên lặng như thế, đôi mắt lấp láy ý cười hỏi hán.

“Tướng công ~ Không vui sao?”

“Người ta không có”

“Thật không có?”

“có một chút”

“Vì sao lại chỉ có một chút?”

“Kìa kỳ thực cũng rất nhiều!”

...

“Ngươi nói xem vì sao người không vui”

“Bởi vì nương tử nhà ta ở sau hậu viện ẩn giấu đại nam nhân, bị ta phát hiện rồi”

Nha nhi cùng Dạ Tiểu Nhụy nghe thấy, cả hai kinh ngạc nhìn nhau.

“Ha ha, về nam nhân này, ngươi thật sự hiểu lắm rồi”

“Đúng vậy, vương gia nhất định hiểu lắm” Nha nhi vội vàng cũng giúp tiểu thư phân trần.

Dạ Tiểu Nhụy làm bộ thâm trầm hít một hơi.

“Nếu tướng công muốn biết, ta liền nói cho tướng công a! Kỳ thật hần là đồng hương của ta, bởi vì... bởi vì đi chơi không mang theo bạc, bị gia nhân đánh cho một trận ở đại môn, nơi này hần không quen biết ai, ở quê tiếng xấu lan tràn, cho nên dù là đồng hương cũng không nhận thức hần, ta xem hần đáng thương, không đành lòng cự tuyệt mới thu nhận hần, cho nên...” Xú tử ti tiện tiểu nhân.

Nha nhi nghe lời tiểu thư có chút bất lương, từ từ tiến lại bên tai tiểu thư, nhỏ giọng hỏi.

“Tiểu thư, ngươi là thiên kim tiểu thư tướng phủ, tại sao lại là đồng hương, nói như vậy, Đông Phương công tử giống như là có chút không phải”

Dạ Tiểu Nhụy nghe được lời Nha Nhi nói, đôi mắt hung hăng trừng mắt nhìn nàng, ta nói rồi, tức giận sao, thiên kim tiểu thư tướng phủ là để cho các người chính sao.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32

Hung hăng trừng mắt nhìn Nha Nhi, Dạ Tiểu Nhụy lại xoay đầu cười ngọt ngào nhìn Hách Liên Dận Hiên.

"Tướng công ~ đừng nóng giận, người mà tức giận, ta cũng sẽ giận a, ta tức giận thì sẽ không để ý tới tướng công, ta nói đúng không tướng công, lúc đấy lại không có ai chơi đùa cùng tướng công."

Nói xong vẫn không quên len lén nhìn sắc mặt của Hách Liên Dận Hiên, giả bộ tức giận tiếp tục nói:

"Khụ khụ ~ ta muốn tức giận."

"Hừ ~ tùy nàng." Tiểu Hiên Hiên tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Ai nha ~ hôm nay thẳng góc này sao vậy nhỉ, chẳng lẽ... chẳng lẽ... Hần đang ghen? Dạ Tiểu Nhụy cười xấu xa vươn tay ra véo gương mặt mịn màng của hần, kết quả cái tên kia quay đầu lại, chu đôi môi lên nhìn nàng.

Dạ Tiểu Nhụy buồn cười đưa tay tới, hai tay dùng sức nắn bóp gương mặt tức giận của hần, nhìn hần làm bộ tức giận nói:

"Này ~ ngươi mà còn vênh lên ta sẽ mua móng heo treo vào mặt ngươi."

Khà khà ~ thật đáng yêu, không nghĩ tới tên góc ghen lại ra cái bộ dạng này, thì ra không chỉ là mỗi mình nàng buồn bực, tên góc cũng biết ghen, nam nhân vì yêu mà sẽ lên tiếng.

"Nương tử ~ xin chó đùa giỡn Hiên Nhi"

Hách Liên Dận Hiên bị nheo đến không thoải mái, không thể làm gì khác hơn là cong miệng lên nói không tức giận, Dạ Tiểu Nhụy thấy hấn đã đầu hàng, vui vẻ buông tay ra, tình nghịch vuốt vuốt chớp mũi hấn: "Thế này mới ngoan."

Hài lòng thả lỏng thân thể, đột nhiên người đánh xe ở bên ngoài chợt thét lên một tiếng, thân xe bị va chạm mạnh lùi về phía sau, một cổ xung lực thiếu chút nữa đem Dạ Tiểu Nhụy đánh bay ra ngoài xe, may mắn mà Hách Liên Dận Hiên nhanh tay, ôm được vòng eo thon thả của nương tử, dùng sức ôm chặt nương tử vào trong lòng, nếu không thì hôm nay Dạ Tiểu Nhụy không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Người trong xe bị hù dọa không nhẹ, ngoài xe truyền đến tiếng người đánh xe: "Vương phi ~ đã đến Túc Tiên tửu phòng, nên xuống xe rồi ạ."

"A ~" Dạ Tiểu Nhụy vội vàng từ trong lòng Hách Liên Dận Hiên nhảy xuống, khom người sờ sờ đầu của hấn, khen nói: "Tướng công nhà ta thật là lợi hại."

"Hừ ~" Hách Liên Dận Hiên làm bộ không quan tâm cái nữ nhân hư này.

Thấy hấn còn đang tức giận, Dạ Tiểu Nhụy nở nụ cười xoay người xuống xe.

Nha Nhi đã đứng ở dưới xe đợi sẵn để đỡ tiểu thư xuống xe.

Dạ Tiểu Nhụy vừa mới chui ra khỏi xe, hai mắt bị ánh mặt trời chiếu vào làm mắt không mở được, đợi khi đứng vững, nàng nâng cánh tay ngọc của mình lên ngăn trở ánh mặt trời chói mắt, nhìn về phía người người đi đầu đường, ở dưới trời rực rỡ chiếu khắp nơi ánh mắt mỗi người cũng cảm thấy một mùi lười biếng không muốn mở ra, kéo thân thể một mùi phờ phạc đi về phía trước.

Ánh mắt Dạ Tiểu Nhụy nhìn đám người đi như mắc cửi trên đường. Nhìn một túu lâu phía trước, chỉ thấy túu lâu tấp nập người vào người ra, trên cửa chính treo một cái biển hiệu cũ kỹ, trên biển viết ba chữ 'Tiên Ông trai'. Trong lòng Dạ Tiểu Nhụy tràn lên một niềm yêu thích. Không tệ, tên này nàng rất thích, nhìn thấy sẽ khiến cho con người ta cảm giác thoải mái. Chống tay quay đầu lại, thấy Hách Liên Dận Hiên đã xuống xe ngựa.

Nói ngay với Nha Nhi đang che dù cho phu quân:

"Nha Nhi ~ chúng ta tới điểm phía trước tìm chỗ nghỉ."

Vừa nói xong thì nàng đã lọt vào đoàn người, thân nhiên đi tới túu lâu.

Chân mới bước đến ngoài cửa chính của túu lâu, vèo vèo hai tiếng, một cái bao bố(bao bố: một cái túi đựng đồ được làm bằng vải bố, vải bố: vật liệu dệt từ bông vải, đay..., có thể dùng để may đồ hoặc những đồ vật khác) vấp ở ruộng nhỏ từ trong đại sảnh bay ra, dừng ở dưới chân nàng làm bụi bay mù mịt.

Dạ Tiểu Nhụy không rõ sự việc liền tiến lên trước mấy bước, mắt liếc về phía trong phòng, chỉ thấy tiểu nhị lôi một bạch diện thư sinh(Nghĩa đen: Học trò mặt trắng. Nghĩa bóng: Người học trò chưa có kinh nghiệm, khi xưa người thanh niên học sinh thường khiếm tốn tự nói về mình như thế.) từ trong đại sảnh ra ngoài, thư sinh ngã nhào xuống đất, nhưng mà lại không có vẻ vì thế mà tức giận, chẳng qua là vội vàng bò dậy vỗ bụi dưới áo, lại chấp tay:

"Tiểu nhị ca, đi ra bên ngoài khó tránh khỏi có việc cầu người, làm phiền người nói với chương quỹ vài lời, tiểu sinh chỉ cần được nghỉ chân ở phòng chứa cũi mấy hôm là được, về phần tiền phòng tiểu sinh có thể để cho quý điểm một câu đố treo hai bên cửa để bù cho điểm."

Tiểu nhị gật đầu trên đầu xuống và đang xoay người đi vào bên trong, nghe thư sinh nói, lần nữa tức giận xoay người lại, mặt coi thường nhìn thư sinh nói:

"Con một sách, làm sao đầu óc người cứ như vậy, ta không ngại nói trắng cho người biết, muốn vào cửa này, chờ sau này người trúng trạng nguyên rồi hãy nói. Thôi chương quỹ nhà ta chưa bao giờ chứa chấp thực khách mượn tiền. Nhưng. . ." Lời còn chưa dứt, tiểu nhị một tay ôm ngực một tay chống cằm khinh miệt nhìn thư sinh từ đầu đến chân, miệng tiếp tục nói:

"Xem tướng của người đoán chừng muốn người ta nhìn chúng cũng khó. Tiểu nhị ta xem hiện tại người rất đáng thương, mách cho người một chỗ nghỉ chân. Nhìn thấy bên kia là cửa thành Bắc không, đi ra khỏi thành, ở thành Bắc có một núi hoang trên đấy có một ngôi miếu đồ nát, người hay là tới chỗ đó mà nghỉ chân, nhưng buổi tối cũng phải cẩn thận nữ quỷ quần thân a ~ ha ha"

Thư sinh bị hấn nói thế, tựa hồ bị chút đã kích, ngao khí trong lòng nổi lên, hấn đứng thẳng người lễ độ cúi chào với tiểu nhị, rồi ngồi xổm xuống dọn dẹp sách vở rơi vãi trên đất, vừa nhặt trong miệng vừa thấp giọng nói thầm:

"Không Từ nói: quân tử không cầu no bụng, cũng không cầu an nhàn, miệng nói những điều đạo đức, làm người không nịnh nọt, giàu mà không kiêu. Ai ~"

Nói xong hấn lắc đầu một cái, lại tự nhiên thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

"Chó không chê nhà nghèo, mèo không chê cá thối, tại sao lại không thể đỗ trạng nguyên? Thật là nói bậy nói bạ, nhục mạ thánh nhân. Đợi đến tiểu sinh ngày khác lại có dịp ghé qua, ta lại tới nói cho tiểu nhị ca, cái gì gọi là nghèo mà lo nghĩ tới thiên hạ, thành đạt là chỉ lo thân mình."

Dạ Tiểu Nhụy nghe lời của hấn nói không khỏi bật cười.

Thư sinh nghe được tiếng cười, liếc mắt nhìn Dạ Tiểu Nhụy, lần nữa lắc đầu thờ dài nói: "Không gặp họa người còn không biết nhục, còn cười được, đợi tới ngày người gặp họa, tự biết hôm nay cười người, cười người hôm trước hôm sau người cười" vừa nói vừa luôn miệng thờ dài.

Dạ Tiểu Nhụy càng nghe càng cảm thấy tên một sách ngốc này thật buồn cười, đang chuẩn bị mở miệng rồi lại bị tiếng tiểu nhị âm ỹ vang tới, lại thấy một chuyện rắc rối nữa ở đại môn tửu lâu, một lão phu nhân mang theo về tang thương của năm tháng, lão gắt gao nắm tay tiểu nhị giống như là đang đau khổ cầu khẩn cái gì, mà tiểu nhị không nhìn được kéo lão sang một bên cửa.

"Ta nói lão thái bà, người cả ngày lẫn đêm tới đây làm âm ỹ, có còn muốn cho ta làm việc nữa không? Ta chỉ là một tiểu nhị mà thôi, lão thái cũng đừng gây khó khăn cho ta nữa..., nếu lão muốn tìm thì phải hỏi chương quỹ nhà chúng ta đi, ta không rảnh quản chuyện của lão, tránh ra ~ tránh ra ~" nói xong tiểu nhị vung hai tay xoay người đi vào bên trong, thân thể lão thái bà bị đẩy ngã ra sau, may nhờ có Dạ Tiểu Nhụy đỡ. Nếu không lão thái xương cốt yếu đuối, không chết cũng muốn gãy rồi mấy cái xương.

Lão thái bà liếc mắt nhìn người tốt phía sau, vội vàng thu tay lại, lão thái tập tễnh đứng thẳng người, kết quả một bước đứng không vững, lão đảo ngã xuống, Dạ Tiểu Nhụy lại đỡ lão lần nữa.

"Cụ bà cẩn thận."

"Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư! Tiểu thư mau mau buông tay, không lão nô làm bẩn xiêm áo người."

Dạ Tiểu Nhụy ôn hòa cười nói: "Không sao, không biết lão bà muốn nhờ việc gì, có khi con có thể giúp bà, không bằng bà cùng con vào phòng trước, tỉ mỉ nói cho con nghe, con lại giúp bà hỏi tiểu nhị."

Nghe thấy cô nương tốt bụng có thể giúp mình, lão thái bà dung dung nước mắt đôi môi run run nói:

"Tiểu thư ~ người thật là người tốt, người tốt."

"Bà đi vào trước rồi hãy nói."

Dạ Tiểu Nhụy dắt lấy lão nhân gia vào phòng, nghĩ thầm, không ngờ cảm giác làm người tốt thật không tệ.

Trong nội đường vội vàng gào tiểu nhị, hẩn xoay người lại nhìn thấy lão thái bà vào cửa. Tức giận chạy đi lên trước, không nói hai lời liền lôi người ra phía ngoài.

Đỡ lấy lão bà, Dạ Tiểu Nhụy giữ tay lão bà, quát to một tiếng.

"Láo xược ~"

Tiểu nhị nghe được có người đe dọa, tìm nơi phát ra âm thanh.

Ồ ~ một tiên nữ hạ phàm, nhìn cách ăn mặc này không phải là tiểu thư nhà bình thường, tiểu nhị khuôn mặt vẻ giận dữ nhất thời thành một bộ vuốt mông ngựa (nịnh hót), buông tay ra phe phẩy đuôi chó đi tới trước mặt Dạ Tiểu Nhụy, cúi đầu khom lưng, mặt cười nói: "Tiểu thư kính xin lên trên lầu nhà an vị, tiểu nhị sẽ tới ngay thu xếp."

Nói xong quay đầu lại tron mắt nhìn lão bà nói: "Không nhìn thấy bận rộn sao? Còn không mau đi, mau đi ra, đi ra ngoài"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33

Dạ Tiểu Nhụy bắt được tay lão bà, nhìn chăm chăm tiểu nhị rồi lên tiếng:

"Thế nào, chẳng lẽ quán rượu này mở ra không phải là làm ăn, mà dùng để đuổi người? Vậy quên đi."

Xoay người diu lão bà chuẩn bị rời đi:

"Mẫu thân ~ chúng ta tìm điểm khác đi, con cũng không tin con đây kim nguyên bảo (đỉnh vàng) không có nơi xài." Nàng nói xong thì rút một túi thêu màu hồng ở bên hông ra, quần trên ngón trở vừa đi vừa xoay tròn.

Từ túi gắm truyền đến tiếng bạc va chạm vào nhau cạch cạch.

Tiểu nhị thấy thế, vội vàng cười đùa tiến lên ngăn lại tiểu mỗ vàng định ra cửa.

"Tiểu thư ~ chớ đi chớ đi, ngài nhìn ta đây mở miệng rất đáng đánh đòn, tiểu thư ngài đại nhân đại lượng đừng để trong lòng, ta và miệng, ta đáng đánh, ta mắt chó nhìn người thấp."

Vừa nói tiểu nhị hung hăng đánh mình hai bạt tai, rồi nhếch miệng cười hỏi lại:

"Tiểu thư, ngài xem, tiểu nhị đánh đã đủ chưa, chưa đủ ta lại tát mình thêm hai cái"

"Khụ khụ ~ đủ rồi, đủ rồi, dẫn đường đi." Dạ Tiểu Nhụy nhìn cả sảnh đường, thực khách cũng đang nhìn mình, cảm thấy vô cùng khó chịu, tên tiểu nhị hèn hạ coi thường mình, lại làm cho nàng thành kẻ xấu.

Đi tới sương phòng, chợt nhớ tới có hai người đi theo phía sau mình nhưng không thấy bóng dáng đâu, vội vàng gọi tiểu nhị lại

"Còn có hai vị khách, một nha đầu mặc áo tơ màu xanh biếc và một công tử mặc cẩm bào trắng, nếu như vào điểm, xin mang tới sương phòng"

"Dạ dạ, tiểu thư."

Thấy tiểu nhị lui ra ngoài, lão bà cảm kích nhìn hành động hảo tâm của cô nương:

"Tiểu thư, xem ngài mặc váy lụa, chắc chắn là đại gia khuê tú, lão nô chẳng qua là một kẻ thảo dân thân phận hèn mọn, ngài xưng hô lão nô như vậy, lão nô sao dám đương nổi."

Dạ Tiểu Nhụy cười cười nhìn lão bà, nhắc chung trà trên bàn đưa cho lão bà. Theo hơi nóng bay ra, một cỗ hương trà nhàn nhạt xông vào mũi, nàng ngửi hương trà lòng mi chậm rãi nhắm lại, nhu hòa nói:

"Lão bà ~ bà quá lo lắng rồi, thật ra thì ta và bà đều là con dân nước Phi Dục, sao lại phân chia sang hèn." Dứt lời nàng mở mắt ra, gương mặt say mê rớt cho mình đây một chén, bụng chung trà lên đặt ở khóe miệng thưởng thức, đúng là mùi thơm ngát động lòng người.

Về mặt lão bà từ ái cảm kích nhìn cô nương thanh tú động lòng người, cảm giác như mình đang nằm mơ, tại sao có thể có tốt như vậy một vị tiểu thư, hơn nữa còn là đại gia khuê tú, không kìm lòng nổi thở dài nói: "Ta hôm nay có thể là gặp thần tiên rồi, lão bà ta không phải đang nằm mơ chứ?"

"Lão bà, bà nói đùa rồi, bà nha không phải là nằm mơ, bà tới nếm thử mút hoa quả, có phải rất ngọt hay không."

Lão bà nhận mút hoa quả trong tay Dạ Tiểu Nhụy bỏ vào miệng, quả nhiên rất ngọt:

"Ngọt, mùi vị so với hoàng cung không sai biệt lắm"

"Lão bà không phải là đang nằm mơ, nghe bà nói vậy, bà đã vào cung?"

"Tiểu thư ~"

Dạ Tiểu Nhụy vừa mới nói xong, lại bị tiếng gọi ngoài cửa gọi đi, quay đầu nhìn lại thì ra là hai người đang cần tìm

"Vương . . Vương gia ngài mau vào nha."

Lão bà ngồi bên cạnh đang muốn mở miệng, bị tiểu nha đầu xông vào quấy rầy, chỉ thấy tiểu nha đầu đánh giá lão bà không chịu vào nhà, lại xoay người sang chỗ khác kéo người, một nam tử mặc cẩm bào trắng bị bắt đi vào phòng, vừa vặn phía sau có tiểu nhị ca đi theo.

Nha Nhi kéo Vương gia vào ngồi bên cạnh tiểu thư, rồi lui thân đứng một bên.

Hách Liên Dận Hiên không tình nguyện ngồi xuống.

Dạ Tiểu Nhụy thấy tiểu nhị còn đứng ở đó vẻ mặt buồn nôn chờ căn dặn, nhìn hấn chân chó mà bức dọc, liền phân phó:

"Tiểu nhị, tùy tiện lấy mấy món đứng đầu của điểm các người là được, người đi xuống đi, có chuyện gì ta sẽ phân phó nha đầu."

"Ha ha ~ phải . . phải . . Vương phi, ngay lập tức lên, ngay lập tức lên." Miệng tiểu nhị bọc đầy mật đáp trả rồi thối lui ra khỏi cửa, đợi đến lúc thối lui khỏi cửa phòng, vẻ mặt khinh thường đều hiện lên trên mặt, âm thầm ở trong lòng châm chọc, còn tưởng rằng là đại tiểu thư nào, thì ra là Vương phi của Vương gia ngốc mà thôi, còn tỏ ra oai phong cái gì chứ.

Dạ Tiểu Nhụy ngược mắt nhìn vẻ mặt thành thật Nha Nhi đang đứng ở cửa.

"Nha Nhi ~ người đứng ở đó làm gì? Muốn làm môn thần (thần giữ cửa) cứ việc nói thẳng nha, về sau ta ngày ngày để cho người đứng cửa vương phi."

"A ~ tiểu thư, người nói cái gì vậy?" Nha Nhi không rõ vì sao tiểu thư nói như vậy.

"Nha đầu đàn, quên đi lười phải giảng giải với người, đến đây đi, chúng ta cùng ngồi, chỉ một mình người đứng, ta sao nhẫn tâm mà ăn được cơm. Tới đây"

"Tiểu thư, tuyệt đối không được"

"Nha Nhi ~~~" Dạ Tiểu Nhụy hung hăng trợn mắt nhìn nàng.

"Tiểu thư ~~~" Nha Nhi khò sở cúi đầu.

"Cô nương, đừng trách lão phụ nhiều lời, người cứ tới đây ngồi đi, nếu nói là quy củ, ta đây một lão bà hạ tiện tâm thường còn ngồi cùng bàn cộng ẩm với Vương phi, người không cần khước từ nữa."

"Dạ. . . Được rồi"

Đợi đến bàn mọi người thu hồi lực chú ý trên người nha đầu, Dạ Tiểu Nhụy rất tò mò mới vừa rồi lão bà có lời chưa nói xong, hỏi lại lần nữa: "Mới vừa rồi bà còn chưa nói hết đấy."

"A? Ha ha ~"

"Lão nô lúc còn tấm bé, gia cảnh bần hàn nên vào cung làm cung nữ, vốn là phải chết già trong cung. Nhớ năm ấy. . ." Lão bà nói xong con người màu nâu xám sâu hơn, cũng bịt kín một tầng huyền ảo. Nhìn bà ấy mở rộng con người, giống như đã nhìn thấu phong trần qua bao niên kỉ (tuổi), bà ấy ngẫm lại lúc đó. . .

Môi đỏ nhạt hiện đầy nếp nhăn nhăn nhúc nhích, bà ấy nhỏ một bãi nước miếng, thờ dãi, nói tiếp:

"Nhớ năm ấy ta đã hơn bốn mươi, cũng là lão cung nữ gần năm mươi, ở trong cung nán lại chút thời gian, coi như là chút ít năng lực, về sau trong cung điều phối, ta bị điều đến Trữ Tú cung làm Mai phi nương nương. . ." Lão bà còn chưa nói hết, tiếng đỏ sù rơi xuống đất vang lên tùy tiện chặt đứt cuộc đối thoại, ba người đồng thời nhìn về phía chung trà bị tên ngọc đánh nát.

Nha Nhi tâm tư tinh tế, vội vàng đứng dậy dọn dẹp mảnh sứ vỡ trên đất đã bể tan tành.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn những mảnh vụn trên đất mà không hiểu, mặc dù không thấy ly trà làm sao rơi xuống đất, nhưng tiếng loảng xoảng rơi xuống đất bình tĩnh qua đi, lòng của nàng không phải bị giật mình mà rung động, trong chớp mắt cảm giác rung động đó giống như trái tim có một tí ti âm ý đau đớn.

Nhìn người gây họa, chỉ thấy trên mặt đáng yêu trẻ con đã mất đi vẻ cười đùa thường ngày, tinh thần vui vẻ làm người say mê nhưng bây giờ mặt mày che lên một tầng đau thương và trái ý.

Dạ Tiểu Nhụy ở trong thâm tâm chế nhạo hân: thật là một bé ngọc, không phải là đánh nát một cái ly ư, không cần phải buồn vậy chứ? Cười tươi, đưa ngón tay ngọc ra, sờ sờ gò má lạnh lùng của hân:

"Trương công ~ cái ly bể thì bể, có phải vẫn còn tức giận nương tử?"

Dung mạo tuấn tú chậm rãi quay đầu, vẻ mặt uất ức nói: "Sao các người lão nói chuyện không ngừng, ta sắp chết đói rồi, nữ nhân chính là ghen tỵ như vậy, ta hung dữ, ta muốn ăn cơm."

Về mặt ba nữ nhân già trẻ không đồng nhất quay mặt nhìn nhau, cả nhà cười ầm lên.

"Nha Nhi người nhanh đi gọi tiểu nhị mang thức ăn lên, tướng công nhà ta mà đói thì sẽ cáu kỉnh, ha ha."

"Bà còn chưa nói hết đâu, nói tiếp nha."

"Này. . . Vương gia hân. . ."

"Không sao bà nói tiếp đi."

"Một năm kia. . . Ta bị điều đến Trữ Tú cung làm cô cô chương sự, Mai Phi nương nương là một chủ tử tốt khó có được rất nhân từ thiện tâm, chỉ cần có đồ tốt nương nương đều sẽ phân phát một chút cho hạ nhân, cho nên ta đây lão thái bà cũng được hưởng phúc(hưởng hạnh phúc) và khẩu phúc(hưởng lộc ăn) của chủ tử, rất khéo mứt hoa quả ở đây là đồ ngọt ta yêu thích ăn nhất, mà bây giờ cũng không quên được cái vị đó, không nghĩ tới ngày hôm nay lại làm cho ta thêm quá."

"Bà ~ Mai Phi nương nương xinh đẹp không? Chủ tử tốt thế sao bà không tiếc mà xuất cung?"

Nghe Dạ Tiểu Nhụy hỏi lão bà thờ dãi một tiếng.

"Ai ~~~ Mai Phi nương nương là mỹ nhân khó gặp, trời sanh đã có dáng vẻ thiện lương như Bồ Tát, tuy là phi tử được tiên hoàng sủng ái nhất, nhưng chưa bao giờ được cung chủ mà kiêu. Chỉ là ở hậu cung khó nói. . . Khó nói a. . . Hai mươi năm trước, một cuộc hỏa hoạn đốt rụi cả cung Trữ Tú, Mai Phi nương nương táng thân trong biển lửa, lưu lại tiểu Vương gia tuấn tú, tuy nói người không chết, nhưng đang êm đẹp thì thành một si nhi, ai nói là hành thiện tích đức, thật là người tốt không có kết quả tốt, ác nhân lại nắm quyền, người lương thiện khó sống! Khó sống a!"

"Theo lời bà thì Mai Phi nương nương là thân mẫu của Duệ thân Vương gia?"

"Vương Phi làm sao biết, chẳng lẽ. . ." Lão bà nén lệ nhìn Hách Liên Dận Hiền đang chơi đùa chung trà, chỉ thấy hắn luôn tay chuẩn bị nước trà, tới tới lui lui, hất đầy bàn, giọt nước bắn tung tóe tung tóe, nước đọng dọc theo khung bàn rơi xuống, làm ướt quần áo trên người Vương gia, cũng làm ướt đôi mắt đỏ hồng của lão bà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Còn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34

"Không sai, hắn là Duệ thân Vương gia."

Dạ Tiểu Nhụy nhìn Hách Liên Dận Hiền nhân nhật nói, thật ra thì hôm đó xuất cung, lão Thái hậu có lên lút kéo nàng nói chuyện, nói cho nàng biết thuở nhỏ đã không có mẫu thân làm trong lòng nàng cảm thấy hắn thật đáng thương, không nghĩ tới mẫu thân hắn bị hỏa hoạn mà chết cháy, càng không biết hắn bởi vì như vậy mới biến thành ngu ngốc, thử nghĩ trong một đêm người mình thương yêu nhất bỏ mình đi mãi mãi sẽ là cảm giác gì? Mặc dù nàng không thể hiểu hoàn toàn, xem như nàng bị đi tới cái địa phương xui xẻo này, từ nay về sau cũng nếm nỗi khổ ly biệt và tư niệm đau xót. Chỉ là bé ngốc năm đó mới 7 tuổi, 7 tuổi hắn bị tai họa bất ngờ, tâm hồn trẻ nhỏ sao có thể nào chịu đựng được, không thành thẳng ngốc mới lạ.

"Không nghĩ tới tiểu Vương gia năm đó đã lớn rồi, nhớ khi đó ngài mới chỉ cao bằng này, vừa đến mùa đông thì ầm ỉ đòi nương nương bồi ngài đi nhìn tuyết rơi."

Lão bà đưa tay ra muốn cầm tay hắn, nhưng sợ tay mình làm dơ hắn, lại thu về.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn ra lão bà đang xúc động đột nhiên nói :

"Ai nha, bà xem con vừa nói linh tinh rồi, làm trì hoãn chính sự của lão bà, lão bà mới vừa hỏi tiểu nhị chuyện gì ?"

Nhắc tới cái này, bộ mặt lão thái bà u sầu nói :

"Lão nô có một tiểu tôn nữ, tên là Tiểu Thúy, năm nay đã hai bảy. Tháng trước, ta ở cửa tửu lâu gặp một lão muội muội trong cung, nói chuyện mới biết được muội ấy mở tửu lâu này. Lão nô gia cảnh bản hàn, bạn già lại mắc bệnh liệt giường, cấp bách cần tới ngân lượng, vừa hay gặp lão tỷ muội, nếu như muội ấy giàu có thì xin muội ấy giúp một tay tìm tiểu tôn nữ tới nói chuyện. Đã nửa tháng không thấy lão tỷ muội nhớ tới. Thế là đi tới trong điểm hỏi thăm, nhưng liên tiếp mấy ngày cũng không dò ra được chút tin tức, cũng không thấy lão muội muội." (thời xưa xuân xanh mười sáu là hai tám, cho nên hai bảy là được. . . 14 tuổi)

Tiểu Thúy? Dạ Tiểu Nhụy nghiêng đầu suy nghĩ, hôm nay nàng ở phòng thu chi gặp một tiểu nha hoàn tên là Tiểu Thúy, vội vàng hồi tưởng lại mặt mày nha đầu:

"Bà nói cháu gái bà gọi là Tiểu Thúy? Vóc dáng không cao, nhỏ gầy, mặt trái xoan, tiểu nha đầu có tóc khô vàng?"

Lão bà nghe mừng rỡ.

"Vương phi quả nhiên là thần tiên, ngay cả cháu gái lão trông như thế nào cũng biết ."

"Không phải, nàng đang ở vương phủ, sáng sớm hôm nay ta còn thấy nàng. Lão bà yên tâm, ta thấy nàng đang rất tốt, nếu như lão muốn gặp nàng, hôm nay con trở về báo Thôi ma ma đề ngày mai nàng nghỉ nửa ngày, về nhà thăm bà."

"Cám ơn Vương phi, Vương phi là nữ bồ tát đại từ đại bi." Vừa nói lão bà vừa xúc động kéo ống tay áo lau nước mắt. Lại hiếu kỳ hỏi:

"Không biết Vương phi nói Thôi ma ma có phải là lão muội muội của ta?"

Dạ Tiểu Nhụy nghe vậy thì kích động đến đôi tay vỗ mạnh, làm mấy cái chén ở mặt bàn keng keng vang dội, bọt nước trong chén bắn tung tóe lên tăng tăng sóng gợn.

"Bà nói lão tỷ muội kia đang là lão bản của tửu lâu chính là quán sự Thôi ma ma trong phủ ta, Thôi Quế Liên?"

"Đúng đúng, chính là Thôi Quế Liên, chương quỹ của tửu lâu là chất nhi của nàng."

Đem Tiểu Nhụy âm thầm ở trong lòng cảm thán, khó trách mới vừa cái tên thư ngốc nói gì mà Thôi chương quỹ, Thôi chương quỹ.

Đúng lúc này Nha Nhi thu xếp tiểu nhị bưng rượu và thức ăn đi vào sương phòng.

Dạ Tiểu Nhụy liếc Hách Liên Dận Hiền một cái, vội vàng đứng dậy bỏ bạc vào trong tay lão bà.

"Lão bà, nơi này có chút ngân lượng bà cứ cầm trước đi, ngày mai con sẽ gọi Tiểu Thúy về nhà thăm bà, nếu như sau này bà nhớ nàng, cũng có thể trực tiếp tới phủ thăm. Con còn có chút chuyện quan trọng muốn đi làm, lão bà ở nơi này tận tình hưởng dụng, con xin lỗi không tiếp được rồi."

Không chờ lão bà cảm tạ, Dạ Tiểu Nhụy kéo Nha Nhi đang đứng cạnh cửa cùng bước ra ngoài cửa.

"Nha Nhi ~ ta đi ra ngoài có việc, người ở đây chờ ta trở lại, ngàn vạn lần phải để ý Vương gia." Dặn dò rồi rời đi.

"Tiểu. . ."

Nha Nhi nhìn tiểu thư rồi đi định nói lại thôi, tiểu thư đi một mình, nàng có chút không yên lòng, nếu như nàng đi theo Vương gia lại không thể đi theo, suy nghĩ sự an toàn lại vào sương phòng.

Đêm Tiểu Nhụy xuống lầu đi tới trước quầy, đem đỉnh bạc đặt trên bàn, hướng về phía chương quỹ đang cúi đầu tính sổ sách nói :

"Sương phòng trên lầu trả tiền."

Chương quỹ nghe có người tính tiền vội vàng ngẩng đầu lên, gương mặt hung tợn cười đầy nịnh nọt.

Con bà nó chứ ~ quả nhiên cùng mẹ già kia là thân thích, cười lên cũng giống nhau —— ghê tởm!

Dạ Tiểu Nhụy bị hấn cười đến nổi lên một thân tảng băng, vội vàng nói: "Không cần thôi" rồi vội vàng rời đi. Đi tới ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời thoáng cái âm ảm xuống, đi tới túy tiên phường.

Mới vào phòng, mùi rượu xông vào mũi, ngửa đầu nhìn hậu viện, trong viện bày rất nhiều cái vại sứ, mười trai tráng ở bên trong đi lại lên xuống, đi tới đi lui. Mà trong hậu viện có mấy đại hán ở trần, đang uống rượu hát ca trong lúc bận bịu.

"Cô nương"

Nhìn quá nghiêm túc, đột nhiên có một tiếng la ở phía sau dọa nàng giật mình, nàng xoay đầu lại. Chỉ thấy một lão ông mặc quần áo người hầu, tay nâng bầu hút thuốc phiện nở nụ cười nhìn nàng hỏi:

"Cô nương tới uống rượu?"

"A ~ không phải không phải, ta tìm lão bản các người có chút chuyện riêng, làm phiền lão bá thay ta thông báo một tiếng."

Lão ông nắm chòm râu cười híp mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá Dạ Tiểu Nhụy, cảm thán nói :

"Ai, chào ôi ~ hôm nay cô nương đến không đúng dịp rồi, Mạnh viên ngoại nhà ta mới đi xa nhà, tiểu thư chỉ còn cách là chờ ngày giờ khác trở lại thôi."

"Ha ha ~ lão nhân gia, ông xem con đây từ xa chạy tới cũng không dễ dàng, không bằng gọi lão chương quỹ cũng được." Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy từ trong lòng ngực móc ra đỉnh bạc nhét vào trong tay lão ông .

Lão ông nhìn bạc trong tay mặt áy náy.

"Này. . . Này. . . Người xem. . ."

"Ai ~~~ ta nói thật cho cô nương biết, thật ra thì không phải là ta không muốn nói cho cô nương, mà là Đông gia (gọi người chủ là đông) đã phân phó lão nô, nếu như có người tới cửa tìm ngài ấy thì phải ngăn cản, nếu cô nương có việc gấp tìm Đông gia chúng ta, không bằng đi tới sòng bạc Thuận Phong xem, bình thường lúc này ngài ấy sẽ ở chỗ đó."

Dạ Tiểu Nhụy vừa nghe, trong lòng vui vẻ. Quả nhiên có tiền thì việc gì cũng dễ dàng, vội vã nói cảm ơn chương quỹ rồi chạy tới sòng bạc.

Đi tới cửa đột nhiên có chút băn khoăn, cúi đầu nhìn quần áo của mình, lại ngẩng đầu nhìn chung quanh. Thấy ở khúc quanh không xa có một tiệm cắt may, chạy đến tiệm đó.

Toàn thân váy lụa bước vào tiệm, lại toàn thân gấm bào ra cửa, một thiếu nữ thướt tha vào cửa , đi ra là một thiếu niên môi hồng răng trắng trong tay cầm ngọc phiến.

Dạ Tiểu Nhụy đi tới bước chân vững vàng, không để ý nhìn thật đúng là không nhìn ra bốn tôn là nữ nhi.

Đi tới cửa sòng bạc, tay giờ ngọc phiến, nhấc tay lên vén một góc màn vải đi vào trong.

Chỉ thấy bên trong sòng bạc tất cả các loại người tề tụ một chỗ đông nghịt, chỗ này vòng một đám, chỗ kia vây quanh một bàn, mọi người nằm sấp lông mày tròn mắt, trong phòng tiếng kêu oanh cả đại sảnh.

Một tên tiểu gia hỏa đưa nước trà kiếng nhón chân lên đi lại xuyên qua trong đám người, tay mở miệng bình trà giờ quá đỉnh đầu, đi tới đi lui ở trong đám người chuyển động bình trà rót nước.

Dạ Tiểu Nhụy nhảy vào trong sân, đứng lúc tiểu tử rót nước kể bên nàng, nàng vội vã bắt được kéo hẳn sang một bên:

"Tiểu ca, biết Mạnh lão bản tủy tiên phùng ở nơi nào không?"

Tiểu hỏa kế(người làm mướn) tỉ mỉ quan sát tiểu khách quan mặt trắng nõn, chỉ vào một bàn ở góc khuất nhất nói:

"Ừ ~ ta nhìn thấy bên kia, ngồi tận cùng bên trong, má trái có một nốt ruồi đen là Mạnh lão bản".

Dạ Tiểu Nhụy vội vàng khom người cảm ơn, đi nhanh tới bàn kia, xuyên qua những khe hở trong đám người chật chội, lé mắt nhìn, ha ha ~ hóa ra là đồ xúc xắc, tiếng mọi người kêu lên liên tiếp. Trong lòng Dạ Tiểu Nhụy âm thầm vui vẻ, đồ xúc xắc thì nàng là cao thủ, nàng ở quán bar có hai tuyệt kỹ, hơn nữa hai tuyệt kỹ đều dùng để lắt, thứ nhất: pha rượu, thứ hai: không cần nói nữa đi.

Nghiêng người đi qua những bức tường người, tỉ mỉ quan sát, phát hiện cái tên Mạnh lão bản ra tay không chỉ có hào phóng, hơn nữa còn có điểm tài đại khí thô, tranh cường hào thắng và tham lam.

Nghĩ tới, nàng thoát ra khỏi đám người nhìn xung quanh, nhìn thấy bên trong cửa gỗ hai đại hán cao lớn vạm vỡ đứng hai bên, nghĩ tới đó chính là phòng kê toán sông bạc Đông gia. Khóe miệng nở nụ cười, đi tới cửa gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35

Lần nữa đứng ở bàn đánh bạc, nàng đã thành nhà cái của bàn này, các khách quan tới đánh cược rất hào phóng sẽ không để ý nhà cái đổi hay không đổi, chỉ cần được đánh cược thì bọn họ vui vẻ.

Dạ Tiểu Nhụy đứng ở trước bàn vừa lắc lọ vừa hét:

"Đến đây đến đây, các vị khách quan đặt cược nữa đi, xin mời đặt cược! Cược nhiều kiếm được nhiều, cược ít kiếm được ít, đặt cược ~ đặt cược đi."

Vừa dứt miệng, đặt lọ xúc xắc phịch một tiếng lên bàn.

Mọi người rí rít tiến lên đặt cược.

"Cược đi"

"Cược đi"

"Ta cược đại"

"Ta cược tiểu"

"Ta cược hai mươi lượng"

"Ta cược năm mươi lượng"

Mạnh lão bản vuốt một nhúm lông quăn mọc ở nốt ruồi đen trên má trái, nhàn nhạt nói:

"Ta cược một trăm lượng"

Mọi người đồng thời nhìn về phía nhân huynh cược một trăm lượng, trong lòng cảm thán "Khí phách nha, người có tiền a ~ có tiền thật bất đồng a."

Thật ra thì . . . Người ta sớm đoán được mọi người sẽ nhìn hắn, trên mặt sớm đã đầy vẻ đắc ý.

Nhưng hắn lại không biết nhà cái của cái bàn này, trong lòng còn đắc ý nhiều hơn so với hắn. Hừ hừ ~ tốt, nàng muốn chính là cái hiệu quả này, vội vàng kêu la tiểu hỏa kế đang bung trà, ra dấu tay OK, ném năm mươi lượng bạc qua không trung.

Tiểu hỏa kế cười xấu xa đỡ lấy ngân lượng, tiếp tục rót trà cho khách quan.

Dạ Tiểu Nhụy hỏi Mạnh lão bản:

"Không biết vị viên ngoại cược đại hay cược tiểu?"

Mạnh lão bản một tay vân vê lông, một tay cầm quạt xếp, đẩy bạc sang bên phải.

"Ta cược đại."

"Được, đã cược rồi a, ta —— mở! Oa ha ha ha, thu đại đền nhỏ."

Một trận thét qua đi lại mở một ván.

"Được rồi được rồi, muốn mở ra a, mọi người muốn cược mau cược, đừng do dự, do dự sẽ bỏ qua may mắn, đừng trì hoãn, trì hoãn sẽ đứng ngoài sự giàu có."

Dạ Tiểu Nhụy thu xếp xung quanh, ánh mắt lưu chuyển lên lên liếc Mạnh lão bản, chỉ thấy hần móc ra một xấp ngân phiếu từ trong ngực vỗ lên bàn, ngân lượng đặt cược lần này ước chừng so với hồi này nhiều gấp đôi.

"Ta vẫn cược đại!"

Mồ nữ nghĩ thầm: hừ hừ ~ cược đi cược đi, không cần biết người cược đại hay cược tiểu cũng làm cho người thua hết sạch.

"Các vị cược được lắm, ta —— mở! ! Lại đại, oa ha ha ~ thu tiền thu tiền."

"Ta không tin không được! Ta lại cược."

Mạnh lão bản lại đặt cửa đại hai trăm lượng, kết quả có thể nghĩ chắc chắn là thua, sau mỗi một ván chỉ cần là hần đặt cửa nào thì cửa đó bị ăn sạch, hần tức giận hần càng đặt càng lớn, sờ sờ trên người, chính là muốn cược ngân phiếu để cho hần thua chỉ còn lại một nửa, hần tức giận vỗ bàn chỉ vào Dạ Tiểu Nhụy đang thu xếp, quát:

"Chắc chắn người giờ trò quỷ!"

Dạ Tiểu Nhụy đã sớm lường trước hần sắp hết kiên nhẫn, giương mắt nhìn, hỏi hần:

"Viên ngoại, lời ngài nói phải có chứng cứ, con mắt nào của ngài nhìn thấy ta giờ trò quỷ hừ?"

"Đúng"

"Đúng vậy đúng vậy"

"Mạnh lão bản, người không thể nói mò nha."

Một câu lại một câu, tất cả mọi người bắt đầu phụ họa, vì sao chứ? Ha ha ~ bởi vì . . bởi vì . . cho dù nhà cái giờ trò quỷ thì bọn họ cũng phải vui vẻ, kể từ khi phát hiện người này đặt cược ăn đại hay đặt cược ăn tiểu, lúc cược cái gì ăn cái gì, chỉ cần hần cược tiểu thì bọn họ cược đại, nếu hần cược đại thì bọn họ cược tiểu thì bạc trắng lóa từng bước từng bước đi từ túi hần sang túi bọn họ, có bạc vào túi! Ai còn quản nhiều như vậy.

"Hừ ~ nếu không giờ trò quỷ, có dám một mình đánh bạc với ta không."

Nói xong Mạnh lão bản móc ngân phiếu còn sót lại trên người, ném tất cả ra bàn.

"Ta cược mười vạn lượng, tiểu nhà cái ~ có dám đồ theo không?" Mặt Mạnh lão bản đầy con tức, mặt ngoài cô lâm thoải mái, trong lòng tức giận đã vọt lên cao, ghen ghét không thôi.

‘Hừ hừ ~ một kỹ nữ trẻ người non dạ, tiểu lâu la, cho là nhất thời đánh cược gặp vận may, là có thể ép được Mạnh Thế Xương ta sao? Cũng không đi hỏi thăm danh hiệu của ta, so với cái tên hài đồng mặc quần yếm này cũng không sánh bằng thì nào còn mặt mũi gặp người. Ta ăn cơm trắng nhiều hơn người mấy thập niên, hôm nay cho người xem sự lợi hại của bản đại gia, lần này chẳng những muốn thắng cả gốc lẫn lãi, còn muốn cho tên cầu nô tài người không biết trời cao đất rộng chịu không nổi.’

Có lẽ là có người không ưa cái người tài đại khí thô này, nhô lên cao thét một tiếng làm cho đám người lại bắt đầu ồn ào lên.

"Tới thì tới"

"Đúng vậy, ai sợ ai, tiểu hòa kê đến đây đi, liều mạng với hần."

"Đúng đúng, hôm nay vận may của tiểu ca không tệ, mười vạn ngân phiếu đấy, sợ là Mạnh lão bản ngay cả tiền riêng cuối cùng cũng móc ra rồi, ha ha ha ~"

Mạnh Thế Xương nghe những lời này, giận đến cơ mặt giật giật bắt đầu co rút, tay nắm quạt xếp đến mức các khớp xương trở nên trắng bệch.

Dạ Tiểu Nhụy cười xấu xa giơ tay lên, ngăn trở đám người đang ồn ào náo động.

"Được được, ta tới là được."

Nghe tiểu hòa kế phóng lòi, người bên cạnh vội vàng đưa lọ xúc xắc tới. Dạ Tiểu Nhụy mở ra.

"Viên ngoại, mời."

Mạnh lão bản nhận lấy lọ xúc xắc, cầm trong tay bắt đầu lắc, sau một hồi lạch tách, đặt phịch một tiếng lên bàn.

"Ha ha ~ tới phiên người tiểu nhà cái."

Khóe miệng mỡ nữ nổi lên một tia cười mỉa mai, đuôi lông mày héch lên, quét lọ xúc xắc trên bàn, lạch lạch tách lên xuống trái phải, cuối cùng tay vừa nhấc, ngẩng cao đầu, bịch bịch đập lên bàn, tiếng vang phá tan sự âm ỹ của đám người, tương đối có khí thế.

"Hừ hừ ~ tiểu nhà cái, khí thế kia ngược lại rất sung đấy, mời."

Nụ cười đầy mỉa mai trên mặt Dạ Tiểu Nhụy không hề tản đi, tay từ từ giơ lên, tất cả mọi người ngừng tiếng ồn ào não động lại, từng người nghe nhịp tim của mình, im lặng quan sát lọ xúc xắc từ từ mở ra, chờ đến khi mở ra, một tiếng hô to trong đám người:

"Đục hoa đầy bàn tinh, điềm tốt." (hic không hiểu ngôn ngữ đánh bạc)

"Tốt, tốt."

Mọi người nhìn lọ xúc xắc mở ra đều là lão luyện.

Dạ Tiểu Nhụy âm thầm đắc ý, ai ai ~ lắc không cao không thấp, để cho người cao hứng, chỉ sợ mở nắp ra, người cười không nổi.

Đoàn người hết nhìn nhà cái lại nhìn người đặt cược, Mạnh lão bản không chút nào yếu thế nhìn mọi người, vung tay lên, tràn đầy tự tin cầm nắp mở ra, kết quả. . .

Một bàn người thờ dài.

"Ai ~ hỡn giang long ~ còn pha tạp, thật Thiệu Hưng." (cái này cũng thế)

Mạnh lão bản mặt không thể tin nhìn điểm của mình. Con thịnh nộ bốc cháy điên cuồng, thẹn quá hóa giận quát lên:

"Chúng ta lại tiếp tục một ván nữa, trên người ta đã hết ngân lượng, nhưng ta dùng cả gia sản của ta để cược. Liều một ván với người, nếu như tiểu nhà cái không có ngân lượng, có thể dùng cái mạng nhỏ của người để đặt cược, xem người có dám không."

Rống rống ~ nàng muốn đi tới cùng.

"Có gì không dám, nếu Mạnh viên ngoại đã hào phóng thế, vậy ta cũng đành phải tiếp chiêu. Đến đây đi."

Hừ ~ "Người trẻ tuổi quả nhiên thẳng thắn."

Vừa nói hai người đồng thời lắc lọ xúc xắc, Mạnh Thế Xương đã dùng hết sức bình sinh tập trung tinh thần, cho đến khi nghe được điểm mình lắc bằng với điểm mình muốn, mới đặt phịch một tiếng lên bàn, mà Dạ Tiểu Nhụy đối diện cũng đồng thời hạ xuống.

"Cùng nhau mở đi!" Buông lòi là Mạnh lão bản.

Hai người đều có tâm sự riêng, ngay trước mặt mọi người mở ra.

Mọi người đầu tiên là tò mò nhìn về phía nhà cái.

"Rống! Tốt! ! Một trụ thiên, đục hoa cả vườn xuân." (bà con thông cảm nha)

Rồi nhìn về phía Mạnh viên ngoại "Không phải chứ! ! !"

"Vừa pha tạp, hơn nữa còn là anh em (hic lại nữa rồi). Mạnh lão bản xem ra năm nay là năm hạn nha."

Mạnh Thế Xương nghe đến lời này, sắc mặt vui mừng biến mất, gương mặt hoảng sợ và không thể tin được nên cúi đầu nhìn, tại sao có thể như vậy, sao có thể là cái này, hẳn rõ ràng lắc chính là điểm cao nhất mà.

"Được rồi, Mạnh viên ngoại, ngài đừng đứng ngốc ra đấy, viết biên nhận cho ta."

Mặc dù Dạ Tiểu Nhụy nhìn bộ dáng của hắn có chút không đành lòng, nhưng không có biện pháp, ai kêu hắn và lão thái bà chết tiệt kia thông đồng với nhau, hơn nữa mới vừa còn muốn cái mạng nhỏ của nàng, nàng làm thế không quá đáng đi!

Đội hắn ký xong, nàng và lão bản sòng bạc theo như lúc trước nói, nàng ba hắn bảy phần ngân lượng, rồi ra khỏi sòng bạc.

Q.1 - Chương 36

Đứng ở đầu đường náo nhiệt, vui vẻ nhét túi tiền vào trong ngực, ngẩng đầu lên, nhắc chân vừa đi về phía trước, vừa nhìn.

A ~ ở phía trước không phải là thư sinh ngốc mới vừa nhìn thấy ở cửa tửu lâu sao? Ha ha ~ cứ nhìn thấy cái tên một sách là nàng cảm thấy buồn cười, nha! Không đúng, cái người đứng bên cạnh hắn đang làm gì thế? Làm gì mà đuổi tay vào trong túi áo hắn. . .

A ~ không tốt! Ăn trộm

"Bắt kẻ trộm!"

Dạ Tiểu Nhụy kêu to một tiếng, chạy về phía thư sinh ngốc.

Bị nàng hô lên, người ta ăn trộm cũng không phải là người điếc, dĩ nhiên bạc vừa đến tay thì bỏ chạy ngay. Vội vã bắt tên trộm, Dạ Tiểu Nhụy không kịp nói cho thư sinh ngốc rằng hắn bị móc túi, nghĩ thầm trước mắt bắt được ăn trộm đoạt bạc về mới chính là điểm mấu chốt.

Kết quả là, một trận gió thúc tới, đụng phải con một sách vừa vọt đến .

Thư sinh ngốc nhìn vị thiếu niên kia phi thân qua trước mặt tự lảm bảm:

"Không bằng mấy người, không giống như mấy, tham sân si đồ[1], nhiều dân hại cô[2], ai ~ người đi đường không để ý. . . không để ý a."

[1] tham sân si đồ: tham lam, giận dữ và si mê. Đại sư Tĩnh Vân đã có bài giảng về phương pháp trị "tham sân si", được đăng tải vào ngày 11/09/2013

[2] nhiều hại dân cô: nhiều hại dân chúng

Vừa nói vừa đứng dậy, vỗ vỗ thân.

Hách Liên Dận Hiên đang ở sương phòng tửu lâu, đúng lúc nhìn thấy trên đường có một thiếu niên xinh đẹp mặc áo trắng chạy qua, không phải là tiểu nương tử thân ái nhà hắn sao! Trong lòng rất vui mừng, không nói hai lời đã chạy nhanh ra cửa đuổi theo nương tử, Nha Nhi đứng bên không rõ nguyên do, thấy chủ tử chạy thì nàng đương nhiên là nhanh chân đuổi theo.

Trên đường dòng người rất hỗn loạn, hai người một trốn một đuổi theo xô phải không ít gian hàng và người khác, cuối cùng ở chỗ rẽ, Dạ Tiểu Nhụy đã đuổi kịp tên trộm. . .

A phù phù ~

Phù phù ~

Đuổi kịp rồi. . .

Cái tên ăn trộm đáng ghét, nàng đứng lại hít vào mấy hơi, lại xông lên, tay vỗ vào vai tên ăn trộm cao lớn.

"Hừ hừ, tên ăn trộm đáng ghét! Chạy hết nổi rồi hả? Bị ta đuổi kịp rồi chứ? Nhanh giao túi bạc ra đây, nếu không quyền cước cô nài nài ta không có mắt đâu."

Liễu Mặc Phong mặt mờ mịt đứng lên, xoay đầu lại, hất bàn tay trắng nõn mịn mà trên vai xuống. Tay nắm trong tay bảo kiếm, ôm ngực ngẩng đầu, ừ ừ cạc cạc nhìn vị thiếu niên gọi mình là tên trộm.

Răng trắng tinh, đôi mắt sáng, lông mày nhỏ nhắn phù hợp với tóc mai, dùng ngọc đá búi thành tóc trái đào, áo trắng xán lạn, đúng là một thiếu niên tuấn đạt, trẻ trung.

Về mặt Dạ Tiểu Nhụy khinh thường nhưng khi thấy người đó quay đầu lại thì đổi thành kinh ngạc. Má ơi ực ~ quả nhiên là mỹ nam cổ đại như ngọc, ngay cả cái tên móc túi mà cũng ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.

Từ từ. . . Mấy chục giây trôi qua, Liễu Mặc Phong bị nàng nhìn, cảm giác từ trong ra ngoài đều không phải là người. Duỗi tay ra, nắm quyền nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

"Khụ khụ ~ không nên nhìn thế chứ, nhìn xem nước miếng chảy xuống kia."

Dạ Tiểu Nhụy thấy hấn kêu vậy, lập tức khôi phục thần trí, có chút tức giận và ngượng ngùng phản bác lại:

"Người nào. . . người nào nhìn người hả, con mắt nào của người nhìn thấy ta nhìn người. Đừng tưởng rằng lớn lên đẹp trai, ta sẽ bỏ qua cho người. Nhanh giao túi bạc ra đây."

Liễu Mặc Phong càng nhìn càng cảm thấy tên tiểu tử này thật thú vị, rõ ràng là hấn củi người xuống nhật ngọc bội của mình rớt dưới đất, thế nào lại thành trộm? Củi người xuống cười xấu xa, áp sát mặt nhìn chằm chằm đôi mắt sang và lông mi dài của nàng, chậm rãi nói ra:

"Hai con mắt ta nhìn thấy, nhưng đúng là ta không nhìn thấy người bị mất đồ đâu."

Dạ Tiểu Nhụy nghiêng đầu liếc mắt, nhìn chằm chằm đôi mày rậm và đôi mắt hoa đào của hấn, cắn răng nghiêng lợi dè dặt âm điệu đáp lại:

"Đúng không? Vậy ta nói cho người biết, hai con mắt ta cũng nhìn thấy, người không có lấy đồ của ta, nhưng người trộm đồ của người khác, đừng có vòng vo, nhanh giao ra đây, ta còn có thể suy tính không giao người cho quan phủ, nếu không cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình."

Vừa nói nàng tung người đá ra hai thước, bày ra tư thế quyền đạo vô cùng xinh đẹp lại không mất khí thế của tư thế Taekwondo.

Liễu Mặc Phong mặt đầy khiêu khích, đôi tay ôm ngực nhìn nàng.

Nơi hai người đang đứng là cửa chính kỹ viện "Tàng Xuân Các" nổi tiếng xa gần bên trong thành Tử Dương.

Đang ở lúc Dạ Tiểu Nhụy tạo hình tự cho là đẹp nhất thì đột nhiên cửa gỗ trên lầu kết một tiếng mở ra, một cây gậy từ trên lầu lạng lẽ rơi xuống, thanh nhả xoay tròn, nện ở đỉnh đầu Dạ Tiểu Nhụy, bộp bộp ~ chuyển động mấy cái, rất xinh đẹp rơi xuống đất, đỉnh đầu Dạ Tiểu Nhụy lú rú tiếng chim hót vang lên, ào một tiếng, lại một chậu nước đổ xuống, dội vào người Dạ nữ sĩ, đuổi cả một bầy chim đi.

Cửa gỗ trên lầu khẽ mở bên trong truyền đến tiếng nữ nhân kiều mi:

"Từ quý ~ ghét a, con khi gấp cái gì, người ta không phải là cho người nước rửa chân à?"

Nghe được tiếng nói trên lầu thì cả người Dạ Tiểu Nhụy đã ướt sũng, cộng thêm cả người nổi da gà rơi đầy đất. Giận đến mức cả người không ngừng run rẩy, nhỏ từng giọt. Chớp mũi xinh xắn chậm rãi chảy xuống một giọt nước trong suốt lấp lánh, nó rơi xuống đồng thời kèm theo một cổ nhàn nhạt mùi hương lạ truyền vào mũi.

Hai tay Dạ Tiểu Nhụy nắm chặt, đột nhiên ngửa đầu hét một tiếng như tiếng sét đánh dài, âm thanh cứ một lớp lại thêm một lớp, âm điệu phẫn nộ — và kèm theo chấn động, chấn động lại xen lẫn một tia đơn âm, mặc dù thỉnh thoảng có chút không đều, nhưng cũng không mất đi cảm giác ban đầu, nàng không chế âm điệu và nhịp tốt vô cùng, một tiếng thét chói tai thuận hậu sung mãn, hoa hoa lệ lệ làm phong phú sự bao la của bầu trời thành Tử Dương.

Vèo, trong vòng mười mấy thước — tất cả mọi người nhìn về phía tiểu mỹ nam, đứng hình mấy giây! !

Làm chấn động thương nhân đang đi đường, người đang mua bánh nướng, người đang bán hàng rong, đại thúc đang gánh phân người, lão hán đang móc gi mũi, đại thẩm đang gãi cái mông, trong nháy mắt đều dừng lại,

Chỉ có. . ."Mua bánh bao đi, dưa chua cải bắp ngon thơm nức đây." A ~ tại sao yên tĩnh thế. . .

Người bán hàng rong ngẩng đầu nhìn lên, ôi mẹ nó ~ không phải chứ,

Âm thanh của người bán hàng rong thức tỉnh linh hồn của đông đảo quần chúng, hét thây bất động bắt đầu hoạt động, đang đi đường thì tiếp tục đi đường, đang mua bánh nướng thì tiếp tục mua bánh nướng, đang gánh phân người thì tiếp tục gánh phân người, móc gi mũi xong thì lau sạch tay, chỉnh lại váy ở phần mông. Cuối cùng người bán hàng rong ngẩng đầu lên, mặt khiếp sợ nhìn Dạ Tiểu Nhụy.

Dạ Tiểu Nhụy cảm giác có một ánh mắt mãnh liệt từ sau lưng, nàng chậm rãi xoay đầu lại, quát:

"Nhìn cái gì, có cái gì tốt mà nhìn."

Người bán hàng rong nghiêng khố miệng ngây ngốc cười cười, kéo khăn tay trên người xuống đi tới:

"Cho tiểu công tử, bị nước rửa chân đồ phải là rất xui xẻo, đặc biệt là nước rửa chân của khách làng chơi kỹ viện, mau lau đi."

Dạ Tiểu Nhụy vốn đã nổi giận, nhận lấy khăn tay mới lau đi một nửa thì giận dữ vút trở lại.

"Cút cho ta."

"Ai ~ thật là hảo tâm không có hảo báo, tiểu hòa kếp, ta thật sự là đồng tình với người cảm thấy thật không đáng giá."

Liễu Mặc Phong đứng ở đằng trước hất mặt xem kịch vui.

Dạ Tiểu Nhụy còn chưa kịp phản bác, chỉ nghe thấy phía sau ở khúc quanh truyền đến giống như tiếng bánh xe chuyển động, nghe được tiếng vang, nhìn về phía sau, theo âm thanh tiến dần đột nhiên một chiếc xe ngựa xuất hiện, má ơi ~ nàng quả nhiên bắt đầu xui xẻo, oh cộp cộp~~~~~ nàng không bị cột

xà giáo đường đập chết, giờ cũng bị xe ngựa cổ đại cẳng cho chết rồi.

Từ từ lâu truy tìm đến Hách Liên Dận Hiên cuối cùng tìm được nương tử của hắn, đáng tiếc là giờ khắc này chỉ sợ hắn sẽ phải mất đi tiểu thê từ đáng yêu rồi, đang thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, hắn không như trước vẫn chờ người nào đi cứu nàng, đang chuẩn bị phi thân lên, đột nhiên bị người phía sau kéo tay lại.

Tức giận quay đầu lại, nhìn về phía người kéo hắn, mắt phượng lửa giận bùng cháy.

Mang theo nón Vân Phi xuyên qua khe hẹp, nhìn chủ tử, chậm rãi lắc đầu một cái, mặc dù hắn biết tự mình làm hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng vì bình an chủ tử, dù bị một chưởng đánh chết cũng phải kéo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37

Nha Nhi tìm đến nhưng thấy xe ngựa, tiểu thư, và sự nguy hiểm cực độ! Dọa cho nàng chỉ kém không có ngắt xiù, gương mặt nhìn xe ngựa xông về phía tiểu thư, hoàn toàn quên bên cạnh tiểu thư còn có một vị công tử, chính là nhị thiếu gia Liễu Mạc Phong nhà nàng.

Dạ Tiểu Nhụy cảm giác lần này mình chết là chắc, lòng nry xinh đẹp nhắm lại với một chút sợ hãi và bình tĩnh, cho dù chết nàng cũng không muốn phải nhìn mình chết thế nào.

Ở thời điểm nguy kịch nghìn cân treo sợi tóc, một thân ảnh màu đen vụt qua qua, Liễu Mạc Phong nhắc bước chạy đến bên cạnh Dạ Tiểu Nhụy, bàn tay to ôm eo thon nàng dịch người sang bên cạnh, Dạ Tiểu Nhụy phản ứng dây chuyền níu lại quần áo của hắn, thân thể hai người chạm vào nhau, sát sít sao, người xoay tròn bay vọt lên tránh đụng phải xe ngựa.

Hách Liên Dận Hiên ngoảnh đầu nhìn Sở Vân Phi, ám hiệu hắn đi lên, Vân Phi nhận được chỉ thị của chủ tử tung người nhảy lên, bay đến xe ngựa níu lại dây cương ngựa.

Ở góc đường hai khuôn mặt gần đến mức không thể gần hơn nữa, Liễu Mạc Phong nhìn người trong ngực bởi vì sợ mà lông mi dài nhắm chặt, mí mắt run run nhấp nháy, cánh môi hồng hào cắn chặt, nhớ tới mới vừa rồi nàng còn hoạt bát nhảy loạn, khỏe môi kêu gọi héch lên một nụ cười trên cọt.

Hai tay đang ôm eo buông lỏng ra, Dạ Tiểu Nhụy cảm giác mình bỗng mất đi chỗ tựa và trọng tâm, thân thể xiêu vẹo bởi vì không có cách nào đứng thẳng được, trực tiếp ngã ra phía sau, trong lúc hoảng loạn nàng bắt được hai tay Liễu Mạc Phong đã buông lỏng, một lần nữa, chống thân thể lên gát gao ôm lấy hông của ân nhân cứu mạng, sợ không dám buông tay.

Một đôi mắt to tròn nhìn thẳng Liễu Mạc Phong, trong lòng thờ dài nói: cũng may có cái người cao to này kéo lại, nếu không, nàng không bị đánh bay thì cũng phải tiếp xúc rất thân mật và long trọng với đất mẹ.

Đang buồn bực suy nghĩ, bỗng trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng nói khiêu khích.

"Này ~ người thích ta đi, luyến tiếc buông tay rồi, ai nha nha ~ không nghĩ tới tiểu quý đầu thích nam nhân nha."

Liễu Mạc Phong có thâm ý cười cười nhìn nàng, lần nữa ôm eo thon của nàng, cố ý bày ra bộ dạng trên ghẹo, nỏ đùa.

Nha Nhi đang sợ thấy tiểu thư được cứu, vội vàng xuyên qua đám người đông nghịt, chạy tới chỗ tiểu thư.

Xe ngựa đang chạy nhanh bị Vân Phi ở đầu đường phóng tới ghi lại, làm người đi đường rối rít sang một bên, đúng lúc chặn tầm mắt Hách Liên Dận Hiên làm cản trở đường đi của hắn, tầng tầng lớp lớp người, khiến hắn không cách nào thấy rõ ràng thiên hạ ở đối diện, lúc này cho dù có công phu cũng không thể dùng, nhưng thật may là không nhìn thấy, nếu không, thấy một màn khủng khiếp kia thì sẽ không ngăn cản Sở Vân Phi thứ hai xuất hiện.

Dạ Tiểu Nhụy bị hắn tấn công chòng ghẹo, hoàn toàn quên luôn sự hoảng sợ vừa rồi không còn một mống, té bảo nào bị kích thích lại bắt đầu sục sôi nổi dậy. Nàng chột buông tay, lỗ mũi dấy ra, Dạ Tiểu Nhụy nàng tình nguyện ngã chết! Cũng không cần cái tên ăn trộm cộng với là tên vô lại này thương xót.

Đẩy ra khiến thân thể lại mất trọng tâm ngã ra phía sau, Liễu Mạc Phong cười xấu xa bước từng bước tiến lên, đầu gối hơi khụy, kẻ ở lưng ngọc, tay phải nâng đầu, tay trái vòng qua ôm eo thon của nàng.

"Tiểu huynh đệ ~ cẩn thận a, bộ dạng người má hồng mặt ngọc, nếu ngã thì đại ca sẽ đau lòng."

Nhìn cái người ghê tởm này, nghe những lời buồn nôn của hắn, nàng khó chịu đưa hai tay lên, muốn đẩy nam nhân khó ưa này ra, nhưng tay mới giờ lên. .

Liễu Mạc Phong ôm eo nàng ném ra ngoài, lại kéo tay nàng vào trong, rồi vòng trở lại khóa cổ tay, sau đó tóm hai tay nàng. Giữ chặt hai tay con mèo đang giương nanh múa vuốt, lần nữa ôm nàng vào trong ngực, mặt cười xấu xa quan sát từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, khoe môi ngả ngón nõ nụ cười vui vẻ:

"Tiểu huynh đệ ~ sao ta cảm thấy ngươi không phải là nam nhân, ngược lại như đại cô nương, ngươi nói ta trộm đồ, nhưng ta xem trước ngực ngươi nhỏ ra hai cái, giống như là ngươi trộm đồ, sẽ không phải là bản thân ngươi trộm đồ muốn vu tội cho ta? Chắc chắn chắc ~ xem ánh mắt ngươi, chà chà ~ chắc chắn là bị ta vạch trần rồi có phải không! Để cho đại ca ta móc ra nhìn xem, xem trong ngực cất giấu bảo bối tốt gì đó."

Vừa nói xong một móng vuốt vươn ra bắt bộ ngực Dạ Tiểu Nhụy đang liên tục phập phồng, nếu Dạ Tiểu Nhụy quả thật bị vạch trần, bởi vì đó là trọng trung của nữ nhân, ánh mắt của nàng sẽ không phải của nàng, mà là tức giận hận không thể xé thịt róc xương cái tên vô lại đó.

Đang lúc móng vuốt muốn bắt khóa tròn tròn của nàng. . .

"A ~ công tử."

Nha Nhi vội vàng tiến lên chế trụ bàn tay công tử sắp đụng phải bộ ngực của tiểu thư, nắm chặt lấy tay công tử đã buông lỏng tiểu thư ra, kéo sang một bên.

"Công tử, người hù chết Nha Nhi rồi, người biết nàng là ai không? Nàng chính là người thay Ngũ tiểu thư xuất giá, Duệ Vương phi, là Lục tiểu thư mà lão gia phu nhân mới vừa nhận."

Dạ Tiểu Nhụy bức mình nắm cổ tay bị hấn cảm đau, nhìn hai người xi xào nói thầm, giống như Nha Nhi biết tên vô lại đó, đáng giận! Bất trộm không được còn bị kẻ trộm chiếm tiện nghi, lần sau nếu để cho nàng gặp phải hấn, nàng không thể không giết hấn.

Xe ngựa đi xa, náo nhiệt trở lại bình thường, đám người hỗn loạn lại bắt đầu đi đi lại lại, không biết vì sao, nghe lời Nha Nhi vừa mới nói, Liễu Mạc Phong có chút mất mát, hấn không biết tại sao có cảm giác này, một tia mờ ám quyến luyến xuyên thấu người đến người đi trong đám người, nhìn về phía trước mấy thước dọc theo đường phố nơi dòng người xuyên qua—— nàng đang xoắn tay giậm chân.

Chỉ thấy từ trong đám người đã tản ra vội vàng nhảy ra một nam tử áo trắng, cầm lấy tay nàng quan sát cẩn thận trên dưới, nàng mới vừa rồi còn cay cú như lửa đốt nhiên trở nên thùy mị như nước, nở nụ cười duyên và ân cần, cung chiêu vuốt khuôn mặt nam tử, nói ra lời nói nhỏ nhẹ thơm tho. Vậy chắc chắn hấn là Vương gia ngốc Hách Liên Dận Hiên mà mọi người đều biết, trước kia nghe về hấn qua miệng người khác, cảm thấy hấn rất đáng thương, nhưng một màn trước mắt này. . . lại làm cho hấn cảm giác thì ra là ngốc ngếch cũng cần có hạnh phúc, để cho hấn có chút nho nhỏ ghen tỵ, nho nhỏ hâm mộ và nho nhỏ hạnh phúc.

Trước đây đứng ở bên cạnh Hách Liên Dận Hiên, thật muốn dùng một chương đánh bay tất cả đám người ngăn trở của hấn, vội vàng chờ, chờ một chút, chờ đợi đám người phân tán nhìn về phía góc đường đối diện, khi thấy nàng đã bình an vô sự đứng ở góc đường đối diện trong dòng người chật chội, tâm treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, về lo lắng và quan tâm lại xông lên đầu, nắm vạt áo bước dài như bay vòng qua đám người, đi tới bên cạnh nàng.

Đầu tiên là một chữ cũng không nói, đột nhiên bắt được tay của nàng, hung hăng ôm vào trong ngực, ôm nàng thật chặt, ôm nàng mới có thể làm cho hấn từ điên cuồng tìm không ngừng đập mà dịu xuống, để cho hấn từ mới vừa trong sự sợ hãi mà tỉnh táo lại. Đáng chết! Phải biết rằng chỉ trong một cái chớp mắt kia, hấn cho là mình sắp vĩnh viễn mất nàng, mất đi nữ nhân vừa vụng về vừa đáng yêu.

Vì sao hấn luôn thân bất do kỷ, vì sao bây giờ hấn chán ghét mình giả ngây giả dại, nhưng nếu hấn không tiếp tục làm ra vẻ thì có thể làm gì, việc đã đến nước này, hấn bản khoản rất nhiều, người ta nói trung hiếu khó song toàn, yêu và hận, thù và oán, chẳng phải đã từng ném trái mới biết, lần đầu tiên gặp nàng chẳng qua là hấn tò mò, nữ nhân mà hấn sẽ cưới là một thiên kim tiểu thư như thế nào, kết quả nàng làm cho hấn hoàn toàn bất ngờ, có lẽ cũng ngoài dự liệu của mọi người, vốn cho là hôn nhân nhằm chán và phải gánh trọng trách đột nhiên trở nên rất có ý tứ, để cho tâm hấn đang lạnh lẽo có một tia ấm áp, bất tri bất giác hấn đã yêu nàng, còn yêu rất sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38

Dạ Tiểu Nhụy đột nhiên bị hấn ôm thì có chút ngạc nhiên, nhưng trong lòng từ từ phát ra một tia ngọt ngào, hi hi ~ chắc chắn bé ngốc này vừa mới nhìn thấy nàng thiếu chút nữa chết dưới xe ngựa, cho nên bây giờ hấn đang sợ hãi đây, thật đáng yêu, cuối cùng lỗi lầm giả cho tướng công cũng lấy được chút an ủi, mặc dù là đứa ngốc nhưng hấn quan tâm nàng, làm trong lòng này sinh một loại cảm giác gọi là thân nhân, loại cảm giác đó không biết từ lúc nào bắt đầu nảy sinh, cũng không biết từ lúc nào nàng không hề chán ghét hấn nữa, ngược lại cảm thấy có lúc hấn ngốc thật đáng yêu, chẳng qua có đôi khi hấn đáng bị ăn đòn, nhưng lại không giống một số người nào đó, lớn lên có khuôn mặt mị hoặc chúng sanh, lại có một trái tim đáng xấu hổ.

Hạ thân khẽ động, hấn ôm nàng rất chặt, vù vù ~ nàng cảm giác không bị đụng chết cũng bị thẳng ngốc này siết chết rồi, theo đạo lý nên để hấn an ủi nàng, nhưng ai sẽ hi vọng một heo ngu ngốc đến an ủi đây, như thế chẳng phải là nàng thành đứa ngốc à?

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng đẩy người hấn, nói dụ dỗ hấn:

"Tướng công ~ ngoan nha, nương tử không có sao, nguoi còn như vậy ta thật sự sẽ chết, khụ khụ ~"

Hách Liên Dận Hiên thể mới biết mình quá kích động, giống như hạ thủ quá nặng, vội vàng buông tay ra.

Bị hấn buông ra, Dạ Tiểu Nhụy vội vàng giơ tay lên, sờ sờ gương mặt trẻ con đáng yêu của hấn. Dĩ dỏm nói:

"Thật biết nghe lời."

Hách Liên Dận Hiên thích năng của bây giờ, vô cùng thích, khoe miệng về ra một nụ cười, nhẹ nhàng mà nói ra:

"Thật thối."

"Nguoi nói cái gì?" Tiểu tử này đáng bị đánh, thật là một ngày không bị đánh đã nhảy lên đầu lên cổ, giơ tay lên, ngửi một cái, quả thật có chút thối.

"Ta nói nương tử thật thối, mùi chân thối."

Mặt ngoài thì bối rối nhưng nhìn nàng với một ánh mắt u buồn, nếu như hấn có thể giống nàng, hơi thay đổi là có thể buông ra tất cả, như thế tốt bao nhiêu, đáng tiếc hấn không thể, những nỗi đau đã cắm rễ này mầm trong lòng không thể dứt bỏ.

"Thối thì kệ thối, dù sao tướng công nhà ta sẽ không ghét bỏ ta, đúng không tướng công?" Dạ Tiểu Nhụy vui vẻ vòng cánh tay lên vai hấn, ai kêu khi còn bé nàng ăn kiêng, lớn lên giống một khối đậu phụ khô, nhưng người ta còn giống như rất hãnh diện, lúm đồng tiền ngọt ngào ở khóe môi nở rộ thoải mái hạnh phúc.

Cho nên nói chắc chắn có thời điểm người cần giải tỏa tức giận và đè nén nơi đáy lòng, xem Dạ Tiểu Nhụy đi, một đại kiếp sống chết đi qua, cảm giác lòng mình như được Thượng Đế làm lễ rửa tội, nhẹ nhõm thư thái tựa như trần trướng không tác áo vậy.

Vân Phi điều khiển xe ngựa trở lại, nắm chặt cương ngựa, bánh xe theo vó ngựa chậm dần rồi dừng lại.

Nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, đi tới trước chủ tử.

"Vương gia ~ Vương phi ~ Vân Phi đưa người trở về."

"Nguoi là?"

Nghe được câu hỏi Vương Phi, vội vàng chấp tay về phía trước.

"Vân Phi ra mắt Vương phi, Vân Phi là Nhất Danh Đái Đạo Hộ Vệ bên cạnh bệ hạ."

Dạ Tiểu Nhụy lẳng lặng nhìn hấn, hộ vệ nha, cũng không tệ lắm, mặc dù không mỹ không khác cũng không đẹp trai, nhưng nhìn đi lên ít nhất cũng là thiếu niên huyết khí phương cương.

Nha Nhi và Liễu Mạc Phong cũng đi tới trước xe, Nha Nhi nhìn vị công tử trước mắt này, nhớ tới hấn vừa rồi anh dũng, bất giác mặt đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu xuống, người Dạ Tiểu Nhụy dính dính không hề dễ chịu, lòng muốn trở về nhà thật nhanh, chán ghét khi thấy đồ quý sứ kia đến gần, buồn bực trợn mắt nhìn hấn rồi mới chui vào xe ngựa.

Khoe miệng Liễu Mạc Phong cười đáp lễ, chấp tay đi về phía trước hành lễ:

"Liễu Mạc Phong bái kiến Vương gia."

Hách Liên Dận Hiên không mở miệng, chẳng qua là ánh mắt nhàn nhạt nhìn rồi theo nương tử lên xe ngựa, mà Liễu Mạc Phong cũng không so đo, mặc dù hấn là đứa trẻ ngốc, nhưng về lễ tiết căn bản mình vẫn không thể làm loạn.

Sở Vân Phi cũng cung kính hành lễ với Liễu nhị thiếu gia:

"Thân thủ Liễu nhị công tử quả nhiên bất phàm, tại hạ bội phục bội phục."

Liễu Mạc Phong mặc dù không biết người này, nhưng vừa rồi xem ra thân thủ hấn so với mình cũng không kém, cũng cung kính trả lễ.

"Các hạ quá khen, không biết xưng hô như thế nào?"

Sở Vân Phi nhìn tiểu nha đầu đã tiến vào xe ngựa, khinh thân nhảy lên trước xe, tay cầm cương ngựa, nói với Liễu Mạc Phong đang ở dưới ngựa:

"Tại hạ là Ngự Tiền Thị Vệ Sở Vân Phi, tại hạ trước đưa Vương gia trở về phủ, Liễu huynh chúng ta tạm thời từ biệt, hữu duyên gặp lại."

Nói xong thì giật cương ngựa, kéo con ngựa xe ngựa bắt đầu từ từ di chuyển.

Liều Mạc Phong ngưng mắt nhìn xe ngựa dần dần đi xa, thật lâu chưa từng rời đi. Ngay lúc hần xoay người, xe ngựa ở góc đường không xa chậm rãi dừng lại.

Dạ Tiểu Nhụy đang ngồi ở trong xe, màn trúc bị gió thổi lên một góc, nhìn thấy một bóng dáng màu xanh trên phố, chính là tên thư sinh ngốc hại nàng xui xẻo, nhìn dáng vẻ ủ rũ, sợ là đã biết được ngân lượng bị trộm.

Bình tâm suy nghĩ, một thư sinh nghèo, vốn không giàu có, hơn nữa ngân lượng trong người bị trộm, ở cổ đại sợ rằng không chỉ gặp rủi ro đầu đường xó chợ đơn giản thế, nếu như vận khí không tốt, còn có thể bị chết tha hương.

Theo xe ngựa đi về phía trước, cuối cùng bóng dáng dời xa tầm mắt, nhắc màn xe lên, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước chỉ còn lại trong mắt một bóng dáng, có lẽ là bởi vì không nhìn thấy, trong lòng vô cùng lo lắng càng trở nên khó chịu, từ khi nàng bắt đầu thích chỗ mũi vào chuyện người khác, thì cũng bắt đầu mềm lòng, từ thế kỷ 21 đến thế giới này, nàng càng ngày càng thoát khỏi quỹ đạo của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngẩng đầu lên, hô với người ngoài xe:

"Công tử, làm phiền dừng xe."

Vân Phi nghe phân phó lập tức làm giảm tốc độ xe, dừng lại.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn Nha Nhi phân phó:

"Nha Nhi, người đi đằng trước giúp tiểu thư tìm một bạch diện thư sinh mặc trường bào bằng vải bố màu xanh, dẫn hần trở về vương phủ."

Nha Nhi nghe được phân phó đang chuẩn bị xuống xe thì Dạ Tiểu Nhụy đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng:

"Nhớ hỏi thăm hần có biết quản lý sổ sách không, trở lại phòng nói cho ta biết."

"Dạ, tiểu thư."

Tiểu nha đầu xuống xe ngựa, bánh xe lại bắt đầu chậm rãi chuyển động, bánh xe chuyển động một vòng lại một vòng nhanh chóng đụng chạm mặt đất, làm đường xá bụi bay mù mịt trong lúc đang oi bức.

Không khí trong xe ngựa đột nhiên có chút cứng nhắc, Dạ Tiểu Nhụy nhìn tên ngốc trầm mặc thì cảm thấy khác lạ, nhưng nàng không muốn hỏi tới, ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, xương cốt già rồi, không muốn nghĩ cũng không muốn để ý, đoán chừng một tên ngốc thông minh chắc là sẽ không tự mình làm cho buồn chết, nhưng mà một tên ngốc thông minh có thể làm phiền chết một đồng người sống.

"Nương tử ~"

Thực sự muốn gì, mặt Dạ Tiểu Nhụy kinh ngạc cộng thêm ánh mắt bi thương nhìn về phía hần.

"Ừ ~"

Hư nhược trả lời.

"Nàng biết không? Nàng rất tham, hậu viện đã ẩn dấu một nam nhân, nàng còn tìm một người nữa, trong lòng nàng rốt cuộc có Hiên nhi không?"

Hiên nhi nói thế có chút đùa, nhưng thật ra đây là lời Hách Liên Dận Hiên chân chính muốn hỏi.

Vân Phi đánh xe ở bên ngoài nghe những lời đó, bật cười phì một cái, nhưng hần tuyệt đối không có ý, khẳng định không có lòng đó, bởi vì hần thật sự không nhận được nữa, chưa bao giờ hần nghe qua chủ tử nói những lời đó, cuối cùng đã được thấy, ha ha ~ xem ra chuyện đi này không tệ nha.

Hách Liên Dận Hiên nghe tiếng cười phía ngoài, đôi mắt phượng thoáng qua một tia lãnh ý, rất nhanh lại khôi phục như bình thường, mặt nghiêm chỉnh chờ đợi câu trả lời của nương tử.

Dạ Tiểu Nhụy đối mặt với vấn đề nan giải như thế, cảm thấy vô cùng khó giải quyết, cái này. . . cái này. . . nàng nên trả lời như thế nào cho tốt nhỉ? Suy nghĩ hồi lâu cuối cùng nàng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đô Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39

“Tướng công ~ chuyện nam nhân ở hậu viện không phải ta đã giải thích với ngươi rồi hay sao, cho nên chúng ta bỏ qua hần nói thẳng đến tên thư sinh

ngốc đi.”

Ai ~ Nói đến người ở hậu viện, chỉ sợ càng tỏ càng đen, nàng quả thật đối với nam nhân kia từng có ý đồ đen tối, hơn nữa nàng vừa nói đối thì lỡ tai sẽ hồng hồng, cho dù người khác không phát hiện ra, nhưng chính mình sẽ có tật giật mình. Và lại, bây giờ nàng rất muốn ném cái tên vong ân phụ nghĩa kia ra vương phủ, chỉ là không biết nên ném thế nào cho phải!

Ai ai ~ Không nghĩ cũng thế, càng nghĩ càng phiền, không bằng vẫn là quên đi, quên sạch, quên sạch sẽ, mượn tên thư sinh ngốc che dấu việc xấu nàng làm

“Nương tử ~ người gạt người, ánh mắt người bất định không yên, người nói chuyện che che giấu giấu, ta không nói thư sinh ngốc, ta chỉ muốn cùng người xác thực chuyện nam nhân ở hậu viện thôi”

Dạ Tiểu Nhụy nhìn người đối diện á khẩu không trả lời được, ôi mẹ ơi ~ nếu không trả lời được, thì dứt khoát giả vờ ông nói gà bà nói vịt cho xong đi.

“A ha ~ thế à? Hôm nay thời tiết thật đẹp nha, trời xanh, mây trắng, thích hợp cho tiểu nương tử ta ngủ, tướng công ta ngủ, ta bắt đầu ngủ, a khò khè ~ khi khi ~~~~~ khò khè khò khè ~~~~~ khi ~~~~~.”

“Nàng không được chuyển đề tài.”

Dạ Tiểu Nhụy nói xong bắt đầu nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ say không có nghe thấy gì, nhưng mà con bà nó lại bắt đầu tìm nàng tra hỏi.

Hách Liên Dận Hiền nhìn thấy ánh mắt tránh né của nàng, nghĩ đến nàng và nam nhân kia có nhiều việc khó nói, nếu nàng không chịu nói, hẳn cũng không miễn cưỡng, hẳn nhất định sẽ tìm rõ lai lịch người này, nhưng vẫn không quên trêu đùa nương tử:

“Nương tử~ nàng đừng tưởng rằng nhắm mắt lại ta sẽ không biết người đang ngủ, nàng là nữ nhân tuyệt không chịu trách nhiệm”

Dạ Tiểu Nhụy nghe được những lời này, thân mình hơi động, thầm cười trong lòng: Ngu ngốc, ta vốn là giả bộ đang ngủ a.

Mà người ngoài xe một lần nữa không nhận được phì cười, phốc phốc, lại phun ra ngoài, công phu giả ngốc của chủ tử hẳn là đệ nhất thiên hạ, xem ra công phu giả ngốc của Dạ muội muội cũng không kém, hy vọng chủ tử hẳn sớm trở về con người chân chính, lúc đó khẳng định sẽ rất nhiều trò hay, ha ha.

Bên trong xe, người nào đó nghe được tiếng cười ngoài xe, mắt phượng hẹp dài híp lại, lần nữa thoáng qua một đạo hàn khí, lòng bàn tay Hách Liên Dận Hiền khẽ vận khí, xoay một cái đẩy ra ngoài, một cỗ khí lực nhắm thẳng màn xe, đánh vào eo Vân Phi, màn trúc trước cửa xe kêu lách tách lay động không ngừng.

Ngoài xe, Vân Phi bị một cỗ đao phong chia vào, toàn thân đổ mồ hôi, đây là lần thứ ba trong ngày hắn nhỏ lông cọp, không biết tối nay lão hổ trùng phạt hắn như thế nào, cái này chỉ là một cảnh báo nhỏ nhỏ cho hắn mà thôi.

Ai ~ ai sẽ biết chủ tử nhà hắn chẳng những không ngốc, hơn nữa còn là một người vô cùng khủng bố. Nhưng hiện tại!!! Trừ hắn đây, không có ai biết con người thật của chủ tử hắn!

Theo màn trúc lay động, một cơn gió nhẹ thổi vào mỹ nhân mặt tròn mày ngài, giả vờ nhắm mắt thật không thoải mái, nhìn như đúng là đang ngủ.

Trở lại vương phủ.

Dạ Tiểu Nhụy tắm lại tắm, cảm giác mùi hôi mốc rớt cuộc cũng mất đi.

Vừa vận mặc xong quần áo thì Nha Nhi vào phòng.

Thấy tiểu thư đang buộc tóc, vội vàng đến giúp một tay, đợi đến khi buộc xong, Nha Nhi cầm lược gỗ nhỏ, vừa chải mái tóc đen mượt sau lưng, vừa nói.

“Tiểu thư, Nha Nhi theo phân phó của người đã đưa thư sinh về phủ, Nha Nhi có hỏi hắn, hắn biết quản lý sổ sách, trước kia, ở quê nhà cũng làm gia nhân ở phòng thu chi một nhà phú quý”

Dạ Tiểu Nhụy vừa tỉnh té quan sát mình trong gương vừa mở miệng nói:

“Nha Nhi, dùng xong bữa tối thì dẫn hắn đến Thanh Phong Trai. A ~ đúng rồi, sổ sách của Thôi ma ma cũng đưa tới”

Nha Nhi thay tiểu thư chải tóc xong rồi đưa lược gỗ để vào hộp trang điểm, rồi mới đáp lại lời tiểu thư.

“Tiểu thư, đã kêu Phán Tuyết đưa tới, đang đặt trên bàn gỗ lê trong phòng.”

Dạ Tiểu Nhụy vung tay áo, hai chân đứng lên, đi được vài bước xoay đầu phân phó:

“Người giúp ta dọn sạch thư phòng, còn có, đợi lát nữa nhớ kêu thư sinh ngốc vào thư phòng, sau đó kêu Thôi ma ma đến, người lui xuống trước đi, ta hơi mệt, đi nghỉ ngơi chút”

“Dạ, tiểu thư”

Bóng đêm dần dần xám xịt, vài ráng mây đơn điệu mà điểm lệ nhuộm đỏ phía cuối chân trời, những ngọn gió nhỏ nổi lên từ phía, đưa đầy những đám mây đen dày đặc lan rộng ra, trong chốc lát cả bầu trời bị một tầng mây đen bao phủ, một hồi sấm chớp xẹt qua, mưa to như hắt nước, những giọt mưa nặng hạt nhanh chóng rơi xuống đất, rác rưởi bay cao làm dấy lên một số vết, mới chỉ trong chốc lát, đã gội ướt cả đình viện, vườn trong đình, cát bụi mù mịt đã không còn trong không khí ẩm ướt, mà đầy mùi bùn đất rất thoải mái, thỉnh thoảng có cơn gió mát thổi qua, lạnh lạnh sang khoái.

Ban đêm,

Bên trong Thanh Phong Trai ánh nến sáng chói, trên cửa sổ một bóng người bị kéo dài chộp chòn di chuyển, ngoài cửa sổ gỗ truyền lại tiếng nước mưa dọc theo mái hiên chảy xuống, lá chuối tây xanh thâm lung lay lúc lắc theo nhịp, chiếc lá đung đưa làm giọt nước theo cuống lá chảy về phía đầu lá, tí tách ~ tí tách ~ từng giọt từng giọt rơi xuống, giọt nước trên cây rơi xuống dọc theo con đường nhỏ làm ướt sỏi đá, kích thích những giọt nước nảy lên, mặt đường ướt át phản chiếu ánh nến trong nhà ----- lấp lánh lập lờ.

Ngoài phòng nước mưa đã tạnh, thỉnh thoảng mấy chiếc lá theo làn gió nhẹ bay, bay xuống mấy giọt nước rơi vào người đi đường, làm ướt quần áo người đi đường.

Bên trong Thanh Phong Trai, thư sinh ngốc với bộ dáng nho nhã lễ độ đi tới trước bàn đọc sách bằng gỗ lê ở giữa trai, đưa một quyển sách lên bắt đầu lật xem.

Lúc này ở ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ, hóa ra là nha đầu Nha Nhi giờ cây dù che cho tiểu thư tới Thanh Phong Trai, Dạ Tiểu Nhụy đứng trên thạch đài vô đầu ngọn lá, giọt nước theo cây dù rơi xuống trên người, xách làn váy bước vào trong nhà, Nha Nhi thấy tiểu thư vào phòng thì che dù đi ra khỏi viện.

Thư sinh ngốc nghe tiếng thì xoay đầu lại, gương mặt không thể tin nổi.

“Là người....”

Chẳng phải gặp vị tiểu thư này ở cửa tửu lâu à?

“Thế nào? Không thể là ta à?”

Dạ Tiểu Nhụy cười tươi nhìn hắn.

“Ha ha ~ không có, là tiểu sinh thất lễ, chẳng qua là không biết vì sao tiểu thư gọi tiểu sinh tới quý phủ?”

“Ta không mời người tới phủ, chẳng lẽ người thực sự muốn vào ngôi miếu đồ nát hoặc là đầu đường xó chợ, với lại ngân lượng trên người người đã bị trộm, sợ rằng không quá mấy ngày trong thành Tử Dương lại thêm một quý chết đói.”

Nói xong thì Dạ Tiểu Nhụy đã đứng trước mặt hắn, ý vị thâm trường cười cười nhìn hắn, nắm khăn trắng vắt qua người đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống.

Nghe được lời của nàng, sự xấu hổ nảy ra từ trái tim, không nghĩ tới trước cửa tửu lâu hắn chăm chọc nàng, mà nàng không so đo tính toán còn thu nhận và giúp đỡ hắn.

“Thư sinh ngốc, biết tính toán sổ sách đi.”

Đột nhiên nghe tới câu hỏi, thư sinh vội vàng từng bước tiến lên, chấp tay một mực cung kính trả lời:

“Ách ~ tiểu sinh không giám khinh suất, chẳng qua là hiểu sơ một hai mà thôi.”

Nha nha, cô nhân cứ thích phô trương, biết rõ ràng còn giả bộ khiêm tốn, ngẫm nghĩ rồi Dạ Tiểu Nhụy tiện tay lấy một quyển sách ném qua, thư sinh ngốc sợ hãi vội vàng bước lên mấy bước, thậm chí phải dùng cái ôm mới bắt được sổ sách.

“Nhìn sổ sách này đi, ta cho người thời gian ba ngày, giúp ta chỉnh lý từng khoản trong vương phủ cho rõ ràng, chi thu và thâm hụt trong phủ, từng việc tra cho rõ ràng rồi giải thích rõ với ta. Ta biết người là người ngay thẳng thật thà, như thế thì người ở trong phủ cũng không phải ăn chùa ở chùa, ta cũng đỡ phải đi tìm người để làm, đây có một lượng bạc, cho người mua hai bộ quần áo và tiêu dùng hàng ngày, nếu như làm tốt, ta sẽ tặng tiền công thỏa đáng cho người, còn có thư phòng này thì để cho người những lúc rảnh rỗi luyện chữ ôn thi.”

“Tiểu sinh cảm ơn Vương phi mưa móc (nói ân huệ ban từ trên xuống), chỉ là xin Vương phi thu hồi tiền công, Vương phi chưa chấp tiểu sinh đã là công ơn lớn lao, sao dám đòi nhiều hơn.”

“Thư sinh ngốc chết tiệt, cầm đi, ít cùng ta lằng nhằng.”

Nói xong thì Dạ Tiểu Nhụy cầm bạc ném cho hắn, thư sinh ngốc vốn là muốn tiến lên nói những rồi rắm thì đúng lúc ngoài cửa truyền đến thanh âm của Nha Nhi.

Q.1 - Chương 40

"Tiểu thư ~Nha nhi đã mời Thôi ma ma tới."

Thư sinh ngốc thấy có người tới, ổn định cước bộ đi tới.

"Vào đi."

"Lão nô ra mắt Vương phi, Vương phi vạn phúc."

Thôi ma ma đi vào, vẻ mặt thận trọng, đứng ở trong phòng, ngoài mặt thì gió êm biển lặng, thật ra thì trong lòng đã nổi sóng to gió lớn, không biết Vương Phi hôm nay gọi mụ tới là muốn làm gì? Chẳng lẽ nàng.

Dạ Tiểu Nhụy từ từ, từ từ, đi tới bên cạnh Thôi ma ma, giơ tay lên, vỗ vào vai mụ, xoa người nhẹ nhàng mà nói ra:

"Bồn cung hôm nay có ý tuyên ma ma tới, là có một chuyện cần cùng với ma ma thương lượng, ma ma không cần phải khăn trương như thế."

A ~ chết Lão Bà Tử chưa, hiện tại liền bắt đầu khăn trương à nha?

"Vương Phi xin cứ việc phân phó, lão nô cung kính cúi đầu lắng nghe."

Giả bộ! Cho là ta xạo a, đợi ta nói ra xem người còn có thể bình tĩnh được nữa không!

"Thật ra thì cũng không có nhiều chuyện, chỉ là thấy ma ma mấy ngày nay bận rộn, vất vả quá mức, Bồn cung cho phép người nghỉ ba ngày, ba ngày này người phải nghỉ ngơi thật tốt, chuyện vụn vặt trong phủ cứ giao cho lão quản gia, phòng thu chi ta đã phó thác cho vị công tử này."

Thư sinh ngốc thấy cô nương nhắc tới hân, vội vàng hướng Thôi ma ma thi lễ.

"Này. Này sợ rằng không được, lão nô là thái hậu nương nương phân phó tới trông coi chuyện Vương Phủ, nếu như lão nô không làm hết phận sự, thái hậu nương nương trách cứ xuống, làm liên lụy tới chủ tử, sẽ không tốt."

Ha ha ~ lại đem cái yêu bà đó tới định uy hiếp ta, ta giống như là người dễ bị người uy hiếp sao? Hoàn hảo giống y bộ dạng mà ta nghĩ, trong lòng đang có cái chủ ý gì ta chẳng lẽ còn không biết? Người cứ tiếp tục xạo cho Lão Tử a.

Ở trong lòng âm thầm giễu cợt một phen, đột nhiên quát to một tiếng:

"Thôi ma ma, Bồn cung hảo tâm muốn cho người nghỉ ngơi mấy ngày, người cái này là ý gì? Chẳng lẽ Bồn cung là Nhất Gia Chi Chủ đương nhiệm chỉ là hư danh thôi sao? Nếu Vương Phủ đã định nữ chủ nhân, vì sao còn phải phái người khác tới thay thế Bồn cung quản chế, Vương gia là một kẻ đàn, Bồn cung cũng không ngốc, nếu hân là người tài ba, sao còn phải để ta đẩy tới làm Vương Phi làm gì? Người ý muốn nói là Bồn cung vô năng sao? Vậy người phải đi bẩm báo thái hậu nương nương, Bồn cung vô năng không thể đứng đầu Vương Phủ, còn là xin nàng cho Vương gia mưu cầu một người khác."

Thôi ma ma trong lòng càng ngày càng sợ hãi Vương Phi xảo trá này, nghĩ thầm còn chưa tới lúc chọc giận nàng, tránh cho mình phải chịu nỗi khổ da thịt, vội vàng cúi người.

"Vương Phi, lão nô không phải là ý này, là lão nô nhất thời lỡ lời, mong Vương Phi chớ trách, chẳng qua là lão nô trông coi chuyện trong phủ nhiều năm, người khác đột nhiên thay vào, nhất định không thể giải quyết chu toàn được."

"A? Vậy sao?"

Dạ Tiểu Nhụy mặt cười khê nhìn sang Thôi ma ma, lại hướng nhìn thư sinh ngốc.

"Thư sinh, người xem ma ma nói thế nào."

Thư sinh vội vàng dời bước tiến lên.

"Từ Hàm mặc dù là người mới, nhưng là những chuyện trước mắt sẽ không khó giải quyết, nếu như tiểu thư tin được tiểu sinh, tiểu sinh nhất định hết lòng không phụ sự tin tưởng của tiểu thư."

Dạ Tiểu Nhụy hài lòng xoa đầu lại cười, Thôi ma ma, trong lòng đắc ý, tiểu tử này không tệ, cũng biết đỡ cho chủ rồi, xem ra còn không có ngốc

đến tệ hại.

"Ừ ~ Thôi ma ma chắc cũng nghe thấy rồi chứ? Bỏn cung đến thật là cảm thấy kỳ quái, vì sao ma ma muốn chiếm cứ chức vị một ngày cũng không chịu buông tay đây? Chẳng lẽ có cái gì không thể công khai sợ bị người ta biết được?"

Thôi ma ma nghe nói thế, trán liền toát ra mồ hôi.

"Vương Phi dạy dỗ chí phải, lão nô cũng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nghe theo lời vương phi nghỉ ngơi mấy ngày, lão nô kính nghe Vương Phi phân phó."

Hừ hừ ~ quả nhiên trông muốn kêu thì phải nặng chùy, ta hù dọa một chút người mới bằng lòng dừng tay.

"Dạ! Như vậy mới đúng chứ, người xuống đi thôi."

Đội đến ma ma xoa xoa người, Dạ Tiểu Nhụy lại đột nhiên mở miệng.

"A, Còn nữa..., sáng mai gọi tiểu nha đầu phòng thu chi của người tới, ta có việc tìm nàng."

Thôi ma ma, vừa nghe nói thế sắc mặt có chút khế biến, nhưng lại bình tĩnh trả lời một câu: "vâng"

"Đi đi đi đi, nhớ nghỉ ngơi thật tốt."

Sáng ngày thứ hai, thanh các bên trong viện bỗng có một tiếng quát to , dọa cho đám chim cánh trong viện bay toán loạn , một hồi tiếng vỗ cánh bành bịch trời qua. . . Trong sân trừ bay xuống mấy sợi lông chim, một con chim cũng không thấy , theo tiếng vỗ đánh từ từ đi xa trong viện khôi phục sự yên lặng.

Thanh các viện

"Tiểu thư tới uống nước, uống nước, nghỉ ngơi một chút."

Nha nhi sao khi tiếng hét to đi qua liền đề tiểu thư vào trước bàn, nàng vội vàng rót chén nước.

Dạ Tiểu Nhụy nhận lấy cốc trà trong tay Nha nhi uống một hơi cạn sạch, lửa giận trong lòng đã dập tắt đôi chút, nhưng là ngực vẫn phập phồng một bụng tức khí.

Ngồi suy nghĩ một lúc .

"Nha nhi ~ người tìm thư sinh ngọc cầm chút ngân lượng cùng thuốc bổ, thay thế Tiểu Thúy thăm ma ma , tìm thêm lý do hợp lý lấy có nói rõ Tiểu Thúy không thể trở về tiếp chuyện."

"vâng tiểu thư."

"Người đi đi, ta phải đi xem tiểu nha đầu một chút."

Lại nói Dạ Tiểu Nhụy tại sao tức giận như vậy, thật ra thì chúng ta cũng đã sáng tỏ.

Khi nàng đi tới lầu các đơn sơ , thấy nằm ở trên giường Tiểu Thúy đang phát ra tiếng rên rỉ đau đớn , trong lòng một hồi đau nhói, thân thể nhỏ yếu bị đánh tới vết máu loang lổ, Dạ Tiểu Nhụy từ tức giận lại biến thành thương hại, đột nhiên lại nghĩ khi nàng còn bé , nàng từ nhỏ cũng không có mẹ, là ba một tay nuôi nàng lớn, nhưng là cái Xú lão đầu luôn thích đánh nàng, mỗi lần đổ bệnh trong đầu lại nghĩ tới là mẫu thân, nhưng là mỗi lần đều là cái tên cha thói tha chăm sóc nàng, giờ phút này nhìn Tiểu Thúy lại thấy hình ảnh của bản thân đã trải qua, đột nhiên lại có chút nhớ nhung cha ở thế kỷ 21, thì ra là chỉ khi chỉ có một thân một mình mất đi hết thấy mọi thứ, mới có thể hoài niệm, mới có thể cảm thấy khi đó nàng cũng là hạnh phúc.

Ở nơi đó ngồi cả buổi trưa, nàng cũng không biết tiểu nha đầu là bởi vì nàng mà bị đánh, nếu là biết đoán chừng hiện tại nàng liền sẽ đi làm thịt Thôi ma ma, nhìn Tiểu Thúy thật đáng thương , trong lòng âm thầm quyết định nhất định phải làm cho lão thái bà chết tiệt đẹp mặt, liền gọi tới Xuân nha đầu chăm sóc nàng, nghĩ thầm hai nha đầu tuổi gần như nhau, nói tới nói lui cũng sẽ không câu nệ.

Ngày nào

Mặt trời nhô lên cao, trong viện hoa hoa thảo thảo ở Xích Mộc Viêm Dương , cảnh lá rù khắp chung quanh, khí trời tương đối nóng bức, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có một tia gió nhẹ từ ngoài cửa sổ bay vào bên trong nhà, sau khi ăn xong buổi trưa làm cho người ta đặc biệt dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, mặc dù bên ngoài nhiệt độ vẫn tăng, bên trong nhà thì vẫn mát mẻ, trong phòng rộng rãi Dạ Tiểu Nhụy đang nằm ở tại chiếu gỗ trên giường thiêu thiêu ngủ.

"Ừ ~~~~~"

Ngủ say trên mặt thổi qua gió mát xuyt xuyt, để cho nàng rất thoải mái.

Nhưng là nàng có dặn dò không để người tới làm phiền giấc ngủ của nàng . Nửa ngủ nửa tỉnh phiền muộn lật người , xoay đầu lại, tiếp tục ngủ!

Đáng tiếc nàng tựa hồ chuyển sai lầm khi đổi bên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đúng lúc dừng lại tại mép giường người nào đó, một tia gió thổi thẳng vào mặt

Dạ Tiểu Nhụy nhắm mắt lại, tức giận huy động hai bàn tay nhỏ bé:

"á ~~~~~ ghét, người không phải cố ý náo loạn a."

Tất cả không có gì chỉ nghe tiếng hơi thở, luồng khí ấm lúc có lúc không thổi hàng lông mi dài của nàng .

Dạ Tiểu Nhụy nhìn không được lật người sang kế khung giường, chùng nhẹ nhàng hai cái ảo não mở mắt ra, nhìn chăm chăm người gây sự giận dữ hết:

"Ta nói bảo người đừng làm rộn, Hách Liên Dận Hiền lớn. . . Đần. . . Độn."

.

Khi nàng thấy rõ khuôn mặt người gây sự, tiếng thanh âm bỗng từ to thành nhỏ dần, nói xong chữ cuối cùng thì đã hoàn toàn im lặng , đôi mắt mở to trừng mắt nhìn người trước mặt cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc mở lớn.

Đông Phương hoàn mỹ khoe môi nâng lên một tia cười yếu ớt, hai tay dang ra chậm rãi đến gần trên giường .

"Vương Phi ~ người cứ lọt một chữ là gọi Hách Liên - hai chữ là - Dận Hiền ."

Nằm ở phía dưới Dạ Tiểu Nhụy, ngực đập thình thịch, không biết là bởi vì bị kinh sợ hay là bởi vì hân và nàng khoảng cách quá gần. Khoe miệng lấp bắp phản bác:

"Ta. . . Ta thích gọi gì thì gọi, ai cần người lo sao?"

Nam tử khoe miệng nở nụ cười sâu hơn chút. Nhưng trong mắt vui vẻ này mang theo sự lạnh lẽo lại càng thêm thâm trầm. Tại bên cổ nàng tay túm lấy một ngọn tóc đen nâng lên ngón tay nhẹ vuốt vuốt.

Ánh mắt thâm thúy của mang mang theo một tia yêu thương, môi mông hể mở:

"Người, tại sao phải tránh ta!"

"A?"

"."

"A ha ha ~ người nói cái gì vậy, ta phải tránh người làm gì thế, ta là cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, người thì đã thân thể vẫn chưa còn hồi phục, ta cũng không đi quấy rầy."

Nãi nãi , không tránh ta thì người tránh người nào người lưỡng tính, dựa vào gần như vậy làm gì lại muốn nhớ tới bộ dạng lần trước sao? Có vài phần không biết câu gọi là một lần bị răn cấm sao? Ta bị người đùa lần thứ nhất ta liền không gọi Dạ Tiểu Nhụy.

"Ha ha ~ người. . . Người có thể hay không đứng lên một chút xíu? Như vậy bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt, ha ha, đúng không?"

Dạ Tiểu Nhụy khô khan cười hai tiếng, sau đó thoáng đem thân thể vào xích vào trong .

Ai ngờ hân vẫn duy trì một động tác , đột nhiên giờ tay lên bắt được cổ tay của nàng, chẳng những không có đứng dậy, ngược lại càng tiếp cận ngày càng gần.

"A. . . Ừ ~~~~~" vốn muốn kêu to Dạ Tiểu Nhụy bị dọa đến hoảng sợ nhắm mắt lại, sau nhưng là chỉ khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Cúi người, Đông Phương chủ ý chỉ muốn trêu chọc nàng, bên tai xa xa truyền đến tiếng bước chân tiến gần , đột nhiên phải thay đổi chủ ý, nhanh chóng ở trước môi nàng nhẹ nhàng hôn lướt qua , đè ép khàn khàn thanh âm trầm thấp nói:

"Nhớ, người là của ta."

Sâu sắc nhìn nàng một cái, rồi phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trên môi truyền đến ẩm ướt cảm giác, nói cho nàng biết, hân mới vừa. . . Hân mới vừa hôn nàng? Hù dọa! Người nọ không phải là có bệnh!

Dạ Tiểu Nhụy chợt mở mắt ra, vừa nhìn người vừa trên giường đã bóng dáng không thấy, ngược lại trong phòng xuất hiện một người khác.

Hách Liên Dận Hiền nhảy cảm khúu giác cảm giác bên trong có một tia khí tức nguy hiểm , chợt xoay người một cái phi ra ngoài cửa.

Dạ Tiểu Nhụy vượt cái trán bò đây, quay đầu nhìn ra thân ảnh ngoài đại môn có chút không giải thích được, hai người nam nhân này làm gì đây? Thế nào đều cũng giống quỷ tựa như một trận gió đi qua, vừa đó cái tên lưỡng tính mới vừa nói gì? Ta là của người?

Ta nhỏ vào phi phi! Quả nhiên là kẻ điên, bệnh thần kinh đường ngắn, tế bào não phân bố mất cân đối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 41

Đồng Phương Thanh Bạch cảm thấy sau lưng có người tới, phi thân tới chỗ hẻo lánh trong vườn vương phủ.

Sâu trong rừng trúc

Bóng dáng màu đen dừng lại, tiếp đó lại một bóng người theo sát phía sau, nhanh chóng vào trong rừng, hai người đáp xuống trong rừng xanh, đứng đưa lưng về phía nhau, cách xa nhau mấy thước.

Tựa hồ bởi vì người tới quá nhiều, khiến nơi này đáng yên tĩnh có chút ồn ào, trong rừng con gió nhẹ nhàng thổi qua các cành cây kêu xào xạc, cây tre trúc xanh biếc chậm rãi rung nhẹ. Càng về phía, thân cảnh rừng càng lợi hại.

Đầu trúc, cành trúc xanh biếc đập cành lá, như ngàn đao chém lên các phiến lá, theo làn gió bay múa, chọc cho thực sự vui thích. Cành lá xanh tươi ngăn cản từ từ ánh mặt trời, từng đạo rất nhỏ ánh sáng theo gió Khinh Doanh, ở âm lương trong rừng lúc sáng lúc tối lóe vàng sáng, hai người tĩnh mịch con người theo di động ánh sáng lấp la lấp lánh, âm minh không chừng.

Dần dần trong rừng Tiểu Phong cũng bị hai người giấu giếm lòng của tình nhiễu loạn một tắc vuông, khô hoàng lá trúc theo gió rồi biến mất, thoát khỏi cuống lá, rồi rít nhiều trôi chậm xuống.

Ngưng mắt nhìn về nơi xa, một Diệp Trúc nhọn treo đập vào mắt đồng, đâm rách bình tĩnh nhân tuyến, dài nhỏ mắt phượng theo Diệp nhọn xoay chuyển, như một cái đâm thu thủy loại khuếch tán mà ra, lông mi thật dài, lưới biếng hướng ánh mắt bãi động ngược kích động hai cái.

Vung tay lên, hô một chương đánh ngã một hàng cành trúc, đoạn làm hai đoạn ném không trung, hai người đồng thời một phi thân tiến lên, cá nhật một can, nửa một bay lên không trở về chỗ cũ.

Đồng Phương mím chặt môi mỏng chậm lên, toát ra một tiếng lời nói nhẹ nhàng đậm mà nói:

"Xin!"

Vừa nói mũi chân điểm một cái, một cái xoay người, bắn lên một lớp lá rụng tán lạc ra, Đồng Phương Thanh Bạch cầm trong tay cành trúc thoát thân mà lên, đang ở trúc gai nhọn hướng Hách Liên Dận Hiền cảnh hầu thì Hách Liên Dận Hiền một tay cầm trúc, nghiêng đầu nhẹ nhàng một quai, hất tay cầm can, păng một tiếng, đương ở một kích kia. Mau hơn nữa nhanh chóng qua tay khê quần bắn ra, vũ động cành trúc bắt đầu trở về công.

Người đánh ta ngăn cản, người vọt ta nhảy, hai người nổi người mặc thoi rừng trúc giữa, không ngừng biến đổi các loại tư thái, động tác.

Đánh nhau xung lượng đánh rơi xuống phải đầy trời lá trúc rớt rít xuống.

Cây gậy trúc đụng chạm lấy cây gậy trúc, lay động trong tay hai người trúc sống bùm bùm vang dội, mảnh khảnh trúc thân giống như trói dây thừng bình thường tứ chi kinh hoảng, bùng ra.

Hách Liên Dận Hiền cấp tốc di động bước chân, quơ múa trong tay Trúc kiếm.

Bị buộc chặt tránh, Đồng Phương Thanh Bạch một phi thân văng ra, nửa một bay lên không tiến lên, đánh thẳng đối thủ.

Lúc này hai người ở một mảnh cành trúc vẩy lượn đất trống trong đó,

Hách Liên Dận Hiền một vẩy đuôi lắc mình, phi thân giữa không trung, nằm bên người nằm, hai chân nhanh chóng điểm đạp trong rừng cây gậy trúc, bị đạp thối can như nước Trung Ngân thẳng thành đường cong bay múa, trúc nhọn thúy Diệp vang sào sạt, ông ẹo làm dáng.

Hắn đẹp dễ thân thủ ở trong rừng vạch lên hình tròn, không ngừng quơ múa trong tay Trúc kiếm, do bị công chuyển thành phản kích, dừng lại lên xuống trái phải người đánh ta đương, tập được đến xâm người tiết tiết lui về phía sau.

Hách Liên Dận Hiền mắt phượng thoáng nhìn song kiếm híp lại, nắm chặt trong tay Trúc kiếm, giấu giếm một cỗ cường lực đè ép trong tay đối phương cây gậy trúc phản câu khê quần, tay phải cầm can chìm lực một kích, một cỗ xông chấp trùng phải Đồng Phương Thanh Bạch trong tay cây gậy trúc tàn mà ra, chia làm năm mũi.

Hách Liên Dận Hiên treo thân một nhẹ vọt lật người, phi thân đi vòng qua Đông Phương Thanh Bạch phía sau, theo rồi rít roi xuống Khô Diệp phi thân xuống, tay phải cầm trúc ổn thân đạp đất, trong tay cây gậy trúc theo mấy giây quá khứ, răng rắc từ từ chia nứt đi ra.

Chậm rãi hàng thân đứng lại, Đông Phương Thanh Bạch nhìn vài mét nơi bóng lưng, tĩnh mạch trong mắt xẹt qua một tia vẻ tán thưởng, nhàn nhạt mà nói ra:

"Vương gia quả thật là thâm tàng bất lộ cao nhân, tại hạ cam bái hạ phong."

Hách Liên Dận Hiên bỏ roi trong tay bạo liệt trúc phiến, nửa giờ tay lên nhẹ nhàng bắn ra roi đầu vai một mảnh lá rụng, mặt lãnh ý xoay người, nhìn Đông Phương Thanh Bạch.

"Đông Phương Các chủ, không hồ là vô lâm Đệ Nhất Cao Thủ, quả nhiên thân thủ bất phạm"

Đông Phương Thanh Bạch mày kiếm khẽ nhích.

"Ha ha ~ Vương gia quá khen, Duệ thân vương gia một thân tuyệt thế võ công, vì sao giả ngây giả dại đây?"

Nghe đến lời này vốn đang mặt không chút thay đổi trên mặt giãn ra một tia không vui.

"Đông Phương Các chủ tựa hồ có chút vượt qua tuyến, Bốn vương ngược lại rất là muốn biết, đương kim vô lâm đang thánh truyền nhân vật phong vân vì sao cất giấu ở Bốn vương trong phủ."

Nghe được Hách Liên Dận Hiên có cái này vừa hỏi, Đông Phương Thanh Bạch sắc mặt đậm ra một tia âm lương nụ cười.

"Người nghĩ biết?"

Hách Liên Dận Hiên một cái nhẹ khí bức người nhìn của hắn.

"Nghĩ!"

"Bởi vì một nữ nhân."

Một câu đơn giản lời nói bật thốt lên, giống như hắn nghĩ đều không cần suy nghĩ nhiều, bất quá hắn vốn chính là bởi vì một nữ nhân hắn mới được cứu, bởi vì một nữ nhân, hắn mới sẽ ở lại Vương Phủ, khiến khắp thế giới người của đều ở đây bên ngoài chung quanh tìm hắn.

Nghe được câu trả lời của hắn, Hách Liên Dận Hiên mặt âm trầm biến sắc phải càng thêm âm lương, còn là thường ngày ngẩng ngốc phải hắn thích hợp hơn tám này đáng yêu trẻ con oa mặt. Mối mong hé mở, khắc ra ngắn ngủn mấy chữ:

"Bốn vương khuyên người không nên tới gần nàng."

Lời vừa ra miệng, một cổ hàn khí rót đầy trong rừng, khiến vốn là âm lương rừng trúc tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

"Ha ha ~ Vương gia tự nhận là ngài thích hợp nói lời như vậy sao?"

"Đông Phương Các chủ nói thế là ý gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn nói cho Vương gia, nữ nhân này cũng là bốn tôn duy nhất có chút cảm thấy ý tứ người của, ta chỉ muốn biết, ở tại người của ta đang lúc nàng sẽ yêu đi đâu một."

Nói xong Đông Phương Thanh Bạch thâm thúy ánh mắt của tán qua điểm một cái cười quang, khóe miệng hơi nhích lên, một phi thân thoát khỏi Trúc hải.

Trong rừng Tiểu Phong chậm rãi ngừng nghỉ, bay thấp Khô Diệp cho rừng trúc thêm vào một tầng trang bị mới, rồi đi người bồi hồi không trôi qua dư âm âm hung hăng đâm vào màng nhĩ, chọn đội cho một thanh lưu lại người nội tâm chìm định tâm hồ.

Hách Liên Dận Hiên tâm lòng mây khóa chặt, hắn theo như lời chỉ lời nói xác là trong lòng hắn lo lắng. Bình tĩnh lòng có chút pháp phòng, thon dài ngón tay nhón tiện tay về lên một mảnh thủy Diệp Phóng ở trên môi, theo gió mát gãy nhẹ, một khúc ưu mỹ sự yên lặng cười nhỏ tung bay ra, Hách Liên Dận Hiên nện bước nặng nề bước đến hướng ngoài rừng đạp đi.

Ngày thứ hai

Đúng lúc là đêm Tiểu Nhụy giao cho thư ngốc ba ngày ngày quy định.

Thanh Phong trai bên trong, đêm Tiểu Nhụy nằm chán ngồi ở trước bàn đọc sách, vừa nắm bút lông trên chọch mực nước, vừa nghe thư ngốc thuật số sách.

"Vương Phi, tiểu sinh đại khái bẩm báo xong, tổng đắc nói đến, Vương Phủ mỗi tháng trưng mực sáng tỏ, mặt ngoài nhìn đều, thật ra thì đều là một

khoản hư sổ sách, tháng này trong cung đạo tới ngân lượng chỉ còn lại tiểu sinh trong tay hai đồng tiền, thật ra thì căn bản tính ra Vương Phủ khai tiêu không lớn, muốn dùng đến ngân lượng nơi cũng không nhiều, trong phủ bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày, dầu muối củi gạo, tói tở tiêu xài, đều có trong cung cho quyền, ở tiểu sinh xem ra những thứ này sổ sách là mới sửa sang lại ra ngoài, mặc dù làm được rất đều, tuy nhiên nó rất dễ dàng phát hiện chỗ sơ hở, dù sao không đầu nơi quá nhiều, trong kho hàng năm do trong cung phát ra cầm y, vải vóc, trù lựa, Chờ còn dư lại không có mấy, thuận tiện là còn dư lại cũng chỉ là chút ít cấp thấp trù thất, đồ gốm Các loại, cũng may Vương Phủ mễ lương ăn uống đều có trong cung theo tháng cho quyền, đúng lúc còn sót lại lương vật có thể đến cuối tháng, cho nên tháng này còn thừa lại số trời không cần ngân lượng vẫn là có thể vượt qua."

Đêm Tiểu Nhụy rất lớn mắt, xem sách ngày ngộ trình lên hai quả tiền đồng.

Có làm hay không, không tra không biết, điều tra giết mình, nàng đường đường Vương Phủ thế nhưng đều nghèo đến mức này, nhìn này hai khối đồng từ nhi, vừa bức mình vừa buồn cười. Nàng cũng lười phải phát cái, dù sao không có nàng này vài chục năm đoán chừng Vương Phủ cũng là như vậy tới được, theo lý mà nói trước kia đều không liên quan nàng, cho nên hẳn có thể bất kể, nhưng là hiện tại liên quan nàng rồi, vậy thì không thể không trông nom.

Hừ hừ! Bắt đầu từ bây giờ, nàng muốn theo nàng đại tỷ phong phạm tôn chỉ làm việc!

Thứ nhất: muốn bắt về nhất định cầm lại;

Thứ hai: muốn hiểu hận nhất định phải hiểu;

Thứ ba: muốn trừ gian nhất định phải trừ.

Nửa yếu ớt ở trong lòng độc thoại một câu: cho dù có một ngày nàng muốn rời khỏi nơi này, nàng cũng yên tâm đi cái đó bé ngọc các hạ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 42

Đứng dậy đuổi cái lưng mồi, ngáp một cái nữa, vừa kéo mừng lại vừa nói với thư sinh ngốc:

"Ngốc tử, về sau sổ sách Vương Phủ thuộc về ngươi trông nom, ba ngày thời gian thử việc đã đến, tiểu tử ngươi cũng không tệ lắm làm rất tốt, cho nên ta cho ngươi lên làm quan a... , về sau nhất định là chủ cột của quốc gia."

Thư sinh ngốc bị nghe nàng nói xong không giải thích được, nhìn Vương Phi vừa nói vừa vẩy áo tung tăng bước ra bên ngoài cửa, lắc đầu vận động thân thể.

Vừa ngồi xuống vừa thì thầm: "Mặc dù cử chỉ bất nhã, cũng may coi như cũng là người tốt bụng."

Dạ Tiểu Nhụy tay thon rú xuống đầu gối, hai tay gãi quanh lưng, một tay xuyên từ cổ áo xuống phía dưới, một tay từ dưới áo mỏng hướng lên trên, nhưng là làm sao gãi cũng chỉ có thể chạm đến một chút xíu, thật là ngứa chết rồi, đi nàng phải trở về phòng trên hành lang dài, hành lang bên phải vây quanh chính là tường đá, tường đá ở giữa mở ra một đường thông tới hướng biệt viện cửa hình quạt, vừa lúc đi tới cửa bên nàng mới thả tay xuống, đột nhiên từ cánh cửa sau đưa ra một cánh tay, cầm lấy cổ tay nàng hướng tới một cánh cửa, hoảng sợ nàng còn không có thấy rõ người tới, liền đụng phải bức tường.

"A ~ thật là đau!"

Lỗ mũi hung hăng đụng vào trên tường, một cổ đau đớn truyền thẳng lên đầu. Nổi đau chết mất, Dạ Tiểu Nhụy phản ứng dây chuyền vuốt cái mũi của mình, nắn một tiếng, ngẩng đầu lên.

Đồng Phương tròn mắt xanh trắng, thê phách thon dài hoàn mỹ dựa khế đầu tường, ánh mắt tích tịch lẳng lẳng nhìn nàng, nhất cử nhất động thu hết vào mắt, giống như mới vừa ra tay dùng quá sức, tựa hồ làm đau đớn nàng. Bàn tay ôm chặt eo thon của nàng, thân thể hai người đụng nhau đồng thời đứng lúc đối mặt hai đôi mắt đối diện nhìn nhau.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve lỗ mũi nàng:

"Đau không?"

Thanh âm tuy vẫn còn là lạnh lùng như vậy, nhưng là lại có thể nghe ra sự ân cần.

Dạ Tiểu Nhụy mặt giống như gặp quỷ nhìn hắn. Đau! Ta thương ngươi cái tên đại ma đầu, Nha Nha, tên kỳ lạ, kẻ điên! ! !

Áo nào xoay người tránh ra khỏi người hắn , chuẩn bị xoay người đi, nhưng là mới đi ra tay lại bị lôi trở về.

Buồn bực tên Tiểu Bạch Kiềm này ~ Móa ơi, nam nhân này có phải hay không cần ăn đòn!

Đông Phương mặt như vô tình nhìn nàng.

"Người chán ghét ta?"

Áo nào không biết nói sao: đúng! Là ghét, chẳng lẽ ta không nên chán ghét người sao?

Trong miệng lại nói: "Ha ha ~ không có a..., ta chỉ là có chuyện, có chút việc gấp muốn làm! Ha ha. . ."

Dạ Tiểu Nhụy bộ mặt bất đắc dĩ, khoe miệng miễn cưỡng nặn ra một chút tiểu ý, dùng sức kéo tay đang bị hắn cầm, trong lòng buồn bực thầm than lam sao để đuổi cái tên thần kinh này đi.

"Người. . . Có thể. . . Buông tay có được hay không" Cây mạnh làm ta đau rồi, Móa ơi buông tay a.

Nhưng là đang cầm tay nàng Đông Phương coi như không nghe thấy gì, nắm lên tay của nàng, xoay người hướng cánh cửa bên ngoài kéo nàng qua .

Dạ Tiểu Nhụy nhất thời hoảng sợ vạn phần, hắn. . . Hắn đây là muốn làm gì, làm khách thì cả ngày tự mình ở trong vườn đi dạo coi như xong, bây giờ còn kéo nàng, kéo nàng làm gì? Hắn là không phải là dù thế nào cũng không muốn bỏ qua chứ? Ổn định gót chân, đứng tại chỗ dùng chút sức lực của mình chống cự, lại dùng một cái tay khác giữ tay của mình kéo về phía sau rồi, một cổ lực lượng từ tay hắn truyền tới làm cổ tay đau nhức .

Vốn là người nóng tính, rốt cuộc nàng nổi giận, hung hăng vung cánh tay bị nắm , kết quả là không có hất ra được.

"A! Ta nói người buông tay, không nghe thấy sao?"

Đông Phương mặt là không thay đổi xoay đầu lại nhìn nàng, nàng bây giờ cùng là ở trong nhà gỗ thì hoàn toàn khác biệt, mặc dù không có sự dịu dàng nhưng khi nổi giận , thật đáng yêu!

Dạ Tiểu Nhụy cũng nhìn hắn, hoàn toàn một bộ tựa như thấy quỷ đang tự đắc, . . .bỗng phía sau hắn một nhóm người tiến đến.

"Lão nô ra mắt Vương Phi, Vương Phi vạn phúc."

Xuyên thấu nhìn qua người trước mặt , thấy Thôi ma ma mặt cười trộm , nhìn lại một chút thấy bọn nha đầu ánh mắt đều nhìn mình. Vội vàng khoát tay giải thích:

"Ngạch ~ không phải là như các người nghĩ ."

Thấy tay mình vẫn còn bị hắn giữ , vội vàng hạ rút tay trở lại, lúng túng nhìn đoàn người cười khan hai tiếng, ha ha ~

"Vâng"

Phán Hạ, Phán Thu, Tuyết nha đầu cùng nhau khom người trả lời, nhưng trên mặt ánh mắt bán đứng linh hồn của các nàng .

"Vương Phi ~ lão nô cái gì cũng không nhớ."

Thôi ma ma mặt nghiêm chỉnh trả lời, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy khoe miệng mụ giữ lại một tia cười trộm

"A a a ~ thật không phải như các người nhìn thấy đâu"

Dạ Tiểu Nhụy đẩy Đông Phương ra, nhìn bọn nô bộc nghiêm túc giải thích lần nữa.

Tất cả tỳ nữ cùng thôi ma ma cũng lần nữa đồng thanh nói:

"Dạ! (lão nô) nô tỳ tuyệt đối không nhìn thấy cái gì, Vương Phi không cần phải lo lắng."

Giờ khắc này nàng đột nhiên có loại rơi vào cảm giác rơi vào hố phân thể này, hơn nữa còn là càng tắm lại càng rửa không sạch cái chủng loại kia... Haiz, thôi vậy , xem tình hình dường như càng giải thích lại càng không rõ, nàng cực kỳ cực kỳ không muốn dùng phương pháp này , nói lão! Cố gắng lên! Âm thầm ở trong lòng động viên mình, chỉ vào tên quỷ bên cạnh nói:

"Ha ha ~ thật ra thì hắn là biểu ca ta."

Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy vừa nhìn thăm dò Đông Phương, một tay lôi tới gần. Lại lần nữa vô ích.

"Biểu ca ~ ha ha, vừa mới , a ~ hắn còn có một thói quen, không thích đi đại môn, thích leo tường."

Nói xong lại nhìn mọi người cười cười, vòng chắc tay Đông Phương, len lén thả vào phía sau hai người, một chương vỗ vào mông hắn, lớn tiếng nói:

"Biểu ca, có phải hay không a!"

Đông Phương bị làm khó hiện nụ cười nhẹ trên mặt lúc này, nhưng không có lên tiếng, trong lòng toát ra một tia ngoạ vị, xem ra hẳn hiểu nàng còn quá ít.

Mấy tiểu nha đầu đã sớm chứng kiến Biểu thiếu gia thì âm thầm ở trong lòng khen lớn một tiếng, thấy Biểu thiếu gia lạnh lùng đang nhìn mình lộ ra nụ cười, khiến khuôn mặt nhỏ bé của mọi người cũng hồng hồng.

Nhưng là... Nhưng là... Khi thấy người sau lưng Biểu thiếu gia cùng Vương Phi tới... Trên mặt mới vừa bay tới rặng mây đỏ, lại hô một trận gió cho quét bay, tất cả ngẩng người như phồng nhìn sau lưng Vương Phi.

Hách Liên Dận Hiên mới từ biệt viện bước ra, liền thấy nương tử một chường võ ở mông Đông Phương, giận đến một hơi xông thẳng lên đầu, bay vào tận trời, chỉ kém không có một chường sụp đổ cả tòa viện, đánh chết tên Đông Phương kia.

Hai tay nắm quyền nắm chặt nữa nắm chặt, cắn chặt hàm răng, mím chặt môi, một đôi mắt phượng tràn đầy tức giận, trong con mắt long lánh hùng hục Liệt Hỏa.

Dạ Tiểu Nhụy cảm giác được trong không khí có chút kì lạ, tựa hồ sau lưng có một đốm lửa diễm đang thiêu đốt, quay đầu, má ơi ~ hù dọa nàng giật mình, kẻ ngu này bộ dạng hiển nhiên muốn giết người.

Hách Liên Dận Hiên tức giận nhìn hai người.

Dạ Tiểu Nhụy không biết như thế nào cho phải, làm như thế nào giải thích cho tướng công ngọc một vấn đề phức tạp như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, lông mày dầy đưa vận đến một nơi, nội tâm của nàng rất áy náy, nhưng mặt ngoài rất uất ức, nàng tay nhỏ bé lên nắm khăn trắng, đặt ở bên môi cắn từng phát từng phát, một đôi mắt dung dung làm bộ uất ức, ánh mắt không ngừng theo hơi nước đọng đưa, nhìn tướng công nhà nàng yếu ớt nói:

"Tướng công ~ không phải như người thấy đâu"

Hách Liên Dận Hiên thu hồi ánh mắt sắc bén trên người Đông Phương, hàm chứa ưu thương oán giận chuyển qua Dạ Tiểu Nhụy, quay đầu, một lời nói nhẹ bật thốt lên.

"Nương tử ~ cổ của ngươi đã bị mặt trời chiếu nóng đỏ, khí trời nóng như vậy, mau trở về phòng thôi."

Tiếng nói đã ra, người nói chuyện hướng lúc tới dần dần đi xa, chỉ còn bên tai nàng dư âm, ...

Mấy tiểu nha đầu rất hiểu quy củ cúi đầu, tuy nhiên giả vờ làm không nhìn thấy, nhưng mọi người ở đây đều nhếch miệng cười. Không ngờ Vương gia ghen bộ dạng chẳng những không ngốc, mà còn rất đẹp, quý mới tin Vương Phi cùng vị Biểu thiếu gia này không có gì, bất quá suy nghĩ một chút, Vương Phi giấu mỹ nam cũng không có gì a..., họ hoàn toàn có thể hiểu, nói vậy Vương gia về phương diện kia hơi có vấn đề... Cái đó chả lẽ đầu óc có vấn đề có thể hay không cái đó cũng sẽ có một chút xiu vấn đề... .

Đám tiểu nha đầu càng nghĩ càng lệch ra, càng nghĩ càng buồn cười. Hoàn toàn không phát hiện Vương Phi đã xoay người lại, hung tợn nhìn chằm chằm bọn họ. Lửa giận trong lòng không có nơi phát, đúng lúc liếc lên mặt nghiêm chỉnh, nhưng lại cúi đầu châm biếm Thôi ma ma, quát to một tiếng:

"Mấy người các ngươi, gọi hết người hầu Vương phủ vào đại đường, bốn vương phi có chuyện muốn tuyên bố..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43

Đứng dậy đuổi cái lưng mồi, ngáp một cái nữa, vừa kéo mình lại vừa nói với thư sinh ngốc:

"Ngốc tử, về sau sổ sách Vương Phủ thuộc về ngươi trông nom, ba ngày thời gian thử việc đã đến, tiểu tử ngươi cũng không tệ lắm làm rất tốt, cho nên ta cho ngươi lên làm quan a... , về sau nhất định là chụ cột của quốc gia."

Thư sinh ngốc bị nghe nàng nói xong không giải thích được, nhìn Vương Phi vừa nói vừa vẩy áo tung tăng bước ra bên ngoài cửa, lắc đầu vận động thân thể.

Vừa ngồi xuống vừa thì thầm: "Mặc dù cử chỉ bất nhã, cũng may coi như cũng là người tốt bụng."

Dạ Tiểu Nhụy tay thon rú xuống đầu gối, hai tay gãi quanh lưng, một tay xuyên từ cổ áo xuống phía dưới, một tay từ dưới áo mông hướng lên trên, nhưng là làm sao gãi cũng chỉ có thể chạm đến một chút xiu, thật là ngứa chết rồi, đi nàng phải trở về phòng trên hành lang dài, hành lang bên phải vậy

quanh chính là tường đá, tường đá ở giữa mở ra một đường thông tới hướng biệt viện cửa hình quạt, vừa lúc đi tới cửa bên nàng mới thả tay xuống, đột nhiên từ cánh cửa sau đưa ra một cánh tay, cầm lấy cổ tay nàng hướng tới một cánh cửa, hoảng sợ nàng còn không có thấy rõ người tới, liền đụng phải bức tường.

"A ~ thật là đau!"

Lỗ mũi hung hăng đụng vào trên tường, một cổ đau đớn truyền thẳng lên đầu. Nỗi đau chết mất, Dạ Tiểu Nhụy phản ứng dây chuyền vuốt cái mũi của mình, nặng một tiếng, ngẩng đầu lên.

Đông Phương tròn mắt xanh trắng, thê phách thon dài hoàn mỹ dựa khế đầu tường, ánh mắt tích mịch lảng lảng nhìn nàng, nhất cử nhất động thu hết vào mắt, giống như mới vừa ra tay dùng quá sức, tựa hồ làm đau đớn nàng. Bàn tay ôm chặt eo thon của nàng, thân thể hai người đụng nhau đồng thời đứng lúc đối mặt hai đôi mắt đối diện nhìn nhau.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve lỗ mũi nàng:

"Đau không?"

Thanh âm tuy vẫn còn là lạnh lùng như vậy, nhưng là lại có thể nghe ra sự ân cần.

Dạ Tiểu Nhụy mặt giống như gặp quỷ nhìn hắn. Đau! Ta thương người cái tên đại ma đầu, Nha Nha, tên kỳ lạ, kẻ điên! !

Áo nào xoay người tránh ra khỏi người hắn, chuẩn bị xoay người đi, nhưng là mới đi ra tay lại bị lôi trở về.

Buồn bực tên Tiểu Bạch Kiếm này ~ Móa ơi, nam nhân này có phải hay không cần ăn đòn!

Đông Phương mặt như vô tình nhìn nàng.

"Người chán ghét ta?"

Áo nào không biết nói sao: đúng! Là ghét, chẳng lẽ ta không nên chán ghét người sao?

Trong miệng lại nói: "Ha ha ~ không có a..., ta chỉ là có chuyện, có chút việc gấp muốn làm! Ha ha. . ."

Dạ Tiểu Nhụy bộ mặt bất đắc dĩ, khoe miệng miễn cưỡng nặn ra một chút tiểu ý, dùng sức kéo tay đang bị hắn cầm, trong lòng buồn bực thầm than lam sao để đuổi cái tên thần kinh này đi.

"Người. . . Có thể. . . Buông tay có được hay không." Cậy mạnh làm ta đau rồi, Móa ơi buông tay a.

Nhưng là đang cầm tay nàng Đông Phương coi như không nghe thấy gì, nắm lên tay của nàng, xoay người hướng cánh cửa bên ngoài kéo nàng qua.

Dạ Tiểu Nhụy nhất thời hoảng sợ vạn phần, hắn. . . Hắn đây là muốn làm gì, làm khách thì cả ngày tự mình ở trong vườn đi dạo coi như xong, bây giờ còn kéo nàng, kéo nàng làm gì? Hắn là không phải là dù thế nào cũng không muốn bỏ qua chứ? Ổn định gót chân, đứng tại chỗ dùng chút sức lực của mình chống cự, lại dùng một cái tay khác giữ tay của mình kéo về phía sau rồi, một cổ lực lượng từ tay hắn truyền tới làm cổ tay đau nhức.

Vốn là người nóng tính, rốt cuộc nàng nổi giận, hung hăng vung cánh tay bị nắm, kết quả là không có hất ra được.

"A! Ta nói người buông tay, không nghe thấy sao?"

Đông Phương mặt là không thay đổi xoay đầu lại nhìn nàng, nàng bây giờ cũng là ở trong nhà gỗ thì hoàn toàn khác biệt, mặc dù không có sự dịu dàng nhưng khi nổi giận, thật đáng yêu!

Dạ Tiểu Nhụy cũng nhìn hắn, hoàn toàn một bộ tựa như thấy quỷ đang tự đắc, . . . bỗng phía sau hắn một nhóm người tiến đến.

"Lão nô ra mắt Vương Phi, Vương Phi vạn phúc."

Xuyên thấu nhìn qua người trước mặt, thấy Thôi ma ma mặt cười trộm, nhìn lại một chút thấy bọn nha đầu ánh mắt đều nhìn mình. Vội vàng khoát tay giải thích:

"Ngạch ~ không phải là như các người nghĩ."

Thấy tay mình vẫn còn bị hắn giữ, vội vàng hạ rút tay trở lại, lúng túng nhìn đoàn người cười khan hai tiếng, ha ha ~

"Vâng"

Phán Hạ, Phán Thu, Tuyết nha đầu cùng nhau khom người trả lời, nhưng trên mặt ánh mắt bán đứng linh hồn của các nàng.

"Vương Phi ~ lão nô cái gì cũng không nhớ."

Thôi ma ma mặt nghiêm chỉnh trả lời, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy khóe miệng mụ giữ lại một tia cười trộm.

"A a a ~ thật không phải như các người nhìn thấy đâu"

Dạ Tiểu Nhụy đẩy Đông Phương ra, nhìn bọn nô bộc nghiêm túc giải thích lần nữa.

Tất cả tỳ nữ cùng thôi ma ma cũng lần nữa đồng thanh nói:

"Dạ! (lão nô) nô tỳ tuyệt đối không nhìn thấy cái gì, Vương Phi không cần phải lo lắng."

Giờ khắc này nàng đột nhiên có loại rơi vào cảm giác rơi vào hố phân thể này, hơn nữa còn là càng tắm lại càng rửa không sạch cái chủng loại kia... Haiz. thôi vậy, xem tình hình dường như càng giải thích lại càng không rõ, nàng cực kỳ cực kỳ không muốn dùng phương pháp này, nói lão! Cố gắng lên! Âm thầm ở trong lòng động viên mình, chỉ vào tên quý bên cạnh nói:

"Ha ha ~ thật ra thì hẳn là biểu ca ta."

Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy vừa nhìn thăm dò Đông Phương, một tay lòi tới gần. Lại lần nữa vô ích.

"Biểu ca ~ ha ha, vừa mới, a ~ hẳn còn có một thói quen, không thích đi đại môn, thích leo tường."

Nói xong lại nhìn mọi người cười cười, vòng chặc tay Đông Phương, len lén thả vào phía sau hai người, một chương vỗ vào mông hắn, lớn tiếng nói:

"Biểu ca, có phải hay không a!"

Đông Phương bị làm khó hiện nụ cười nhẹ trên mặt lúc này, nhưng không có lên tiếng, trong lòng toát ra một tia ngoạ vị, xem ra hẳn hiểu nàng còn quá ít.

Mấy tiểu nha đầu đã sớm chứng kiến Biểu thiếu gia thì âm thầm ở trong lòng khen lớn một tiếng, thấy Biểu thiếu gia lạnh lùng đang nhìn mình lộ ra nụ cười, khiến khuôn mặt nhỏ bé của mọi người cũng hồng hồng.

Nhưng là... Nhưng là... Khi thấy người sau lưng Biểu thiếu gia cùng Vương Phi tới... Trên mặt mới vừa bay tới rặng mây đỏ, lại hô một trận gió cho quét bay, tất cả ngây người như phỗng nhìn sau lưng Vương Phi.

Hách Liên Dận Hiền mới từ biệt viện bước ra, liền thấy nương tử một chương vỗ ở mông Đông Phương, giận đến một hơi xông thẳng lên đầu, bay vào tận trời, chỉ kém không có một chương sụp đổ cả tòa viện, đánh chết tên Đông Phương kia.

Hai tay nắm quyền nắm chặt nữa nắm chặt, cắn chặt hàm răng, ním chặt môi, một đôi mắt phượng tràn đầy tức giận, trong con mắt long lánh hùng hục liệt hỏa.

Dạ Tiểu Nhụy cảm giác được trong không khí có chút kì lạ, tựa hồ sau lưng có một đốm lửa diêm đang thiêu đốt, quay đầu, má ơi ~ hù dọa nàng giật mình, kẻ ngu này bộ dạng hiển nhiên muốn giết người.

Hách Liên Dận Hiền tức giận nhìn hai người.

Dạ Tiểu Nhụy không biết như thế nào cho phải, làm như thế nào giải thích cho tướng công ngốc một vấn đề phức tạp như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, lông mày dày dứa vờn đến một nơi, nội tâm của nàng rất áy náy, nhưng mặt ngoài rất uất ức, nâng tay nhỏ bé lên nắm khăn trắng, đặt ở bên môi cắn từng phát từng phát, một đôi mắt dưng dưng làm bộ uất ức, ánh mắt không ngừng theo hơi nước đung đưa, nhìn tướng công nhà nàng yếu ớt nói:

"Tướng công ~ không phải như người thấy đâu"

Hách Liên Dận Hiền thu hồi ánh mắt sắc bén trên người Đông Phương, hàm chứa ưu thương oán giận chuyển qua Dạ Tiểu Nhụy, quay đầu, một lời nói nhẹ bật thốt lên.

"Nương tử ~ cổ của người đã bị mặt trời chiếu nóng đỏ, khí trời nóng như vậy, mau trở về phòng thôi."

Tiếng nói đã ra, người nói chuyện hướng lúc tới dần dần đi xa, chỉ còn bên tai nàng dư âm, ...

Mấy tiểu nha đầu rất hiểu quy củ cúi đầu, tuy nhiên giả vờ làm không nhìn thấy, nhưng mọi người ở đây đều nhếch miệng cười. Không ngờ Vương gia ghen bộ dạng chẳng những không ngốc, mà còn rất đẹp, quý mới tin Vương Phi cùng vị Biểu thiếu gia này không có gì, bất quá suy nghĩ một chút, Vương Phi giấu mỹ nam cũng không có gì a..., họ hoàn toàn có thể hiểu, nói vậy Vương gia về phương diện kia hơi có vấn đề... Cái đó chả lẽ đầu óc có vấn đề có thể hay không cái đó cũng sẽ có một chút xiu vấn đề... .

Đám tiểu nha đầu càng nghĩ càng lệch ra, càng nghĩ càng buồn cười. Hoàn toàn không phát hiện Vương Phi đã xoay người lại, hung tợn nhìn chằm chằm bọn họ. Lửa giận trong lòng không có nơi phát, đúng lúc liếc lên mặt nghiêm chỉnh, nhưng lại cúi đầu châm biếm Thôi ma ma, quát to một tiếng:

"Mấy người các người, gọi hết người hầu Vương phủ vào đại đường, bốn vương phi có chuyện muốn tuyên bố..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đô Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44

Nói xong, Dạ Tiểu Nhụy quay đầu lại, nhìn về phía Thôi ma ma cả người đã bắt đầu run rẩy.

"Ma ma, ta còn phải nói lại sao?"

"Vương . . Vương Phi, người không thể nghe hần nói hươu nói vượn, lão nô sao có thể làm chuyện sai trái này."

Đến giờ phút này còn nguy biến, Dạ Tiểu Nhụy hướng về phía ngoài cửa quát to một tiếng:

"Nha nhi ~ truyền Thôi chương quỹ quán rượu Tiên Ông."

Lời nói vừa dứt, liền thấy Liễu Mãn Phong bộ mặt trang nhã, cầm trong tay bảo kiếm, một tay nắm lấy cổ áo Thôi chương quỹ, lôi hần đi vào.

Dạ Tiểu Nhụy mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm người trên mặt đất, trong lòng cũng rất vui mừng a, oa ha ha ~ không ngờ người này rất thông minh, hơn nữa còn rất có bản lĩnh, nhìn trên tay mơ hồ có một nắm chứng từ, nàng không biết nên như thế nào cho phải, cũng may có hần nhắc nhở. Sau đó Mạnh viên ngoại nhìn thấy chứng từ, khẳng định hối hận chết.

"Thôi chương quỹ, Bồn cung hỏi người, người cùng Thôi quân gia quý phủ có quan hệ như thế nào?"

"Ta. . . Ta. . ."

Trên bộ mặt mập mạp của Thôi chương quỹ đã đầm đìa mồ hôi, thân thể co rút hốt hoảng quỹ trên mặt đất, hai tay làm chỗ dựa, nội tâm hiện tại đang đấu tranh.

Đồng Phương thân thể không nhúc nhích, chỉ có hai bên đôi tay chợt vừa kéo, một tay rút kiếm, một ánh đao chợt lóe, một thanh trường kiếm chỉ vào đỉnh đầu Thôi quân gia.

Người thì bị dọa cho sợ đến cả người run cầm cập, người thì chỉ là một bộ mặt lãnh đạm gió nhẹ trời qua, ném ra một chữ:

"Nói!"

Thôi chương quỹ nghĩ thầm thấy đầu của mình còn khó bảo vệ, sao còn quản được mạng của người khác, giữ được cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

"Dạ dạ, ta nói, ta nói, ta là chất nhi Thôi quân gia, bởi vì bác con cái không có, cho nên ta bị điều tới đây, giúp đỡ bác trông coi ở quán rượu."

"Vậy người nói cho Bồn cung, bác người một quản sự nho nhỏ tại sao lại có ngân lượng mờ tịt trang."

Thôi chương quỹ bị ỏi nhìn sang thoi ma ma, nghĩ thầm, việc đã đến nước này còn cái gì dấu diếm, vội vàng cúi đầu nhắm mắt nhìn thoi ma ma nói:

"Việc đã đến nước này ~, Bác hãy nhận tội đi, không nên làm khó chất nhi a."

Lời vừa ra miệng, mọi người theo sát tầm mắt Vương Phi, nhìn về phía Thôi quân sự, thoi ma ma lúc này đầu đã là đầy mồ hôi, ngón tay già nua nắm thật chặt làn váy, môi mỏng hiện đầy nếp nhăn không ngừng lay động, vài sợi tóc bạc buông xuống trên trán, một thân kiều ngạo đã thối lui, chỉ còn sót lại ánh mắt rồi rít nhìn mọi người.

Dạ Tiểu Nhụy như có điều suy nghĩ nhìn mụ, thật ra thì nàng cũng không muốn mạng của mụ, chỉ là muốn đoạt lại tài sản Vương Phủ, trừ đi gian nhân, để cho mụ gặp phải báo ứng.

"Thật ra thì không nhận tội cũng không sao, ta cho người thêm một sự lựa chọn, nhìn ma ma phân thượng chăm sóc Vương Phủ nhiều năm, ta cũng không muốn làm mất danh dự ma ma, chỉ cần ma ma chịu ký tên tại đây, tất cả mọi chuyện ta có thể bỏ qua, hơn nữa ta cũng có thể cho người chút ngân lượng, người lui về phía sau dùng qua ngày."

Ma ma nhận lấy chứng từ trong tay Vương Phi, liếc mắt một cái.

"Muốn ta dâng cốc lâu chuyển nhượng cho người? Ta. . . Ta không ký."

"Ma ma cần phải nghĩ lại, cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua là không còn a..., ta nghĩ chuyện như vậy, thái hậu nương nương cũng không tiện vì người mà ra mặt."

Dạ Tiểu Nhụy nói xong, đứng ở một bên lẳng lặng nhìn mộ, nghĩ thầm, mộ hiện tại nội tâm chắc chắn rất hỗn loạn, không biết mộ còn phải nghĩ bao lâu.

Nhưng vào lúc này! Đột nhiên một giọng nói vang lên.

"Thôi quản sự người hãy ký đi, theo lý thuyết, quán rượu này vốn là thuộc Vương Phủ, quản sự người không có thua thiệt, còn không phải chịu trách phạt, chẳng lẽ còn không hài lòng? Ta nói Vương Phi thật là đại nhân đại lượng, làm gì có chuyện tốt như vậy, mọi người nói có đúng hay không."

Đó chính là đại nương đầu bếp Vương Phủ, mọi người nghe đại nương nói rất hợp điều họ suy nghĩ, mọi người cũng lên tiếng ngênh hợp.

"Đúng nha."

"Đúng nha, ký thôi."

Nhìn chứng tử trong tay, nghe người khác thúc giục, mộ rất không cam tâm, nhưng không cam tâm thì phải làm thế nào đây, mộ ký sao? Nếu ký thì những năm cố gắng liền bị hủy trong chốc lát, mộ không ký, thì sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào? Nếu như hiện tại để cho người đi mời nương nung, sợ là tới không kịp rồi.

Dạ Tiểu Nhụy thấy trong mắt thôi ma ma lóe lên sự do dự cùng băn khoăn, vội vàng đưa bút qua cho thư sinh ngốc trình lên, thúc giục nói:

"Ma ma? Có thể ký được chưa?"

Thôi ma ma ngẩng đầu liếc nhìn Vương Phi, chậm rãi đưa mắt hướng về cây bút trong tay nàng, tay nàng lên run rẩy, cầm bút viết trên giấy tạc danh của mình.

Viết xong, không nói gì, kéo thân thể thâm hại bước ra đại đường, hướng đi ra cổng.

Khi Thôi ma ma đặt bút viết xong, thì những người làm quá khứ bị mộ lấn ép, trong lòng không khỏi âm thầm mừng rỡ, kích động nhất vẫn là lão quản gia, ở Vương Phủ nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy có người dám cùng Thôi ma ma đối kháng, hôm nay Thôi ma ma đã bị đuổi đi, Vương Phủ cũng có một vị hảo chủ tử có thể chống đỡ mọi chuyện, hẳn có thể nào không vui.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn Thôi ma ma tập tễnh đi, chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhìn Thôi chương quý nhát như chuột nói:

"Tốt lắm, Thôi chương quý, người cũng đứng lên đi."

Lần nữa quăng mắt hướng Tử hàm:

"Thư sinh ngốc, người đi cùng Thôi chương quý, cùng thôi ma ma một chuyến tới quán rượu, đem mọi cái gì gì thu hồi lại, phải đem tất cả tính toán rõ ràng a, sau khi tính toán rõ ràng, đưa ít bạc cho thôi ma ma."

Bởi vì người khác cũng không biết cái đó tên gì cái gì, cho nên hẳn chỉ có thể rất có dùng cái gì cái gì thay thế, cái gì kia cái gì.

Nghe được phân phó hai người sóng vai bước ra đại đường.

Thấy thư sinh ngốc cùng thôi chương quý chậm rãi đi ra khỏi đại môn, trên khuôn mặt uy nghiêm lộ ra nụ cười âm áp, quay đầu lại nhìn mọi người.

"Hôm nay Bồn cung gọi các người ra ngoài, là muốn báo cho các người ở Vương Phủ người hầu sẽ phải giữ tốt bổn phận, người đang làm thì trời đang nhìn, làm điều ác hại người thì không giấu được trời, tốt lắm, hôm nay liền đến đây, tất cả mọi người giải tán thôi."

"Dạ, tui nô tỳ kính nghe chủ tử dạy bảo." Một tiếng đồng thanh, bọn người hầu dè dặt kích động trong lòng, rồi rít tẩn ra ngoài, một đôi một đôi đi ra ngưỡng cửa, sát vai Tề lưng, lặng lẽ nghị luận Vương Phi chủ tử.

Trong cửa

Dạ Tiểu Nhụy bộ mặt đắc ý nhìn mọi người đi ra cửa, ngoài cửa Nha nhi kích động chạy đến bên cạnh tiểu thư.

"Tiểu thư, người thật lợi hại, diễn thật tốt."

Dạ Tiểu Nhụy cũng vui vẻ khen Nha nhi.

"Ha ha ~ tiểu nha đầu không tồi nha."

"Tiểu thư ~ lợi hại nhất là thuộc về Đông Phương công tử a."

Nghe Nha nhi vừa nói như thế, mới chú ý bên ngưỡng cửa người còn dựa vào cái cột trụ. Liếc hẳn một cái, nói lời trái lương tâm:

"Có cái gì lợi hại, thật ra thì ta đã sớm nghĩ tới, chẳng qua là chưa nói mà thôi."

Nha nhi nhanh nhẹn nhanh miệng, không biết là lời nói chọc cho tiểu thư tức giận.

"Tiểu thư, người thật nghĩ tới sao? Còn có thôi chương quỹ, nhưng hần là công tử giúp người đem tới."

Dạ Tiểu Nhụy thấy Nha nhi luôn miệng nói tới Đông Phương, Đông Phương, Đông Phương, tức giận nói:

"Nha nhi! Người có phải không muốn ở Vương Phủ a..., luôn giúp đỡ người khác nói chuyện. Nếu thích hần như vậy, ta cho phép người làm nương tử của hần, để cho người sùng bái đủ, thích không."

"Tiểu thư nói gì vậy, không phải là như tiểu thư nghĩ đâu." Nha nhi bị tiểu thư nói đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng chỉ bắt quá là muốn phải cảm tạ hạ công tử, thế nào tiểu thư lại kích động như vậy.

"Tốt lắm, tốt lắm, đưa biểu ca ta tới sương phòng."

Thấy Nha nhi còn giống như muốn nói gì, rồi lại không dám nói, đứng tại chỗ uất ức bĩu môi, lại bình thản nói:

"Nhanh đi nha."

"Dạ, tiểu thư"

Nha nhi uất ức cúi đầu, từ từ đi tới trước mặt Đông Phương, cúi đầu nhỏ thấp giọng mà nói thảm mấy câu, liền dẫn hần đi tới hương sương phòng.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn hai người đi xa, vừa đi trong miệng vừa cầu nguyện:

"Là lợi hại, lợi hại thì thế nào, hừ! Thần kinh, bản tiểu thư thấy hôm nay người rất có công, hơn nữa dường như bộ dạng rất lợi hại, mới miễn cưỡng đem người lưu lại, nếu là lần sau còn dám động thủ với ta, ta đánh chết người."

Nàng vừa nói vừa múa bàn tay.

Mặc dù trên miệng giống như là rất miễn cưỡng mới đem hần lưu lại, hơn nữa giống như làm lớn lao ân tình, thật ra thì trong lòng cũng đang mừng thầm, người này công phu khá định rất tốt, so với tiểu đệ bên cạnh trước kia, dẫn hần ra đường còn có uy vọng, oa ha ha ha, dường như lưu lại còn rất tốt nha.

"Vương Phi ~ hắc hắc ~ nhỏ , có mang chứng từ theo đây?"

Đi ra cửa hạm, Dạ Tiểu Nhụy bị người ở cạnh cửa nhảy ra dọa cho sợ đến ngẩn ra, bình tĩnh nhìn kỹ, hóa ra là túy tiên tửu phường Mạnh lão bản, nhìn hần, trong lòng một cỗ cảm giác ác tâm thăng trào lên.

Thật ghê tởm, đặc biệt là cái nốt ruồi trên mặt hần, cái nốt ruồi coi như xong, tại sao còn phải thêm một nhúm lông, một nhúm lông là quá rồi, tại sao nhúm lông còn phải cuốn, oh trời ạ ~ Dạ Tiểu Nhụy không nhịn được từ ngực móc ra một tờ chứng từ, ném qua liền sai bước thoát đi nơi này.

Sững sờ tại chỗ, Mạnh lão bản vui vẻ mở ra chứng từ, đôi mắt vừa nhìn. . . Một nỗi kích động , đang ở trong nháy mắt rơi đập đáy cốc. Hần một bước không có đứng vững, té ở ngưỡng cửa, chỉ kém không có hôn mê.

Âm thầm ở trong lòng sợ hãi than: Vương Phi này quả nhiên là cao thủ trong cao thủ, nhân vật lợi hại trong nhân vật lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đô Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45

Lộ lạp lạp ~ lộ lạp lạp ~ lộ nữa lộ nữa Lôi ~ ~ lộ nữa lộ nữa lộ nữa Lôi ~ ~ ~

Người khác hôm nay lòng của tình sao là hải cái rầm hai chữ là được rất cao, nhớ tới chuyện hôm nay xử lý, thật là thấu tình đạt ý, vui, hoàn toàn quên sự kiện hành lang, còn có một người . . . Giống như. . . Lúc ấy bộ dạng rất tức giận.

Mới vừa tắm xong, cảm giác thoải mái từ kẽ ngón chân đến từng sợi tóc, Dạ Tiểu Nhụy ngâm nga điệu hát dân gian, nằm ở trên giường. Một cước cong lên, một cước khoắc lên cong lên chân của lên, theo trong miệng hừ ra cười nhỏ sáng ngời a sáng ngời, đôi mắt sụp xuống nghiêm túc nhìn tay nhỏ bé mịn màng trắng nõn, đang dùng Tiểu Dao sửa móng tay. Hoàn toàn không phát hiện có người vào cửa.

Hách Liên Dận Hiên mất lạnh tỉnh nhìn người trên giường, hồi lâu ~ ~ một mình đi tới sau tắm bình phong bắt đầu tắm rửa thay quần áo.

Dạ Tiểu Nhụy nghe được tiếng bọt nước sau tắm bình phong, còn tưởng rằng là Nha nhi chuẩn bị nước tắm cho tướng công.

"Nha nhi ~"

Không ai đáp lại!

"Nha nhi ~~~~" nha đầu đáng chết, chẳng lẽ còn đang giận nàng? Không phải là vừa mới trêu chọc nàng mấy câu, nàng đã trách không đưa nước tắm!

Thật ra thì Nha nhi sớm đã bị lão quản gia gọi đi, lão quản gia muốn hỏi thăm Biểu thiếu gia vừa mới vào, mặc dù quản gia không thấy một màn ở hành lang hậu viện ngày hôm nay, nhưng ít nhiều bọn hạ nhân còn lén lút nghị luận, hoàng cung phù đệ khó tránh khỏi sẽ dính chút miệng lưỡi thị phi, như thế nào hẳn cũng là quản gia của vương phủ, tuy những chuyện này cũng không phải phận sự của hắn, làm quản gia Vương Phủ mấy thập niên, Vương Phủ danh dự hẳn hay là muốn bản khoãn, thế nhưng không thể trực tiếp đi hỏi chủ tử, cho nên muốn tìm Vương Phi trong phòng của hồi môn tiểu nha đầu xoa bóp bên trong lớn. Lại đúng lúc vượt qua Nha nhi cho tiểu thư bị nước thời điểm.

Nha nhi thấy lão quản gia thức giấc gấp, liền phân phó lại cho Tiểu Thúy làm thay, kể từ sau khi Tiểu Thúy tỉnh lại, Dạ Tiểu Nhụy liền an bài đem nàng đến trong phòng mình, làm Tiểu Nha Hoàn thu xếp chuyện vụn vặt. Nghỉ ngơi hai ngày, thân thể nàng đã khỏe hơn một chút, có lẽ là làm quen việc, chỉ cần nhân rồi không chuyện giúp Nha nhi làm việc, khuyên cũng không được.

Trước kia, vẫn luôn là Nha nhi chăm sóc chủ tử sinh hoạt hàng ngày, cho nên Nha nhi lúc đi còn có ý giao phó dặn dò Tiểu Thúy, tiểu thư tắm rửa xong, đã chuẩn bị nước tắm cho Vương gia.

Trong thùng tắm, Hách Liên Dân Hiền nhắm đôi mắt đẹp, mặc dù nghe được nàng gọi, nhưng không có lên tiếng, thân thể trắng kiện, da thịt trắng cảo, ẩn dấu dưới nước như ẩn như hiện, tựa như thấu tựa như lung. Lồng ngực thỉnh thoảng chảy xuống mấy giọt mồ hôi, đi theo bình tĩnh nhịp tim cùng chậm rãi hô hấp trên dưới phập phồng.

Vương Phi nằm ở trên giường, lắng tai nghe động tĩnh trong phòng, phát hiện không có bất kỳ đáp lại, chỉ có tiếng giọt nước ào ào. Nghĩ thầm tiểu nha đầu này cũng thật là nhỏ mọn, không phải là trêu chọc nàng đôi câu a, đều do tên quý đáng ghét kia, đúng! Bởi vì hẳn nàng mới nói ra như vậy, lập tức giống như phát hiện Tân Đại Lục loại đem quá lỗi cũng đẩy tới Đông Phương Thanh Bạch trên người, rồi lại cảm giác mình lúc ấy nói xong quả thật thoáng có chút không ổn.

Mang theo giọng nhỏ xin lỗi ngồi dậy, lại nghiêng đầu, nhìn một chút sau tắm bình phong, muốn nhìn người phía sau buồn bực không lên tiếng một chút, tầm mắt lại bị chặn lại.

Nàng lần nữa để thấp cổ họng nhỏ giọng kêu một tiếng:

"Nha nhi ~~~~"

Nói tiếp:

"Tốt lắm a..., tiểu thư biết mình sai rồi, tiểu thư xin lỗi người, người không tức giận có được hay không."

Nói vừa dứt miệng, liền nghiêng tai lắng nghe? Vẫn không có giọng đáp trả! Ô ô ~ không thể làm gì khác hơn là không ngừng cố gắng thôi.

"Nha nhi ~ tiểu thư về sau không bao giờ nữa như vậy, người nói câu gì đi, Nha nhi?"

Lại tĩnh lặng chốc lát ~

"."

Không có âm thanh. Dạ Tiểu Nhụy bộ mặt chỉ thần.

"Hảo Nha nhi ~ người sẽ không để tiểu thư ta phải tức giận a?"

"."

Vẫn không ai phản ứng!

Nàng bắt đầu cảm thấy chuyện trở nên vô cùng nghiêm trọng, càng nghĩ càng nghiêm trọng, giống như nàng không nên nói như vậy. Dù sao ở cổ đại, danh tiết nữ nhi đem so với mệnh còn quan trọng hơn, hơn nữa. . . Người ta Đông Phương công tử hôm nay quả thật giúp nàng không ít việc, chẳng hạn như dùng chứng từ không còn giá trị bức bách Mạnh lão bản cung khai, như giúp nàng đi quán rượu cường ép đem Thôi chương quỹ đến.

Ai ai ~ mặc dù người kia quá khứ làm nhục nàng, mặc dù người kia có đôi chút ki lạp, còn không nói chuyện tình yêu, nhưng sao nàng cũng để tâm chút chuyện nhỏ mọn, trước kia nàng không phải là người như thế nha, thế nào lần này. . . .

Suy nghĩ tỉ mỉ một chút, đeo giày thêu ở trước giường vào, từ từ đứng lên, hướng sau tắm bình phong đi tới, vừa đi vừa áy náy nói:

"Nha nhi, tiểu thư hôm nay nói như vậy, không phải là cố ý, tiểu thư chỉ là tức giận Đông Phương công tử, có rất nhiều chuyện người không biết, nếu là người biết người cũng sẽ rất tức giận, cho nên Nha nhi ~ người đừng giận tiểu thư nữa có được hay không?"

Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy đã đến tắm bình phong.

Sau tắm bình phong, trong thùng tắm! Trong thùng tắm Hách Liên Dận Hiền! Nghe được bốn chữ nhạy cảm Đông Phương Thanh Bạch này, mày rậm giãn ra bắt đầu nhũn chặt, nghe được nàng nói — rất nhiều việc, thân thể buồn lòng, trong lòng buồn bực trở nên căng thẳng, phốc một cái từ trong nước một vọt lên, trên người nâng lên bọt nước, rắc rắc rơi đầy đất.

Đôi mắt nhìn lại, trước mắt là một cảnh tượng hoàn toàn ngoài dự đoán, nhìn. . nam nhân trần trụi. . . Dạ Tiểu Nhụy nhất thời không có kịp phản ứng, gương mặt ngây người như phỗng.

Một hồi lâu đi qua! A ~~~~~ một tiếng nàng mới quay lưng đi.

"Ta. . . Ta tuyệt đối không nhìn thấy cái gì."

Hách Liên Dận Hiền vốn đang rất tức giận, lại thấy nàng bởi vì nhìn thấy chính mình mà bị hù dọa phản ứng xấu hổ đáng yêu thì nổi lên một ý trêu chọc.

"Nương tử ~ ngươi là cố ý nhìn lên Hiền nhi tắm đi, ngươi muốn nhìn cứ việc nói thẳng nha."

Dạ Tiểu Nhụy nghe được hắn nói mát, khí huyết lên cao, xông thẳng ót, chợt xoay người lại biên nhận nói:

"Ai nhìn a, ngươi có cái gì đẹp mắt, a ~" quay người lại, lại nhìn thấy thân thể tuyệt mỹ của hắn, mồ hôi ~ tại sao nàng luôn xúc động như vậy, chỉ cần thoáng bị người chạm ngòai đầu óc liền choáng váng.

"Nương tử còn nói không muốn xem, lại xoay người lại rồi, muốn nhìn thì nhìn chứ sao."

"Ngươi tạm thời ngừng nói nhảm cho ta, nhanh lên một chút mặc quần áo vào."

Hách Liên Dận Hiền có chút đùa cợt, chân thon dài nhảy ra thùng nước tắm, tiện tay nắm y phục trên kệ nhanh chóng mặc vào, liền đi tới sau lưng người khác.

Dạ Tiểu Nhụy không nghe thấy động tĩnh gì, hỏi dò:

"Này ~ ngươi mặc chưa. . . . A ~"

Dạ Tiểu Nhụy vừa mới cất tiếng nói, đồng thời Hách Liên Dận Hiền một tay kéo lấy nàng vào trong ngực.

"Này, ngươi làm gì thế, buông ta ra, nếu không ta tức giận đó."

"Nương tử ~ ngươi dám tức giận? Hừ ~ tương công ôm nàng đều có được không? Ngươi hôm nay còn sờ soạng cái mộng người khác."

"."

"Ta nào có?"

"Ta đã nhìn thấy, lúc ấy ta còn rất tức giận, hơn nữa hiện tại ta còn đang tức giận, cho nên ngươi bây giờ tốt nhất ngoan ngoãn để cho ta ôm đi."

"Ngươi!" Thôi, ôm một cái, đứa ngốc thiếu hụt tình thương của mẹ, cả ngày chỉ biết là Bảo Bảo thân ái.

"Được rồi, để cho ngươi ôm, chỉ cho ôm năm phút đồng hồ nha."

Hách Liên Dận Hiền nở nụ cười tính, chợt buông tay ra, đột nhiên một tay ôm chặt eo của nàng, một tay giữ chặt nàng giữa gối, nhanh chóng kéo nàng ôm vào trong ngực.

Một hồi hoảng sợ hoa mắt, Dạ Tiểu Nhụy chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nghiêng, bay lên không ngã ra sau, cả người nhẹ nhàng nổi lên. Một loại cảm giác sợ hãi làm cho nàng tự nhiên tìm kiếm vật chống đỡ, ở trong cơn hoảng loạn nàng một phát bắt được Hách Liên Dận Hiền vì suy sụp đóng đản, hoảng sợ hét lên:

"Này! Kê ngu, ngươi được, mau buông ta xuống."

Hách Liên Dận Hiền cười nhìn nương tử đáng yêu.

"Nương tử ~ ngươi nói để cho ta Bảo Bảo."

Vui ở trước ngực hắn Dạ Tiểu Nhụy ngược cổ phản bác:

"Ta nhưng không cho phép ngươi ôm ta như vậy."

Hách Liên Dận Hiền có chút không cao hứng!

"Vậy ta có cho phép ngươi sờ cái mộng nam nhân khác?."

Q.1 - Chương 46

Dạ Tiểu Nhụy nghe đến lời này, trong lòng không khỏi tức giận, nàng sờ soạng sao? Nàng chỉ là vô hán một cái chả nhẽ lại không được! Lại nói nàng cùng hán chẳng qua là trên danh nghĩa quan hệ vợ chồng, về sau nàng dù sao sẽ đi, hiện tại lưu lại bất quá là thương hại hán mà thôi, nhưng là bây giờ nàng không thể không quyết định, nhất định phải lúc này rời đi thôi, mềm lòng nữa cũng không thể gửi gắm ở trên người một kẻ ngu, ai ngờ phải gả cho một đứa ngốc, hơn nữa còn là đứa ngốc không thành thật, thứ khác hán không biết, ghen ngược lại rất là lợi hại, còn phải mò mẫm linh tinh, nàng ghét Đông Phương cũng không hết, dám nói nàng sờ cái mông hán, khẩu khí ép không được trong lòng, tức giận nói:

"Ta muốn sờ ai cần ngươi lo a, ta sờ soạng thì thế nào?"

Lời này vừa nói ra, Hách Liên Dận Hiền lửa giận trong lòng liên tiếp lên cao, nắm lấy tay của nàng cũng gia tăng chút lực đạo, sải bước tới bên giường, trong miệng áo nào nói:

"Tốt lắm, ngươi đã muốn sờ cứ sờ, vậy nương tử ta, ta muốn ôm thế nào liền cứ ôm, ngươi cũng không nên xen vào."

Dạ Tiểu Nhụy nghe đến lời nói này, càng thêm tức giận! Hai tay nắm được vạt áo hán, dùng sức đánh về phía hán, lớn tiếng hét lên:

"Ngu đần, ngươi mau buông ta xuống, bằng không, bằng không ta bỏ ngươi, ngươi sẽ không còn nương tử rồi."

Quo tay nhỏ bé trước ngực Hách Liên Dận Hiền, áo trước ngực đã sớm rơi ra để hở bờ ngực rắn chắc như ẩn như hiện, phơi bày ra tâng lớn. Bị giận giữ mà kích động, lộ ra trước ngực một thứ hoàn mỹ vòng cung mà nam nhân mong ước.

Dạ Tiểu Nhụy thấy hán còn không buông tay, liền dùng tới cả hai chân.

"Mau buông ta xuống, thả ta xuống, thả ta xuống!!!"

Nhưng nàng gọi sao hán cũng không trả lời, nàng gậy gậy cũng có không tác dụng, bởi vì người khác hiện tại rất tức giận! Vô cùng tức giận!

Đi tới trước giường tùy ý ném đi, Dạ Tiểu Nhụy bị ném vào bên trong giường, thân thể trắng kiện theo sát đè lên, không chờ Dạ Tiểu Nhụy mở miệng, hán đã chặn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, mang theo tức giận trong lòng hung hăng mút lấy đôi môi phần hồng.

Dạ Tiểu Nhụy bị đặt tại phía dưới, giống như một xác con rùa già bị lật lại dùng cả tay chân, hai tay bên ngoài không dùng vùng vẫy loạn, hơn nữa trong miệng còn không ngừng ừ ớ gọi.

Hách Liên Dận Hiền không bỏ tay, buông miệng ngẩng đầu lên, tức giận nhìn người phía dưới hỏi:

"Nương tử còn dám nói rồi Hiền nhi đi sao?"

Dạ Tiểu Nhụy thấy hán đã thoáng buông mình ra, vội vàng hai tay che trước ngực chia vào lồng ngực của hán, tức giận phản bác:

"Ta chính là phải nói, ta. . . umh. . umh umh. . ."

Nhưng là nàng còn chưa có nói xong, cái miệng nhỏ nhắn lại bị chặn lên.

Lần nữa buông ra:

"Còn nói sao?"

"Hách Liên Dận Hiền cái người ngu ngốc này."

Hách Liên Dận Hiền lần nữa hôn xuống, lần này hán không có ý định buông ra, tên tiểu tử này quá thiếu quản giáo, xem ra là muốn hảo hảo trừng phạt nàng, trong đầu mơ hồ suy nghĩ, bắt đầu hòa tan tại trong môi, mang theo tức giận dùng răng nhọn nhẹ nhàng gặm cắn ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi cảm giác ướt dính, lưỡi liếm lướt bờ môi của nàng, từ trong miệng nước miếng tràn ra, làm dịu đi đôi môi hồng sưng đỏ, theo nụ hôn đầu lưỡi mềm mại xâm nhập, mang theo một cổ thâm lực bá đạo lách qua hàm răng đóng chặt, chui vào trong miệng theo tiết tấu vòng vòng quanh đầu lưỡi của nàng hoạt động, chậm rãi chuyển đổi vừa mút, vừa cắn ngậm cái lưỡi thơm vào trong miệng.

Nằm ở phía dưới, Dạ Tiểu Nhụy từ bị hán lần nữa hung ác chặn lên một khắc kia, nàng biết nàng thảm rồi, nàng đã làm hán phát bực, hai tay bị ép tới chặn ở trước ngực không cách nào dịch chuyển, chỉ có thể dùng bắp thịt không dùng được đẩy lồng ngực hán, theo tay đụng vào từ đầu ngón tay trắng nõn truyền đến cảm giác thân thể cùng da thịt chạm nhau, loại cảm giác này để cho nàng có chút sợ, nàng nên làm cái gì bây giờ. . . Nghe nói kẻ ngu nổi

giận là rất kinh khủng chuyện, hiện tại. . . Giống như nếu bị một kẻ ngu phá hỏng rồi, vì sao nàng luôn là không nhớ lấy dạy dỗ, kích động a! Kích động! Luôn là kích động gây ra họa, nàng đã bị rồi rất nhiều lần thua thiệt, nhưng chỉ là không nhớ ở trong lòng.

Cánh môi truyền đến cảm giác tê tê dại dại, một cổ lực đạo cây mạnh hé mở hàm răng nàng, một thứ mềm mại ướt dính như côn thịt gì đó xoáy vào trong miệng, nàng chỉ có thể bị động chịu đựng, bị nó trêu chọc, theo đầu lưỡi xoay chuyển, tràn ra vị mật dịch ngọt ngọt trong miệng, cảm giác khoái cảm cùng hít thở không thông khiến cho nàng bắt đầu có chút ngất xỉu.

Trên người Hách Liên Dận Hiên ảo não, càng hôn càng không thể thỏa mãn sự trống vắng trong lòng của hắn, hắn thật muốn hung hăng đem nàng ôm vào thân thể hiện tại liền ăn luôn nàng đi, hung hăng trừng phạt nàng tùy hứng cùng điều ngoa, nữa nói cho nàng biết hắn yêu nàng nhiều, để cho nàng thấy con người chân chính của mình, để cho nàng cũng không dám đi cùng nam nhân khác có bất kỳ dính dấp gì.

Giờ phút này

Vinh Thọ Cung ngoài cửa lớn, Thôi ma ma đi qua đi lại lo lắng ở tại cửa ra vào, thỉnh thoảng dừng ở cửa nhìn quanh bên trong, thấy không có người tới, lại bắt đầu đi lại.

Sau một lúc, một vị lão thái giám vội vã bước ra, đứng ở trước cửa phát trần ngăn lại, nhìn Thôi ma ma bắt đầu nói, người này chính là tâm phúc bên cạnh Thái hậu, Phùng công công.

"Thái hậu cho mời, ma ma xin mời đi theo ta."

Xuyên qua đình viện, đi tới tâm cung nương nương trước, Phùng công công khom người, nhẹ nhàng mở ra đại môn.

"Xin mời ma ma!"

Thôi ma ma bước vào trong cửa, khom người đi vào bên trong, đi tới bức rèm mã não ngọc châu, bên ngoài màn một tỷ nữ đang đứng gác, thấy người tới vén rèm xe lên, ma ma bước vào màn ở bên trong, chỉ thấy hoa đèn lóe lên bên trong nhà mấy đạo thân ảnh bận rộn, xem tình hình thì Thái hậu vừa mới thay quần áo tắm rửa xong. Đám tiểu nha đầu bận rộn dọn dẹp thùng nước tắm, quần áo.

Trước bàn trang điểm, Thái hậu một thân váy đỏ tươi đơn, tọa lạc ghế dây mây Đàn Mộc, dung mạo ngông nghênh nhìn tiểu nha đầu thay nàng chải đầu, hộ chi.

Gương đồng màu vàng, lóng lánh toát ra tâm quang, phản chiếu thân thể ma ma dần dần đến gần, Thái hậu nhìn thấy người trong gương, khẽ giơ tay lên vuốt lúi tỷ nữ đang chải tóc cho nàng. Chậm rãi quay đầu, khúc lông mày cùng gò má trên mặt, phong thái hấp dẫn trác tuyệt.

Thôi ma ma bước lên trước vài bước, cúi người quỳ xuống, một mực cung kính nói:

"Lão nô bái kiến thái hậu nương nương, nương nương phúc thể an khang."

Điều Thái hậu, mắt liếc nhẹ.

"Đứng lên đi"

"Ma ma hôm nay vào cung, hẳn là có chuyện cầu ai gia."

Thôi ma ma chậm rãi bò dậy, lau mồ hôi trên trán cúi người nói:

"Nương nương ~ lão nô có tội, xin nương nương khai ân."

"Sao ma ma lại nói thế, ma ma phạm tội gì hả?"

Thôi ma ma thấy nương nương hỏi, liền nói tỉ mỉ đầu đuôi chuyện Vương Phủ hôm nay, tỏ rõ thái độ cầu xin khoan thứ, thêm nữa còn bày ra bộ ủy khuất của mình với Vương Phi là không phải mình xử lý chuyện cầu thả, song hiện nay trong phủ có nam tử kì lạ, còn có Thanh Phong thư phòng ủy khuất. Khi nói xong, Điều Thái hậu đã yên tĩnh nằm sập hóng mát, sau lưng hai vị tỷ nữ đứng lặng im, tay nâng chướng phiến cùng nhau rơi xuống, thôi áo tơ của người trên giường phiêu phiêu nâng lên, lại chậm chạp không thấy lên tiếng.

Ma ma đứng ở màn lụa dưới giường nửa khắc đồng hồ, hơi cúi đầu nhìn vào màn lụa bên trong tìm kiếm, vẫn không thấy rung chuyển, nói vậy trên giường nương nương đã ngủ, rồi lại không dám quấy rầy, cũng không dám lui ra, tình thế khó khăn hết sức, bên trong lại truyền tới lời nói.

Nguyên là nương nương sai bảo chướng phiến tiểu nha đầu mấy tiếng, liền vén rèm ra.

Trên giường người nhắm lại đôi mắt đẹp, nhàn nhạt ỏi ngửi.

"Ma ma lui trước đi, ai gia hôm nay có chút mệt mỏi, chuyện này ngày mai hãy nói."

Thấy tiếng nói nương nương, tiểu nha đầu cung kính cúi người:

"Mời ma ma theo tiểu nô."

Nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, yên tĩnh nằm sập hóng mát Điều Thái hậu trong lòng nổi lên tầng tầng ý nghĩ, tuy nói một tiểu nha đầu chưa đủ tuổi làm loạn, ngược lại ngoài dự liệu của nàng, bất quá vốn tưởng rằng tiểu nha đầu là cá chưa dứt sữa, hôm nay xem ra nàng sai lầm rồi, nàng cũng muốn ngồi ở phía sau đài xem kịch hay, xem con gà chọi lợi hại nhất bị nàng nhốt nhiều năm, còn là không hiểu ở đâu nhảy vào một con gà rừng càng thêm lợi hại, cuối cùng là không biết ai thắng người nào nha, không chết không thôi, bất quá một con gà làm sao có thể đứng lên đây? Cho dù gà bại người mất, nàng cũng sẽ không để cho ai ảnh hưởng tới vị trí của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47

Trên giường nhỏ

Hách Liên Dận Hiên từ từ buông thiên hạ mềm mại dưới thân ra, kê ngẩng đầu, nhìn người trước mắt bị hân hôn đã rơi vào trong sương mù, mặt đỏ bừng, môi hồng sưng đỏ. Môi mòng hé mở chậm rãi thở hỗn hển, hơi thở ấm áp đánh bại con nóng bừng dưới môi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm tâm thiên hạ dưới thân thực ngứa ngáy.

Dạ Tiểu Nhụy giống như bị cuốn hút bởi hơi thở đặc biệt trên người hắn, sau khi bị hân cường hôn, nàng tuyệt không muốn động, nàng chính là muốn ngửi mùi hương nam nhân trên người hắn, còn có hương thơm ấm áp trong miệng hân thở ra.

Nhắm hai mắt lại, lười biếng nằm trong ngực hắn.

Nghĩ thầm, nếu không phải là tên ngốc thì tốt biết bao, nếu thế chắc chắn nàng sẽ yêu hắn, nói không chừng còn có thể rất yêu, cực kỳ yêu, đáng tiếc. Ai ~ sao đụng phải mỹ nam không phải là có thiếu sót thì cũng là nam nhân xấu xa đây.

Hách Liên Dận Hiên xoay người nằm nghiêng, kéo sợi tóc nàng, kết ở đầu ngón tay bị trượt ra, đôi mắt phượng mê người nhìn thiên hạ bên cạnh, có chút không hiểu, vốn tưởng rằng nàng lại sẽ thưởng cho hắn một cái tát, không nghĩ tới hôm nay lại yên tĩnh như thế, nằm bên cạnh hắn nhắm hai mắt lại cười khúc khích.

Nhưng hân thích nàng như thế, như vậy sẽ làm hắn có chút tự tin, cũng gạt đi chút bất an, môi mòng khêu gợi hơi vênh lên, khóe miệng hơi nở nụ cười, nhẹ nhàng nói bên tai nàng:

“Nương tử, chúng ta sinh bảo bảo đi.”

Tiếng nói mềm mại, âm điệu từ tính truyền vào tai, hơi thở ấm áp làm cả người nàng run lên, bất ngờ ~ chính là một cước, đạp Hách Liên Dận Hiên xuống giường.

“Ai u ~~ cái mông đau quá”

Mới vừa rồi còn mừng thầm, hóa ra là hắn đã sai, tiểu miêu đã man của hắn đối vũ khí, bây giờ đối thành dùng chân. Ngồi ở dưới giường, hắn có ý giả bộ đáng vẻ thông khổ nhìn nàng.

Dạ Tiểu Nhụy cau mày chu mỏ, nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đáng đời, cho ngươi đau chết.”

Nghe nói thế Hách Liên Dận Hiên cười thầm trong lòng, làm bộ đứng dậy rồi làm bộ đau đớn té xuống.

“A ~ nương tử ~ chân Hiên nhi đau quá, không đứng lên được!”

Tóc Dạ Tiểu Nhụy đen tuyền như thác nước, một tay chống đỡ cơ thể, từ từ bò dậy, ngồi ở trên giường và mặt nghi ngờ nhìn hắn, không phải bị bong gân chứ, mặc dù trong lòng bắt đầu có chút lo lắng nhưng vẫn mạnh mẽ hét lên:

“Ngu ngốc, chó già bộ, rõ ràng là ta chỉ đá nhẹ nhàng, làm sao có thể sẽ ngã đau, muốn gạt ta ư, có phải còn muốn một đá nữa không hả.”

Hách Liên Dận Hiên ở dưới giường nghe những lời này, rất bi thương cúi đầu xuống, đầu cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt đau khổ và nén chịu.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn đáng vẻ hắn không giống như giả bộ, trong lòng quả thật có chút không đành lòng, lại càng muốn giả bộ làm như không quan tâm, đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, rất không tình nguyện vươn tay ra.

“Đứng lên đi.”

Thật là xui xẻo, có câu nói rất hay, đứa trẻ đánh người lớn giống như quý đánh người, vậy nếu như bị tên ngốc hôn, đoán chừng giống như bị quý hôn, nàng chỉ có thể thừa nhận xui xẻo, ai kêu nàng bị hắt nước rửa chân.

Hách Liên Dận Hiên giờ tay lên, ngón tay thon dài nắm tay nàng từ từ đứng lên, đến khi đứng vững chợt một tay kéo nàng vào trong ngực, cánh tay to nhanh chóng vòng ở cả vai nàng.

“Này ~ người lại muốn làm gì.”

Dạ Tiểu Nhụy vội vàng lấy tay đẩy khoảng cánh hai người ra, nhìn hấn.

“Nương tử, ta chỉ muốn đi lên giường nhưng chân đau quá, thật sự là đau chết đi được.”

Nhìn hấn có vẻ đau đớn khó chịu, không thể không mềm lòng, lập tức dịch sát lại ôm hông hấn, đỡ hấn đi từng bước một.

Lúc này, trong lòng Hách Liên Dận Hiên vui vẻ không kể xiết, đôi mắt phượng quyền rũ chuyên chú nhìn thiên hạ bên cạnh, nhìn theo từng bước chân của nàng lộ ra một bên khuôn mặt, khiến cho lòng tràn đầy vui mừng hóa thành tình yêu, đôi mắt ẩm ướt, nàng cũng thích hấn chứ, ít nhất hiện tại nàng quan tâm hấn, không phải sao!

Đến khi ngồi xuống, Dạ Tiểu Nhụy đưa tay ra muốn nhìn vết thương ở chân hấn, kết quả mới đụng tới quần thì hấn đã kêu gào, bắt được tay của nàng: “Hu hu ~~ nương tử, rất đau, không được chạm vào, không để cho nàng chạm.”

“Thật rất đau?” Ngát ~ hình như nàng còn chưa đụng vào chân hấn đâu!

“Ừ ~” Hiên Hiên rất nghiêm túc gật đầu, đôi mắt chớp chớp nhìn nàng, không đau làm sao khiến nàng đau lòng, khiến nàng đau lòng đấy.

“Nương tử đưa người đi được phòng truyền đại phu.”

Dạ Tiểu Nhụy đứng dậy muốn đi, Hách Liên Dận Hiên lập tức ôm chầm lấy nàng.

“Nương tử, không muốn, ta không muốn, người khác sẽ cười nhạo Hiên nhi, cười Hiên nhi bị nương tử đá xuống giường.”

Ái chà, tên ngốc này còn biết sĩ diện, còn biết bảo vệ danh dự nam nhân đấy.

“Vậy người không gặp đại phu có sao không?”

Hách Liên Dận Hiên lắc đầu.

“Được rồi, vậy thì chờ ngày mai nhìn lại xem, đoán chừng bây giờ mọi người đều đã ngủ rồi, nhưng nếu ngày mai không tốt lên, người phải ngoan ngoãn gặp đại phu, nương tử tuyệt đối tuyệt đối không nói với đại phu là tướng công bị nương tử đá xuống giường mới thành như vậy, được không?”

Hách Liên Dận Hiên gật đầu.

“Ừ ~ thật biết điều, ngủ đi.” Nàng sờ sờ đầu hấn giống như dụ dỗ một đứa trẻ, đỡ hấn nằm xuống, tự mình cời giày để xuống sau màn trướng rồi mới nằm xuống, Hách Liên Dận Hiên lại lên tiếng.

“Ta muốn ôm nương tử ngủ.”

Dạ Tiểu Nhụy mở mắt thấy giường cứng và hẹp, vô cùng bức mình, trả lời:

“Hách Liên Dận Hiên ~ người không muốn sống nữa hả! ”

Hấn nhìn mặt nghiêng dễ thương của nàng.

“Phải... không muốn sống nữa ~ ta cưới phải nương tử nói chuyện không giữ lời, rõ ràng nói cho ôm mà.”

Dạ Tiểu Nhụy mặt mũi phiền chán nhắm hai mắt lại.

“Ta nói là năm phút đồng hồ.”

“Nàng nói năm phút đồng hồ, ta lại không hiểu, nương tử ôm ôm được không?”

Má ~ tên ngốc này biết nàng mệt rồi mới có ý dè dặt.

“Được rồi, được rồi, phiền chết đi được.” Nói xong, Dạ Tiểu Nhụy xoay người, tay ôm ngực hấn nhắm mắt lại, nếu còn tranh cãi nữa, nàng không dám đảm bảo sẽ không cho hấn thêm một đá.

Trước giường, ánh đèn bắt đầu lúc sáng lúc tối, dầu thấp đèn dính sên sệt chìm ngập bắc đèn sắp cháy hết, lần cuối cùng bắc đèn cháy bùng ra một tia lửa, dần dần dập tắt. Trong phòng vừa mới mất đi ánh sáng thì bóng tối dần dần bao phủ, nhấc giấy cửa sổ lên ở hồ sen truyền đến tiếng con ếch và

những con côn trùng khác hợp tấu thành một tổ khúc, một chút ánh trăng chiếu vào bên trong cửa sổ, ánh mắt thâm thúy dần dần trở nên sáng rực, dung nhan xinh đẹp đáng yêu phản chiếu trong con mắt sáng, ánh trăng nhu hòa rơi trên người nàng như được phủ một tầng đồ trang sức trang nhã, dần dần phát hiện, hô hấp của nàng rất nhỏ, Hách Liên Dận Hiền có thể cảm giác được thiên hạ bên cạnh đã ngủ say.

Cẩn thận từng li từng tí dịch thân thể mình nằm nghiêng vào trong, giờ tay lên nâng thiên hạ đang ngủ say gối vào tay mình, nhìn khuôn mặt yêu kiều của nàng, không thể cưỡng lại được hôn lên môi, cánh môi ướt dính làm hắn không muốn buông tha, dính dính, từ thị giác khiến người ta cảm thấy cánh môi hồng phấn kia nảy lên, nếu ngậm vào trong miệng càng thấy mềm mại hơn.

Ngày hôm đó khí trời đột nhiên chuyển lạnh.

Từ sáng sớm Dạ Tiểu Nhụy đã thức dậy, nhưng không có dừng lại, tại sao? Cũng may hôm qua đã được nàng ban tặng một đá, báo ứng a ~ báo ứng ~

Hôm nay tỉnh dậy mi mắt vừa mở ra thì đụng phải đôi mắt sáng như sao, bởi vì không có thói quen cho nên bị giật mình, trong ngày thường từ sớm đã không thấy bóng dáng thằng cha này đâu, sao hôm nay vẫn còn ở trên giường!

Trong lòng căng thẳng, lúc này mới nhớ đến chuyện đêm qua, vội vàng đứng dậy, xem vết thương ở chân hắn rốt cuộc là bị trầy da hay là bị trẹo chân, nhưng còn chưa đụng tới, lại bị nước mắt nước mũi của tên tiểu tử thôi làm không nhìn được, không cho nàng xem thì cũng phải đi được phòng vương phủ tìm lão thái y đến xem chứ, dưới sự kiên trì không ngừng của nàng, cuối cùng cũng dụ dỗ được hắn, cho mời lão đại phu tới đây. Thực tế nàng không phải là một nữ nhân thích cưỡng ép, chẳng qua là hắn bị như vậy là do nàng, nếu không làm như vậy thì trong lòng nàng sẽ cảm thấy vô cùng áy náy! Đứng ở đình viện, nàng chờ đến sốt ruột, cái tên đầu heo này thật dở hơi, không phải chỉ nhìn chân thôi sao, tại sao lại đuổi nàng ra ngoài, còn đóng cửa rõ ràng, nếu là nói xấu hổ thì đúng là cô đại nam nữ thụ thụ bất thân nhưng hắn và nàng cũng coi là vợ chồng mà, ngày ngày ngủ chung giường, nhìn toàn thân trắng trẻo cũng không phải là chuyện một hai lần. Tối hôm qua không phải đã bị thấy hết rồi sao, thật là buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48

Lại không biết

"Vương gia ~ cừu thần xem qua cho Vương gia, không có trầy da, cũng không sưng đỏ, xem tình hình, chân Vương gia không có gì đáng ngại."

Lão thái y ngồi trước giường, vẻ mặt ôn hòa thay Vương gia kéo ống quần xuống, vuốt chòm râu dài đứng dậy, chuẩn bị ra khỏi phòng.

Người trên giường lại đột nhiên từ trong miệng chém vàng chặt sắt ra một chữ.

"Có!"

Lão thái y nghe thấy có chút ngạc nhiên, xoay người lần nữa cung kính hỏi:

"Vương gia còn khó chịu ở đâu nữa?"

"Không có, chân đau quá, giống như bị gãy, mau mau đóng cho ta cái thanh nẹp!"

Lão thái y nghe nói thế, càng kinh ngạc hơn nữa, Vương gia ngu ngốc người đời đều biết, thế nhưng chuyện này lại làm khó hắn rồi, nếu như không có chuyện gì sao đóng cho Vương gia cái thanh nẹp, thì hẳn nói với Vương phi không dễ dàng, nếu như không. . . E rằng hiện tại hắn cũng không thoát thân được.

Hách Liên Dận Hiền thấy hắn còn bất động lưỡng lự, hiểu được hắn đang lo lắng, lời nói có chút bướng bỉnh:

"Người yên tâm, ta sẽ không nói cho nương tử, người cũng đừng nói cho nàng biết, nếu người không tin ta, chúng ta có thể ngoéo tay!"

Lão thái y nghe đến lời này, cười ha ha, cũng giống như đứa bé vờn tay ra, cùng Vương gia ngoéo tay, xoay người vuốt chòm râu, hắn tựa hồ hiểu ý tứ trong đó, vội vàng ôm cái hòm thuốc trên bàn, đi tới trước giường ngồi xuống, mãi mới tìm ra mảnh gỗ rồi cẩn thận bắt đầu thay hắn băng bó.

Hách Liên Dận Hiền nhìn lão thái y làm cho hắn cái thanh nẹp, đôi mắt đẹp hải lòng nhắm lại, khoe miệng để lộ một nụ cười.

Két một tiếng, hai cánh cửa phòng ngủ mở ra, Dạ Tiểu Nhụy ngồi ở dưới khóm hoa trong viện, thấy lão thái y từ trong cửa đi ra, lập tức nghênh đón.

"Lão thái y, chân của Vương gia. . ."

Thấy Vương Phi tiến lên hỏi, lão thái y vội vàng cung kính hành lễ.

"Cựu thân ra mắt Vương Phi."

Nha nha ~ người tay chân nhanh, nói chuyện chậm còn giả bộ thánh hiền.

"Thái y miễn lễ, mau nói cho ta biết chân Vương gia thế nào."

"Ách ~ Vương phi, vết thương ở chân Vương gia có chút nghiêm trọng, mắt cá chân trái bị gãy, có lẽ cần chút thời gian mới có thể khôi phục, mấy ngày này, hành động sẽ có chút bất tiện, Vương phi chỉ cần phân phó tiểu nha đầu nhanh nhẹn bên mình chăm sóc là được, mỗi ngày cựu thân sẽ đến thay băng cho Vương gia."

.....

Dạ Tiểu Nhụy nghe đến lời này, đỉnh đầu xuất hiện mấy cái mụn, hân(hân có nghĩa là mồ hôi) ~ nàng có chút không rõ, đeo băng? ? Một đá kia của nàng. . . Thật sự lợi hại như vậy? Vậy bây giờ hân ra sao? Nghĩ đi nghĩ lại, không chờ nghe lão thái y nói chuyện, trực tiếp chạy vào trong. (Nhị Nhị thông báo: lần này xuyên qua hoàn toàn hư cấu, nếu có bất kỳ sự giống nhau nào thì hoang toàn đạo văn, không nên bắt chước Bồn cung, người lớn nhân rồi nhất định phải coi chừng bạn nhỏ từ 0 đến 20 tuổi, một khi xuyên qua không phải là người mất mà là mất người, bên ngoài một mặt, nhớ lấy lời cổ nhân nói, chủ động cách ly người cô lỗ sĩ, bởi vì nghe cổ nhân nói rất sốt ruột, nghe lão nhân gia cổ nhân nói chuyện gấp chết người, thật vất vả mới có một cơ hội hưởng thụ mỹ nam và tiền bạc, nhất định phải quý trọng, bị nói chết thì quá không có lời, nếu như chẳng may tương phùng, lúc không cần thiết có thể không nghe, có thể trực tiếp đi. Đã thông báo xong, xin tiếp tục thưởng thức ~)

Trước cửa

Lão thái gia nhìn lại rồi cười bỏ qua, lắc đầu khẽ cười xoay người rời khỏi đình viện, nghĩ thầm, cuộc sống Vương phủ sau này sợ là sẽ không trầm lắng nữa.

Trong phòng

Một màn trước mặt khiến Dạ Tiểu Nhụy trở mắt đứng nhìn, làm sao có thể như vậy. . . Nàng rõ ràng chẳng qua là đập hân một cước nho nhỏ, nhưng nhưng. . . Tại sao có thể như vậy. . .

Trên giường, Hách Liên Dận Hiền khó khăn di chuyển ra phía ngoài, kéo thân thể thon dài từ từ ngồi dậy, dựa vào mép giường chân trái thì bị bọc một bọc băng trắng, theo thân thể di động từ từ kéo lên, đợi đến khi ngồi xong vẫn không quên yếu sức nói một câu:

"Nương tử ~ Hiền nhi khát nước, người có thể giúp ta rót ly nước được không."

Dạ Tiểu Nhụy mặt như cũ không thể tiếp nhận nhìn chằm chằm chân đeo băng màu trắng kia. Cảm giác nơi đó có chút không bình thường, nhưng không nghĩ ra.

"Nương tử ~"

Hách Liên Dận Hiền tội nghiệp lần nữa la lên.

"Ồ"

Lấy lại tinh thần, còn chưa hiểu gì, đã vội vàng nghiêng đầu chạy đến bàn rót một chén nước, thận trọng bưng đi tới bên giường cho hân, nhìn hân uống xong lại vội vàng nhận lấy cái ly đặt vào bàn trà nhỏ bên giường, cảm giác áy náy bắt đầu lan truyền, mơ hồ như dòi sống lấp biển đột kích tới.

Sững sờ nhìn hân, chân của hân, nhìn hân rồi nhìn lại chân của hân, nàng làm sao ác như vậy chứ! Đầu óc nghĩ lại lúc hân lăn xuống giường. (Luyến Luyến len lén nói một câu: thật ra thì nàng căn bản là không có thấy rõ ràng.) càng lăn giống như càng lợi hại, mặc dù không thể tin được, nhưng hết thấy trước mắt đây. Lại không thể giả bộ.

Nhìn cái thanh nẹp và băng đeo trên đùi hân, trong lòng nàng càng chua xót hơn, sao hân có thể không đau đây, tướng công đáng thương, hu hu ~ một người đáng yêu như vậy, nàng lúc ấy làm sao lại nhẫn tâm xuống tay được, không phải là nói sinh bảo bảo ư, hân suy nghĩ như vậy rất bình thường, hân không có cũng không phải bình thường, nàng làm sao kích động như vậy, thật hoài nghi mình có chứng bệnh nóng nảy, hơn nữa không chừng hân cũng không biết như thế nào mới có thể sinh bảo bảo, nhớ nàng khi còn bé còn tưởng rằng sinh bảo bảo là phải ăn nhiều cơm, mới có thể từ béo phệ cho ra ngoài, hơn nữa, nàng còn đem băng vệ sinh của dì hàng xóm làm gối đầu ngủ, hiện tại không phải là nàng đều rõ sao, nhưng hân không thể hiểu, sự thông minh của hân chỉ dừng ở đưa con nít, vĩnh viễn đều là đưa con nít, nàng làm sao có thể so bì với hân, còn đá hân thành ra như vậy.

Lại nói Dạ Tiểu Nhụy cảm giác áy náy giống như dòi núi lấp biển đánh tới, đây chính là điều Hách Liên Dận Hiền muốn.

Lấy tay vuốt sợi tóc hân, lần nữa ở trong lòng than thở hân đáng đáp thật đẹp, ân cần nhẹ nhàng hỏi:

"Tướng công ~ ta tìm tiểu nha hoàn tới chăm sóc người mạnh khỏe, người ưa tiểu nha hoàn nào."

Hách Liên Dận Hiền về mặt thành thật và suy yếu nhìn nàng.

"Ta thích nàng."

.....

"Ta nói ngươi bất tiện như vậy, tìm người chăm sóc ngươi." Người này mới vừa rồi còn có tinh thần, hiện tại bộ dạng như sắp chết.

"Ta biết, nhưng ta chỉ muốn nướng tử, bởi vì nướng tử đập ta xuống giường." Người nào đó nói xong vẫn như cũ rất nhu rất nhẹ nhàng.

Nhưng người nào đó trong lòng cũng đang gầm thét, không tệ! Ngay giữa chỗ yếu của nàng, bắt được cảm giác hồ thẹn trong lòng nàng! Nhưng mà . . Ai ~ hầu hạ sao, ai kêu nàng xui xẻo, hôm nào đó nàng nhất định phải hành lễ Bồ Tát thật tốt, gạt sạch đi mùi nước rửa chân, đây sẽ là thất bại cuối cùng.

Nhìn biểu hiện của nàng, Hách Liên Dận Hiến mỉm cười, nhẹ nhàng nhu nhược nói ra mấy chữ.

"Nướng tử ta đói bụng."

Nghe hắn nói đói, mới nhớ tới mình cũng chưa ăn cơm, liền đứng dậy đi về phía hắn:

"Ngươi nằm một lát, ta đi truyền đồ ăn sáng cho ngươi."

"Ta muốn nàng làm cho ta ăn."

Một đôi mắt tràn đầy mong đợi nhìn nướng tử, giống như nàng làm thức ăn là một loại thức ăn tinh thần của hắn.

Về mặt quái đản nhìn hắn, cái gì? ? ? Nàng làm đồ ăn. . . Hắn không muốn sống nữa hử, đừng nói nàng có đồng ý làm hay không, coi như nàng làm chắc chắn hắn không dám ăn, coi như là nuốt xuống rồi, cũng chắc chắn không thể giữ lại mạng sống ăn cơm tối hôm nay.

"Ta không làm."

"Tại sao?" Mắt phượng xinh đẹp bắt đầu ánh lên nước mắt thất vọng.

"Không. . . không tại sao" dù sao ta cũng sẽ không làm.

"Được rồi, để ta chết đói đi, nướng tử ~" cảm giác mất mát nặng nề, Hách Liên Dận Hiến đánh cuộc quay đầu sang chỗ khác, cảm giác sững sờ phát qua trên khuôn mặt đáng yêu, khóe miệng trộm nở nụ cười làm điên đảo chúng sinh.

.....

Dạ Tiểu Nhụy nhìn hắn tức giận, ở trong lòng âm thầm mắng to, nha nha, tiểu hồn đản, không biết điều, đã vậy, ta làm một lần hạ độc chết ngươi.

"Được ~ ta làm, nhưng mà ta làm, ngươi sẽ phải ăn hết."

"Nướng tử làm rất khó ăn sao?" Bàn tính như ý còn chưa kịp nói, thì bị người nào đó phản đối, mặt vô tội quay đầu lại hỏi.

"Người nào. . . ai nói."

"Hắc hắc ~ thật không khó ăn?"

". Cảm miệng, còn nói nhảm nữa ta đánh ngươi." Bị hắn vạch trần, ngay cả nội tâm cũng mất đi sự vẻ vang, Dạ Tiểu Nhụy tự phụ con tức cuộn cuộn lên, vùng quạ đầm lên uy hiếp, rồi trầm mặt đi ra cửa phòng, hừ, không phải là chỉ làm bữa sáng thôi sao, có cái gì lớn lao đâu, trước kia không nghiêm túc làm, hôm nay để cho nàng lộ rõ tay nghề, tuyệt đối không thể khiến cho một tên gốc xem thường.

Người nào đó a người nào đó a, ý nghĩ trong đầu còn thay đổi nhanh hơn lật sách.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49

Trong phòng bếp vương phủ

Dạ Tiểu Nhụy bước vào trong, thiếu chút nữa đụng phải người hầu nam từ cửa đi ra, nhìn trong tay hắn giờ lên một con gà già đang chảy máu, lập tức tránh ra.

Người hầu thấy đụng phải người đến là Vương phi thì hoảng hồn, lắp bắp nói:

“Vương... Vương phi~”

Tất cả người làm trong phòng bếp nghe hai chữ Vương phi, nhất thời toàn bộ nhìn lại,

Dạ Tiểu Nhụy bị sự kinh ngạc của bọn họ làm cho có chút xấu hổ.

“Khụ khụ~ Bồn cung làm đồ ăn sáng cho Vương gia, xin hỏi cái nồi ở đâu?”

Nghe thấy câu hỏi, mọi người mới rõ không phải mình nằm mơ, bịch, toàn bộ ngồi xồm xuống.

“Nô tài ra mắt Vương phi, Vương phi cát tường.”

Lần này thì ngược lại, Dạ Tiểu Nhụy bị hù dọa, ngượng ngùng nói lắp bắp: “Tất cả mọi người miễn lễ, ách~ người nào nói cho ta biết cái nồi nấu cơm ở đâu?”

Câu hỏi của Vương phi lại một lần nữa khiến cho mọi người ngạc nhiên, chỉ có đại nương phòng bếp cung kính mở miệng:

“Vương phi~ nồi lớn ở chỗ này.”

Dạ Tiểu Nhụy ngẩng đầu lên, tầm mắt xuyên qua những nguyên vật liệu được treo trên tường và xà nhà, nhìn về phía cái lớn nhất trong phòng, từ từ đi tới.

“Ngươi nói... cái nồi đây?”

“Đúng vậy, Vương phi.”

.....

Cái nồi lớn thế dùng như thế nào!

Nghiêng mắt nhìn những hạ nhân bên cạnh, quên đi, dù sao có nồi là tốt rồi, nếu để cho mọi người thấy ngay cả cái nồi lớn thế nàng cũng chưa từng thấy, chẳng phải mất hết thể diện à, ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn phòng bếp treo ngược một hàng sọt tre trúc nhỏ, trứng gà trong sọt chồng chất lên nhau lộ ra ngoài, khả khả đúng là thứ nàng muốn, Dạ Tiểu Nhụy xắn tay áo đi lên, đi cả nhắc, một tay đỡ sọt để cho nó không bị lắc khi chạm vào, một tay lấy trứng gà bên trong.

Cả đám nhân kinh ngạc nhìn từng động tác của nàng, đều là gương mặt vui mừng.

Từ hôm đó, vương phủ truyền ra một đề tài mới về Vương phi, nào là Vương phi đối với Vương gia rất tốt, nào là vì Vương gia ngốc thiên kim đại tiểu thư tướng phủ tự mình xuống bếp, sự kiện Dạ Tiểu Nhụy xuống phòng bếp thành công che đậy sự kiện biểu ca, vô hình vì mình xoa một tầng quang sáng thần thánh.

Dạ Tiểu Nhụy ở trong phòng bếp đùa giỡn một canh giờ, cuối cùng nàng tự nhận đây là món ăn ngon nhất, đặc ý xách một hộp thức ăn đi về, đi lác lác làm trong hộp thức ăn truyền đến tiếng chuyển động thùng thùng thùng thùng.

Vừa bước vào cửa, trước cái bàn tròn, tình tởm hai người dọa nàng giật mình!.... Sao hắn lại chạy tới đây!

Trong phòng

Đông Phương Thanh Bạch mặt không có biểu tình ngồi bên trái, mà Hách Liên Dận Hiên mặt không vui kéo ghế ngồi bên phải quả bí đao to, Hách Liên Dận Hiên nhìn hắn, hắn lại nhìn nàng vừa mới vào, vốn sắc mặt không thay đổi lộ ra nụ cười điên đảo chứng sinh.

Cười đến mức cả người nàng run lên, chết mất, nhìn lại Hách Liên Dận Hiên, bởi vì người bên cạnh cười, xoay đầu lại mà hân khí dày đặc, bộ mặt tức giận. Dạ Tiểu Nhụy thấy thế, lập tức chạy vọt lại gần chỗ Nha Nhi, trầm giọng hỏi:

“Sao Đông Phương công tử tới đây?”

Nha Nhi cũng hạ thấp giọng trả lời:

“Tiểu thư~ Nha Nhi cũng không biết, Nha Nhi mới đi ra ngoài một chút, kết quả... trở lại đã thấy Đông Phương công tử ngồi ở đây rồi.”

Lúc Nha Nhi nói đến nhìn thấy Đông Phương công tử thì vẻ mặt áy náy cúi đầu xuống, nàng biết vì sao tiểu thư hốt hoảng, chuyện ngày hôm qua nàng cũng nghe nói, cộng thêm lão quản gia cũng hỏi thăm nàng những chuyện đó, lại nhìn thấy ánh mắt Vương gia lườm Đông Phương công tử thì nàng hiểu tại sao tiểu thư lại sợ Đông Phương công tử ở đây, đều do nàng không bảo vệ cửa phòng.

Thật ra thì tiểu nha đầu này cũng đủ ngu, nếu như người ta muốn tìm tới, sợ là nàng muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Nương tử”

Quả nhiên người bên phải mở miệng.

Nghe tiếng gọi, Dạ Tiểu Nhụy nghiêng đầu nhìn Hách Liên Dận Hiên, lại bị một ánh mắt nóng rực khác hấp dẫn đi, người này giống như trời sinh có một đôi mắt làm người khác chú ý, có thể thay miệng truyền đạt ngôn ngữ. Vừa vặn, chỉ cần một ánh mắt truyền lại, tựa hồ như kêu tên của nàng. Cho nên hần luôn luôn như vậy nhằm chán không nói gì, chẳng qua là dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào người khác.

Dạ Tiểu Nhụy bất đắc dĩ đứng giữa một tên ngốc và một tên đầu gỗ, đặt hộp thức ăn xuống, toàn thân gầy yếu bị hai nam nhân này nhìn chòng chọc toát ra mồ hôi lạnh, nàng sẽ chết như thế nào? Nàng bị mồ hôi đim chết! Nhưng... Tại sao nàng khần trương đây, nàng không làm ra chuyện gì có lỗi với bọn họ.

“Vương phi luôn luôn đối đãi khách nhân như vậy sao?”

Thanh âm trầm thấp vang lên, có thể nói chuyện phát ra khí lạnh trừ Đông Phương Thanh Bạch ra còn có thể là ai.

Dạ Tiểu Nhụy bị hần nói mà sững sốt, không rõ ý tứ của hần.

Đông Phương Thanh Bạch rất tự nhiên giơ hai tay lên, một tay giơ cao chung trà trong khay, một tay nhắc bình trà, tự rót cho mình chén nước, lần nữa mở miệng nói:

“Xem ra, vẫn là tự ta động thủ cho thỏa đáng.”

Trán Dạ Tiểu Nhụy xuất hiện ba vạch, bà nó, người cho rằng người nghĩ cái gì thì người khác nhất định phải hiểu biết à, người cho rằng người muốn uống nước thì chắc chắn là ta biết? Ta không phải là con giun trong bụng người, trăm tình trong tâm trí hoang tưởng của riêng mình, rõ ràng là thần kinh thất thường, mặc kệ người.

Quay đầu nhìn Hách Liên Dận Hiên đang suy nghĩ làm sao lấy lòng hần, xem tình hình này nếu không lấy lòng, đoán chừng người nào đó lại vì chuyện này mà cái lộn.

“Tướng công, người nhìn ta có cái gì ăn ngon nè.”

Hách Liên Dận Hiên có vẻ không vui nhìn hộp đựng thức ăn, nhìn nàng tự tin thể chắc chắn thức ăn rất ngon, nếu thật vậy thì vượt ngoài dự liệu của hần, có chút trái ngược với những gì hần nhận thức về nàng.

Dạ Tiểu Nhụy tràn đầy tự tin mở hộp đựng thức ăn ra.

“Hắc hắc hắc ~ trứng gà luộc.”

Hách Liên Dận Hiên nhìn trứng gà trong hộp thức ăn lẫn lộn, sắc mặt lãnh đạm có chút không vui, ý cười nghẹn lại trong đầu, ngẩng đầu chăm chú nhìn nàng, hỏi ngược lại:

“Trứng gà luộc?”

“Ừ ~”

Dạ Tiểu Nhụy rất đắc ý ngửa đầu, mắt buông xuống nhìn hần ừ hai tiếng.

Mà Nha Nhi sớm đã cúi đầu xuống cười trộm, Hách Liên Dận Hiên cũng ản giấu vui đùa, cầm một quả trứng gà lên đập nhẹ nhàng xuống mặt bàn, bóc ra, đưa lên miệng cắn một miếng, sau đó từ từ nhai mang theo ý cười và thỏa mãn tán dương:

“Nương tử nhà ta thật lợi hại, ngay cả làm trứng gà luộc cũng khác người thường.”

Hách Liên Dận Hiên cố ý nói thêm chữ nhà ta, hơn nữa lúc nói nương tử cũng tăng thêm âm điệu, phải nói đúng cho người đối diện nghe, hần tuyệt không ngoài ý muốn là nàng tràn đầy tâm đắc làm ra thức ăn ngon sẽ là ‘trứng gà luộc’, hần cũng sẽ không giấu cợt nàng làm trứng gà luộc, chỉ cần có trứng gà, có nước, có củi đốt thì là người cũng sẽ làm.

Nhưng Dạ Tiểu Nhụy cũng không hiểu, nghe tướng công ngốc tán dương mình, đắc ý vênh vảo, cầm hai quả trứng gà lên, vèo vèo ~ ném cho Nha Nhi một quả, Đông Phương Thanh Bạch một quả.

“Thời nào, nhờ phúc khí của tướng công ta mà các người được nếm thử tay nghề của bôn Vương phi.”

Đông Phương Thanh Bạch xoay nhẹ tay nhanh nhẹn tiếp được trứng gà, nghiêng đầu mặt tràn đầy thần thái sáng láng nhìn Dạ Tiểu Nhụy, lần nữa đưa trở về trước mặt nàng.

“Vương phi luộc trứng gà khác với người khác, vậy khẳng định Vương phi bóc trứng gà càng thêm ngon miệng, làm phiền tay ngọc của Vương phi thay tại hạ làm ra mùi vị bất đồng ấy.”

Dạ Tiểu Nhụy vui vẻ ngồi xuống, vốn tưởng rằng Đông Phương Thanh Bạch nghi ngờ nàng làm ăn không ngon, muốn trả lại cho nàng, trên mặt có chút tức giận, nhưng mà nghe những lời của hắn, trái tim như được tắm rửa trong ngày xuân nắng ấm thoải mái, vội vàng thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, a ô ô ~ thì ra tên đầu gối này cũng sẽ nói như vậy, quả nhiên là thâm tàng bất lộ, công phu nịnh hót có thể nói là độc nhất vô nhị nha, ha ha ~ bốn tiểu thư ta đây vui vẻ, bóc thì bóc, nghĩ rồi giành lấy quả trứng gà trong tay hắn, khiêm tốn trả lời:

"Đông Phương công tử, bóc trứng gà chỉ là nhấc tay mà thôi, người không cần phải khen ta tốt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50

Đông Phương Thanh Bạch nhìn nàng hài lòng thu hồi nụ cười, liếc nhìn Hách Liên Dận Hiên một cái, tay giờ lên khoan thai tự đắc nâng chung trà lên thưởng thức nước trà.

Hách Liên Dận Hiên cặp mắt hít lại, lửa giận trong lòng không có chỗ phát, vừa dùng lực, bóp nát trứng gà nắm trong tay, nhìn Dạ Tiểu Nhụy bóc trứng gà đưa cho người đối diện, lực đạo trên tay mạnh hơn.

Đông Phương Thanh Bạch thu hết cử động Hách Liên Dận Hiên vào mắt, lại làm như không thấy, cười nhạt một tiếng, nhận lấy trứng gà Dạ Tiểu Nhụy đưa cho, bỏ vào trong miệng.

Dạ Tiểu Nhụy còn đắm chìm tại thành tựu của mình, quay đầu cười hi hi, hù dọa ~~ hắn đây là đang làm sao? Nhìn Hách Liên Dận Hiên tay chống tại mép bàn, trứng gà trong tay đã bị hắn bóp ghê tởm đi a..., trong lòng tay lòng đỏ bị nắm rơi là tả, thật là một đứa ngốc, ăn trứng gà cũng có thể thành ra như vậy, vội vàng lấy ra khăn tay từ trong lòng ngực, nắm lên tay của hắn.

"Tướng công ~ người thế này là ăn trứng gà sao? Thế này giống như là đang cùng trứng gà đánh nhau. Người xem người làm cho tay bẩn rồi."

Vừa nói vừa đẩy bàn tay của hắn ra, phui bẩn trong tay xuống, cầm khăn tay thay hắn lau.

Hách Liên Dận Hiên ánh mắt tràn đầy thù hận, nhìn chằm chằm Đông Phương Thanh Bạch đang cắn trứng gà vào trong miệng, nghiêng răng nghiêng lợi quát lên:

"Nương tử ta muốn uống nước."

"A ~ Nha nhi."

"Ta muốn người cơ!"

.....

Nghe chủ tử phân phó, Nha nhi tiến lên, nghe Vương gia phân phó Nha nhi lại lui xuống, đứng ở chỗ cũ nhìn tiểu thư một cái, thấy tiểu thư không nói gì, bắt đầu di chuyển, lại lui sang một bên.

Dạ Tiểu Nhụy nâng tay lên pha trà cho hắn, liếc nhìn Hách Liên Dận Hiên, từ trong mắt hắn nàng có thể nhìn thấy đối với Đông Phương Thanh Bạch không có thiện chí, điều này ngay từ khi nàng vào cửa đã dự liệu rồi, chẳng qua là hôm nay cảm thấy hắn có chút quái dị, trở nên rất dễ nổi giận, hơn nữa còn rất yếu ớt.

"Dạ nhi"

Dạ Tiểu Nhụy mặt nghi ngờ đem trà đưa cho hắn, nhìn hắn.

Hách Liên Dận Hiên nhận lấy nước trà uống một hơi cạn sạch.

Đông Phương Thanh Bạch nhìn lướt qua Hách Liên Dận Hiên, môi mỏng mở ra.

"Vương Phi. . ."

Nhưng là mới nói ra hai chữ lại bị Hách Liên Dận Hiên cắt ngang.

"Nương tử ~ ta muốn nằm trên giường."

"A ~"

Dạ Tiểu Nhụy đứng dậy, đưa tay đỡ hân dậy, trong lòng cũng âm thầm nói, nãi nãi, thật là bận rộn, ngày hôm qua đã một cước thật khó chịu, dư thừa một cước, hai nàng phải làm nhiều chuyện dư thừa như vậy, bằng không hiện tại nằm ở trên giường nghỉ ngơi chính là nàng Lão Nhân Gia.

Kéo hân đứng dậy, mới quay lưng đi. Ngồi ở một chỗ khác Đông Phương Thanh Bạch đột nhiên vọt đến trước mắt, cùng ảo thuật tự đắc, chợt ~ liên xuống đứng tới đây, thấy Dạ Tiểu Nhụy cặp mắt chớp chớp, trong lòng đối với hân chán ghét đã hoàn toàn không còn, ý ngưỡng mộ còn liên tiếp lên cao. Thì ra là đại hiệp cổ đại quả nhiên như trong tiểu thuyết như vậy đi qua như một trận gió, di chuyển mấy bước chỉ cần vung tay lên.

Đông Phương Thanh Bạch lẳng lặng nhìn Hách Liên Dận Hiền, nói:

"Vương gia người cao lớn như thế này, không bằng Đông Phương làm thay Vương Phi."

Nghe có người giúp một tay, có sao mà không làm đây? Dạ Tiểu Nhụy vui vẻ buông tay Hách Liên Dận Hiền ra, để cho khiến một bên Đông Phương Thanh Bạch lắc mình vác lên.

Nghĩ thầm, người này quả thật rất nặng, ngày hôm qua chỉ kém không đề chết nàng, đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua. . . Tối hôm qua hôn. . . Phát hiện mình bị ôm như vậy mà còn thư thái nhớ tới, hơn nữa nhớ tới còn đồ mật, kinh ngạc dọa cho nàng sợ đến lăn một vòng, tại sao có thể như vậy. . . Nàng không phải là điên rồi, thế nhưng từ trong lòng tự nhiên còn toát ra cảm giác vui sướng, bị hân thiếu chút nữa bị hân đề chết, nàng lại vẫn cao hứng như vậy nhớ tới, điên mất! A chết mất, nàng tuyệt đối còn muốn rồi, không thể muốn có thể nghĩ, nắm đầu lắc lắc, ở trong lòng yên lặng tự nói với mình, ta muốn nghĩ khác, suy nghĩ một chút. . . Suy nghĩ một chút trước mắt vị này Đông Phương công tử, đúng, suy nghĩ một chút hân mấy ngày biểu hiện, để cho nàng thật vui vẻ, còn có. . .

Nghĩ đi nghĩ lại, lại đang trong lòng tăng thêm mấy phần hảo cảm cho Đông Phương Thanh Bạch, thật là Nam tường không có đụng vào, xoay người hướng Bắc tường đụng.

Hách Liên Dận Hiền bị đỡ gạt mình đến gần giường hẹp, hai người gần khoảng cách truyền đến gần gũi của.

"Các chủ đây là ý gì?"

"Vương gia mới vừa là ý gì Đông Phương chính là ý gì?"

"Đông Phương Thanh Bạch, người không phải muốn nhìn nàng là vương phi của ta."

Bị diu lấy nhảy đến trước giường, khi hân buông tay đồng thời, Hách Liên dận hiền cắn răng nhe răng cảnh cáo một câu.

Nhưng Đông Phương Thanh Bạch chỉ lãnh đạm trả lời:

"Ta chưa từng có đề ở trong lòng, làm sao quên, chẳng lẽ rốt cuộc Vương gia muốn giả tổn thương mưu cầu tư lợi?."

Nói xong cười nhạt hai tiếng, xoay người đi khỏi giường ngủ.

Hách Liên Dận Hiền tay đặt tại mép giường, xiết thật chặt, tức giận nắm được khăn trải giường, lại không thể chân chính nổi giận, lớn tiếng hướng về phía cửa quát:

"Ta muốn nghỉ ngơi, những người không có nhiệm vụ tất cả rút đi ra ngoài."

Dạ Tiểu Nhụy mặt kinh ngạc nhìn hân, làm sao hóa khí lớn như vậy, suy nghĩ một chút, cũng chỉ cho là tính khí trẻ con của hân đang phát, cười nói:

"Nếu Duệ Vương gia của chúng ta cần nghỉ ngơi rồi, sao dám không đi nha."

Nói xong lại quay đầu áy náy hướng về phía Đông Phương Thanh Bạch: "Đông Phương công tử thật là ngại, người xem. . ."

Đông Phương Thanh Bạch khoé miệng cười.

"Thật ra thì tại hạ tới đây, cũng có chuyện muốn nói cùng Vương Phi, như vậy nếu, không bằng xin Vương Phi cùng tại hạ cùng nhau đi trong đình viện bát giác nghỉ ngơi một chút?"

"Không đi." Không chờ Dạ Tiểu Nhụy mở miệng, trên giường người một câu cự tuyệt.

Ngồi ở đầu giường, Hách Liên Dận Hiền bộ mặt lửa giận, muốn ăn tươi nuốt sống mọi người, Dạ Tiểu Nhụy thấy bộ dạng hân khuyên cũng không phải mà thôi cũng không xong, không phải là hân nói muốn bọn họ đi sao? Thế nào hiện tại lại không cho phép rồi.

"Tướng công, là người bảo chúng ta đi ra ngoài, người không nên can rờ nha."

"Ta nói những người không có nhiệm vụ, ta chưa nói người có thể đi, ngu ngốc." Nữ nhân đáng chết, nàng ngu ngốc sao? ? Nàng không biết hân đây là đang đề ý nàng, không muốn nàng cùng kẻ khác đi ra ngoài sao? Đông Phương Thanh Bạch đáng chết, Đông Phương Các đáng chết, một ngày nào đó hân bình định Đông Phương thần điện, làm cho Đông Phương Thanh Bạch biến mất trong không khí.

Dạ Tiểu Nhụy đứng ở cửa, hai tay ôm ngực nhìn hấn, mới vừa nghe câu nói kia trong lòng thật có chút ý vị mỉa mai nó chứ, mặc dù nàng là người bình thường, không so đo với người không bình thường, nhưng như thế này là hấn vượt ra khỏi phạm vi suy nghĩ bình thường rồi, cho hấn biết chân của nàng là như thế nào nên ngoan ngoãn nằm trên giường, nhưng là hiện tại. Nàng không có quyền lực này, xem hấn bộ dạng kia có vẻ tức giận, xem một chút nào siêu cấp khoa trương băng bó, choáng nha choáng nha choáng nha! Vì một cước chết tiệt kia nàng không thể dụ dỗ hấn.

"Đông Phương công tử, thật không phải, ta hiện tại không thể cùng ngươi đi ra ngoài, không bằng ngươi trở về trước, ta đến phòng tìm người sau."

Đông Phương Thanh Bạch không có lên tiếng, chẳng qua là nhìn Dạ Tiểu Nhụy gật đầu cười một tiếng, liền bước ra cửa đi.

Nghe được nàng cự tuyệt đối với Đông Phương, sắc mặt tức giận hòa hoãn xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng, chợt nghe được nửa câu sau tức giận tăng vọt lên.

Câu sau cùng Dạ Tiểu Nhụy nói sau, cho trong con giận dữ người của tưới một tầng dầu, chẳng những không có để cho hấn thở bình thường, ngược lại bùng nổ, Hách Liên hướng về phía người ở cửa lại giận dữ gầm lên:

"Không cho phép đi." Nữ nhân đáng chết, thật muốn bóp chết tên ngu ngốc này.

"Uy ~ tướng công ~ làm sao ngươi có thể không lễ phép như vậy, nếu ngươi còn như vậy, ta hiện tại liền cùng Đông Phương công tử đi ra ngoài."

"Ngươi dám!"

"Ta là cái gì không dám? Thiệt là, so với người khác thiếu một cái chân, còn ngông cuồng như vậy, cẩn thận chúng ta đều không để ý ngươi, cho ngươi ở chỗ này đối bụng.!"

"Nha nhi ~ đi, chúng ta đi, Vương gia bộ dáng bây giờ thật là xấu hổ chết rồi, để ngươi bị hấn dọa sợ, ta sẽ đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Còn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51

Thật là, bình thường không phải rất tốt sao, sao hôm nay con tức giận lại lớn thế, coi như có ghét Đông Phương công tử cũng không cần phải tức giận chứ, nhìn hấn mà trong lòng buồn bực, khóe mắt bất cẩn liếc nhìn chân bị thương của hấn, trong lòng lộp cộp... một tia áy náy lần nữa thoáng qua đôi mắt.

Tuy là... ít đi một cái chân quả thực không thuận lợi, người này thích nhất là chạy nhảy khắp nơi, gây chuyện là bài tập mỗi ngày hấn phải làm, nếu không cho hấn tìm phiền toái tới cửa thì buổi tối hấn ngủ không yên, bây giờ chân bị gãy, lại không thể đi lại, ngay cả rót chén trà cũng khó khăn thì đừng nói đi ra ngoài gây sự, chắc chắn trong lòng rất buồn chán, huống chi tên ngốc lại không biết nguyên do nỗi buồn, không biết áp chế điều chỉnh, mới có thể không hiểu phát ra tức giận.

Nha đầu Nha Nhi nghe lời của tiểu thư, che miệng, ra khỏi phòng cười khanh khách không ngừng.

Hách Liên Dận Hiên thấy sự uy hiếp của mình chẳng những không hù dọa được nàng, ngược lại tên Đông Phương rất thích, trong lòng càng nóng nảy điên cuồng khó chịu, chuyện phát triển hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo hấn nghĩ.

Sau khi bị uy hiếp, Dạ Tiểu Nhụy không chịu nổi nhìn hấn, nhìn dáng vẻ giận dữ của hấn, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, kéo làn váy đi tới trước giường và ngồi xuống.

Cười nhàn nhạt, lẳng lặng nhìn hấn, khóe miệng hơi cười khiến nướm đồng tiền như ẩn như hiện.

Nhìn miệng nàng nở nụ cười ngọt ngào, sắc mặt Hách Liên Dận Hiên đang tức giận không vui và căng thẳng có chút biến hóa.

Dạ Tiểu Nhụy vân vê khăn lụa trên tay, lau mồ hôi trên trán hấn bởi vì quá tức giận mà toát ra, lời nói chứa ý vị cưng chiều, quở trách:

"Hôm nay tướng công thực sự không ngoan."

Người bị trách cứ khẽ vênh môi mòng.

"Nương tử ~ không phải vậy đâu."

Nghe hấn lớn tiếng kêu la, Dạ Tiểu Nhụy ngược mắt nhìn dung mạo đẹp mắt.

Hách Liên Dận Hiên cũng nhìn nàng, nhìn đôi mắt nàng to tròn lanh lợi, vù một cái nhào vào ngực nàng, ở ngực mềm mại của nàng càng càn rỡ.

“Nương tử, Hiền nhi không muốn nàng và tên khốn kia ở cùng một chỗ, Hiền nhi ghét hắn.” Ghét đến mức không thể không giết hắn, càng nghĩ đôi mắt thường càng lạnh lẽo, phảng phất đã căm thù đến tận xương tủy.

Dạ Tiểu Nhụy cũng không bắt ngờ về hành động của hắn, chẳng qua là cảm thấy hôm nay hắn đặc biệt yếu ớt, giống như tiểu hải tử không được kẹo, giờ tay lên ôm hắn, nhẹ nhàng vỗ sau lưng hắn, tay khác đưa lên vuốt ve búi tóc trên đầu hắn để ở đầu ngón tay thương thức, trong lòng đang suy nghĩ nên trả lời hắn thế nào mới tốt, đúng vào lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu.

“Vương... Vương phi, tại hạ không cố ý.”

Nghe được gào thét, đêm Tiểu Nhụy nhẹ nhàng đẩy ra trong ngực làm nũng bà, nhìn về ngoài cửa, chỉ thấy một nha hoàn cúi đầu đưa lưng về phía bên trong nhà đứng, từ bóng lưng trong có thể cảm giác được nàng ngưng ngưng.

"Người tìm ta có việc sao?"

Nha hoàn nghe câu hỏi vội vàng lại xoay người lại, hành lễ!

"Nô tỳ ra mắt Vương Phi, là trong cung đâu bây giờ, truyền nương nương vào cung."

Trong cung truyền nàng?

"Người lui xuống trước đi, ta đổi bộ y phục sẽ tới."

Đêm Tiểu Nhụy lòng tràn đầy nghi hoặc nhìn nha hoàn đi cách, tại sao trong cung lại đột nhiên bây giờ truyền nàng vào cung, chẳng lẽ là thôi mụ mụ chuyện? Thái hậu kêu? Mang theo đây bụng hồ nghi đứng dậy, hướng bình phong đi tới.

Đi tới sau tấm bình phong, cởi ra y, đột nhiên nhớ tới cái gì, rồi hướng sự cậy người trên nói:

"Trương công ~ nương tử hôm nay muốn vào cung, đợi lát nữa nương tử gọi cái tiểu nha hoàn tới đây phục vụ người, người phải nghe nói, nhưng không cho giống như mới vừa như vậy hồ nháo, bằng không sẽ hù dọa người ta."

Đêm Tiểu Nhụy có chút bận tâm, hôm nay tính tình của hắn không nhỏ, nếu là đem người ta tiểu nha đầu dọa sợ, hoặc là chính hắn lại làm ra cái gì quấy rối chuyện, không lại được nàng tới giải quyết, còn không biết vào cung có thể hay không gặp phải cái gì bất trắc đây.

Thật ra thì Hách Liên dặn hiền ngay từ lúc nàng đi vào bình phong thời điểm, đã đứng dậy. Tim vẫn kiên đến phòng bốn bảo, nói can nhanh chóng phi bút, cuốn chữ tốt con, mấy bước đi tới cửa sổ, từ trong tay áo lấy ra một chi cười thâm bản vào không trung, chậm rãi một chi chim bay Huyền Thiên xuống, hắn xòe bàn tay ra, Điều Nhi liền ở viện bay lên không nhìn chung quanh một vòng, nửa nhẹ nhàng phi rơi, dừng ở trên tay của hắn, thu hẹp hai cánh.

Hách Liên dặn hiền đem cuộn giấy cột vào Điều Nhi trên đuôi, hai tay vung, chim bay lại vỗ cánh bay vào không trung, càng lúc càng xa.

Sau tấm bình phong

Đêm Tiểu Nhụy không nghe được hắn đáp lại, cho là người khác lại đang tức giận, thay xong xiêm áo đi tới trước giường, nguyên lai là đã ngủ, hàm chứa cười cho hắn kéo hạ cái chân còn lại thượng giấy, dần xếp hảo, mới đi ra khỏi môn đi.

Đội nàng đi xa, trên giường người lại mở ra khép hờ phong mắt, trong con người lóe ra phức tạp thần sắc.

Cửa vương phủ

Đêm Tiểu Nhụy nhắc chân đang chuẩn bị lên xe, lại bị bước ra môn Đông Phương xanh trắng gọi lại.

Đêm Tiểu Nhụy để tránh người khác hoài nghi, vội vàng đem hắn mang tới một bên, ghé giọng hỏi:

"Đông Phương công tử cũng muốn ra cửa sao?"

"Ta và người cùng nhau vào cung."

.....

Hắn làm sao biết, hắn và nàng cùng nhau vào cung? Nếu như là bởi vì thôi mụ mụ mà bị Thái hậu chiêu vào cung trung, giống như mang theo một giống như hắn như vậy vô lâm cao thủ là tương đối thỏa đáng, bên ngoài một Thái hậu muốn chém đầu của nàng, cùng lắm thì nàng không làm cái này Vương Phi cùng hắn cùng nhau hành tẩu giang hồ cũng là thật tốt, chẳng qua là không biết hắn. Ai ~ tính , trước vào cung rồi hãy nói.

"Được rồi, Đông Phương công tử, chúng ta lên xe trước, bằng không cái đó thái giám chết bầm lại muốn thúc giục." Vừa nói đêm Tiểu Nhụy mặt chán ghét nhìn về phía xe ngựa, chỉ thấy phùng công công kéo phát trần ngẩng đầu mà đứng, gương mặt nô tài đáng ghét.

Sử hướng trong cung xe ngựa xuyên qua náo nhiệt ồn ào thị, lần này vào cung, đêm Tiểu Nhụy không có đi Phụng Thiên môn, mà là từ Tây Hoa môn

vào Vinh Thọ cung, bắt đầu nàng vẫn không rõ lộ tuyến, chờ qua Càn Thanh môn đi vào Vinh Thọ cung vườn hoa, cũng đã quen thuộc thẳng đường đi tới cảnh sắc là như vậy nhìn quen mắt, nghĩ thầm, nàng thích tài muốn một chút không sai, đúng là Thái hậu triệu kiến nàng, không chừng chính là vì thời mụ mụ chuyện, ai ~ không biết hôm nay lại muốn gặp phải cái gì xui xẻo chuyện.

Theo phùng công công đi tới Vinh Thọ điện, Thái hậu đã sớm tĩnh tọa trong điện.

Đêm Tiểu Nhụy một nhảy vào bên trong cửa, liền cúi đầu hướng Phụng Hoàng ghé đến gần, sau lưng còn đi theo mặt lạnh lẽo Đông Phương xanh trắng, đi tới trong đại điện ương, đêm Tiểu Nhụy phúc thân khuất tất lễ hướng ghé trên người được.

"Yên nhi cho mẫu hậu thỉnh an, mẫu hậu vạn phúc."

Nhưng là lại thật lâu không thấy ghé trên biết dùng người đáp lại, đêm Tiểu Nhụy áo não lần nữa nói:

"Yên nhi cho mẫu hậu thỉnh an, mẫu hậu vạn phúc."

Điều Thái hậu khoe miệng phúng cười, lúc này mới gương mặt, nhân nhạ quét nhìn nàng một phen, mới mở miệng:

"Ngẩng đầu lên."

Đêm Tiểu Nhụy rất không nguyện ý ngẩng đầu lên, nhưng là không mang sợ rằng lại không hảo quả tử cho nàng ăn, cảm giác mình giống như là bị sai sử tiểu Cầu Tiểu Miêu một loại, mặt bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, lại càng muốn bày gương mặt cười nghênh hợp sắc mặt.

Điều Thái hậu rất không thích nàng bộ dáng bây giờ, không biết là mệnh giả bộ đang tỉnh, hay là thật không hiểu hôm nay tới đây nguyên nhân, ánh mắt khinh bạc đảo qua mà qua, lại bắt đầu quan sát một thân hắc bào, cầm trong tay bảo kiếm u vậy mà lập Đông Phương xanh trắng, mà Đông Phương xanh trắng cũng không chút nào yếu thế hân một đôi thâm thúy tròn mắt, nhìn thẳng vào mắt Điều sau.

Điều Thái hậu cho tới bây giờ chưa từng thấy qua lớn mật như thế người, một cổ tức giận xông ngực, một tay vỗ vào phụng trên ghế.

"Thật to đảm nô tài, nhìn thấy Bồn cung không chỉ có không được lễ bái lễ, còn như thế càn rỡ nhìn chăm chăm Bồn cung"

Thái hậu gầm lên giận dữ dọa cho sợ đến đêm Tiểu Nhụy run lên, vội vàng đem tay đi vòng qua sau lưng hướng đông Phương Thanh bạch làm thủ hiệu.

Đông Phương xanh trắng lúc này mới tiến lên được rồi lễ, gương mặt sắc lạnh không nhìn ra cam nguyện cùng không cam lòng, đêm Tiểu Nhụy thấy cái này đầu gối lại bắt đầu bãi khóc, vội vàng thay hân nói chuyện.

"Mẫu hậu, hân là Yên nhi biểu ca, bởi vì gia đạo sa sút bị thả vào hương hạ, chưa từng thấy qua quen mặt, cũng không hiểu lễ tiết, mong rằng mẫu hậu tha lỗi."

Điều sau nghe nói thế, mang theo một tia cười lạnh vừa nhìn về phía Đông Phương xanh trắng, hơi thiếu mi liếc về phía vừa nô tài thân nhiên nói:

"Ban thường ngồi."

Một vị tiểu thái giám khuất trên người trước, dẫn dắt đêm Tiểu Nhụy ngồi vào tả bưng nhất trên đầu đàn mộc hồng trên ghế, mà Đông Phương xanh trắng là ngồi thứ hai.

Đội đến hai người ngồi xuống, Điều Thái hậu bưng tỷ nữ dâng lên chung trà, gạt gạt trong chén trà nhụy, nhân nhạ hỏi:

"Duệ Vương Phi, có biết hôm nay vì sao bảo ngươi vào cung "

Người nào không biết nha, ngươi không nói ta dĩ nhiên nói không biết lạc.

"Yên nhi không biết."

Trong lúc nguy hiểm mang theo một tia yêu mị ánh mắt, nàng khẽ nâng mắt tiếp, lại tự nhục rũ xuống, nhấp một ngụm trà tiếp tục hỏi:

"Nghe nói Bồn cung cùng tiên hoàng chi phối quân sự thôi mụ mụ đã bị ngươi trục xuất Vương Phủ?"

"Đúng vậy mẫu hậu."

Hừ, cuối cùng là hỏi, rõ ràng đã biết, còn nhiều hơn câu hỏi này, phải nói cũng nhanh chút nói, không muốn lãng phí thời gian ở nơi này thừa nước đục thả câu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52

"Ai gia đã nghe rõ chân tướng, Vương Phi có cảm thấy việc này phạt quá nặng không?"

Nghe đến lời này, Dạ Tiểu Nhụy nén giận, trả lời chắc như đinh đóng cột:

"Yên nhi không cảm thấy, ngược lại Yên nhi cảm thấy như thế là quá nhẹ với mẹ."

Nếu như vậy cũng là nặng, không phải là cái gì cũng không làm mới là nhẹ sao, thật là buồn cười, Thái hậu này cũng có bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ, không phải là do chó nò tài, kêu tới mẹ sao? Nàng thật hối hận hôm đó không đem mẹ trừ khử rồi!

"Duệ Vương Phi nói thế là ý gì?"

"Nhi thần cho là đối đãi một lần hạ phạm thượng, nuốt riêng ngân lượng Vương Phủ, cái này đã coi như là xử nhẹ rồi."

Nhìn cái gì mà nhìn, chó có trách ta không nể mặt người, là người không giữ chút thể diện cho mình, người nào nha, giúp đỡ cái hạ nhân gây khó dễ người trong nhà, còn gây khó dễ nhà bé ngồi.

Lửa giận trong lòng Điều Thái hậu đã bị nàng đốt, người biết chuyện cũng hiểu Thái hậu nói thế là muốn nàng tha thứ, nhưng là Thái hậu không thể làm mặt van xin một vị Vương Phi con dâu nhà, đương nhiên là theo như trước sau nội bộ thủ pháp trong cung, nàng bị vui đập giữa chợ, khiến con dâu tự mình cho bỏ vào cái bậc đài này, thuận nàng tính, tuy nhiên nó không nghĩ đến người này như thế chẳng hiểu biến thông.

Phùng công công nháy một bên mắt, nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, coi như là nhắc nhở Vương Phi nương nương không biết trời cao đất rộng này.

Dạ Tiểu Nhụy dĩ nhiên hiểu ý tứ của hắn, nhưng là! Nàng chỉ có thể ở nội tâm yên lặng nói tiếng: ý không tốt, nàng không làm được.

Trong điện không khí có chút cứng ngắc, cộng thêm Đông Phương vẫn dùng một loại ánh mắt kì lạ, nhưng rõ ràng ánh mắt có địch ý nhìn Điều Thái hậu, giống như hung ác đem người trong mắt chặt làm trăm mảnh.

Kiểm chế ở trong lòng, Điều Thái hậu lại không có tâm tư chờ đợi Vương Phi to gan này làm loạn, liền gọn gàng dứt khoát nói:

"Duệ Vương Phi, ai gia muốn nói rõ ràng với người, ai gia hôm nay gọi người tới chính là vì chuyện Thôi ma ma, ai gia muốn người đặc xá nàng, hơn nữa trả lại nàng chức quản gia."

Cái gì? Trả lại nàng chức quản gia? Vốn là không có chịu phạt, tại sao đặc xá? Nói đặc xá đã nổi giận rồi, còn muốn xin nàng trở về Vương Phủ? Lão yêu bà đáng chết có phải hay không có ý muốn đem mặt của nàng quét sân, giương lên uy phong một Cầu Nô Tài.

Bingo ~ Dạ Tiểu Nhụy nghĩ một chút cũng không sai, hôm nay Thái hậu chủ ý cũng chính là muốn đánh đòn cảnh cáo nàng trước, giảm dần uy phong của nàng, tước bỏ nhuệ khí của nàng, thế nhưng mẹ không biết như thế càng làm cho chúng thêm mãnh liệt.

Nghe đến lời này Dạ Tiểu Nhụy cảm phần nhảy dựng lên.

"Lớn mặt."

Nàng còn chưa lên tiếng, ngược lại bị người bên cạnh Thái hậu nói trước, Dạ Tiểu Nhụy mặt tức giận trừng mắt hướng người này.

Phùng công công thấy nàng lớn mặt như thế trợn mắt nhìn mình, hơn nữa còn có Thái hậu nương nương trước mặt, tự nhiên nhớ lần trước hắn bởi vì nàng bị đánh 20 chưởng, đối với nàng hận ý càng sâu, nghĩ thầm nếu nương nương ở chỗ này, chủ ý chính là muốn xử phạt nàng, hiện tại nàng cử động lần này nhất định là khiến nương nương không bằng lòng, không bằng để cho hắn khích bác làm người khác thêm tức giận.

"Duệ thân vương phi lớn mặt, trước mặt nương nương dám vô lễ như thế, còn không mau mau ngồi xuống."

Dạ Tiểu Nhụy trong lòng rất phiền, nghĩ nổi giận lại có chút băn khoăn, không phát lại khó chịu, hiện tại đứng ở chỗ này, ngồi cũng không xong, hóa cũng không phải, cộng thêm còn có chó Nhật luôn ở trước mặt nàng kêu gào, không nhịn được đem hỏa khí đối mặt hắn, lớn tiếng la âm lên:

"Cầu Nô Tài không nhớ 20 chưởng lần trước sao? Ai cho phép người to tiếng đối với bốn Vương Phi hả?"

"Người!"

"Người cái gì a?"

Phùng công công thấy đứng nàng giận, vội vàng xoay người:

"Nương nương, xin nương nương thay lão nô làm chủ."

"Ồ! a ~ lại mang ra lão yêu. . . Bà. đó."

Nhất thời nhanh miệng, Dạ Tiểu Nhụy vênh vào đắc ý chỉ vào người trên ghế, đem chuyện không nên nói cũng đã tuột ra khỏi miệng, nói xong mới biết đại sự không ổn, nằng hôm nay sẽ chết ngắc cao đầu.

Ngắc đầu, sợ sệt nhìn về phía Thái hậu, chỉ thấy người ngồi trên ghế nổi trận lôi đình, bộ móng tay hoa mỹ theo bàn tay nắm chặt, mắt đi ánh sáng hoa lệ chói mắt, một đôi mắt tròn tròn đầy khí lạnh, mí mắt lay động truyền lại hơi thở nguy hiểm, làn môi lạnh như chạm khắc cứng rắn mở ra.

"Nói lại lần nữa cho ai gia xem."

Dạ Tiểu Nhụy biết tai vạ đến nơi, có chết hay không cũng chỉ là thời gian khác biệt, đã như vậy bằng bất cứ giá nào, nói cho hết, chết cũng có thể chết thoải mái.

Nghĩ tới lồng ngực một cái! Không đúng, nhìn mình một chút, ta là nữ nhân không có lồng ngực, bất quá còn có hai vằn làm kiểu ngạo sóng, hừ ~ sóng đình đầu, Dạ Tiểu Nhụy to gan nhìn người trên ghế nói:

"Ta mới vừa nói gì ngươi không phải là đều nghe được ư, ta biết rõ, ngươi là trưởng bối, ta coi ngươi như là lão nương, ta nên tôn trọng ngươi, nhưng ngươi xem tình huống này có được hay không, tướng công nhà ta đầu gì cũng là con trai ngươi trên danh nghĩa, ngươi không nghe thấy không hỏi còn chưa tính, còn phải mang một Cầu Nô Tài ở trước mặt chủ tử ngông cuồng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi không phải cảm thấy ngươi rất biến thái sao? Diễn hình mẹ kế ghê tởm."

Sau khi mắng xong Dạ Tiểu Nhụy thờ hờn hèn nhìn chỗ người ngồi, trong lòng tràn đầy đắc ý, thế kỷ 21 nằng khẩu khí ngay thẳng, đã kích thành công Duy Ngã Độc Tôn tâm linh Điều Thái hậu. Nhìn sắc mặt Thái hậu tĩnh mịch ở trong lòng âm thầm vô cùng thoải mái, nằng rất lâu không có nói chuyện như vậy rồi, hôm nay để cho nằng lại một lần nữa thoải mái từ ngón chân đến cùng tóc nhọn, oh ~

Hừ hừ ~ nhìn cái gì vậy, ngươi có phải hay không nên đau lòng một chút, đồng chí mẹ kế. Mặt đắc ý nhìn mụ, đọi mụ lên tiếng, chẳng biết lời của mình như mũi nhọn đã kích khả lớn róc xương lóc thịt, khiến người trong điện tất cả đều không rét mà run.

Người ngồi trên ghế không có mở miệng, bên cạnh Phùng công công lại bị giận đến tuột cùng. Dậm chân, chỉ đám thái giám ngoài điện lớn tiếng hét lên:

"Người đâu, mau tới đây, bắt lấy Vương Phi Đại Nghịch Bất Đạo, Dĩ Hạ Phạm Thượng."

Lão thái giám thét chói tai, một đám thị vệ đao súng trong tay vọt vào, đứng làm một hàng, chỉ chờ người ngồi trên ghế một tiếng dứt lời, sẽ cầm đao mà lên.

Dạ Tiểu Nhụy không sợ chút nào nhìn hướng sau lưng, a ~ thế nào trong đám người đâu có một người khuôn mặt rất quen thuộc, nhưng mà không nhớ nổi ra gặp hân ở nơi nào, thôi, nhớ không nổi cũng không nghĩ nữa, hiện tại đây không phải thời điểm nghĩ cái này.

Toàn bộ điện, trừ Đông Phương xanh trắng, ánh mắt của tất cả mọi người tất cả đều tụ tập trên người Dạ Tiểu Nhụy.

Đang lúc này người ngồi trên ghế lại mở miệng.

"Duệ vương phi, ngươi cũng đã biết ngươi hôm nay phạm vào tội gì? Ai gia sẽ cho ngươi một cơ hội chuộc lỗi, nếu như ngươi nguyện ý đặc xá Thôi ma ma, nguyện ý hiện tại quỳ gối dưới chân Bồn cung nhận lỗi, Bồn cung có thể xử lý nhẹ đối với ngươi."

Muốn ta nhận lỗi? Mơ đi cung, đừng cho là ta không biết, ngươi coi như không để cho ta chết, cũng sẽ để cho ta sống không bằng chết, vậy ta tình nguyện chết thôi, chết cũng muốn làm Dạ Tiểu Nhụy nổi tiếng.

"Ta không có sai, vì sao phải nhận lỗi!"

Điều Thái hậu sau nghe câu trả lời của nằng, đình đầu đã hùng hực dấy lên lửa giận, tròn mắt nghiêng răng nói:

"Hảo! Rất tốt! Kéo Vương Phi ngông cuồng này vào Thiên Lao cho ta, nhất định phải hảo hảo phục vụ cho ta." Điều Thái hậu nói xong lời cuối cùng có thể nói là nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác muốn đem nằng băm thành thịt vụn.

Người phía sau Dạ Tiểu Nhụy yên lặng, vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở đằng kia, nhìn nằng, dùng một loại ánh mắt khiến người ta không biết là nhìn nằng, nhìn sự can đảm của nằng, nằng can rõ, nghe tới tiếng rút đao, chẳng qua là nhàn nhạt liếc mắt, Thái hậu nói xong câu sau cùng, đồng thời thị vệ cầm đao tiến lên, một Điện Ảnh Mê Tung, bảo kiếm xuất khỏi bao, ngân quang chọi lóe, một thanh trường kiếm kẻ sát trên cổ họng Thái hậu.

Điều Thái hậu mặt không thể tin chống đỡ thanh kiếm kẻ sát trên cổ, chậm rãi ngắc đầu nhìn người cầm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 1

"Ai gia đã nghe rõ chân tướng, Vương Phi có cảm thấy việc này phạt quá nặng không?"

Nghe đến lời này, Dạ Tiểu Nhụy nén giận, trả lời chắc như đinh đóng cột:

"Yên nhi không cảm thấy, ngược lại Yên nhi cảm thấy như thế là quá nhẹ với mẹ."

Nếu như vậy cũng là nặng, không phải là cái gì cũng không làm mới là nhẹ sao, thật là buồn cười, Thái hậu này cũng có bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ, không phải là do chó nô tài, kêu tội mẹ sao? Nàng thật hối hận hôm đó không đem mẹ trừ khử rồi!

"Đuệ Vương Phi nói thế là ý gì?"

"Nhi thần cho là đôi đũa một lần hạ phạm thượng, nuốt riêng ngân lượng Vương Phủ, cái này đã coi như là xử nhẹ rồi."

Nhìn cái gì mà nhìn, chó có trách ta không nể mặt người, là người không giữ chút thể diện cho mình, người nào nha, giúp đỡ cái hạ nhân gây khó dễ người trong nhà, còn gây khó dễ nhà bé gái.

Lửa giận trong lòng Điều Thái hậu đã bị nàng đốt, người biết chuyện cũng hiểu Thái hậu nói thế là muốn nàng tha thứ, nhưng là Thái hậu không thể làm mặt van xin một vị Vương Phi con dâu nhà, đương nhiên là theo như trước sau nội bộ thủ pháp trong cung, nàng bị vùi dập giữa chợ, khiến con dâu tự mình cho bỏ vào cái bậc đài này, thuận nàng tính, tuy nhiên nó không nghĩ đến người này như thế chẳng hiểu biến thông.

Phùng công công nháy mắt một bên mắt, nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, coi như là nhắc nhở Vương Phi nương nương không biết trời cao đất rộng này.

Dạ Tiểu Nhụy dĩ nhiên hiểu ý tứ của hắn, nhưng là! Nàng chỉ có thể ở nội tâm yên lặng nói tiếng: ý không tốt, nàng không làm được.

Trong điện không khí có chút cứng ngắc, cộng thêm Đông Phương vẫn dùng một loại ánh mắt kì lạ, nhưng rõ ràng ánh mắt có địch ý nhìn Điều Thái hậu, giống như hung ác đem người trong mắt chặt làm trăm mảnh.

Kiểm chế ở trong lòng, Điều Thái hậu lại không có tâm tư chờ đợi Vương Phi to gan này làm loạn, liền gọn gàng dứt khoát nói:

"Đuệ Vương Phi, ai gia muốn nói rõ ràng với người, ai gia hôm nay gọi người tới chính là vì chuyện Thôi ma ma, ai gia muốn người đặc xá nàng, hơn nữa trả lại nàng chức quản gia."

Cái gì? Trả lại nàng chức quản gia? Vốn là không có chịu phạt, tại sao đặc xá? Nói đặc xá đã nổi giận rồi, còn muốn xin nàng trở về Vương Phủ? Lão yêu bà đáng chết có phải hay không cố ý muốn đem mặt của nàng quét sân, giương lên uy phong một Cầu Nô Tài.

Bingo ~ Dạ Tiểu Nhụy nghĩ một chút cũng không sai, hôm nay Thái hậu chủ ý cũng chính là muốn đánh đòn cảnh cáo nàng trước, giảm dần uy phong của nàng, tước bỏ nhuệ khí của nàng, thế nhưng mẹ không biết như thế càng làm cho chúng thêm mãnh liệt.

Nghe đến lời này Dạ Tiểu Nhụy cảm phần nhảy dựng lên.

"Lớn mặt."

Nàng còn chưa lên tiếng, ngược lại bị người bên cạnh Thái hậu nói trước, Dạ Tiểu Nhụy mặt tức giận trừng mắt hướng người này.

Phùng công công thấy nàng lớn mặt như thế trợn mắt nhìn mình, hơn nữa còn có Thái hậu nương nương trước mặt, tự nhiên nhớ lần trước hắn bởi vì nàng bị đánh 20 chưởng, đối với nàng hận ý càng sâu, nghĩ thầm nếu nương nương ở chỗ này, chủ ý chính là muốn xử phạt nàng, hiện tại nàng cử động lần này nhất định là khiến nương nương không bằng lòng, không bằng để cho hắn khích bác làm người khác thêm tức giận.

"Đuệ thân vương phi lớn mặt, trước mặt nương nương dám vô lễ như thế, còn không mau mau ngồi xuống."

Dạ Tiểu Nhụy trong lòng rất phiền, nghĩ nổi giận lại có chút băn khoăn, không phát lại khó chịu, hiện tại đứng ở chỗ này, ngồi cũng không xong, hóa cũng không phải, cộng thêm còn có chó Nhặt luôn ở trước mặt nàng kêu gào, không nhịn được đem hỏa khí đối mặt hắn, lớn tiếng la ầm lên:

"Cầu Nô Tài không nhớ 20 chưởng lần trước sao? Ai cho phép người to tiếng đối với bản Vương Phi hả?"

"Người!"

"Người cái gì a?"

Phùng công công thấy đứng nàng giận, vội vàng xoay người:

"Nương nương, xin nương nương thay lão nô làm chủ."

"Ư a ~ lại mang ra lão yêu. . . Bà. . . . đó."

Nhất thời nhanh miệng, Dạ Tiểu Nhụy vênh vao đắc ý chỉ vào người trên ghế, đem chuyện không nên nói cũng đã tuột ra khỏi miệng, nói xong mới biết đại sự không ổn, nàng hôm nay sẽ chết ngang cao đầu.

Ngẩng đầu, sợ sệt nhìn về phía Thái hậu, chỉ thấy người ngồi trên ghế nổi trợn lồi đình, bộ móng tay hoa mỹ theo bàn tay nắm chặt, mắt đi ánh sáng hoa lệ chói mắt, một đôi mắt tròn tràn đầy khí lạnh, mí mắt lay động truyền lại hơi thở nguy hiểm, làn môi lạnh như chạm khắc cứng rắn mở ra.

"Nói lại lần nữa cho ai gia xem."

Dạ Tiểu Nhụy biết tai vạ đến nơi, có chết hay không cũng chỉ là thời gian khác biệt, đã như vậy bằng bất cứ giá nào, nói cho hết, chết cũng có thể chết thoải mái.

Nghĩ tới lồng ngực một cái! Không đứng, nhìn mình một chút, ta là nữ nhân không có lồng ngực, bất quá còn có hai vằn làm kiểu ngạo sóng, hừ ~ sóng đình đầu, Dạ Tiểu Nhụy to gan nhìn người trên ghế nói:

"Ta mới vừa nói gì ngươi không phải là đều nghe được ư, ta biết rõ, ngươi là trưởng bối, ta coi ngươi như là lão nương, ta nên tôn trọng ngươi, nhưng ngươi xem tình huống này có được hay không, tướng công nhà ta đầu gì cũng là con trai ngươi trên danh nghĩa, ngươi không nghe thấy không hỏi còn chưa tính, còn phải mang một Cầu Nô Tài ở trước mặt chủ tử ngông cuồng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi không phải cảm thấy ngươi rất biến thái sao? Diễn hình mẹ kế ghê tởm."

Sau khi mắng xong Dạ Tiểu Nhụy thờ hờn hờn nhìn chỗ người ngồi, trong lòng tràn đầy đắc ý, thế kỷ 21 nàng khẩu khí ngay thẳng, đã kích thành công Duy Ngã Độc Tôn tâm linh Điều Thái hậu. Nhìn sắc mặt Thái hậu tĩnh mịch ở trong lòng âm thầm vô cùng thoải mái, nàng rất lâu không có nói chuyện như vậy rồi, hôm nay để cho nàng lại một lần nữa thoải mái từ ngón chân đến cùng tóc nhọn, oh ~

Hừ hừ ~ nhìn cái gì vậy, ngươi có phải hay không nên đau lòng một chút, đồng chí mẹ kế. Mặt đắc ý nhìn mụ, đợi mụ lên tiếng, chẳng biết lời của mình như mũi nhọn đã kích khá lớn róc xương lóc thịt, khiến người trong điện tất cả đều không rét mà run.

Người ngồi trên ghế không có mở miệng, bên cạnh Phùng công công lại bị giận đến tuột cùng. Dậm chân, chỉ đám thái giám ngoài điện lớn tiếng hét lên:

"Người đâu, mau tới đây, bắt lấy Vương Phi Đại Nghịch Bất Đạo, Dĩ Hạ Phạm Thượng."

Lão thái giám thét chói tai, một đám thị vệ đao súng trong tay vọt vào, đứng làm một hàng, chỉ chờ người ngồi trên ghế một tiếng dứt lời, sẽ cầm đao mà lên.

Dạ Tiểu Nhụy không sợ chút nào nhìn hướng sau lưng, a ~ thế nào trong đám người đâu có một người khuôn mặt rất quen thuộc, nhưng mà không nhớ nổi ra gặp hẳn ở nơi nào, thôi, nhớ không nổi cũng không nghĩ nữa, hiện tại đây không phải thời điểm nghĩ cái này.

Toàn bộ điện, trừ Đông Phương xanh trắng, ánh mắt của tất cả mọi người tất cả đều tụ tập trên người Dạ Tiểu Nhụy.

Đang lúc này người ngồi trên ghế lại mở miệng.

"Duệ vương phi, ngươi cũng đã biết ngươi hôm nay phạm vào tội gì? Ai gia sẽ cho ngươi một cơ hội chuộc lỗi, nếu như ngươi nguyện ý đặc xá Thôi ma ma, nguyện ý hiện tại quỳ gối dưới chân Bồn cung nhận lỗi, Bồn cung có thể xử lý nhẹ đối với ngươi."

Muốn ta nhận lỗi? Mơ đi cung, đừng cho là ta không biết, ngươi coi như không để cho ta chết, cũng sẽ để cho ta sống không bằng chết, vậy ta tình nguyện chết thôi, chết cũng muốn làm Dạ Tiểu Nhụy nổi tiếng.

"Ta không có sai, vì sao phải nhận lỗi!"

Điều Thái hậu sau nghe câu trả lời của nàng, đình đầu đã hùng hực dấy lên lửa giận, trợn mắt nghiêng răng nói:

"Hảo! Rất tốt! Kéo Vương Phi ngông cuồng này vào Thiên Lao cho ta, nhất định phải hảo hảo phục vụ cho ta." Điều Thái hậu nói xong lời cuối cùng có thể nói là nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác muốn đem nàng băm thành thịt vụn.

Người phía sau Dạ Tiểu Nhụy yên lặng, vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở đằng kia, nhìn nàng, dùng một loại ánh mắt khiến người ta không biết là nhìn nàng, nhìn sự can đảm của nàng, nàng can đảm, nghe tới tiếng rút đao, chẳng qua là nhân nhạ liếc mắt, Thái hậu nói xong câu sau cùng, đồng thời thị vệ cầm đao tiến lên, một Điện Ảnh Mê Tung, bảo kiếm xuất khỏi bao, ngân quang chọi lóe, một thanh trường kiếm kẻ sát trên cổ họng Thái hậu.

Điều Thái hậu mặt không thể tin chống đỡ thanh kiếm kẻ sát trên cổ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn người cầm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đô Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2

Dạ Tiểu Nhụy thật sự không nhẫn nại được trong lòng tò mò, tùy ý nhìn quanh, thấy cửa hiệu đối diện bên kia, một vị giống như lão bản Đại Hồ Từ đang nhục mạp một vị lão mẫu tóc trắng xoá, hừ hừ ~ đúng lúc nha, hôm nay ngươi vào mắt nãi nãi, vậy thì cho ta tiếp chiêu đi, nghĩ tới khóe miệng cười xấu xa

kêu to một tiếng:

"Wase ~ cửa hiệu đối diện bố thí gạo, mọi người nhanh đi nha, đi trễ sẽ không được a."

Dạ Tiểu Nhụy vừa dứt lời, một trận cuồng phong quét qua, hiện tại trên mặt đất còn lại một Lão Phu Nhân nằm, ngồi cạnh là một vị cô nương, ngay cả đám con kiến cũng không trông thấy, lại quay đầu nhìn về phía cửa hiệu bên kia, oa ha ha ~ cửa cửa hiệu, tôi tớ buôn bán cũng đã đứng ở trước môn sảnh, lấy tay liễu mạng ngăn trở đám đông xông vào, Đại Hồ Từ vừa mới còn đứng ở bên trong lên tiếng mắng to, giờ phút này đã đi tới cửa tiệm, thần sắc hốt hoảng, đôi tay nắm lại, vừa cầu xin phụ thân vừa gọi nài nài giải thích cho mọi người.

Dạ Tiểu Nhụy cười xấu xa thì thầm "Hắc hắc, nài nài không cản trở các người gọi, ai bảo người Đại Hồ Từ bắt tôn Lão Nhân Gia, làm âm ỉ từ từ thôi."

Vừa nói mặt cười xấu xa quay đầu, chú ý ~ thiếu chút nữa đã quên chánh sự rồi, bước nhanh về phía trước, nhìn hai người dưới đất, Dạ Tiểu Nhụy cũng ngồi xổm xuống, nhìn một cái Lão Bà Bà khề mở mắt, chỉ thấy nàng gương mặt ngây dại, hiện đầy nếp nhăn môi khề mở ra, phát ra tiếng yếu ớt dạn dờ. Một cô gái ngồi bên cạnh, ôm nàng cúi đầu khóc sục sùi. Dạ Tiểu Nhụy cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm nói:

"Cô nương cần giúp một tay không?"

Cô gái thấy có người hỏi thăm, nén lệ ngẩng đầu lên, Dạ Tiểu Nhụy hai mắt mở thật to khề nhìn, trong lòng cảm thán, nhìn nàng lệ rơi đầy mặt, tâm cũng bị nước mắt trên mặt nàng làm cho thấm ướt, nhìn thấy dung mạo này đừng nói nam nhân, chính nàng cũng muốn đem nàng ôm vào trong ngực hảo hảo an ủi một tiếng. Nhìn nàng ăn mặc, cũng rất đơn sơ, nhưng nhất cử nhất động của nàng lại lộ ra một đại gia khuê tú, khoát tay hơi ngửa đầu, như thể đều là có phong cách quý phái.

Dạ Tiểu Nhụy quan sát nàng, nàng cũng quan sát Dạ Tiểu Nhụy, mấy giây đi qua, cô gái cuộn tay áo lên lau mồ hôi trên mặt cùng nước mắt, ướt dính má ngọc trắng nõn, làm cho người ta thật muốn đưa tay sờ sờ chạm vào mặt ngọc. Âm thầm ở trong lòng cảm thán, nước da này thật đẹp, đặc biệt là hợp với nàng ngũ quan xinh xắn, càng lộ ra vẻ con gái cung, xem ra trời cao đề cho nàng xuyên qua đến cổ đại hoàn toàn là vì đã kích nàng, nàng còn nhỏ tâm linh đã bị nhục to, lòng tự tin của nàng cũng hoàn toàn bể tan tành.

Ở thời điểm nàng quan sát, trên đất cô gái đột nhiên di chuyển đầu gối cõ tay, hai tay chống lên quỳ lạy, hướng nàng đột nhiên dập đầu, vừa dập đầu vừa kích động nói:

"Công tử, ta biết người là người hảo tâm, van cầu người cứu mẹ chồng ta, van cầu người, van cầu người công tử."

Dạ Tiểu Nhụy làm sao có thể để cho Diệu Linh Nữ Tử van xin quỳ lạy trước mắt như vậy, hơn nữa nàng cũng không chịu nổi đại lễ của nàng, vội vàng đưa tay đỡ người muốn quỳ gối lần nữa dậy.

"Cô nương có gì việc cứ đứng lên nói, ta xem Lão Bà Bà hình như là say nắng, không bằng trước tìm một chỗ cho lão bà khám bệnh, sau đó cô nương tỉ mỉ nói."

Cô gái nghe vị tiểu tướng công tuần tú này nói muốn cho mẹ chồng xem bệnh, kích động dập đầu lần nữa, Dạ Tiểu Nhụy đưa tay đỡ lấy nàng:

"Giờ phút này ta không cho phép cô nương đa lễ như vậy, mau đem mẹ chồng người đưa tới tiệm thuốc lân cận thôi."

Viễn mắt cô nương nước mắt trong suốt óng ánh, gạt đầu một cái, đứng dậy, bắt đầu đỡ Lão Bà Bà trên đất, Dạ Tiểu Nhụy cũng tiến lên, nhảy đến bên kia, giúp nàng cùng nâng lão nhân trên đất lên, mặc dù Lão Nhân Gia có chút thần chí mơ hồ, nhưng chân vẫn có thể hoạt động.

Đi tới một nhà tiệm thuốc phụ cận, tiểu bác thuốc thấy có khách Nhân Thượng Môn, vội vàng giúp đỡ diu vào chiếc giường nhỏ trong phòng.

Hai người ngồi trong nội đường tiệm thuốc, mặt trời đỏ bắt đầu chậm rãi buông xuống, ánh nắng diễm lệ phía chân trời treu đùa đám mây lơ lửng, cho nó tăng thêm một tầng càng thêm sắc màu diễm lệ.

Cô nương ngồi đối diện có chút ngượng ngùng cúi đầu, hướng Dạ Tiểu Nhụy nhẹ nhàng mà nói:

"Hôm nay nhờ có gặp công tử, nếu không mẹ chồng ta không biết như thế nào." Nói xong, viễn mắt lại đỏ, nghẹn ngào ở trong cổ thành nước nỏ.

"Cô nương không cần như thế, ra bên ngoài khó tránh khỏi thời điểm cần người trợ giúp. Nhìn đáng đáp, cô nương có phải đường xa mà đến, không biết cô nương ở chỗ này có thân nhân bằng hữu không?"

Nhắc tới cái này, cô gái vẻ mặt buồn thiu mê man cúi đầu xuống.

"Công tử, xin tha thứ tiểu nữ tử tạm thời không tiện nói, nhưng đại ân công tử hôm nay, Yên nhi nhất định tên ghi tạc trong lòng, chờ Yên nhi cùng mẹ chồng tìm được nơi nghỉ chân, Yên nhi nhất định đem ngàn lượng tặng cho quý phủ, khấu tạ công tử đại ân đại đức."

"Cô nương, ta" ai thôi, vẫn là cùng nàng nghiền ngẫm từng chữ một thôi.

"Cô nương, tại hạ đã nói rồi, coi như là ta thay mình tích chút công đức đi, buổi tối cô nương tìm được nơi nghỉ chân chưa?"

Cô gái khề ngược mắt nhìn Dạ Tiểu Nhụy lại thẹn thùng cúi đầu, đầu óc khề dao động lung lay mấy cái, nhàn nhạt mà nói ra:

"Tướng công Yên nhi vào mấy tháng trước tới kinh thành đi thi, mẹ chồng không thấy trong lòng nhớ hân, liền xin Yên nhi mang nạng cùng đi Từ Dương tìm tướng công, nhưng nửa đường bắt trắc, gặp kẻ lừa gạt ngân lượng trên người cùng đồ trang sức đều bị đoạt đi. Cũng may chính là, lúc gần đi, mẹ chồng sợ dung mạo Yên nhi sẽ làm người khác chú ý, Yên nhi lại bị dìm với quả đào, liền muốn Yên nhi ăn một quả đào, gương mặt mẫn đồ mới tránh thoát một kiếp. Mạng được vẹn toàn, nhưng ngân lượng trên người cùng những thứ đáng giá bị tở phi lấy hết. Mấy ngày nay hai người phải xin ăn xin uống mới đi đến thành Từ Dương, lại không biết tướng công đi hướng nào, đang thời điểm khó khăn, mẹ chồng đột nhiên ngã xuống đất ngất đi, nếu không phải gặp công tử, Yên nhi thật không biết phải làm gì."

Yên nhi cô nương nói xong, lại bắt đầu khóc thút thít, Dạ Tiểu Nhụy âm thầm ở trong lòng cảm thán, nạng không phải là nam nhân, không phải là vị tướng công của Yên nhi cô nương này, nếu không tại sao có thể chịu được nước mắt nạng, mặc dù nhìn qua là làm cho người ta triu mến, thế nhưng. . . Ai ~ chỉ có thể nói mỗi người ai cũng có sở thích riêng thôi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời cũng mau muốn xuống núi, trong lòng nạng căng thẳng, không trở về, lão bà từ đáng chết đưa bữa tối phát hiện nạng không có ở trong phòng, dám chắc lại muốn mách lẻo yêu phụ, nạng đã đủ không yên lòng rồi không muốn nữa gây chuyện nữa. Nghĩ tới vội vàng đứng lên, đi tới quày, gọi tiểu bộc thuốc thay nạng viết mấy chữ, viết xong Dạ Tiểu Nhụy liền đưa cho Yên nhi cô nương.

"Cô nương hôm nay không cần phải đi tìm chỗ ở, phía trước có một quán rượu tên là Tiên Ông, Yên nhi cô nương cầm tấm thư này đi gõ cửa, giao cái này cho tiểu nhị giữ cửa, hẳn sẽ chứa chấp người, nhưng cô nương phải đáp ứng tại hạ không được mở thư ra xem, tại hạ còn có việc, không dám ở đây lâu." Vừa nói lại từ trong ngực móc ra mấy viên bạc vụn để ở trong thư.

"Những ngân lượng này Yên nhi cô nương cầm đi dùng, cho mẹ ăn lót dạ."

Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy kéo áo khoác đứng dậy, Yên nhi cô nương lại một lần nữa cảm động đến rơi nước mắt khóc kể lể:

"Công tử, Yên nhi còn không biết tục danh công tử cùng phủ đệ."

Dạ Tiểu Nhụy có chút không nhận được rồi, Móa ơi, nữ nhân cổ đại thật phiền phức.

"Cô nương có điều không tiện nói, tại hạ cũng điều không tiện, cô nương chăm sóc thật tốt mẹ chồng là được, cái khác sau này hãy nói, tại hạ có chuyện, vì vậy cáo từ, nếu như có yêu cầu gì có thể gọi tiểu nhị quán rượu, hoặc gọi hân thông báo cho ta."

Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy giống như người bình thường tránh đòi nợ hướng ngoài cửa chạy, toát mồ hôi, Yên nhi cô nương này thật đúng là không phải cô nương bình thường, có thể cùng so sánh với thư ngọc thối kia, đều làm cho người ta có cảm giác giống nhau vui cũng không phải, chán ghét cũng không phải. Kể từ sau khi thư ngọc vào phủ, mỗi ngày đều nói cho nạng đạo lý lớn, không phải là Không Tử nói, chính là chỉ, hồ, giả, dã, nếu không chính là nói con gái phải thế này phải thế kia. Nạng thật là bị nhục, đều gặp phải những người như thế, nạng chạy đến cổ đại không chỉ là bị đá kích, còn là đâm đương Cứu Thế Chủ, cứu người còn phải bị tội, nãi nãi, hiểu cho nạng đi đến nơi này chịu khổ chịu khổ.

Dạ Tiểu Nhụy chạy bộ trên đường trở lại tường rào hậu viện Vương Phủ, nhưng là. . .

Bức tường buổi trưa đồ đã sửa chữa xong, cái thang trúc ngoài tường đã không thấy bóng dáng đâu, tường cao như vậy, nạng bò qua như thế nào được? Đứng ở chân tường nhìn hồi lâu, thật muốn dùng ánh mắt nhìn chăm chăm đồ bức tường, nhưng đó là không thể nào được, cuối cùng, Dạ Tiểu Nhụy trồng chân, một đường dăng dăng dăng dăng ~ dọc theo góc tường chạy đến chỗ rẽ đại môn Vương Phủ, rất cẩn thận thò nửa đầu ra nhìn, một đôi mắt nhìn trộm thấy hướng đại môn, cái trán lập tức rũ xuống, những người giữ này cửa không nghỉ ngơi sao? Toát mồ hôi, cũng đứng một ngày, áo nảo xoay người lại hướng tường rào hậu viện nơi mình ra ngoài, xem ra nạng chỉ có biện pháp cũ, từ đầu tới bò ra, thì từ đấy bò đi vào .

Nhìn nhìn chung quanh mấy cái, mắt quét qua cửa gỗ cách đó không xa, để một bó cây gậy trúc, Dạ Tiểu Nhụy trong nội tâm vui vẻ, ha ha, có.

Nghĩ tới vui vẻ chạy, nhìn cây này một chút xem một chút cây kia, cuối cùng chọn một cây co dãn tương đối khá, thân cây không lớn không nhỏ, nắm trong tay vừa đúng thích hợp.

Mặt đắc ý hai chân mở rộng ra, tay nắm chặt cây gậy trúc, đứng chỗ đất trống cách tường vài mét, ở trong lòng tăng thêm cho mình một thanh dầu, tay phải nắm cây gậy trúc nhắc chân xông về phía trước, cách tường còn có hai thước, tay nạng chống cây gậy trúc, nạng thân thể lên nhảy một cái, hừ một cái bắn lên cao vài thước, đi qua hướng bên trong tường, chỉ có điều độ cao cao hơn một chút so với nạng tưởng tượng, hơn nữa. Đây, hình như khoảng cách giống như xa hơn một chút, một cái chớp mắt Dạ Tiểu Nhụy đang bay vào bên trong tường kia thật là cao hứng, có cảm giác thành công, hài lòng mang theo nụ cười nhìn về phía bên trong viện.

"A a a ~~~~" mẹ nha, cướp lấy một kiếp nạng Dạ bà nội, quá khứ không có chết ngoài thành, hôm nay muốn chết tại chính hậu viện nhà mình, bởi vì chỗ thân thể hạ xuống, vừa đúng có một tảng đá lớn, mà mặt nạng rơi lại chính nơi hòn đá đó.

Ô ô ~ nãi nãi, chết tình trùng lên não, là đúng hay không đạo cô bà nội ta hôm nay trở lại đúng chỗ nơi này qua, sao lại có tảng đá ở đây, mới vừa đi ra ngoài thời điểm cũng không có, ô ô Mamma-Mia ~ khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu của ta, mặc dù so ra kém tuyết bay cô nương xinh đẹp, cũng không bằng Yên nhi cô nương ngọc phụ, nhưng ta cũng có điểm xinh đẹp không phải sao.

"Má ơi ~~~ không cần!"

Không cần đối với nạng tàn nhẫn như thế, cho dù chết cũng làm cho nạng bị chết xinh đẹp một chút đi, ô ô ~~~ ngay tại thời điểm Dạ Tiểu Nhụy la lên, thời điểm Dạ Tiểu Nhụy cách mặt đất 2 m, một thân ảnh màu trắng từ nơi không xa cấp tốc nhanh chóng, kịp thời đi tới chỗ nạng hạ xuống, ôm trọn trong lòng.

Xung lượng đè lên hai người hướng sân cỏ té xuống. Dạ Tiểu Nhụy trên người Hách Liên Dận Hiên bị điểm huyết một cái, nằm ở trên người hắn, đôi tay vung lên không nhúc nhích.

"Ô ô ~ chẳng lẽ rơi xuống chết lặng, thế nào cũng không có cảm giác đau."

A ~ không đúng nha, thế nào tảng đá phía dưới có chút mềm, hơn nữa còn hơi phập phồng, phập phồng ở giữa nhanh chóng nhảy lên, Dạ Tiểu Nhụy sờ sờ, mũi vẫn ở đây, từ từ, miệng cũng vẫn còn ở đây, giống như hàm răng không có rơi quang ra, thử há mồm, hoàn toàn không có vấn đề, cắn xuống

"A ~ nướng từ, người cắn ta."

Cũng cắn đau người ta, đương nhiên là bốc lên vấn đề.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Dạ Tiểu Nhụy nhảy lên, hai chân trên người Hách Liên Dận Hiên, gương mặt không thể tưởng tượng nổi mang theo nụ cười vui vẻ nhìn hắn, nàng thế nào lại rơi tại trên người của hắn? ? ? Trước mắt đây hết thấy làm cho nàng cảm thấy không an tâm, vội vàng lại hốt hoảng đưa tay sờ sờ mặt, ô ô không có sao, cũng còn khoẻ mạnh, siết chặt mặt, "A ~ thật là đau", thì ra là nàng không phải là đang nằm mơ, nàng còn hào hảo, nghĩ đi nghĩ lại, lỗ mũi đau xót, oa oa lên tiếng khóc lớn lần nữa té nhào vào trong ngực Hách Liên Dận Hiên, ôm cánh tay của hắn lên khóc rống nói:

"Ô oa oa ~ tướng công, nướng từ thiếu chút nữa mặt cũng không còn, người có sợ hay không? Ta rất sợ đó, ta hiện tại trong lòng rất sợ, tìm ta đập thật là nhanh."

"Nướng từ, tướng công cũng sợ sợ."

Vừa nói hắn vừa nâng tay của nàng chuyển qua ngực, tìm đập mạnh vẫn luôn không có ngừng nghỉ, tại sao nàng luôn gây họa, luôn đem mình đẩy tới bên bờ nguy hiểm, đem lòng của hắn rút đi mũi dao. Cũng may lần này là hắn cứu nàng, cũng may nàng không sao, tự nhiên nhớ lần trước chạm vào xe ngựa đầu đường, vẫn luôn làm lòng hắn đau, hắn không làm được, hắn không ở bên nàng những sinh tử an nguy, không cam tâm. Hắn muốn hắn lấy được tất cả, hắn cũng muốn lấy được nàng.

"Phải ha, tướng công đối với ta tốt nhất."

Vừa nói Dạ Tiểu Nhụy lau nước mũi mà cười, ngẩng đầu lên, hai tay kéo khuôn mặt đáng yêu của hắn, bữu môi bóp nhẹ một cái chóp mũi của hắn, hôn này, như một cái hồ xuân thủy bị cánh hoa rơi xuống xoáy vào tâm hồ, nhẹ nhàng vừa chạm vào liền nổi lên tầng tầng Liên Y, Hách Liên Dận Hiên đáy lòng vui sướng không nói ra được, một đôi mắt phượng ngập tràn hạnh phúc, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn.

Dạ Tiểu Nhụy vui vẻ bò dậy, rũ sạch cỏ khô trên người. Nghĩ thầm, đại nạn không chết tất có hậu phúc, nàng mấy lần cũng chưa chết, đoán chừng về sau muốn thành quý bà, Hách Liên Dận Hiên cũng đứng dậy đi theo, Dạ Tiểu Nhụy sửa sang lại áo khoác xộc xệch, xoay người, đột nhiên phát hiện hắn có chút bất thường, tỉ mỉ nhìn một vòng từ trên xuống dưới.

Aha ~ tiểu từ này.

"Nướng từ, người làm gì thế sao nhìn chăm chăm Hiên nhi?"

Dạ Tiểu Nhụy cảm giác không đúng, thì ra là chân người này không đúng, không phải là gãy xương sao? Không phải là cả tháng cũng không xuống giường được sao? Thế nào hiện tại lại đứng ở chỗ này, Còn nữa..., ngay cả trên đùi một lũ băng đeo đều không thấy, chẳng lẽ là hắn đang lừa gạt nàng? Hắn lại dám lừa gạt nàng, cái thằng nhóc này, hại nàng uất ức nhẫn nhục chịu đựng, thì ra là hắn cố ý, kẻ ngu còn biết gạt người, hắn còn có thể là người ngu sao? Thế nào hiện tại nhìn hắn, càng không giống, đột nhiên trong đầu lại nghĩ tới hôm đó vào phòng, nàng cảm thấy chỗ nào không đúng, thì ra buổi chiều hắn té bị thương chân trái không có sao chân phải bị, mà ngày thứ hai bên chân trái mang cái thanh nẹp, mà chân phải không có sao, nải nải thì ra là chuyện như vậy.

Nắm đôi tay thật chặt, trong lòng hung hăng mắng, đáng xấu hổ, khó trách quá khứ xảy ra nhiều chuyện không thể tưởng tượng như vậy, thì ra đều là thật, đều là hắn cố ý giả ngây giả dại, như vậy lần đó tắm rửa cũng là thật, hắn vẫn luôn trêu đùa nàng như đứa ngốc, hơn nữa hắn còn luôn ăn đậu hũ nàng, cái người này hèn hạ đáng xấu hổ, hừ! Nghĩ tới, vẻ mặt nham hiểm cười, mắt lạnh lẽo chân từ từ nâng lên một cái, hướng về phía Hách Liên Dận Hiên nói: .

"Tướng công ~ làm sao người không nằm ở trong phòng nghỉ ngơi chứ, ừ?" Nói lên đồng thời, o o một cước đá tới

"A. . ."

Dạ Tiểu Nhụy chú ý là muốn một cước đạp Hách Liên Dận Hiên cho nằm xuống, nhưng là một cước vung đi, người ta là không có đại sự gì a..., ngược lại nàng có đại sự xảy ra, ngay tại lúc nàng đạp hắn, Hách Liên Dận Hiên đúng lúc dời đi một bước, Dạ Tiểu Nhụy một cước đạp thiếu chút nữa đụng vào tảng đá lớn. Nàng đau đến mức nước mắt cũng rớt ra ngoài, đôi tay ôm chân đau, vừa nhảy vừa kêu to.

"Hách Liên Dận Hiên, cái người này tên khốn kiếp, người tôi đây cho Lão Từ." Tôi đây ta hảo bóp chết người.

Hách Liên Dận Hiên nhin cười bước lên trước một bước, vượt đến trước mặt nàng, nhìn nàng ân cần hỏi:

"Nướng từ thế nào luôn không cẩn thận như vậy nha, chẳng lẽ tảng đá kia cắn người?"

Dạ Tiểu Nhụy trái tim nhỏ sắp tức điên, hấn lại vẫn dám châm chọc nàng, tức giận buông tay nhào tới, kết quả không có đứng vững, một cước trượt chân, lại nhào vào trong ngực người khác.

Hách Liên Dận Hiên buồn cười ôm nàng.

"Nương tử, ngươi xem ngươi, còn không thừa nhận đây."

"Ngươi cút ngay cho ta."

Dạ Tiểu Nhụy tức giận bỏ đây, đứng vững sau đó dùng lực đẩy, muốn đẩy Hách Liên Dận Hiên ra, kết quả hấn cao lớn không có đẩy ra được, ngược lại đem qua đầu mình thiếu chút nữa cho vất vả.

Hách Liên Dận Hiên cười xấu xa vội vàng tiến lên trước đỡ nàng.

"Nương tử, là ngươi gọi ta tới được, thế nào hiện tại lại muốn ta cút ngay? Ngươi rút cuộc là muốn ta tới đây? Hay là muốn ta cút ngay đây?"

"Cái người này tên khốn kiếp, ngươi đừng làm bộ với lão tử, ngươi vốn cũng không ngu, ta! Ta! Ta đá chết ngươi."

Dùng sức chống cự, muốn vung một cước nữa, lại đau đến mình đứng cũng không vững, Dạ Tiểu Nhụy giận đến muốn nổ tung, thế đạo gì, xảy ra nhiều chuyện như vậy, thế nhưng hấn lại luôn không bị phát hiện, hại nàng bị hấn xem sạch bách nhiều lần, hại nàng ngủ cùng hấn lâu như vậy, cái tên lường gạt ghê tởm này.

Hách Liên Dận Hiên mặc kệ nàng nhục mạ, nhìn vết thương ở chân của nàng, một cước kia đá cũng không nhẹ, không ngờ nàng nhẫn tâm như vậy, đối với hấn có thể xuống một cước nặng như vậy, kết quả không có đá phải hấn, ngược cho làm mình bị thương, quả thật là nữ nhân ngốc, xem tình hình nàng đi trở về sợ rằng rất khó, hiện tại nếu nàng đã nhận ra, hấn cũng không muốn né tránh, nghĩ tới tự mình cúi xuống ôm ngang nàng lên.

"Nương tử tính khí nóng này thật đúng là không phải bình thường, nếu là đã thương can phổi ta sẽ đau lòng."

Loại cảm giác phiêu bay quen thuộc, Dạ Tiểu Nhụy biết, hấn lại đem nàng bế lên, Dạ Tiểu Nhụy bị hấn nói có chút chột dạ, nàng tính khí bốc lửa như thế nào a..., muốn đánh hấn, đồ lừa đảo chết tiệt, xem ra bây giờ là không thể dùng sức, hấn muốn giả bộ ngu, nhất định là có nguyên nhân của hấn, hiện tại bị nàng biết được, nàng tại sao không lợi dụng, nghĩ tới lại đổi một loại phương thức, cười xấu xa nói:

"Này, tiểu dạng, ta cho ngươi biết ngươi tốt nhất thả ta xuống, nếu không. . . Cẩn thận ta vạch trần ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3

Tuy rằng giọng nói có tùy tiện, nhưng không khó nghe ra lời nói của nàng có ngụ ý. Hách Liên Dận Hiên cúi đầu nhìn nàng, Dạ Tiểu Nhụy thấy hấn còn không chịu buông tay, lại dám nhìn mình bình tĩnh như vậy, có ý lăng lơ nâng hai tay ôm cổ hấn, vẻ mặt xấu xa cười tròng mắt nhìn hấn, ám muội nói:

“Chàng thông minh như vậy, hấn là biết tôi đang nói cái gì ! Vương gia tướng công.”

Nhìn hành động của nàng, nghe lời trong miệng nàng tỏ lộ, Hách Liên Dận Hiên, khoé miệng cười nhạt, làm như không nghe thấy nàng nói gì, ôm lấy thân thể nàng đi cả nhắc nhảy vọt lên không trung, Dạ Tiểu Nhụy chớp mắt một cái thấy hấn ôm mình bay lên không trung, sợ tới mức thân mình run lên, hai tay vòng bên cổ hấn trở lên cứng nhắc, nắm chặt lấy quần áo hấn không dám buông ra.

“Không phải sợ hãi, không ngã được xuống.”

Thanh âm nam tính mạnh mẽ mà ôn nhu theo gió một lần nữa bay vào trong tai nàng, Dạ Tiểu Nhụy vì sợ hãi đang nhắm mắt lại, quá kinh ngạc mà mở mắt ra, nhìn hấn khoảng cách gần như vậy không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần đầu cảm thấy hấn động lòng người, nhưng đây là lần đầu tiên nghe hấn nói chuyện.

Hai người từ nóc nhà vương phủ cùng nhau rơi xuống, giống như sao băng bay vút phía đường chân trời, trong chớp lát, Hách Liên Dận Hiên đã ôm nàng đi vào trong viện,

Đi vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng vào giường, bị thả ra bất ngờ, Dạ Tiểu Nhụy vội vàng ngồi thẳng người dậy, tựa đầu vào giường cảnh giác nhìn hấn, thầm nghĩ, lần này hấn để lộ tướng mạo thật của mình, hấn sẽ không giấu đồ bìm leo ăn đậu hũ của nàng chứ? Tuy rằng hấn còn chưa có tự mình thừa nhận hấn không phải là ngốc tử, nhưng có ngốc tử biết viết bút lông không phải là rất kỳ quái hay sao, huống chi ngốc tử còn có thể giống như chim nhỏ bay tới bay lui? Ngốc tử cũng không cho phép hấn là đồng loại với mình, nhìn hấn vừa rồi biểu hiện như vậy, giống như chính hấn cũng đã thừa nhận.

Hách Liên Dận Hiên sau khi đặt nàng xuống, liền ngồi bên cạnh, hai tay vòng qua thân, muốn giúp nàng cởi giày thêu nhìn xem nàng thương thế thế nào,

vừa ngẩng đầu lên đã thấy nàng nhìn chăm chăm chính mình, liền cười cười hỏi:

“Nương tử ngồi trên giường, ánh mắt như vậy nhìn tướng công, không sợ tướng công có ý nghĩ kỳ quái hay sao?”

Dạ Tiểu Nhụy thấy hấn buông lời trêu chọc nàng, không nói nhiều lời, liền giơ chân đạp, con bà nó, thật sự là muốn ăn đòn, còn muốn động vào chân nàng, đi tìm chết rồi.

Nhưng chân vừa mới vung lên, đã đau đến không thể hạ xuống được, làm sao có sức tung ra một thế tuyệt đỉnh cao thủ được, cho dù người ta hiện tại động cũng chưa động, nàng cũng chỉ có thể trừng mắt mà nhìn. Hách Liên Dận Hiên buồn cười nâng cái chân đang vung lên của nàng.

“Xem người về sau còn kiêu ngạo như thế nữa không, nữ nhân dã man.”

Giọng nói đậm bạc nhưng có chút cung chiêu, vừa nói chuyện vừa cời giấy giúp nàng, đưa tay cời lớp bọc trên chân nàng, chính là chân chủ nhân cũng rất bại não, vừa nghe được lời hấn nói, đã muốn rút chân mình về, vừa mới khẽ động một chút, nàng đã kêu to một tiếng.

Hách Liên Dận Hiên lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, lần nữa nắm lấy chân nàng, nhẹ nhàng gối trên đùi mình, vừa cời lớp vải bọc trên chân nàng, vừa ngẩng đầu nói:

“Nếu như muốn đá ta, đợi chân mình khô cũng không muộn?”

“Ai... Ai muốn đá người, không biết xấu hổ.”

Hiện tại không đá, ta sợ sau nàng không có cơ hội đá, nhưng là ngoài miệng vẫn phải phủ nhận ý niệm trong lòng mình.

“Ặc? Có lẽ tướng công nghĩ lầm rồi?”

Dứt lời, Hách Liên Dận Hiên đã thay nàng cời xong quần áo, nhìn đôi chân trắng nõn hiện ra trước mắt mình, trên mu bàn chân có chút sưng đỏ, do vì chàng mà bị thương mu bàn chân, chỗ bị thương còn có một khối màu xanh đen, xem tình hình hiện tại còn sưng.

Nhìn nàng trên đùi bị thương, Hách Liên Dận Hiên trong lòng đau đớn, nhưng một ý nghĩ khác làm cho trên mặt hấn lại nở nụ cười thần nhiên, cũng tốt, đỡ phải xem nàng chạy loạn khắp nơi, nhìn vết thương trên đùi, theo đánh giá cũng phải vài ngày mới hồi phục, miễn cho nàng lại trèo tường ra cửa gây chuyện, nếu như lúc này nàng còn làm ra chuyện phản nghịch, trong cung có người đang lo không bắt được nhược điểm của nàng. Chỉ sợ lại nháo một hồi đại sự làm cho hấn bất an, lấy hiểu biết của hấn về nàng, nàng thực sự có bản lĩnh làm ra việc lớn.

Vốn đang nóng giận một hồi, hiện tại lại ngoan ngoãn tựa vào đầu giường, có thể thế nào, ai kêu lại hiện tại què một chân, nhìn hấn cẩn thận thay nàng cời bó chân, lại nhìn gương mặt lạnh lùng nhìn nghiêng, cái người đồng giường cộng chăm mỗi ngày cùng mình lại có chút xa lạ, cái cảm giác này giống như ở cùng người vô cùng xa lạ. Nàng biết, hiện tại hấn muốn xem chân nàng bị thương thế nào, chính là giờ phút này hấn làm cho nàng vô cùng bối rối, làm nháo một hồi, lòng của nàng thực bình tĩnh, bởi vì tâm bình tĩnh làm cho xung quanh bắt đầu tĩnh lặng, âm thanh duy nhất chỉ có bộ ngực phập phồng hoảng hốt của nàng và hô hấp thâm trầm của hấn, nàng có cảm giác thật áp lực, nhịp tim cũng chậm chậm dần, một chút, một chút, thực sự là không có thói quen nhìn hấn hiện tại, vẫn là gốc từ trước kia là tốt nhất. Hiện tại nhìn qua không có nửa điểm ngu dại, chính nàng không thích hơi thở nam nhân thành thực phát ra từ hấn, bởi vì mùi vị này làm nàng cảm thấy bên người khí tức nguy hiểm.

“A~”

Thời điểm Dạ Tiểu Nhụy ngẩn người, Hách Liên Dận Hiên không biết khi nào lấy ra một lọ thuốc mỡ, mới hơi đụng vào một chút, nàng đau liền thét to lên/

“Đau lắm hả?”

Con bà nó chứ, không đau ta kêu lớn như vậy sao? Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại:

“Người thử xem?”

Hách Liên Dận Hiên âm thầm cười, nàng như thế nào trả lời hấn, hấn đều có thể đoán được, thấy giờ phút này hấn còn mạnh miệng như vậy, cố ý thu hồi tay lại, đứng dậy xấu xa hỏi:

“Tôi không muốn thử, nhưng ta muốn...”

Dạ Tiểu Nhụy mới vừa thả lỏng tâm tình một chút, nhìn hấn xấu xa đứng dậy, đi tới gần mình, trong lòng lóe ra các loại trường hợp biến thái có thể xảy ra, hấn sẽ không nổi thú tính ăn nàng chứ, mồ hôi đầm đìa, nàng biết sự lợi hại của hấn rồi, nhiều lần thua thiệt, x bị chơi xỏ nhiều lần như thế nàng dĩ nhiên biết

Hách Liên Dận Hiên đã ngồi đến gần nàng,

“Người muốn gì chứ?”

“Tôi muốn thử xem...”

Lời nói vừa ra miệng, hắn đã dựa vào người nàng, Dạ Tiểu Nhụy ngừng thở, mở to hai mắt nhìn hắn dựa vào mình, hai người khoảng cách càng gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Hách Liên Dận Hiên hai mắt như ánh sao khê mỉm cười, đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chăm nàng, nhìn nàng lông mi cong vút, hai mắt thật to, cúi đầu, ở trước mặt nàng, nhẹ cắn một cái, rồi buông ra, dịu dàng nói:

“Ta muốn ném thử son trên môi nương tử, bất quá chờ bữa tối qua đi rồi chậm rãi thưởng thức.”

Hách Liên Dận Hiên vừa mở miệng, lập tức ở trước nàng đứng dậy, vẻ mặt xấu xa cười cười nhìn nàng trừng mắt, xoay người rời khỏi giường, hắn biết nếu không mau tránh xa, chỉ sợ với tính tình của nàng, lại động cước động thủ, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là nàng, tuy rằng biết nàng rất dễ bị chọc giận, nhưng nhịn không được muốn chọc ghẹo nàng một chút.

“Hách Liên Dận Hiên, có gan thì ngươi đừng chạy, ngươi lại đây cho lão tử, ngươi là đại sắc quý, đại hồn đản, đại lừa đảo”

Dạ Tiểu Nhụy quả liên như hắn suy nghĩ, buồn bực di động thân thể muốn chính mình đứng lên nhưng lại đau không thể nhúc nhích được, đành phải dùng miệng để trút giận, mà người bị mắng như chỉ bị kéo vạt áo, bình yên ngồi trên ghế nhìn nàng, hắn thần nhiên tự đắc làm cho ngọn lửa thiêu đốt trong lòng nàng càng thêm kịch liệt.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một tiếng ho khan, nguyên là hôm qua Thôi ma ma tiền nhiệm mang theo người hầu truyền bữa tối, nếu là trước kia Thôi ma ma khẳng định sẽ giáo huấn nàng nói chuyện không giáo dưỡng, nói vậy hiện tại Thôi ma ma cũng biết nên coi như lời gió thoảng ngoài tai coi như không nghe thấy, bày ra bộ mặt ngàn năm không thay đổi, cung kính cúi người:

“Lão nô cấp Vương Gia, Vương Phi khẩu lễ”

Nói xong, đến gần bên trong cánh cửa, lui xuống cạnh cửa.

Một đám nha đầu trong tay là trân son hải vị nói đùa nhau mà vào, Thôi ma ma đứng một bên nghiêm túc sai sử, đợi đến khi thượng xong. Bọn nha hoàn đứng bên một hàng, Thôi ma ma một lần nữa nói:

“Mời hai vị chủ tử dùng bữa”

Dạ Tiểu Nhụy ngồi bên đầu giường vẫn không nhúc nhích, con bà nó, nếu ta có thể đứng lên, lão tử còn kêu ngươi làm gì nữa, ta đã sớm đói bụng đến nổi da bụng đánh lưng rồi.

Thôi ma ma cúi người thấy nàng thần nhiên không có đứng dậy, hơi hơi gương mặt, thấy được trên chân nàng có vết thương, trừng mắt hơi giãn ra, nhìn Vương Phi nhìn về phía mình lại rừ rừ mắt xuống, vui sướng khi có người gặp họa nhưng sắc mặt vẫn trang nghiêm như sự không liên quan đến mình.

Dạ Tiểu Nhụy nhìn thấy thần sắc bà ta, thầm nghĩ, ngươi cứ đắc ý đi, đảo mắt nhìn hai hàng người hầu, không biết hoàng tộc cổ đại nghĩ cái gì, chẳng lẽ nhiều người nhìn mình ăn như vậy thực nhẹ nhàng sao? Hại nàng lần đầu tiên vào phủ đã bị đội hình này hù dọa nha, các nàng cũng bị tư thế của nàng hù ngã, cũng may dần dà cũng thành thói quen, nàng cũng không muốn một đám người này nhìn nàng chê cười, hơn nữa nhìn thấy mẹ già này nàng liền cao giọng.

Hách Liên Dận Hiên nhìn nàng, kỳ thật sớm biết nàng đói bụng, chẳng qua là ở trước mặt hắn không dám phân phó người hầu, lại không nghĩ làm trò trước mặt mọi người nhờ hắn hỗ trợ, trong lòng nhất định còn hỏa giận hắn, nghĩ tới cười cười nhìn Thôi ma ma nói:

“Các ngươi tất cả lui ra, nương tử đang cùng ta bực mình.”

Nghe được phân phó, Thôi ma ma có chút khó hiểu nhìn về phía Vương gia, nhưng lời nói chủ tử không thể không nghe, liền dẫn bọn người hầu nhất loạt lui ra ngoài,

Người trên giường, vẻ mặt ngao khí, liếc mắt ngả ngón nhìn về Hách Liên Dận Hiên, không tồi, vẫn còn biết điều, vậy thì tha thứ cho ngươi một ít, trời đất bao la, ăn cơm mới là chuyện lớn nhất, bốn tiểu thư sẽ cho ngươi cơ hội lấy lòng.

“Lại đây”

Hách Liên Dận Hiên cũng không nói gì, ánh mắt nhìn nàng vừa lạnh vừa ấm, u nhã đứng dậy đi đến trước người nàng, không đợi nàng lên tiếng cúi người đem nàng ôm lấy, hướng bàn ăn đi đến.

Dạ Tiểu Nhụy cũng không kinh ngạc, xem ra bọn họ có thể coi là tâm tư liên thông, tuy rằng không nói chuyện, nhưng là hắn có thể biết nàng trong lòng muốn gì, bị hắn ôm kỳ thật cảm giác không tệ lắm, người này thật là tướng công của nàng sao? Thiệt là nhiều lần nàng nghĩ nếu như hắn không phải người ngọc thì có phải tốt không, nhưng bây giờ có chút không tiếp nhận được, hai ngày nay nàng như thế nào, chuyện lạ, chuyện xấu, cái gì cũng bon chen đến.

Đi tới trước bàn, Hách Liên Dận Hiên đặt nàng trên ghế bạch đàn, tự mình cũng ngồi xuống, cầm đũa trên bàn đưa đến trước mặt nàng.

Dạ Tiểu Nhụy đâu rồi, con người sáng khoái, gặp chuyện đến cũng nhanh đi cũng nhanh đâu rồi, tư tưởng của nàng khá lớn, tâm tình tương đối mau, trong lòng đã không còn để ý, chính là ngoài mặt vẫn mang bộ dạng hung thần ác sát, chẳng qua không muốn cho hắn biết được ý tưởng trong lòng nàng, cảm thấy cứ như thế tha thứ cho hắn thật mất mặt, cảm thấy chính mình cùng hắn nhận thua, dù sao chính nàng cũng không biết nàng trong lòng nghĩ một, bề ngoài lại biểu hiện một nẻo, nàng cũng không biết vì sao lại cùng hắn giận dỗi, chính là muốn thế nào thì làm thế đó, đây chính là một nữ nhân bốc đồng điển hình.

Nhìn hần đưa đũa tới, về mặt liều chết đoạt lấy, bắt đầu bới com.

Trong lòng nói thầm, làm chi tốt với tôi như vậy, muốn là cho tôi áy náy nha, ta không có khả năng tha thứ cho một tên đại lừa gạt, đại lừa đảo, trộm ngáng đầu trừng mắt nhìn hần một cái, lại tiếp tục bới com, hần rốt cuộc là người như thế nào, hiện tại nhìn qua hần có chút giống Mỹ Hoàng Hách Liên Dận Khai, chính là da hần ngăm đen, trong người lại tản ra một loại khí tức làm người ta cảm thấy rét run.

Nhìn nàng một bên bới com, một bên đảo mắt to tròn nhìn hần, hần như thế nào không biết nàng nghĩ gì, cười cười gắp cho nàng một miếng cá hấp nước gừng nàng yêu thích để vào trong bát. Dạ Tiểu Nhụy nhìn miếng thịt trong chén com, về mặt ngạc nhiên ngáng đầu, khóe miệng đáng yêu, bên miệng còn dính một hạt com nhỏ, tròn mắt nhìn hần.

Hách Liên Dận Hiện hướng nàng một nụ cười mê người, vươn tay lấy cho nàng hạt com trên cánh môi, sau đó cúi đầu, tiếp tục ăn com của chính mình, cũng không nom người bên cạnh nhìn hần thế nào. Dạ Tiểu Nhụy lại không an tâm như hần được, giờ phút này ngay cả ăn com cũng không giống như người thường, nàng thực sự không có thích ứng được, thật lâu qua đi, về mặt nàng mặt mờ cúi đầu, cau mày, đầu óc đã bắt loạn, bới com, đối bụng mãnh liệt đã bị suy nghĩ hỗn loạn trong đầu cấp đi,

Ban đêm

Nghiên Nhi thay tiểu thư đổ đầy nước, sửa sang lại xiêm y tắm rửa, lại chậm chạp không thấy tiểu thư đâu, chỉ thấy nàng ngồi trước bàn nhìn Vương gia, vừa mới bắt đầu, nàng dùng ánh mắt kỳ quái hung hăng trừng mắt vài lần, lại tận lực dùng mắt nhìn Vương gia, mà Vương gia cùng nhìn tiểu thư, chính là mỉm cười nhìn tiểu thư.

Nha Nhi rất ngạc nhiên vì sao tiểu thư lại như vậy, nhưng không dám nói nhiều, nghĩ thầm, có lẽ là Vương gia lại làm việc gì xấu, làm cho tiểu thư phải giải quyết hậu quả.

Gặp 2 chủ tử không động không dậy, lại không thức giấc, liền rời khỏi cửa phòng, ngay tại lúc nàng bước tới cánh cửa.

“Nha nhi, trở về”

“A? Dạ tiểu thư”

Nghe được tiểu thư kêu to, nàng lại lui trở về.

“Giúp ta đi tắm”

Nha nhi nghe được sai phó, chân bước lên phía trước, nàng không biết vì sao tiểu thư đột nhiên lại như vậy, nàng cũng không dám hỏi nhiều, làm hạ nhân thì chỉ cần làm tốt chuyện của mình là tốt rồi.

Thời điểm, Nha nhi vươn tay phải đỡ lấy tiểu thư, Hách Liên Dận Hiện đột nhiên đứng dậy, đi đến trước người Dạ Tiểu Nhụy, ôm lấy nàng đi về phía sau bình phong, một bên Nha nhi về mặt kinh ngạc, chủ tử trong lòng cũng cả kinh, hần muốn làm gì, nàng vừa mới dùng ánh mắt ám chỉ hần nhiều lần, bảo hần đi ra ngoài, hần chẳng những không đi ra, còn nhìn nàng cười, hiện tại còn như thế nào ôm nàng đi đến thùng nước tắm. đột nhiên bên tai thoáng qua lời nói lúc ăn com

“Ta muốn ném thử son trên môi nương tử, bắt quá chờ bữa tối qua đi rồi chậm rãi thưởng thức.”

Hần không phải muốn uyên ương nghịch nước chứ! Dạ Tiểu Nhụy nóng lòng vội vàng hướng ra cửa gọi Nha nhi nói:

“Nha Nhi, người đừng đi ra, người còn ngây ngốc ở chỗ đó làm gì nữa, ta còn muốn người giúp một tay”

Nha nhi thấy Vương gia ôm tiểu thư đi tắm, vui cười chuẩn bị bước ra cửa, lại bị tiểu thư kêu trở lại, Nha Nhi khổ sở đáp ứng một tiếng, lui vào, Dạ Tiểu Nhụy nghe được âm thanh của nàng, trong lòng kiên định một chút.

Hách Liên Dận Hiện khẽ thở dài, thầm nói chỉ có nàng có thể nghe thấy:

“Nữ nhân ngốc”

Dạ Tiểu Nhụy nghe thấy lời này, thanh âm phi thường lớn hồi ngược lại:

“Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem!”

“Nữ nhân ngốc”

Nói xong đem nàng buông xuống, dùng ánh mắt thâm u mê hoặc nhìn nàng thân nhiên đáp lại:

“Nương tử của ta, chỉ biết luộc trứng gà, tiểu ngu ngốc”. Dứt lời đồng thời đưa tay nhéo nhéo đôi má đáng yêu của nàng.

Dạ Tiểu Nhụy tức giận nhìn bàn tay to lớn đang vuốt má nàng, hần có ý gì? Rõ ràng hần lừa nàng, hại nàng đau lòng, hại nàng ngây ngốc đi làm đồ ăn sáng cho hần, ngay cả cha nàng cũng không có phúc khi ăn trứng gà luộc của nàng, lại dám nói nàng chỉ biết luộc trứng gà, tiểu ngu ngốc, cái người đáng

giận này, giận đến mức hai hàm răng va vào nhau, nhắm mắt lại, ngửa đầu hướng bình phong bên ngoài gào to:

“Nha nhi, ta cho ngươi biết, thật ra thì Vương gia hấn... Ô ô”

Vào lúc Dạ Tiểu Nhụy nhắc đến hai chữ Vương Gia, Hách Liên Dận Hiên nhanh chóng lấy thân thể to lớn, chế trụ đầu nàng, ngăn chặn cái miệng điều toa nhỏ nhắn của nàng.

Buông ra...

“Cái tên khốn kiếp này, mỗi lần đều dùng hành động xấu hổ đáng chết này”

Hấn nghĩ hôn cái miệng làm nhảm nhỏ nhắn của nàng, hấn càng muốn giáo huấn cho nàng bớt ngông cuồng một chút, nhưng vật nhỏ đáng yêu này lại chẳng những không sợ hãi, còn dám can rờ, hấn nhìn nàng, ánh mắt tà tà, ôm eo nàng, hai tay cũng tăng chút lực, lời nói nhẹ nhàng mang chút cảnh cáo:

“Nương tử, có phải cảm thấy như vậy còn chưa đủ”

Ngay tại lúc Hách Liên Dận Hiên chuẩn bị đổ xuống đôi môi nàng, Dạ Tiểu Nhụy liền đẩy hấn ra, cầm lấy bờn tắm nhảy đến bên cạnh, bộ dáng cúi đầu, nhắm mắt cuồng tiếu nói:

“Đủ rồi, đủ rồi, ngươi đi ra ngoài cho ta, hiện tại, lập tức, lập tức”

Hách Liên Dận Hiên nhìn nàng cười, xoay người đi ra khỏi bình phong, Dạ Tiểu Nhụy không thấy trả lời liền mở mắt, thì ra hấn đã đi ra ngoài, chán ghét, sớm biết vậy đã không vạch trần hấn, hiện tại thật không đáng yêu, thật đáng ghét, không được, nàng thể ở chung một chỗ với hấn, nếu như ở cùng hấn ở chung một phòng, chỉ sợ nàng muốn thoát không dễ dàng như vậy

“Nha nhi”

“Tiểu thư, em ở đây”

“Vương gia đâu?”

“Tiểu thư, Vương gia vừa mới ra ngoài”

Hoàn hảo, Hoàn hảo, Dạ Tiểu Nhụy vỗ vỗ ngực

“Nha Nhi, ngươi mau giúp ta”

Con bà nó, bị thương một chân mà uất ức thế này.

“Dạ, tiểu thư”

“A~ Nha nhi ngươi nhắm mắt lại, không được nhìn”

“Vâng, tiểu thư, tôi nhắm mắt lại, nhắm mắt lại”

“Không được nhìn lên nha”

“Vâng~”

Màn đêm im lặng, bên đình viện tiếng tranh cái ầm ỉ, trên cây âm thanh côn trùng kêu vang, trong phòng có tiếng chơi đùa, Hách Liên Dận Hiên lặng lẽ đứng ngoài cửa sở nghe tiếng nước, thanh âm đàm thoại, trên mặt cười khổ phi thân bay lên trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Tỷ Muội Tới Chơi

Phủ Nguyên soái

"Cựu thần (Vân Phi) ra mắt Vương gia."

"Đứng lên đi."

Hách Liên Dận Hiên khẽ giơ tay lên, tuyên lên hai người, liền quét ra áo bào ngồi vào trên ghế chỗ của mình trong thư phòng.

"Lão Nguyên Soái mời ngồi."

Nghe được phân phó, Nguyên soái cũng ngồi xuống, mặc dù tuổi già, tuy nhiên cả người vẫn phát ra phong thái khí phách của vị Đại Tướng. Mà phía sau hần Vân Phi cũng theo phụ thân lui đến bên người, Hách Liên Dận Hiên thấy hần ngồi xuống, liền hỏi tiếp:

"Nguyên soái, không biết người Bôn vương bảo người hỏi thăm, có thể có tin tức."

Nghe được câu hỏi, khuôn mặt đau khổ lông mày bạc hơi nhíu.

"Vương gia, cự thần đã phái người đi ra ngoài, không tìm được dấu vết người này, chuyện cách đây nhiều năm như vậy, sợ rằng có còn ở nhân thế hay không vẫn còn rất khó nói."

Hách Liên Dận Hiên nghe được lời đáp, mí mắt híp lại, tròng mắt tĩnh mạch chậm rãi rũ xuống, trong mắt hiện ra ánh lửa mãnh liệt, kí ức như ánh nến đốt trong lòng, theo ánh lửa trong mắt đốt liệt, làm hai bàn tay cũng càng nắm càng chặt.

"Bất kể là chết hay sống, tiếp tục điều tra kỹ, cho đến khi tìm được mới thôi."

Nghe Vương gia phân phó, Lão Nguyên Soái âm vang có lực trở về nói:

"Vương gia yên tâm, cự thần nhất định sẽ cố hết sức tìm được nàng."

Vì sư muội đã chết, vì danh dự môn phái, vì muôn dân thiên hạ, hần cũng nhất định phải đem Điều hậu xử trí theo nếp thanh lý môn hộ, đều do ngày đó mềm lòng nương tay, không nghe lời sư phụ, làm hại sư muội mạng tang biển lửa, nếu không hôm nay ở đâu ra ác phụ càn rỡ, vừa nói đôi dòng từ màu nâu ánh lên một tầng tuyết bất thanh đạo bất minh thần sắc, giống như hung ác hiện tại liền lấy mụ chặt làm trăm mảnh.

Hách Liên Dận Hiên nhìn Lão Nguyên Soái kích động như vậy, liền biết lại chạm vào chuyện cũ thương tâm của hần, nghĩ đến, hần cảm giác như cùng loại cảm giác của mình, hàng đêm trong nội tâm không quên quá khứ đau khổ, cũng không thể khuyên hần, mình làm sao lại đề thêm sự đau khổ chứ, liền quay đầu nhìn về phía Sở Vân Phi.

"Vân Phi, hoàng thượng những ngày gần đây tốt không?"

Sở Vân Phi thấy chủ tử hỏi, vội vàng dời bước tiến lên, chấp tay nói:

"Chủ tử, hoàng thượng cuộc sống thường ngày đều bình thường, chẳng qua là những ngày gần đây, hoàng thượng hình như ho khan nhiều hơn so với thường ngày, Vân Phi đã tận tâm ở bên hần tìm kiếm nhân duyên, làm thế nào cũng không phát hiện ra được điều khác thường, có lẽ là chúng ta suy nghĩ quá nhiều, nói vậy lòng dạ Điều hậu độc ác thế nào, cũng không nhẫn tâm hạ thủ đối với con trai mình."

Lời nói Vân Phi khiến Hách Liên Dận Hiên như có điều suy nghĩ về mặt càng trở nên ngưng đọng, trong lòng bối rối tất cả đều biểu hiện ở trong mắt, con ngươi nhắm đen co rút lại phải càng thêm thâm thúy, làm cho người ta khó có thể suy đoán ý nghĩ trong lòng hần giờ phút này.

"Suy nghĩ quá nhiều cũng không sao, chỉ sợ suy nghĩ quá ít, người nhất định không thể có chút nào buông lỏng, hoàng thượng cùng Thái Hoàng thái hậu bình an giao trên tay người, nhất định phải thay Bôn vương bảo vệ tốt hai người thân còn lại này."

"Chủ tử, đây là trách nhiệm không thể thoái thác của Vân Phi, Vân Phi sẽ không để cho chủ tử thất vọng."

Lão Nguyên Soái nghe hai người nói, vuốt chòm râu bạc của mình đứng dậy, đứng trước ngọn đèn dầu, vừa cảm lên ngân châm gạt gạt bắc đèn lắng đọng, vừa nghênh hạc nói:

"Vương gia không cần như thế lo lắng, nếu như mụ định hạ thủ với Thái Hoàng thái hậu, nhất định sẽ không lưu cho tới bây giờ, về phần hoàng thượng, cự thần cho là chưa tới thời khắc tối hậu, mụ sẽ không phải lấy chính cốt nhục ruột thịt để làm lợi thế."

Dứt lời, nhưng trong lòng nghĩ lại chuyện cũ, hai vị sư muội đều cùng kết duyên hoàng cung, cũng bởi vì nhân duyên đã qua, nghĩ đến trong cuộc sống thống khổ nhất, rồi lại làm cho người ta nhớ không quên chỉ có yêu yêu, có bao nhiêu người vì yêu mà chết, vì yêu mà cuồng, đến cuối cùng chết rồi, không được an bình, có người bị có người hi, có người đem yêu làm lưỡi đao quyền lực, có người lại chết dưới lưỡi đao tình yêu, còn có người vì yêu coi chừng cừu hận không tha, a ~~~ đây đều là oan nghiệt nha.

Hách Liên Dận Hiên trên ghế, nhìn Lão Nguyên Soái suy nghĩ sâu xa, đứng lên, đi tới bên cạnh hần.

"Lão Nguyên Soái nói có lý, ta nghĩ ta sẽ kết thúc với mụ không quá lâu nữa, chẳng qua là cần ta và người tĩnh tâm chờ đợi, chờ đợi một kết quả sẽ tới, những năm gần đây, làm phiền người cùng Vân Phi làm bạn, không để cho Bôn vương cảm giác một mình chiến đấu."

Nói xong, hần lại xoay người nhìn về phía ngoài cửa sao đầy trời.

"Thời gian không sớm, Bôn vương cũng nên trở về phủ."

Sờ khanh uyển khê nghiêng người, truy tìm ưu thương trong mắt của hân, trong lòng căng thẳng.

"Vương gia. . ."

"Lão Nguyên Soái không cần nói, Bồn vương hiểu, ngài cũng không cần phải cung tiễn."

Vừa nói Hách Liên Dận Hiên liền một mình hướng ngoài cửa bước ra ngoài, bóng lưng màu trắng mai một ở bóng đêm trong.

Vương Phủ

Dạ Tiểu Nhụy nằm lý ở trên giường chờ người khác trở lại, đợi một chút, đợi một chút, đợi đến mí mắt díp lại cũng không thấy bóng người, cuối cùng không chống cự nổi con buồn ngủ, mắt một mồi nhắm lại.

Hách Liên Dận Hiên trở lại trong phòng, chuyện thứ nhất chính là tìm kiếm một thân ảnh nhớ nhung trong lòng mọi lúc, nhìn thấy nàng nằm lý ở trên giường, mặt âm trầm sắc nổi lên một nụ cười, nhìn nàng ngủ thờ to, mắt phượng thoáng qua vẻ thương buồn, nhấp nhoáng điểm một ánh sao vui mừng.

Đi tới trước giường, cúi người, gạt cửa vào đã nhìn thấy tờ giấy, lại hướng nhìn khung mép giường mộc, còn treo một hàng móc, xem một chút trong tay, nhìn lại một chút mấy tờ giấy khê động, khâu cùng nhau: "Một Vương gia đáng xấu hổ không cho phép ngủ cùng Nhị Nhị."

Thấy buồn cười mấy chữ ngây thơ, hân từ trong đầu bật cười, trong lòng cũng cười thoải mái chút, rồi lại có một loại lo lắng.

"Nhị Nhị"

Đây mới là tên nàng chân chính sao, nghĩ tới, mắt phượng thon dài, con ngươi ngăm đen mang theo vui sướng trong lòng, đưa ánh mắt hướng tới người trên giường, thân hình cao lớn chậm rãi ngồi xuống, bàn tay đưa về phía người đang ngủ say, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm xuống đường cong duy mỹ, trong lòng buồn ảnh ngược trong mắt từ từ hiện lên, mà sắc con ngươi vốn đang vui mừng lại che lên một tầng ưu thương.

Bầu trời trong sáng, chim bói cá kêu gọi, sáng sớm nồng hậu bị sương mù che dấu, ánh mặt trời chiếu vào, sương mù từ từ khuếch tán mà ra, mơ hồ có thể nhìn ra cảnh sắc toà viện cảnh sắc.

Bên trong phòng

Dạ Tiểu Nhụy thần bí hướng Nha nhi đang dọn dẹp lại bàn trang điểm nói:

"Nha nhi, ta cho ngươi biết, cho ngươi biết một người, ngươi ngàn vạn đừng nói cho người khác biết nha."

"Nha nhi, ta cho ngươi biết, cho ngươi biết một người, ngươi ngàn vạn đừng nói cho người khác biết nha."

Nha nhi nhìn tiểu thư thần bí cười cười, gật đầu đáp ứng.

Dạ Tiểu Nhụy giảm thấp xuống chút sinh âm nói:

"Thật ra, Vương gia không phải người ngu."

Nha nhi nghe được lời tiểu thư vừa nói, đầu tiên là sững sốt, sau đó liếc qua cửa gỗ nhìn về phía Vương gia đang chơi đùa trong viện, chỉ thấy Thôi ma ma bên cạnh hân, Vương gia liền kêu mụ đến dưới gốc cây, mụ còn chưa phản ứng kịp, đập một cái hướng cây khô đứng dậy bỏ chạy, cây đầy nước mưa rớt xuống toàn thân ma ma, sáng sớm mụ mới búi tóc bị nước rơi vào ủ rũ cúi đầu, mà Vương gia lại nhảy đến một bên vỗ tay bảo hay, chỉ thấy ma ma trên mặt uy nghiêm kìm nén nổi tức giận đến khó chịu, Nha nhi thấy màn này cười thật to, không nhịn được hé miệng lên lên bật cười.

Dạ Tiểu Nhụy thấy mình nói cho nàng biết thật tình như thế, đôi mắt nàng lại nhìn chăm chăm bên ngoài cười trộm vui mừng, rõ ràng không tin nàng, còn có ý giễu cợt, trong lòng buồn bực ảo não nhưng cũng không tiện phát tác, dù sao nàng cũng không có chứng cứ, nàng chỉ hướng Nha nhi nói:

"Nha nhi, ta cho ngươi biết, hân thật không phải là kẻ ngu, có tin hay không là tùy ngươi, dù sao tiểu thư đã nói với ngươi."

Nha nhi nghe tiểu thư nói lại lần nữa, vội vàng quay đầu lại, thử nghĩ xem một màn vừa rồi. Vương gia nếu không phải kẻ ngu làm sao làm ra việc ngốc như thế, bất giác cười ra khỏi miệng, tự đánh giá ngày hôm qua đến buổi chiều không thấy tiểu thư, có lẽ tiểu thư cùng Vương gia ở chung một chỗ, mà vết thương trên đùi cũng bởi vì Vương gia mà đến, khó trách tối hôm qua tiểu thư đối với Vương gia ánh mắt bất hữu thiện như vậy, sợ là do kìm nén bực bội mới có thể nói như vậy.

Mà Dạ Tiểu Nhụy thấy nàng bật cười lần nữa, mặt bị đá kích lớn cau mày nhìn về phía nàng, nha đầu này, hôm nay thế nào trở nên không có quy củ như thế, lại không biết Hách Liên Dận Hiên mới vừa vô ý khiến Nha nhi thấy một màn, làm cho nàng tin chắc Vương gia là một kẻ ngu.

Sau khi ăn xong

Dạ Tiểu Nhụy nhắm chán tựa vào đầu giường, xem bản thân chân bị thương, thật là không thể làm gì, nói vậy đây mới là hoàn toàn triệt để bị cấm túc,

thật là nhảm chán cực độ, nghĩ đến, cha nói không sai, người có lòng xấu xa, hại người cuối cùng hại mình, a ~ không biết cha có hay không tìm năng nằng đi, có hay không hồi hận quá khứ thường đánh nằng.

Nghĩ đi nghĩ lại từ từ nằm xuống, đôi mắt thật to nhìn ván giường chậm rãi nhắm lại, phản chiếu hình ảnh Đông Phương Thanh Bạch lạnh lùng, trong đầu lóe lên một nhân ảnh, đột nhiên nằng nhớ lại mình từ hôm qua tới hiện tại cũng còn không thấy hắn, bất giác trong lòng bắt đầu có chút nhớ, lúc này đại cộc gỗ đang làm gì nhỉ?

Nghĩ tới khả năng hắn đang bận rộn, lại chỉ có thể nghĩ đến hắn mặt lạnh đi theo phía sau nằng, nhớ lại đầu đường hôm đó, trong lòng đột nhiên căng thẳng, hắn có thể hay không cùng Phiêu Tuyết tiểu thư gặp nhau riêng tư, ý nghĩ này, càng làm cho nằng thêm tò mò, bực phát muốn biết hướng đi của hắn bây giờ.

Nằng thật là hận thấu bản thân, mới trước là mình muốn ả núp hắn, nhưng bây giờ lại muốn gặp được người ta, đặc biệt là nghĩ đến hắn còn có một vị Hồng Nhan Tri Kỷ xinh đẹp như vậy, trong đầu còn không nhận được cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo. Cong miệng lên quơ quơ đầu, trong đầu nằng không thấy, rồi lại thân ảnh màu trắng nhiều hơn, cái này thật đáng xấu hổ.

Trong lòng lại âm thầm thở dài nói, thế nào hôm nay ngay cả tên lường gạt cũng không thấy bóng dáng đâu, a ~ ta xong rồi sao lại muốn hắn nha, không có ở đây không phải là tốt hơn a, hay là nhân vật nguy hiểm không muốn ở đây. Ý thức được mình nhớ, vội vàng một chương đánh bay hắn ở trong lòng.

"Ồ ~ Nhị muội nha, ngươi xem Tam muội muội nhà ta có phải hay không nhân rồi mà nhảm chán nằm ở trên giường tư xuân rồi, ha ha ha ha."

Một thanh âm sang sảng cười vui, bước chân dồn dập bước vào trong phòng, nói thế chính là kim lan tỷ muội Vương Phi, Đổng phu nhân Bội Đình.

Nghe tiếng vang, người trên giường vội vàng mở mắt kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cửa phòng, ánh ngược trong mắt để cho trái tim nằng vui mừng, ha ha, từ giờ trở đi nằng chắc chắn sẽ không nhảm chán, ngoài miệng lại giận giận trả lời:

"Đại tỷ, Nhị tỷ, không nên nhân rồi không có chuyện gì tới quý phủ ta tìm việc vui."

Mặc dù lời nói có chút không khách khí, nhưng không khó nghe ra là câu nói đùa.

Nghe được lời đáp, đại tỷ Bội Đình lại mở miệng.

"Áy chết ~ Nhị muội, tình cảm ta và ngươi hôm nay là đến nhảm chán rồi, đi ~ đi ~ đi ~ không bằng tỷ tỷ ta tới chỗ ngươi ngồi một chút, tránh cho có vài người nha, chớ chúng ta tới náo loạn trong phủ."

Người vừa lớn tiếng ồn ào, vừa làm bộ xoay người hướng cửa nhảy qua, mà đứng ở bên cạnh là Gian phu nhân vui vẻ, xấu hổ cười cười, cũng nghênh hóp xoay người, bộ dạng muốn đi.

Dạ Tiểu Nhụy biết hai vị tỷ tỷ còn đang trêu ghẹo nằng, vội vàng đứng dậy hướng về phía hai người lớn tiếng nói:

"Tốt lắm a..., tiểu muội hiểu rõ sai rồi, tiểu muội này xuống giường xin lỗi hai vị tỷ tỷ, cầu xin hai vị tỷ tỷ tha thứ tiểu muội nhất thời lỡ lời, hai vị tỷ tỷ đại nhân đại lượng cho tha lỗi cho tiểu muội được không?"

Bội Đình nghe đến lời này, mặt không thay đổi xoay người nhìn Dạ Tiểu Nhụy, mà một bên Gia Hân là làm thuyết khách khuyên:

"Tỷ tỷ, ngươi xem Tam muội muội cũng hướng tới ta xin lỗi rồi, không bằng tạm tha nằng lần này miệng xảo quyet, ngươi xem được không?"

Bội Đình nín cười nghiêng người nhìn một chút nhìn người trên giường, lại nhìn Gia Hân một chút.

"Muội muội nói cũng phải, con người miệng lưỡi, còn nói ta làm tỷ tỷ mà chẳng phân rõ phải trái, được rồi tha thứ nằng lần này?"

Bội Đình cố tỏ ra nghiêm túc hỏi ngược lại, Gia Hân cũng đang nửa đường lại nhìn không được bật cười một tiếng khi khi, ngay sau đó Bội Đình cũng cười ồm lên ra tiếng, trên giường Dạ Tiểu Nhụy nhìn hai nữ nhân diện này bại lộ, cũng ở trên giường cười ha ha, chỉ có khác là Nha nhi không rõ lý do, lo lắng nhìn ba vị nữ chủ tử cười làm một đoàn.

"Ta nói đại tỷ, ngươi cũng chớ giả bộ đi, nhìn bộ dạng ngươi kia, cẩn thận hù dọa tiểu nha đầu trong phủ ta, dọa sợ chính ta sẽ tìm ngươi tính sổ nha."

Cạnh cửa Gia Hân đã sớm cười đến người không dậy nổi, tay cầm khăn gắm tới eo cúi người bọc ngực nói:

"Ha ha, tỷ tỷ người của còn là đừng trêu chọc kia Tiểu Đề Tử rồi, ta cười đến yếu can cũng chống đỡ không dậy nổi á."

Bội Đình nghe đến lời này, vội vàng thu lại chút, lưu lại nụ cười đi tới bên cạnh Gia Hân, đỡ thân thể nằng đứng dậy nói:

"Nhìn xem, đùa vui ồn ào quên mất tiểu chất nhi kia."

"Tiểu chất nhi?"

Dạ Tiểu Nhụy mặt không hiểu nhìn về phía hai người.

"Ta nói cái người này không có lương tâm, tự mình tìm thú vui, không thấy người tới thăm hai tỷ tỷ chúng ta một chút, ngay cả Nhị tỷ tỷ có bầu người cũng không biết."

Nói thế nhất định là Bội Dĩnh đã biết, dứt lời nàng đã đỡ Gia Hân ngồi xuống, mà người trên giường nghe đến lời này, vui vẻ hai mắt chiếu lấp lánh, vội vàng hỏi ngược lại:

"Thật không?"

Gia Hân ngược ngừng nhìn nàng gật đầu một cái.

Dạ Tiểu Nhụy kích động nhảy lên, rồi lại té xuống bởi vì vết thương trên đùi, chú ý không để đau đớn, nàng lại bò dậy.

"Nha nhi, mau tới đây, mau đỡ ta đi qua."

Ngồi vào chỗ của mình Bội Dĩnh nhìn tiểu muội làm âm ỉ, mỉm cười nói:

"Ta xem người nha, vẫn còn đang hoang sống ở trên giường tương đối khá."

Dạ Tiểu Nhụy vịn vào Nha nhi vừa nhảy vừa nhảy đi tới trước bàn ngồi xuống.

"Đại tỷ, ta không thể thờ ơ với tiểu chất nhi, người ta lại là lần đầu tiên tới trong phủ ta."

"Chắc chắn ~ Nhị muội người nghe xem, sao không nhìn thấy nàng đối với hai ta tốt như vậy."

"Đó là bởi vì người không đáng yêu."

Sau đó lại quay đầu lại với Gia Hân nói:

"Chúc mừng người Nhị tỷ, bảo bảo mấy tháng rồi, lúc nào thì có thể sinh nha, ta thích nhất bảo bảo, hiện tại rất muốn ôm hân." Vừa nói liền đưa thay sò sò bụng Gia Hân còn chưa nhô ra, một bên Bội Dĩnh nghe đến lời này nhìn nàng cử động ngây ngốc cười chọc ghẹo nói:

"Mới hơn một tháng thôi, nếu thích như vậy, vậy thì nhà người cùng kẻ ngu tướng công cũng tạo một bé chứ sao."

Dạ Tiểu Nhụy nghe nàng..., biết nàng lại bắt đầu lấy mình chọc cười, không chút yếu thế nào trả lời.

"Ta cũng muốn cùng hân sinh bảo bảo, cũng không phải không biết quan hệ của ta và hân, chuyện muội muội cứ để một bên, ta xem người nha, mới nên cố gắng cố gắng, bằng không cẩn thận tỷ phu trèo tường cưới tiểu thiếp, ha ha."

"Ba hoa ít đi cho ta, xem người đi, bị Thái hậu cấm túc lại vẫn đem chân biến thành như vậy, quả thật còn chưa làm được người mẹ tốt, vẫn còn là một đứa trẻ choai choai."

Nhắc tới chân của nàng lại tức giận, đặc biệt là đại tỷ còn lấy chuyện này tới trêu ghẹo nàng, lớn tiếng trả lời:

"Còn không phải là tên khốn Hách Liên Dận Hiền kia."

Thật ra thì người ta nói cũng không sai, nàng Dạ Tiểu Nhụy đoán chừng còn phải cần tới luyện lâu dài, mới có thể không tùy hứng như vậy, làm bậy, xung động, nói chuyện luôn là thiếu đầu óc.

Dạ Tiểu Nhụy lời vừa ra miệng, một bên Nha nhi vội vàng kêu nàng.

"Tiểu thư ~"

Thấy tiểu thư nhìn về phía mình, nàng vội vã khoát tay áo, trời ạ, tiểu thư tại sao có thể không che đây miệng như vậy, đây chính là Đại Bất Kính, nếu như bị biết, đoán chừng lại muốn chịu phạt.

Mà bên cạnh Bội Dĩnh mặt buồn cười lấy tay đẩy một cái nàng đầu gối.

"Người người, nói người đứa trẻ, người thật đúng là lộ ra bản tính rồi, hân bất quá là cái kẻ ngu, người có thể so đo cùng hân sao?"

Lời này Bội Dĩnh nói đến điều quan trọng, Dạ Tiểu Nhụy nhớ tới chuyện ghen trong lòng, vội vàng thần bí nói:

"Nhắc tới hân, ta lại là có thiên đại bí mật muốn nói cho các người, có muốn biết hay không?"

Hai vị phu nhân đồng thời nhìn về phía nàng, Gia Hân cười ôn hòa nói nói:

"Nếu là thiên đại bí mật, đương nhiên là có hứng thú nghe, chỉ cần bí mật không làm khó chủ nhân, có thể nghe một chút."

"Ta nói cho các ngươi biết, thật ra thì tướng công nhà ta hẳn không phải là kẻ ngu."

Hai phu nhân một nha hoàn, nghe được Vương Phi nói Thiên Đại Bí Mật, đồng thời cái trán rũ xuống, Bội Đĩnh đưa thay sờ sờ cái trán của nàng, ôn hòa mà hỏi:

"Tiểu muội, ngươi không phải là hai ngày này không thể ra cửa, cho nên hồ đồ chứ?"

Mà Gia Hân cũng nhìn nàng ân cần, giống như nàng thật hồ đồ.

"Ta nói là thật."

Dạ Tiểu Nhụy thấy các nàng gương mặt không tin, nói lần nữa khẳng định, mà lần nữa nghe được nàng nói khẳng định ra, hai vị phu nhân nhìn nhau, cố nén cười Gia Hân nghênh hóp nói:

"Nếu muội muội nói hẳn không ngốc, vậy thì không ngốc đi!"

Thật ra thì trong lòng hai người đều khẳng định hẳn ngốc, nếu như Vương gia không ngốc, người khắp thành không phải đều là kẻ ngu sao? Từ ngày họ đi tới cái địa phương này, họ cũng biết Duệ thân vương phủ thành Từ Dương có một Vương gia ngốc, toàn bộ quốc đô Phi Dực biết chuyện. Hơn nữa kể từ khi biết vị muội muội này về sau, chính tai họ nghe từ trong miệng nàng biết thêm sự tích về vang của Vương gia ngốc, ngày hôm nay vào phủ, hai người còn tận mắt thấy bản lĩnh gây sự Vương gia, đủ để chứng minh họ không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định hẳn là kẻ ngu không thể nghi ngờ.

Mà Nha nhi, nàng càng không có nghi ngờ gì, từ ngày nàng mới ra đời, nàng cũng nghe danh cái kẻ ngu Vương gia này, sáng sớm hôm nay tiểu thư cũng cùng nàng nhắc tới chuyện này, tuy nhiên đúng lúc để cho nàng nhìn thấy một màn Vương gia chọc ghẹo Thôi ma ma, không nói nhất cử nhất động Vương gia đã qua, chuyện ngày hôm nay là có thể nói rõ tất cả, thật không biết tiểu thư rốt cuộc là thế nào.

Ba người đồng loạt lo lắng Vương Phi nói hươu nói vượn này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Họa Là Từ Ở Miệng Mà Ra

Vậy mà thật sẽ không người tin tưởng Vương Phi theo như lời chỉ lời nói? Có câu nói là nghe Vô Ý nghe lén có lòng, này nằm ở cửa sổ người nghe trộm ngược lại được một cái thiên đại vui mừng, những thứ này mặc dù năm qua nàng cũng không nghi ngờ chút nào tin hẳn là một kẻ ngu, nhưng là! Nàng tới trong phủ mục đích cho tới bây giờ cũng không để xuống, hôm nay cuối cùng dò một cái thiên đại tin tức, mặc dù vẫn không thể xác định, nhưng là vừa là từ trong miệng nàng nói ra, nhất định sẽ không có nghi. Thôi mẹ ngăn chặn nấn khang vui sướng rồi đi thanh các viện.

Bên trong phòng

Đêm Tiểu Nhụy lần nữa từ thần sắc của các nàng trong đó, nhận được ánh mắt không tin nhiệm, âm thầm nghĩ thầm, cái này Hách Liên dận hiên có thể đi nhân sự cục nhóm cá nghề nghiệp kẻ ngu bằng, hẳn giả bộ ngu công phu đã đạt tới làm cho không người nào có thể nghi ngờ nông nổi, làm hại nghiên nhi cùng với nàng tốt nhất tỷ muội tất cả đều đảo hướng hẳn, thật là cực kỳ khó chịu, mang theo quật cường nàng lần nữa thân khen:

"Dù sao hôm nay ta là nhìn tỷ muội phân thượng mới có thể nói cho các ngươi biết, các ngươi không tin ta cũng vậy không có biện pháp, có câu gọi là giấy không thể gói được lửa, đến nhất định thời điểm, các ngươi tự nhiên biết ta là không có lừa các ngươi."

Bội đĩnh vừa thấy nàng ngốc đầu sững sờ não bộ dạng liền biết nói, sợ là không chiếm được họ ủng hộ, trong lòng có chút mất mát, vì vậy sửa lại đôi lời nói gió, cố ý kinh ngạc nói:

"Ai nha, Nhị muội, nghe tiểu muội vừa nói như thế, ta cảm thấy duệ Vương gia tám phần thật đúng là không phải là cái kẻ ngu!"

Dứt lời, bội đĩnh lại hướng nhà hân trừng mắt nhìn, nhận được tín hiệu, nhà hân cũng liền vội nghênh hóp nói:

"Nghe tỷ tỷ một nhắc nhở như vậy, ta lại thị đã cảm thấy có chút nghi ngờ."

Đêm Tiểu Nhụy hai mắt thật to chừng cá quết mắt hai người một cái, trong miệng hung hăng khạc ra hai chữ:

"Đối trá!"

Nửa giờ tay lên bốc lên trên bàn bách hóp trong mâm một khối quế hoa cao bỏ vào trong miệng, nhàn nhạt mà nói ra:

"Không cần cố ý lấy lòng ta, không tin cũng không tin, dù sao cũng không có gì cùng lắm thì chuyện."

Bội đình biết nàng đây là đang đùa bỡn tiểu hài từ tính khí, về mặt thành thật nhìn nàng nói:

"Muội muội, người cũng không thể nói như vậy hai vị tỷ tỷ, nếu như Vương gia thật không ngốc, đây chính là Phi Dực nước Nhất Đại chuyện vui."

"Chuyện vui? Chỉ giáo cho?"

Đêm Tiểu Nhụy biết nàng là cố ý lấy lòng nàng mới nói như vậy, nhưng là nàng lại không nhận được tò mò trong miệng nàng nếu nói chuyện vui.

Bội đình thấy nàng đã bị mình dỗ, vội vàng tiếp tục nói:

"Nói người là mỗ đầu tuyệt không giả, nếu là nói đến cái này, vậy còn phải từ đời trước nói đến, nghe người ta nói, chết đi tiên hoàng là một chủng si tình, hán hậu cung Giai Lệ Tam Thiên, lại cô đơn chỉ thích trong cung hai vị phi tử, mà hai phi trung tối được hán yêu thích chính là một vị gọi Mai Phi nương nương, nghe nói nàng ngày thường kiều dung nguyệt mạo, giỏi ca múa, hơn nữa còn thiện giải nhân ý, gặp chuyện thấu tình đạt lý, rất được tiên đế sủng ái.

Mà hai vị phi tử còn là hai tỷ muội, Mai Phi nương nương chính là tướng công của người mẫu phi, một vị khác phi tử chính là Đương Kim Thánh Thượng mẹ đẻ, hôm nay thái hậu nương nương

Theo lý mà nói ngôi vị hoàng đế nên do Mai Phi sở sinh con trai lớn vào chỗ. Đáng tiếc hồng nhan đa bạc mệnh, Mai Phi ở lần thứ nhất cung đình hỏa hoạn trung táng thân biến lửa, nghe người ta nói, ngày đó ánh lửa theo tươi đẹp cả tòa Tử Dương thành, năm đó bảy tuổi Tiểu Thái Tử tận mắt nhìn thấy mẫu phi táng thân biến lửa, từ ngày đó nâng hán liền một bệnh không dậy nổi, khi hán tỉnh lại lần nữa, là được hôm nay thể nhân đều biết sự ngu dại Vương gia.

Tiên hoàng cũng bởi vì mất đi tình cảm chân thành mà mỗi ngày không vui, hơn nữa ái tử sự ngu dại, cuối cùng bị bệnh tại giường, đem tất cả chánh sự cũng giao cho thân cận Điều sau xử lý, ai biết hán này một bệnh liền đi đời nhà ma, là chuyện phải làm do duy nhất còn tốt con thứ vào chỗ, chính là đương kim Thánh thượng.

Tổng đốc nói đến tiên hoàng mệnh thật đúng là không tốt, thứ nhất nhi tử ngu, thứ hai nhi tử bệnh hoạn ương ương, ngày đó hoàng thượng còn nhỏ, chính vụ chuyện cũng do Thái hậu cầm giữ, cứ như vậy Điều sau là chuyện phải làm nắm trong tay tất cả chính quyền, mà khi nay hoàng thượng từ hán vào chỗ cho tới bây giờ bất quá cũng chỉ là một trống rỗng mà thôi, nhìn hán đích thể cốt, nói cũng không chừng ngày nào cũng sẽ đi đời nhà ma, nếu là chết còn vừa đúng thuận mẹ của hán đấy."

Nghiên nhi nghe phu nhân lời nói không lời nói, dọa cho sợ đến cả người toát ra mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng nhắc nhở:

"Đại phu nhân, lời này nhưng là không nói được, nếu như bị ngoại nhân nghe được, nhưng là phải roi đầu."

Nghiên nhi nha đầu lời nói đúng lúc quấy rầy đang nghiêm túc nghe tiểu thư, cũng trở cách bội đình sau lời mà nói, vì vậy hai người đồng thời chỉ vào đại môn một hộp đồng thanh ㄟ nói:

"Chủ tử nói chuyện, nha đầu mời về tránh."

Nghiên nhi á khẩu không trả lời được nhìn hai vị chủ tử, uất ức cúi đầu hướng ngoài cửa đi ra ngoài, nhà hán nhìn một hộp cùng mở hai người cười nói:

"Được rồi, chớ đem người ta tiểu nha đầu làm cho sợ hãi, đại tỷ mau nói tiếp."

Bội đình uống một hộp nước trà lại tiếp tục nói:

"Nếu như Vương gia thật không ngốc, cần phải sẽ có người ra mặt ủng hộ hán, đẩy hán thượng vị giương cờ tạo phản, vất vả bá quyền nhiều năm Điều sau. Chúng ta cũng biết ở cổ đại là nam tôn nữ tì, những năm gần đây, lão yêu phụ cũng tác uy tác phúc nhiều năm, đều hiểu nàng tác phong làm việc. Trừ lòng dạ độc ác ở ngoài, chỉ là không có phụ nhân lòng nữ nhân. Nhớ năm đó, trong triều lương thần cũng bị nàng giết giết, bỏ bỏ, liền lưu lại mấy vị, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ Lão Thần Tử.

Nói thí dụ như Tam muội xuất giá tướng phù, tướng gia chính là một người trong đó, tướng gia chính là tiên hoàng cung chịu trọng thần, trong phủ trăm năm thời đại ra đều là trung thần lương tướng, ở trong triều cũng cố địa vị nhất định, tướng phù Đại Công Tử liễu màn văn là Hộ Bộ Thị Lang, tướng phù con thứ hai liễu màn phong quá khứ tuy là cá lăng tử, trước đây không lâu cũng bị phái đi biên quan, coi như là nhất danh có thể văn thiện võ cường tướng.

Có một vị khác, chính là Trường Tôn hoàng hậu đời chất Sở lão Nguyên soái, người này cùng Điều sau Mai Phi tựa hồ cũng có nào đó không nói được quan hệ, hán hiện tại mặc dù nghiệp chỉ là một vô ích hám, nhưng cũng còn là đương kim Lão Nguyên Soái, ở Bình bộ như cũ cố nhất định quan hệ cùng người mạch, tướng công nhà ta chính là hán đi qua an bài. Cho nên Điều sau thấy vẫn muốn lễ nhượng ba phần. Mà còn lại quan viên bất quá đều là Điều sau quá khứ từ từ nằm vùng mà đến an bài, đều là chút rượu hành lang cơm mang, nàng làm việc cho tới bây giờ đều là không chứa thủ đoạn nào, chỉ cầu đạt tới mục đích. Rất nhiều quan viên lén lút đối với nàng giận mà không dám nói gì, mà dân chúng cũng chỉ là vội vã cùng với nàng sắc bén, trong ngày thường nàng làm việc phô trương, lại sẽ không đoán chừng dân chúng an ủi, lượn quanh phải dân chúng lầm than. Nếu không phải còn có mấy vị Lão Thần Tử, sợ rằng Phi Dực nước sớm thua ở nàng chính là thủ hạ."

Đêm Tiểu Nhụy nghe được nơi này không nhận được tò ác mắng mấy câu.

"Không nghĩ tới cái này lão yêu bà như thế đáng hận, sớm biết hôm đó nên một đao chặt nàng."

"Đúng vậy, dân chúng bí mật đều nói là nàng là báo ứng, cho nên mới phải sinh ra một yếu ớt nhiều bệnh nhi tử. Cho nên nói, nếu như Vương gia muội phu thật không phải kẻ ngu, nhà ta muội muội ngày sau nhất định là cá hoàng hậu mệnh."

Nói đến chỗ này, bội đình lại chọc cười ra tiếng.

Nghe xong nàng..., đêm Tiểu Nhụy nổi giận bắn người lên, thì ra là nói thật lâu, còn là chỉ vì trêu chọc nàng, nghĩ tới phải đi đến đánh nàng, lại bởi vì vết thương ở chân bất tiện không thể làm gì khác hơn là buông tay thôi, vì vậy tiện tay vờ lên trên bàn một khối cao điểm đập tới.

"Liên người sẽ múa mép khua môi, ta muốn là có thể khi hoàng hậu, ta chuyện thứ nhất trước hết đem tỷ tỷ miệng vá thượng."

"Tốt nhất, tỷ tỷ kia sẽ chờ hoàng hậu của ta muội muội tới đem tỷ tỷ miệng vá lên, nếu như Vương gia thật không phải kẻ ngu, khỏi phải nói đến người khác, chính là ta cùng người Nhị tỷ cũng sẽ giúp một tay, người xem người Nhị tỷ phu, nhưng hần là Ngự Lâm quân Tổng Chỉ Huy Sứ, mà người đại tỷ phu vừa Trần Quân Đại Tướng Quân, nếu là tạo nằng phân, chẳng phải là vừa đúng trong ứng ngoài hợp, giết nàng cả mảnh giáp không lưu."

Đêm Tiểu Nhụy nghe nàng vẫn còn ở nói lời điên cuồng, cười đùa, lại vờ lên một khối quế hoa cao vút quá khứ.

"Liên người sẽ hạt bài, giết đi giết đi, chờ ta bị kia lão yêu bà chinh tử sau đó, tỷ tỷ cũng không nên quên hôm nay lời nói, nhất định phải cho muội muội báo thù."

"Ta nhô vào phi phi ~ người chết Ô Nha Chủy."

Vừa nói bội đình đưa tay hung hăng bóp một cái trên mặt nàng thịt. Hai người cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ nói chuyện tào lao, mà một bên nhà hân chẳng qua là nở nụ cười tỉnh, nhìn hai vị tỷ muội điên, lại không biết có chút vô tình, thật thành lời thề, có chút Vô Tâm lời nói sắp trở thành sự thật.

Vinh Thọ cung

Nhẹ nhàng Tiểu Phong chui vào cung đình, đập bên trong phòng màn lụa trước sau kinh hoàng, khó được nhất thời thanh tĩnh lại bị một tiếng bén nhọn tiếng vang cho xuyên phá.

Trong màn lụa người của nhẹ nhàng lật người, chống lên thung lại thân thể, ngồi dậy, hướng về phía không đằng tâm cung lớn tiếng ғн nói:

"Đã đến như vậy rồi, liền vào đi, ít tại bên ngoài giả thần giả quỷ."

Chỉ nghe khoảng không tầm cung trong đó, một đạo cổ quái giọng nam theo âm lên, ở xà ngang phiêu phiêu đằng đằng, nhưng không thấy có người hiện thân.

"Ha ha ha ha ~ quả nhiên là Ngọc Diện hồ ly, nhiều năm không thấy, này nhĩ lực cũng không yếu bớt nha."

"Tà Hộ Pháp, đã đến như vậy rồi tự ra mà nói lời mà nói, không nên cùng ai gia thừa nước đục thả câu."

Điều sau dõi mắt tìm kiếm khắp nơi người này bóng dáng, nghĩ thâm, cách lấy thuốc cuộc sống còn có nửa năm, vì sao hần hôm nay đã tới rồi, chẳng lẽ là hần cấp trên nhân đại phát thiện tâm hay sao?

Lúc này lại bay lên một hồi cuồng tiếu.

"Ha ha ha ha ~ thế nào, hiện tại làm Thái hậu, bày lên giá tử?"

Theo phiêu dật giọng nam lạc định, một vị một nửa tóc trắng, một nửa tóc đen cổ quái lão nhân từ không trung giáng xuống, đợi đến đứng, vừa ngửa đầu cười dài một tiếng.

"Ít ở ta đây điên cuồng cười, thuốc của ta hoàn đây?"

Điều giạt ở trong màn lụa đầu sửa lại một chút xiêm áo, lại duỗi thân tay sửa sang lại đầu, liền đứng dậy xuống bậc thang, đi ra khỏi màn lụa.

Mà mới vừa lạc định lão nhân thấy nàng đi ra màn lụa, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, chậm rãi mà tới gần, dùng một loại khinh bạc ánh mắt nhìn nàng, đưa tay vuốt cằm của nàng, miệng đầy lời nói mang theo dâm khang lời nói nhẹ nhàng:

"Khá hơn chút cuộc sống không thấy, chẳng lẽ người cũng không nhớ nhớ ta đây lão đầu tử? Những năm gần đây, ta chính là cả ngày lẫn đêm cũng còn lo hai mươi năm trước, đêm đó cùng người ở hoàng cung dưới núi giả mất hồn chuyện."

Nhắc tới chuyện này, Điều sau trong lòng run lên, hung ác không phải đem hần chặt làm trăm mảnh là tốt rồi, ngay mặt cũng không dám nổi giận, chẳng qua là giờ tay lên vươn ra này chỉ làm cho người chán ghét ma thủ, nửa dòi đi mấy bước, cổ giả bộ cười vui đối hần nói:

"Tà Hộ Pháp, không cần cầm Bồn cung nói giỡn, đem hoàn thuốc cho ta đi."

Lão nhân mặt giào cười nhìn nàng.

"Thời điểm chưa tới, Thiếu Bang Chủ gọi ta tiến đến, chỉ là vì thông báo người, trước đó vài ngày phái người dò thăm, phát hiện Duệ Vương Phủ Vương Phi tựa hồ biết được này cái ngọc bội." Vừa nói hần tại trong ngực móc ra đồ chỉ, tiếp tục nói:

"Hần phỏng đoán, có thể ngọc bội đang ở Duệ thân vương phủ kẻ ngu Vương gia trên người, cho nên Thiếu Bang Chủ hôm nay đặc biệt gọi ta tới thông báo người, liền đề cho người nghĩ biện pháp bên lau chuyện này, về phần hoàn thuốc, cần gì phải nóng lòng lúc này, chờ người lấy trước đến tin tức sau lại cho người cũng không muộn."

Nghe đến lời này, Điều sau trong lòng một hồi nghi ngờ, Hách Liên 喬 làm sao sẽ đem này ngọc bội giao cho hần kẻ ngu nhi tử trên tay, hần tại sao không có cho Kay, nhớ quá khứ nàng nhiều lần ở trước mặt hần nhắc tới ngọc bội chuyện, nhưng không thấy hần đáp lại, chỉ là một nhắc tới chuyện này hần liền có vẻ không vui. Nếu quả thật ở đó kẻ ngu trên người, vì sao những năm gần đây nàng chưa từng có nhìn thấy qua, nếu sự thật là như vậy, nàng kia khổ tìm nhiều năm không phải đều là lãng phí thời gian, vòng tới vòng lui kết quả lại hay là đang kẻ ngu trên người, chẳng phải thành thiên đại chuyện cười!

Làm cho người ta không hiểu dạ, người này tuyệt đối không có khả năng cảm nói thể đảm đương cười giỡn, nếu hần sẽ nói như vậy, nàng tra một chút cũng không sao, vì vậy xoay người đưa lưng về phía hần nói về:

"Ta hiểu biết rõ rồi, người cùng Thiếu Bang Chủ nói, ta sẽ phái người hảo hảo thám thính. Nếu như không có chuyện khác, xin Tả Hộ Pháp đi về trước bẩm báo Thiếu Bang Chủ, tránh cho khiến trong cung cung nữ thái giám gặp phải, lại muốn ta tới thiện để ý hậu sự!"

Dứt lời một hồi lâu, thật lâu không thấy người tới đáp lại, Điều sau đột nhiên xoay người, sau lưng nơi nào còn có bóng người của hần, ngực lòng lo lắng cũng ngay sau đó ngã xuống.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ, nguyên là Phùng ba chồng tới xin phép, đi tới trước cửa.

"Nương nương ~"

Phùng ba chồng nhẹ nhàng la lên một tiếng, chỉ sợ sẽ quấy rầy trong tầm cung đầu người.

"Có chuyện cứ nói đi."

Trong nhà truyền đến nương nương đáp lời, đứng ở ngoài cửa người của cung kính trở về nói:

"Nương nương, Duệ thân vương phủ thôi mẹ cầu kiến, đang bên ngoài cung chờ đợi, nói là có việc gấp muốn cùng nương nương bẩm báo."

"Dẫn nàng vào đi."

Đợi đến đáp lại, Phùng ba chồng lại hòa cùng một tiếng, liền hướng bên ngoài cửa cung đi đi.

Lần nữa trở lại, Điều Thái hậu đã ngồi ở giường phượng thượng thức trà.

Phùng ba chồng dẫn đường, thôi mẹ theo bước lên trước, đi tới trong điện, ba chồng kéo phát trần lui sang một bên, thôi mẹ đứng ở trong điện gõ thân hành lễ:

"Lão nô cho nương nương thỉnh an, nương nương thiên tuế thiên tuế Thiên Thiên Tuế."

Điều sau nhìn sang trên đất quỳ thôi mẹ.

"Đứng lên đi, thôi mẹ hôm nay, nhưng là dẫn theo tin tức tốt gì cho ai gia?"

Thôi mẹ đứng dậy, bộ mặt nghênh cười nói về:

"Nương nương thật là thần nhân, cái gì cũng không thể gạt được nương nương."

"Được, có lời gì cũng nhanh cùng ai gia nói đi."

"Dạ, nương nương, hôm nay lão nô từ duệ Vương Phi phòng ngủ mà qua, đứng lúc nghe Vương Phi cùng hai vị quan lại phu nhân nói lời riêng, lão nô nghe nàng cùng hai vị phu nhân nói, Vương gia không phải người ngu, mà là giả bộ ngu."

Điều sau nghe nói thế, cả kinh trên tay chung trà thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất, cả kinh thất sắc nhìn thôi mẹ lần nữa xác nhận mà hỏi:

"Người mới vừa nói, nhưng là thật?"

"Nương nương, lão nô ngay cả có mười lá gan cũng không dám lừa nương nương, ta nghe phải thiên chân vạn xác, chẳng qua là không biết Vương Phi lời này có phải là hay không nói đến trên ghế, lão nô không dám xác nhận, cho nên đặc địa hướng nương nương đòi cá xin phép."

Nhất thời kinh động để cho nàng rối loạn tâm thần, nghe nàng..., sẽ cùng Tả Hộ Pháp theo như lời ghép hợp cùng nhau, thật ra khiến trong lòng nàng run

lên, chẳng lẽ những năm gần đây, nàng thật dễ cho hấn lừa? Nghĩ tới vội vàng hỏi lần nữa:

"Vật này người có từng ở trong phủ gặp qua."

Vừa nói liền móc ra mới vừa Tà Hộ Pháp lưu lại đồ chỉ giao cho một bên ba chồng, đưa tới thôi mẹ trong tay, tỉ mỉ xem một chút đồ vẫn, mẹ lắc đầu nói về:

"Hồi nương nương, lão nô chưa từng thấy qua này đồ."

"Ừ, mẹ đem tấm này đồ chỉ thu hồi, giúp ai gia đi trong phủ cẩn thận nhìn một chút, xem một chút Vương gia trên người có không có đeo này ngọc, còn có hấn phòng ngủ cùng thường đi địa phương, dĩ nhiên bao gồm Vương Phi."

Còn có! Cho ta hảo hảo thăm dò một chút hấn rốt cuộc là thật khờ còn là giả bộ ngu, lần này người không cần khẩn quá nhiều, Bồn cung sẽ ở phía sau thay người chỗ dựa, tóm lại! Không dùng được phương pháp gì, chỉ cần có thể buộc hấn liên phạm, liền có thể không chừa thủ đoạn nào. Về phần hấn Vương Phi, mẹ muốn thế nào ai gia sẽ không hỏi tới quá nhiều, coi như là ai gia đưa cho người một cái nho nhỏ phần thưởng."

Vừa nói nàng mặt ngậm cười nhạt nhìn thôi mẹ, nắm vuốt ngọc trong tay giới, trong lòng suy nghĩ, nếu không phải còn phải tìm được kia tấm ngọc bội, nàng hung ác không phải hiện tại liền đem Vương Phủ chuyển đều, không cần quản hấn khi giờ là thật ngu hay là giả ngu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Tiểu Thúy Trộm Thoa Cài Tóc

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Côn Đồ Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.